

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

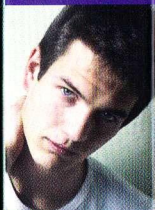
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule

"Çilginca bağımlısı
olacaksınız. Rule'u ve bu
kitabı çok seveceksiniz!"
Cora Carmack
New York Times Bestseller
Losing It'in Yazarı

JAY CROWNER



Rule

aspendos

JAY CROWNER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

aspendos

Dövmeli Adamlar Serisi-1

Rule

Orijinal Adı: Rule

Yazarı: Jay Crownover

Çevirmen: Cemre Bengisu Baydar

Editör: Rıza Oylum

Kapak Uygulama: İlknur Muştı

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2012, Jay Crownover

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayın Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Ocak 2015

ISBN: 978-605-5175-73-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş

Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04

Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88

Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Rule

Jay Crownover

Çeviri
Cemre Bengisu Baydar

aspendos

Birinci Bölüm

Rule

Başta kafamdaki çarpma sesini, dün gece on tek Crown Royal shot sonrası başımdan çıkmak isteyen beynim sanmıştım. Dairemde birinin gezinmekte olduğunu sonradan fark ettim. O buradaydı. Birden korkuyla bugünün pazar olduğunu hatırladım. Ona yapmaması için ne kadar dil döktüysem de ne kadar kaba davrandıysam da ya da beni ne kadar ahlaksız ve rezil bir halde bulduysa da her pazar sabahı ısrarla beni evine pazar kahvaltısına sürüklemeye çıkagelirdi.

Yatağın diğer tarafından gelen hafif bir inilti, dün gece bardan eve yalnız gelmediğimi hatırlattı. Yanımdakinin ne adını ne de neye benzediğini hatırlıyordum. Hatta benimle eve gelme zahmetine değdi mi onu bile bilmiyorum. Gözlerimi ovalayıp yatağın kenarına doğru eğilmiştim ki kapı açıldı. Ona anahtar vermemem gerektiğini biliyordum. Üstümü örtme zahmetine girme-

dim. Nasıl olsa beni akşamdan kalma ve çıplak görmeye alıştı, bugün farklı davranmak için bir neden göremiyordum. Yatağın diğer ucundaki kadın dönüp bana ve bu küçük, garip eğlencemize katılan yeni misafire gözlerini kısarak baktı.

“Sevgilin olmadığımı söylediğini hatırlıyorum.” Sesinde ensemdeki tüyleri diken diken eden suçlayıcı bir ton vardı. Sonuçta bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki için eve giden bir kadının onu yargılamaya hakkı yoktur özellikle de hâlâ yatakta çıplak ve darmadağın bir haldeyken.

“Yirmi versene,” dedim dağınık saçlarımı düzeltirken. Girişte durmakta olan sarışın kaşlarını kaldırdı.

“Sende zaten on var.” O an ben de onun tonuna veya tavrına kaşlarımı kaldırabilirdim ama başım beni öldürmektaydı. Hem öyle bir hareket onda pek de bir işe yaramazdı. Benim saçmalıklarına karşı duyarsız olmayı çoktan geçmişti. “Kahve yapacağım. Nash’i çağırdım ama bir buluşma için dükkâna uğrayacağını söyledi. Arabadayım.” Topukları üzerinde döndü ve kapı aralığını öylece boş bıraktı. Bense dün gece yere fırlatmış olabileceğim herhangi bir pantolonu bulabilmek için ayağa kalkma mücadelesi veriyordum.

“Neler oluyor?” Yataktaki kadını geçici bir süre için unutmuştum. Alçak sesle küfrettim ve olabildiğince temiz siyah bir tişörtü kafamdan geçirdim.

“Gitmem lazım.”

“Efendim?”

Yatakta doğrulup çarşafı göğsüne çeken kadına kaşlarımı çattım. Hoştu ve görebildiğim kadarıyla güzel

bir vücudu vardı. Onu eve getirebilmek için ne tür bir oyun oynamış olabileceğimi merak ettim. Bu sabah yanında uyanmaya aldırmayacağım türden bir kadındı.

“Gitmem gereken bir yer var ki bu da senin kalkıp gitmeye koyulman anlamına geliyor. Normalde ev arkadaşım buralarda olurdu, sen de biraz vakit geçirebilirsin. Ama kendisi şu an işte o yüzden o tatlı kıcını kaldırıp gitmen lazım.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi tükürürcesine.

Kirli çamaşır yığınının altından botlarımı çıkarıp ayağıma geçirirken ona omuz üstü bir bakış attım. “Hayır.”

“Nasıl aşâğılık bir herif yapar ki bunu? Dün gece için teşekkür edip öğle yemeğine bile davet etmeden... Öylece s.ktir olup gideyim mi?” Çarşafı bir kenara attı, sırtının yanı boyunca yapılmış hoş bir dövmesi olduğunu fark ettim. O sarhoş halimle beni ona çeken şey muhtemelen buydu. “İşe yaramazın tekisin biliyorsun değil mi?”

İşe yaramazın tekinden çok daha fazlasıydım ama bu kadın, bu gerçeği bilmesi gerekmeyen pek çok insandan biriydi. İçimden Nash’e lanet okudum. Ev arkadaşım müthiş bir adamdı, ilkokuldan beri en yakın arkadaşımdaydı. Pazar sabahları sıvışmam gerektiğinde dikkati üzerinden çekmesi için genelde ona güvenebilirdim ama bugün bitirmesi gereken işi olduğunu tamamen unuttum. Dün gece yanımda getirdiğim kızı evden apar topar çıkarıp elimi çabuk tutmak zorundaydım. Aşâğıdaki her an bensiz ayrılabilirdi ki bu şu an ihtiyacım olandan çok daha büyük bir baş ağrısıydı.

“Elimi adın ne ki senin?” Kadın, önceden kızgın değildiysen bile şimdi iyiden iyiye tepesi atmıştı. Siyah süper mini eteğini ve önünü zar zor kapatan atletini üstüne geçirirken sarı boyalı saçlarını kabarttı ve bayat maskara sürdüğü gözlerini üzerime dikti.

“Lucy, hatırlamıyor musun?” Saçıma havada durmaları için o zırvadan sürüp hâlâ vücudumda olduğunu bildiğim seks kokusunu bastırmak için biraz parfüm sıktım. O, ahlaksız seks takımının parçası olan topuklu ayakkabılarını giymek için odada sekerken omuzlarımı silkip bekledim.

“Ben Rule.” Elimi uzatabilirdim ama bu aptalca geldi onun için ön kapıya doğru yönelip ağzımdaki bayat viski tadını yok etmek için dişlerimi fırçalamak üzere banyoya girdim. “Mutfakta kahve var. Belki numaranı bırakmak istersin seni başka bir zaman arayabilirim. Pazarları benim için çok da güzel bir gün değil.” Bunun ne kadar doğru bir söz olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Gözlerini bana dikip o müthiş ayakkabılarından biriyle tempo tutmaya başladı. “Kim olduğumu gerçekten bilmiyorsun değil mi?”

Bu sefer inleyen beynimin ısrarlarına rağmen kaşımı kaldırıp ağzımda diş macunu köpüğüyle ona baktım. Sırtının yan kısmını gösterene dek boş boş baktım ona. “En azından bunu hatırlamalısın!”

Dövmesini neden bu kadar beğendiğimi anlıyordum, benim işimdi. Ağzımdaki macunu lavaboya tükürüp kendimi tepeden tırnağa süzdüm. Berbat görünüyordum. Gözlerim sulu ve kızarıktı, cildim gri görünüyordu ve boynumun yanında Rhode Island eyaleti büyüklüğünde bir morluk vardı. Annem buna bayılacaktı,

tıpkı saçımın şu anki hâli yüzünden kendini paralayacağı gibi. Normalde sık ve koyu olan saçlarımın yanlarını tıraş edip önünü hoş, parlak bir mora boyamıştım. Bu yüzden artık dik duruyorlar ve ot biçme makinesi tarafından kesilmiş gibi görünüyordlardı. Annemin de babamın da iki kolumu ve boynumun yanlarını kaplayan dövmelerimle yeterince sorunları vardı. Saçlarım da cabası olacaktı. Aynada bana bakan darmaduman adam için yapabileceğim bir şey yoktu. O yüzden banyodan çıkıp gayet kaba bir şekilde kızın dirseğini kavradım ve onu kapıya doğru sürükledim. Onları eve getirmek yerine onların evine gitmeyi öğrenmem gerekiyordu; öylesi çok daha kolaydı.

“Bak, gitmem gereken bir yer var ve gitmekten pek de hoşlanıyor değilim. Ama çılgına dönüp rezalet çıkarman beni sinir etmekten başka bir işe yaramayacak. Umarım geçen gece güzel zaman geçirmişsindir, numaranı da bırakabilirsin istersen ama ikimiz de biliyoruz ki seni arama şansım çok az. Kendine bok gibi davranılmasını istemiyorsan belki de tanımadığın sarhoş adamlarla eve gitmekten vazgeçmelisin. Güven bana, hepimiz sadece bir şeyin peşindeyiz ve ertesi sabah da istediğimiz tek şey sessizce çekip gitmeniz. Başım ağrıyor, inan bana kusacakmış gibi hissediyorum. Ayrıca önümüzdeki saatı usulca benden nefret edip keyifle ölümümü kurgulayan biriyle bir arabanın içinde geçirmek zorundayım. O yüzden yapmacıklığı bir kenara bırakıp acele edebilir miyiz?”

Şimdi onu bina girişine kadar getirmiştim. Kamyonetimin yanında boşa çalışan BMW'nin içinde onu gördüm. Sabırsız görünüyordu. Daha fazla zaman har-

carsam çekip gidecekti. Lucy'e yarım yamalak gülümseyip omuz silktim. Sonuçta adi bir pislik olmam onun suçu değildi ve ben bile onun böyle duygusuzca bir sepetlenmeden daha fazlasını hak ettiğini biliyordum.

“Kendini kötü hissetme, aklıma koyunca büyüleyici bir piç kurusu olabiliyorum. İlk olmak şöyle dursun, bu gösteriye katılan son kişi de olmayacaksın. Dövmenin süper olmasına sevindim, beni geçen gece yerine onunla hatırlamanı tercih ederim.”

Arkama bakmadan ön basamakları koşarak indim ve lüks siyah BMW'nin kapısını açtım. Bu arabadan nefret etmiştim. Sürücünün arabadan geri kalmamasından da nefret etmiştim. Park yerinden çıkarken Lucy bana bağırdı ve orta parmağını gösterdi. Sürücü gözlerini devirerek alçak sesle “Şık.” dedi. Bu tip çıtırların onları ektiğimde girdikleri ertesi sabah krizlerine alışkındı. Bir seferinde kızlardan biri fırlattığı taşı bana değil de arabaya isabet ettirdiğinde otomobilin ön camını değiştirmek zorunda kalmıştım.

Uzun bacaklarıma bir iyilik yapmak için koltuğu ayarladım ve başımı cama dayadım. Uzun ve acı verici derecede sessiz bir yolculuk olacaktı. Bazı zamanlar, bugün olduğu gibi, buna şükrediyordum. Ama diğer zamanlar bu, fazlasıyla sinirime dokunuyordu. Ortaokuldan beri birbirimizin hayatında adeta demirbaş gibiydik. Benim tüm güçlü ve kusurlu yanlarımı biliyordu. Annem ve babam onu kendi kızları gibi seviyordu ve çoğu zaman benim yerime onunla olma isteklerini açıkça belirtmekten geri kalmıyorlardı. Aramızdaki iyi kötü tüm geçmiş söz konusu olduğunda güya onunla zorlanmadan birkaç saat çene çalabilirdim.

“Kafandaki tüm pisliği cama bulaştıracaksın.” Sesi, bünyesinin geri kalanıyla uyum içinde değildi. Adeta büsbütün sigara ve bira gibi geliyordu kulağa. Kendisiyse büsbütün şampanya ve ipekti. Sesini hep sevmiştim. Aramız iyiiken saatlerce konuşmasını dinleyebilirdim.

“Kafamı arındırırım.”

Homurdandı. Gözlerimi kapayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sessiz bir yolculuk olması gerekiyordu ama görünen oydu ki bugün söyleyecekleri vardı çünkü otobana çıkar çıkmaz radyoyu kapattı.

“Rule.”

Başımı hafifçe yana döndürüp tek gözümü araladım. “Shaw.” Adı da en az kendi kadar gösterişliydi. Soluk bir kızdı: kar beyazımsı bir teni, sarışın saçları ve Granny Smith elmaları gibi yeşil gözleri vardı. Ufak tefekti. Benim 1.90’lık boyumdan neredeyse otuz santim kısaydı. Erkeklerin bakacağı, kendilerini bakmaktan alıkoyamayacağı türden biriydi. Ama o, donuk yeşil gözleriyle onlara baktığı an hiçbir şansları olmadığını anlarılardı. Bazı kızların “Gel de götür beni!” demesi gibi, o da erişilemezliğini kendiliğinden ilân ediyordu.

Nefesini bıraktı ve bir saç telinin altında dönmesini izledim. Göz ucuyla bana baktı, direksiyonu ne kadar sıkı kavradığını görünce kaskatı kesildim.

“Ne oldu, Shaw?”

Gergin olduğunun gösterircesine alt dudağını ısırıldı. “Annenin bu haftaki aramalarına da cevap verdiğini sanmıyorum.”

Ailemle aram pek de iyi değildi. Açıkçası, annemin her hafta sonu Shaw’u beni eve sürüklemeye yollamasının nedeni, onlarla ilişkimin karşılıklı tahammül edi-

lebilir bir sınırı olmasıydı. İkimiz de Brookside adında, Colorado'nun varlıklı bir kasabasındandık. Diplomamı alır almaz Denver'a taşınmıştım. Shaw benden genç olduğu ve Denver Üniversite'ne gitmeyi çok istediği için birkaç yıl geride kalmıştı. Kız peri masallarındaki prenseslere benzemekle kalmayıp üstüne lanet olası bir doktor olma yolundaydı. Annem asla iki saatlik bir yolu onları görmek için çekmeyeceğimi biliyordu. Ama beni almaya Shaw gelince, sadece kıza programından zaman kaybettirdiğim için üzülmeyle kalmıyordum, gitmemek için bir sebebim de olmuyordu. Shaw her pazar günü benzin parası veriyor, yatağımdan çıkmamı bekleyip işe yaramaz kıcımla eve sürüklüyordu ve bunun için iki yıl boyunca hâlâ hiç şikâyet etmemişti.

“Hayır, tüm hafta meşguldüm.” Gerçekten meşguldüm ama aynı zamanda annemle konuşmaktan hoşlanmıyordum. O yüzden o haftaki üç aramasını da görmezden gelmiştim.

Shaw iç geçirdi ve direksiyonu daha da sıkı kavradı. “Rome'un yaralandığını söylemek için aramıştı. Ordu onu altı haftalığına eve dinlenme iznine gönderdi. Baban dün onu almaya Springs'teki karargâha gitti.”

Koltukta birden o kadar hızlı fırladım ki başımı arabanın tepesine çarptım. Küfredip başımı daha da fazla ağrıtan yeri ovmaya başladım. “Ne? Ne demek yaralandı?” Rome büyük kardeşimdi. Benden üç yaş büyüktü ve son altı yılın çoğunu denizaşırı ülkelerde geçirmişti. Aramız hâlâ iyiydi, senelerdir ailemle arama koyduğum mesafeden hoşlanmasa da yaralandığını kendinden haber alacağımdan emindim.

“Margot devriyeye çıktıklarında içinde olduğu konvoya bir şey olduğunu söyledi. Oldukça kötü bir kaza olmuş sanırım. Rome’un kolunun kırıldığını ve birkaç kaburga kemiğinin çatladığını söyledi. Margot çok üzgündü, aradığında onu anlamakta bayağı zorlandım.”

“Rome beni arardı.”

“Rome ilacın etkisi altındaydı. Son iki günü sorguda geçti. Annenden seni aramasını istemiş. Çünkü siz Archer erkekleri her şeyden önce inatçısınızdır. Margot senin cevap vermeyeceğini söylemiş ama Rome ona dememesini söyleyip durmuş.”

Kardeşim yaralanmıştı, ama evdeydi ve benim bundan haberim yoktu. Gözlerimi tekrar kapayıp başımı koltuğa yasladım. “Lanet olsun, bu müjdeli bir haber o zaman.”

“Uğrayıp annenle görüşecek misin?” diye sordum. Daha da kaskatı kesildiğini anlamam için ona bakmama gerek yoktu. Ondan buzlu dalgalar halinde yayılan gerilimi hissedebiliyordum.

“Hayır.” Daha fazla bir şey demedi, beklemiyordum da. Archerlar en yakın ve en samimi takım olmayabilirlerdi, ama Landonların da bizden iyi bir tarafı yoktu. Shaw’un ailesi altın sıçıp para soluyordu. Aynı zamanda aldatıp yalan söylüyorlar, boşanıp evlenirlerdi. Seneler boyu gördüklerimden çıkardığıma göre yatak odası yerine vergi levhası üzerinde yapılan kızlarıyla az çok ilgileri de yoktu. Shaw evimi ve ailemi seviyorsa da bu sahip olabileceği tek normallik onlar olduğu içindi. Bunu ona çok görmüyordum, hatta üzerimdeki baskıyı kaldırdığı için ona minnet bile duyuyordum. Shaw okulda iyi ol-

duğu, zengin bir üniversite öğrencisiyle çıktığı, ailemin oğulları için istediğı ama oğullarının inkâr ettiği hayatı yaşadığı sürece benim sırtımdan düşölüyordu. Rome genelde bir kıta ötede olduğu için ben ulaşabildikleri tek seçenek oluyordum. Bu yüzden Shaw'ı tampon olarak kullandığım için utanç duymuyordum.

“Vay be, Rome’la üç aydır konuşmuyorum. Onu görmek çok iyi olacak. Acaba onu ben ve Nash’le Denver’da takılmaya ikna edebilir miyim? Biraz eğlenmeye her şeyden çok ihtiyacı vardır.”

Shaw yine iç geçirdi ve radyonun sesini biraz açmak için eğildi. “Yirmi iki yaşındasın Rule, ne zaman şımarık bir yeniyetme gibi davranmayı keseceksin? Bu seferkine adını sordun mu? Haberin olsun, bir içki fabrikasıyla striptiz kulübünün karışımı gibi kokuyorsun.”

Homurdanıp gözlerimi kapattım. “On dokuz yaşındasın Shaw. Ne zaman hayatını başkalarının doğrularına göre yaşamayı bırakacaksın? Seksen ikilik büyükanne min bile senden daha aktif bir sosyal hayatı var ve sanırım düşündüğümüzden daha az tutucu.” Nasıl koktuğunu söylemeyecektim çünkü tatlı ve hoş kokuyordu. O an kibar olmaya niyetim yoktu.

Bana baktığını hissedebiliyordum, gülüşümü gizledim. “Ethel’i severim.” Sesi huysuzdu.

“Herkes Ethel’i sever. Cesurdur ve kimsenin onu kullanmasına izin vermez. Ondan öğreneceklerin olabilir.”

“Saçımı pembeye boyayıp vücudumun görünür her kısmına dövme yaptırmalıyım. Yüzüme bir avuç metal parçası sokuşturmalıyım ve hareket eden her şeyle yat-

malıyım. Bu senin dolu ve tatmin edici bir hayat yaşama felsefen değil mi?”

Bu sözler üzerine gözlerimi açtım ve kafamdaki bando takımı ikinci bir tur kararı aldı.

“En azından istediğimi yapıyorum. Kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum, Shaw ve bunun için mazeretler yaratmıyorum. Şu an Margot Archer’ın senin ağzından çıkan kelimelerini tanıyabiliyorum.”

Somurtmaya başladı. “Her neyse, birbirimizi umursamaya devam edelim. Rome’un durumunu bilmek istersin diye düşünmüştüm. Archer erkekleri sürprizleri hiçbir zaman çok sevmezler.”

Haklıydı. Deneyimlerime göre sürprizler asla iyi olmamıştı. Genelde birinin sinirlenmesi ve benim bir tür kavgaya karışmamla sonuçlanmışlardı. Kardeşimi severdim, ama öncelikle yaralandığını bana haber vermediği için, sonra da beni adil oyuna zorlamaya çalıştığı için ona sinirlenmiştim. Shaw’un birbirimizi umursamama planının işe yarayacağını görüp küçük gösterişli arabasında izin verdiği müddetçe geriye yaslandım ve uyuklamaya başladım. Yaklaşık yirmi dakikadır uyukluyordum ki Shaw’un telefonu The Civil Wars grubunun melodisiyle çalmaya başlayıp beni uyandırdı. Yanan gözlerimi kırıp yüzümü ovaladım. Saçlarım annemi kızdırmazsa, değerli pazar kahvaltısı için tıraş olmadığım gerçeği ona sinir krizi geçirtmeye yetecekti.

“Hayır, sana Brookside’a gideceğimi ve bir süre dönmeyeceğimi söylemiştim.” Arabanın ucundan ona baktım. Bakışımı hissetmiş olmalıydı çünkü aceleyle bana baktı. Hafif bir pembeliğin elmacık kemiklerine doğru

süzüldüğünü gördüm. “Hayır Gabe, zamanım olmaya-
cağını söyledim sana. Laboratuarda projem var.” Keli-
meleri çıkaramıyordum ancak telefonun diğer ucun-
daki her kimse terslenildiğine kızmış gibiydi. Shaw’un
parmaklarının telefonu daha sıkı kavradığını gördüm. “
Seni ilgilendirmez. Şimdi kapatmalıyım, sonra konuşı-
ruz.” Parmağını ekranda sürükleyip havalı cihazı dizi-
min yanındaki bardak tutucusuna fırlattı.

“Gabe’le nasıl gidiyor?” Shaw ya da onun Tanrı’dan
da zengin ve evrenin müstakbel hükümdarı olan sevgili-
si umurumda değildi ama o açıkça üzgünken sormak ki-
barlık olurdu. Gabe’le hiç tanışmamıştım ama dinleme
zahmetine girdiğimde annemden duyduğum kadarıyla
Shaw’ın gelecekteki doktor kişiliği için sipariş üzerine
yapılmış gibiydi. Ailesi en az Shaw’unki kadar zengin-
di Babası hâkim, avukat ya da ilgimi çekmeyen başka
bir politik güç sahibi biriydi. Çocuğun beyaz mokasen
ayakkabı, pileli pantolon ve pembe Polo gömlek giy-
diğinden zerre kadar şüphe duymuyordum. Uzun bir
süre Shaw’un cevap vermeyeceğini düşündüm, ama bo-
ğazını temizleyip manikürlü parmaklarıyla direksiyonda
ritim tutmaya başladı.

“Pek iyi değil, biz ayrıldık ama Gabe’in bunu anladı-
ğını sanmıyorum.”

“Sahi mi?”

“Evet. Birkaç hafta önce. Aslında bunu bir süredir
yapmayı düşünüyordum. Okulla ve işle bir erkek arka-
daşla uğraşamayacak kadar meşgulüm.”

“Senin için doğru adam olsaydı öyle düşünmezdin.
Onunla olmak için zaman yarattırın.”

Sarı kaşları saçlarının hizasında bana baktı. “Sen, yüz-yılın jigolosu, ciddi ciddi bana ilişki tavsiyesi mi veriyor-sun?”

Gözlerimi devirdim ve başım isyan çıgıkları attı. “Sırf özel olarak takılmak istediğim bir kız çıkmadı diye nitelik ve nicelik arasındaki farkı bilmiyor değilim.”

“Beni kandırabilirdi. Gabe ona vermeye razı oldu-ğundan fazlasını istedi. Bu durum başıma dert olacak, annemle babam onu çok severdi.”

“Kesinlikle. Duyduğum kadarıyla seninkileri mutlu etmek için sipariş edilmiş gibiydi. Vermeye razı oldu-ğundan fazlasını istemek nedir peki? Sadece altı ay için-de parmağına yüzük takmaya mı çalıştı?”

Bana bir bakış atıp alayla gülümsedi. “Yaklaşmadın bile. Bazı şeylerin benim istediğinden daha ciddi olma-sını istedi.”

Küçük bir kakhaha atıp kaşlarımın arasını ovdum. Baş ağrım tatsız bir zonklamaya dönmüştü ama artık kontrol edilebiliyordu. Bu öğleden sonrayı atlatmak istiyorsam geçerken bir Starbucks’a uğramasını söyleme-liydim.

“Bu onun seni yatağa atmaya çalıştığını ve senin de ona kanmadığını söylemenin iffetli bir yolu mu?”

Bana gözlerini kısarak baktı ve arabayı Brookside’a dönen çıkıştaki çevre yoluna çekti.

“Bizimkilerin evine gitmeden önce Starbucks’a uğra-mamız lazım. Ayrıca sorularıma cevap vermediğini fark etmediğimi sanma.”

“Durursak geç kalırız ve her erkek pantolonunun içindekiyle düşünmez.”

“Margot’nun gününe beş dakika geç kalırsak başımıza taş yağmaz. Ayrıca hadi canım! O eziği altı ay boyunca sevişmeden peşinden mi sürükledin yani, ne olay ama.”

Bu beni adamakıllı güldürmüştü. O kadar çok gülmüştüm ki içi viski dolu kafam bana çığlık atmaya başladığı için başımı ellerimin arasına almak zorunda kalmıştım. Nefesim biraz daralmıştı, Shaw’a sulu gözlerle baktım: “Eğer gerçekten düşündüğümün yarısı kadar akıllı olmadığına inanıyorsan... Doksanın altındaki her adam seni yatağa atmak istiyor. Üstelik adam bir de senin sevgilin olduğunu düşünüyorsa. Ben bir erkeğim, bu zırvaları bilirim.”

Haklı olduğumu kabul edercesine yine dudağını ısırды ve arabayı kafeterya yakınında durdurdu. Bacaklarımı esnetme ve kendimi onun o bilindik özgüveninden kurtarma isteğiyle hemen arabadan dışarı fırladım. İçeriye girdiğimde sıra olduğunu gördüm, etrafa hızlıca göz gezdirip tanıdığım biri var mı diye kontrol ettim. Brookside oldukça küçük bir kasabaydı ve genelde hafta sonları buraya uğradığımda eskiden okula gittiğim birini görmem kaçınılmazdı. Shaw’a bir şey isteyip istemediğini sorma zahmetine girmemiştim. Çünkü zaten durmak zorunda olduğumuz için huysuzlandığını biliyordum. Siparişi verme sırası bana gelmişti ki telefonum cebimde gürültüyle bir Social Distortion parçasıyla çalmaya başladı. Koca bir bardak sade kahve alıp bana göz attığını göstermemek için bir hayli çaba sarf eden kumral bir kızın yakınına oturduktan sonra konuşmaya başladım.

“N’aber?”

“Sabah nasıl geçti?” diye sordu Nash. Kafedeki müziğin sesini bastırıldığını fark ettim.

“Berbat. Akşamdan kalmayım, sinirliyim ve bir başka zoraki aile yemeğine dâhil olmak zorundayım. Bir de, Shaw bugün tam havasında.”

“Dün geceki kız nasıldı?”

“Hiçbir fikrim yok. Onunla bardan ayrıldığımızı bile hatırlamıyorum. Anlaşılan bir ara sırtına bayağı büyük bir dövme yapmışım, sanırım o yüzden kim olduğunu hatırlamayınca bana biraz sinirlendi.”

Nash telefonun diğer ucunda kıkırdadı. “Dün gece sana altı kez söyledi. Göstermek için üstünü bile çıkarcaktı. Ayrıca o koca kıçını da eve ben götürmek zorunda kaldım, seni ayyaş! Gece yarısı dönersin diye seni ikna etmeye çalıştım ama her zamanki gibi bir işe yaramadı.”

Homurdanarak gülüp kahveme uzandım ama kasadaki çocuk bana sesleniyordu. Kumral kızın bardağı saran elime göz attığını fark ettim. Üstünde başını şişirmiş bir kral kobra vardı. Yılanın geri kalanı kolumdan dirseğıme kadar uzanıyordu. Hayvanın uzun ve kıvrık dili, dört parmağımın üzerinde yazan adımın “L” harfini oluşturunuyordu. Kızın ağzı şaşkınlıkla küçük bir “o” biçimini aldı. Ona göz kırpıp BMW’ye doğru yürüdüm.

“Kusura bakma dostum. Görüşmen nasıldı?”

Nash’in amcası Phil, dövmeciyi o zamanlar aslen çete üyelerine ve motosikletçilere hizmet veren Capitol Hill’de yıllar önce açmıştı. Çevreyi mesken edinen genç şehirlielerin ve hipsterların da etkisiyle, “İşaretili” artık şehirdeki en işlek dövme salonlarından biri olmuştu. Nash’le beşinci sınıfta sanat dersinde tanışmıştık ve

o zaman beri ayrılmaz ikiliydik. Hatta on iki yaşından beri hayalimiz şehre taşınıp Phil’le çalışmak olmuştı. İkimiz de salonun işletmesini güçlendirecek yeteneğe ve karaktere sahiptik. Phil’in ikimiz de daha yirmi yaşına gelmeden bizi yetiştirmesi ve çalıştırması için endişe duymasına gerek kalmamıştı. Aynı alanda bir arkadaşa sahip olmak mükemmel bir şeydi. Vücudumda Nash’in ustalığının gelişimini kaydeder nitelikte kimi müthiş kimi vasat fazlasıyla dövme örneği vardı. Onun vücudu üzerinden de benim dövme ustalım takip edilebilirdi.

“Temmuzdan beri üzerinde uğraştığım bir sırt parçasını bitirdim. Umduğumdan daha iyi çıktı. Adam ön kısmı da yapmaktan bahsediyor. Sanırım yapacağım çok iyi bahış veriyor.”

“Güzel.” Kahveyi ve telefonu tek elimde tutup kapıyı açmaya çalışıyordum ki bir kadın sesiyle aniden irkil-dim.

“Merhaba.” Omzumun üstünden baktım, bir araba ileride kumral kız bana gülümsüyordu. “Dövmelerini çok beğendim.”

Ona gülümsedim. Derken Shaw içerden kapıyı açtı, geriye zıplayıp neredeyse tüm kahveyi üstüme döküyordum.

“Sağ ol.” Eve daha yakın olsaydık ve Shaw arabayı çoktan geri çekiyor olmasaydı kızdan numarasını isteyebilirdim. Shaw bana anında göz ardı ettiğim aşağılayıcı bir bakış attı. Nash’le konuşmaya devam ettim. “Rome evde, bir kaza olmuş, Shaw birkaç hafta evde dinlenme izninde olacağını söyledi. Herhalde annem o yüzden tüm hafta telefonumu susturmadı.”

“Harika. Sorsana birkaç gün bizle takılmak ister miymiş? O suratsız piçi özledim.”

Kahveden bir yudum aldım ve başım sonunda sakinleşmeye başladı. “Plan öyle. Dönerken seni arayıp durum neymiş söylerim.”

Parmağımı ekranda sürükleyip konuşmayı bitirdim ve koltuğa gömüldüm. Shaw bana dik dik bakıyordu. Gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Gerçekten böylesine yeşil olan başka bir şeyi doğanın hiçbir yerinde görmemiştim ve bir şeylere kızdığında iş uhrevi bir hâl alıyordu.

“Sen flörtleşmekle meşgulken annen aradı. Geç kaldığımız için sinirliydi.”

Tanrıların kara nektarından bir yudum daha alıp boşta olan elimle dizimde bir ritim tutmaya başladım. Genel olarak huzursuz biriydim, ailemin evine yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyordu. Pazar kahvaltısı hep yapmacık ve zoraki olmuştu. Her hafta aynı şeyi yaşamak konusundaki ısrarlarını ve Shaw’un bu güldürüyü desteklemesini anlayamıyordum. Ama hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilsem de her hafta buna katlanıyordum.

“Geç kaldığın için sinirli. Benim orada bulunmamın umurunda olmadığını ikimiz de biliyoruz.” Shaw arabayı etrafı çevrili bir siteye doğru sürdü. Dağların arkasına konmuş birbirinin aynı sıra sıra küçük köşkler görünmeye başladıkça parmaklarımın hızı artıyordu.

“Öyle değil, sen de biliyorsun Rule. Sırf ailen pazarları omletle krep yememi ister diye bu yolu her hafta sonu tepip senin ertesi sabah rezaletlerine katlanmıyorum. Seni görmek istedikleri için yapıyorum bunu, on-

ları ne kadar incitmiş ya da itmiş olsan da seninle bir ilişki kurmaya çalıştıklarını gördüğüm için yapıyorum. Bunu seninkilere borçluyum ve daha da önemlisi, Tanrı bilir tam gün uğraşmamı gerektirse de, seni doğru düzgün biri yapmayı Remy'ye borçluyum.”

Onun adı her geçtiğinde göğsüme inen kör acıyla nefes aldım. Parmaklarım istemsizce kahve bardağını tutup bırakmaya başladı, başımı döndürüp Shaw'a baktım.

“Remy aslen olmadığım birine dönüşmem için beni bu kadar sıkboğaz etmezdi. Ailem için hiçbir zaman yeteri kadar iyi değildim, asla olmayacağım. Remy bunu herkesten iyi anlıyordu ve onlar için asla olamayacağım her şey olabilmek için fazla mesai yapıyordu.”

İç geçirip arabayı babamın spor cipinin arkasındaki özel yola çekti. “Remy'yle senin arandaki tek fark onun insanların sevgisine izin vermesiydi, seninkine de.” sürücü kapısını açtı ve ikimizi ayıran boşluğun gerisinden bana baktı. “Sen her zaman seni önemseyen insanların sevgilerini şüphe olmaksızın kanıtlamalarını bekledin. Asla kolay sevilen biri olmak istemedin. Rule ve kimse-nin bu lanet olası gerçeği unutmamasını garantiledin.” Kapıyı dişlerimi zangırdatıp başımı tekrar zonklatacak kadar güçle çarparak kapadı.

Üç yıl olmuştu. Üç ıssız, üç boş, üç kederli yıl. ilk üç sıranın sahibi Archer kardeşler iki kişi kaldıklarından beri. Rome'a yakındım, mükemmel biriydi ve iş sert çocuk olmaya gelince hep onu örnek almıştım. Ama Remy benim diğer yarımdaydı, hem gerçek hem mecazen. O ikizimdi. Karanlığımdaydı ışıktı. Zorluklarımda huzurdu. Sıkıntımda neşeydi. Bombok hallerimin tek kusursuz-

luğuydu. Onsuz ben olabileceğim adamın yarısı kalmış-
tım. Çok sarhoş olduğum için arabayla ayrılamayacağım
saçma bir partiden beni alması için onu arayalı üç yıl
olmuştu. Üç yıl olmuştu birlikte kaldığımız daireden
beni almak için hiç soru sormadan çıkalı. Çünkü Remy
öyle biriydi.

Yağmurlu ve kaygan bir yolda arabasının kontrolünü
kaybedip saatte seksen kilometrenin üstünde giden bir
tırın arkasına çarpmasının üstünden üç yıl geçmişti. İkiz
kardeşimi toprağa verdiğimizden beri ve onu gömerken
annemin bana yaşlı gözlerle bakıp lafı uzatmadan “Sen
olmalıydın.” demesinin üstünden üç yıl geçmişti. Üç yıl
geçti ve adı beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yetiyor-
du. Özellikle Remy’nin adının benim kadar sevdiği bir
insanın ağzından çıkınca.

Remy benim olmadığım her şeydi. Düzgün, iyi gi-
yinişli ve iyi bir eğitim alıp sağlam bir gelecek kurma
yönünde kararlı. Evrende onun sahip olduğu azamete
erişebilecek kadar iyi ve mükemmel olan tek kişi Shaw
Landon’dı. Remy, Landon yerleşkesinden kaçmaya çalı-
şan on dört yaşındaki Shaw’u eve getirdiğinden beri iki-
si ayrılmaz olmuşlardı. Remy, sadece arkadaş oldukları-
nı, Shaw’u bir kız kardeş gibi sevdiğini ve onu o berbat,
verimsiz ailesinden korumak istediğini iddia ediyordu.
Ona yaklaşımı saygı ve şefkat doluydu. Onu sevdiğini
biliyordum. Remy’nin yanlış yapma gibi bir olasılığı ol-
madığı için Shaw çabucak ailemizin onur üyesi haline
gelmişti. Sinirime gitse de, onu kaybetmenin bana ver-
diği acının derinliğini anlayabilecek tek kişi Shaw’dı.

Doğru düzgün ayakta durabilmem için birkaç da-

kika daha geçmesi gerekti o yüzden kahvenin kalanını kafama dikip kapıyı açtım. Arabadan çıkmaya uğraşırken spor cipin arkasından uzunca birinin geldiğini görünce şaşırmadım. Kardeşim benden otuz santim kadar uzundu ve bir askerin kusursuz fiziğine sahipti. Koyu kahverengi saçları tipik bir asker saçıydı. Benimkinin tıpkısı soluk mavi gözleri yorgun görünüyordu. Zorla gülümsedi. Sol kolu alçıdaydı. Ayaklarımın birinde yürüme botu vardı ve alınının kaş hizasında oldukça fena görünen bir dizi siyah dikiş vardı. Saçımı halleden çim biçme makinesi büyük kardeşime de girişmiş olmalıydı.

“İyi görünüyorsun asker!”

Tek koluyla beni kendine çekip sarıldı, vücudundaki hasar almış kaburgaları saran bezleri fark edince irkil-dim. “Hissettiğim kadar iyi görünüyorum gibi. Asıl sen arabadan çıkarken palyaçoya benziyordun.”

“O kızın yanındayken ne olursa olsun palyaçoya benziyorum zaten.” Bir kahkaha savurup inatçı saçlarını ovuşturdu.

“Shaw ve sen hâlâ ezeli düşmanlar gibi mi davranı-yorsunuz?”

“Sıkıntılı tanıdıklar desek daha doğru olur. Hâlâ her zamanki gibi kibirli ve peşin hükümlü. Yaralandığını niye telefonla ya da e-maile haber vermedin? Gelirken ondan duymak zorunda kaldım.”

Yavaşça eve doğru giderken küfretti. Ne kadar tem-kinli yürüdüğünü görünce keyfim kaçmıştı. Vücudun-da görebildiğimden daha ciddi bir hasar var mı merak ettim.

“Hummer takla attıktan sonra bilincimi kaybettim. Arabayı el yapımı patlayıcının üstüne sürmüşüz, bayağı

kötüydü. Bir hafta hastanede kaldım, uyandığımda omuzumu ameliyat etmeleri gerekiyordu. Tamamen ilaç etkisi altındaydım. Annemi aradım, olan biteni sana haber verir diye düşündüm. Ama her zamanki gibi senin yine telefonu açmadığını duydum.”

Omuz silktim. Rome’un girişteki merdivenlerde hafifçe bocaladığını görünce uzanıp ona destek oldum. “Meşgul biriyim.”

“İnatçı birisin.”

“O kadar da değil, sonuçta buradayım değil mi? On beş dakika öncesine kadar evde olduğunu bile bilmiyordum.”

“Burada olmanın tek sebebi içerdeki o küçük kızın bizden olmasa da bizi bir arada tutmak için bu kadar kararlı olması. Şimdi içeriye gir ve oyununu güzelce oyna! Yoksa bu halde de seni benzetmesini bilirim.”

Sinirli bir şekilde mırıldanıp yıpranmış kardeşimle eve girdim. Pazarları gerçekten sevmediğim gündü.

İkinci Bölüm

Shaw

Kapıyı hafifçe kapatıp arkamdan kilitledim. Hemen lavaboya doğru yığıldım. Titreyen ellerle yüzümü ovuşturdum. Her pazar günü bu aile toplantıları için Rule’a eşlik etmek giderek zorlaşıyordu. Zaten midem iyice bulanıyordu; eğer bir daha onu o iğrenç bar sürtüklerinden biriyle basarsam cinayet işlemekten mekânı terk edebileceğimden emin değildim. Yüzüme biraz soğuk su çarpmak için dönüp boynuma düşen ağır sarı saçlarımı kaldırdım. Kendime gelmeliydim, Margot ya da Dale’in bir şey fark etmesini hiç istemiyordum. O kadar ilaç almış ve acı içinde olan Rome bile tanıdığım en gözlemci insanlardan biriydi. Her iki kardeşi de söz konusu olduğunda bir şey kaçırmazdı. Buna ben de vekil kız kardeş kategorisinde dâhildim.

Rule’la zaman geçirmek giderek zor bir hâle geliyordu. Bu sadece ona bakmanın bana kaybettiğim her şeyi

hatırlattığı için değildi. Margot ve Dale'in zorlandıkları nokta burasıydı. O duygusuz ahmak onları anlamıyor da değildi. Benim sorunum Rule'un kafamı karıştırmasıydı. Küstah, geveze, özensiz, düşüncesiz, sıklıkla huysuzdu ve genelde dayanılmaz bir baş belasıydı. Ama istediğinde çekici, eğlenceli ve muhteşem bir sanatçı oluyordu. Çoğu zaman bir yerde ilgi odağı o olurdu. On dört yaşından beri onun bu iki yönüne de sıırıslıklam âşıktım. Tabii ki Remy'yi de seviyordum, onu bir kardeş gibi seviyordum, onu olduğu dört dörtlük gözetici dostum gibi seviyordum. Ama Rule'u sevmek hayatımın amacı gibiydi. Onu kaçınılmaz bir şekilde seviyordum. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu, birbirimize ne kadar ters düştüğümüzü, onun ne kadar şefkatsiz bir herif olduğunu kendime defalarca tekrarlasam da onu kafamdan atamamıştım. Bu yüzden onun beni bir şoförden fazlası olarak görmediğini fark ettiğim her zaman kalbim biraz daha parçalanıyordu.

Kendi ailem öylesine berbattı ki Archerların benim için yaptıkları onca şey olmadan bugün olduğum insan olmam imkânsızdı. Remy, ben henüz yalnız bir çocukken beni kanatları altına almıştı. Rome, benden hoşlanmadığı için kalbimi kıran ilk çocuğu pataklamakla tehdit etmişti. Margot, annem yeni kocasıyla fazlasıyla meşgul olduğunda beni balo kıyafeti almaya alışverişe çıkarmıştı. Dale, beni Denver Üniversitesi'ne ve Colorado-Boulder Üniversitesi'ne götürüp üniversite seçimimde mantıklı kararlar almama yardımcı olmuştu. Sonra Rule... Rule paranın istenilen her şeyi alamadığının ve ne kadar kusursuz olmaya çalışırsam çalışayım yine de yetersiz kaldığının daimi bir kanıtıydı.

Neredeyse bir saattir içimde tutuyormuşum gibi gelen bir soluğu dışarı verip bir peçete aldım ve gözlerimin altındaki siyah lekeleri temizledim. Daha fazla yemek odasında olmazsam Margot beni aramaya gelirdi ve benim o an neden banyoda çıldırmak üzere olduğuma dair mantıklı bir açıklamam yoktu. Cebimden bir toka çıkarıp saçımı arkadan topladım. Biraz dudak parlatıcısı sürüp kendime küçük bir moral konuşması yaptım. Bu konuşmayı başka pazar günleri milyonlarca kere yapmıştım, bu seferki farklı değildi. Salona girmek üzereyken telefonum çalmaya başladı. Arayanın Gabe olduğunu görünce sızlanmamak için kendimi zor tuttum. Aramayı sesli mesaja alıp belki de bu ay yüzüncü kez neden bu kendini beğenmiş ahmakla zaman harcadığımı merak ettim. Fazlasıyla rahatına düşkün, fazlasıyla açgözlü, fazlasıyla yüzeyseldi. Soyadıyla ve ailemin varlıklı olmasıyla benden daha fazla ilgileniyordu.

Onunla çıkmaya merakım yoktu. Kimseyle çıkmaya merakım yoktu ailem beni zorlamıştı. Doğal olarak onların da baskısıyla Gabe’le istediğimden daha fazla zaman harcamak zorunda kalmıştım. Sonuçta Gabe kendisiyle benle olduğundan daha fazla ilgiliydi. Ama ellerini asla istemeyeceğim yerlere götürmeye çalışınca ve ısrarla beni sevişmeye ikna etmeye çalışıp rahatsız edince onunla bağları kopardım. Ne yazık ki ne o ne ailem bu durumu anlamışa benziyorlardı. Son iki haftadır gelen aramalardan, mesajlardan ve e-postalardan boğulmak üzereydim. Gabe’den kurtulması kolaydı da asıl sıkıntı annemdi.

Telefonu arka cebime tikiştirirken hafif bir ses beni durdurdu. “Sorun ne küçük kız? Neredeyse on sekiz

aydır uzaktayım ama kaybolmadan önce sadece bir kez sarılıp öpüyor musun? Nerede gözyaşları? Sonunda kazasız belasız evde olduğum için çılgın sevinç fitlerine girmen gerekiyordu. O karman çorman kafanın içinde neler dönüyor bakalım? Bir şey olduğunu görebiliyorum.”

Minik bir kakhaha atıp başımı önümdeki güçlü göğse dayadım. Yaralı ve harap halde olsa bile Rome sevdiği insanlarla onları üzme ihtimali olan şeylerin arasına girecek türden bir insandı. “Güzel yüzünü özledim Shaw. Evde olmak ne kadar güzel bilemezsin.”

Hafifçe ürperip beline dikkatlice sarıldım. Onu incitmek istemiyordum. “Ben de seni özledim Rome. Bu aralar aşırı gerginim. Okul beni çıldırtıyor haftada üç ya da dört gün çalışıyorum ve ailem sevgilimden ayrıldım diye başımın etini yiyor. Biliyor musun, böyle hep birlikte olduğumuzda çok mutlu oluyorum. Annen başına gelenleri haber vermek için aradığında kalp krizi geçireceğini sanmıştım. İyi olduğuna çok sevindim. Bu ailenin bir tane daha Archer kaybetmeyi kaldırabileceğini sanmıyorum.”

“Evet, sanırım öyle. Annemin hâlâ bizim aptal Rome için sana sürücülük yaptırdığına inanamıyorum.”

Koluna girdim ve yemek odasına doğru yürümeye başladık. “Başka türlü gelmez ki. Okul ya da başka bir şey yüzünden gidemeyecek olsam kendi de çıkıp gelmiyor. Evine gittiğim zamanların çoğunda hangi günde olduğumuzu bilmiyor. Kapıdan sürünerek çıkıyor; bugün de aynıydı. Ben geldiğimde kendini gelme zorunluluğunda hissediyor, her ne yapmakla meşgul olursa olsun, ya da her kimi ...”

Rome alçak sesle küfretti. “Bu çocuk haftada bir bizimkilerle iyi geçinse ölmez ya? Senin bebek bakıcılığına ihtiyacı olmamalı.”

Omuz silktim; ikimiz de tüm Archer kardeşlerinin bir rolü olduğunu biliyorduk. Remy hayırlı evlattı, hep pekiyi getiren geleceğin saygın üniversite öğrencisiydi. Bunun yanı sıra Rule’u nezarethaneden uzak tutma ve o başını boyundan büyük bir belaya soktuğunda müdahale etme sorumluluğu da ondaydı. Rule ise joker kartıydı. Hayatını dolu dolu yaşayan ve bu yolda incitip gücendirdiklerini umursayan bir tipti. Rome patrondu; ikizler ona hayrandı ve iyi günde kötü günde onu takip ederlerdi. Çünkü görünüşleri düşünüldüğünde başlarına bir sürü kötülük gelmesi normaldi. Remy’nin kaybıyla Rome’un diğer kardeşine karşı daha da fazla koruyucu olması ve benim Rule’u doğru yola sokma sorumluluğunu üstlenmem de öyleydi.

“Margot ve Dale için yapabileceğim en küçük şey bu. Onlar benim için çok şey yaptılar ve hiç karşılık istemediler. Haftada bir Rule’un öfkesine katlanmak gayet basit bir fedakârlık.”

Gözlerinde parlayan ani ışık kardeşininkine öylesine benziyordu ki buna bakıyor olmak acı vericiydi. Rome kolay aldanmayan bir insandı ve içimde sakladığım hislerin benim gösterdiğimden daha fazlasını biliyor olsa buna şaşırmazdım.

“Rule’un saçmalıklarına hedef olmanı istemiyorum hepsi bu. Annemin ve Role’un bir şeylerin üstesinden gelmeleri gerekiyor. Artık herkes birer yetişkin, hayat senin arabuluculuk yapman için gerçekten de çok kısa.”

İç çekip odaya girerken sesimi alçalttım. Masa çoktan hazırlanmıştı ve herkes önceden ayarlanmış yerlerine oturmuştu. Dale masanın başındaydı, Margot onun sağındaydı, yanında benim için bir sandalye vardı. Sol taraf Rome içindi. Rule ise masanın diğer ucuna, ailesinden olabildiğince uzağa oturmuştu. “Onun asla Remy olmayacağı gerçeğinin üstesinden gelmeleri lazım, Rule’un da bu gerçeği onların yüzüne çarpmaktan vazgeçmesi lazım. Artık bir taraf vazgeçip affetmeyi öğrenmezse bu böyle devam eder.”

Şakağıma çok hafif bir öpücük kondurup nazıkçe sırtımı okşadı. “Hiçbiri hayatlarında sen olduğun için ne kadar şanslı olduklarını görmüyorlar, küçük kız.”

Onu bırakıp Margot ve Rule arasındaki yerime oturdum. Rule’un gözlerini kısmış bana baktığını fark edince yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Büyük ihtimalle Rome’la onun hakkında konuşuyor olduğumuzu biliyordu. Dale her zamanki gibi bolca hazırlanmış yemekleri dağıtmaya başlarken ona gülümsedim. Rome’a boş zamanında ne yapmayı planladığını sormak üzereydim ki Margot birden şok içinde kafamı çevirmeme neden oldu.

“Yemeğe ikinci elciden alınmış gibi durmayan bir gömlek ve pantolonla gelmeni beklemek çok mu zorlama olurdu? Açıkçası kardeşin korkunç bir kaza geçirdi, pek çok kemliği kırıldı ama yine de senden düzgün görünmeyi başarabiliyor, Rule.”

Onu rahat bırakmasını söylememek için dilimi ısır-dım. Aile yemekleri gayri resmi ve eğlenceli olmalıydı. Eğer ben yemeğe kot pantolon ve tişörtle gelseydim ağ-

zını bile açmayacağını çok iyi biliyordum. Ama söz konusu Rule olduğu için Margot bunu direkt kendisine yapılan bir saldırı olarak algılıyordu.

Rule ona uzattığım tabaktan birkaç parça pastırma aldı. Annesine cevap verme zahmetine bile girmeydi. Onun yerine Rome'a dönüp evdeyken ne yapmayı düşündüğünü sordu. Onun bir haftalığına şehre gelmesini, Nash ve kendisiyle birlikte zaman geçirmesini istiyordu. Margot'nun ağzının ince bir çizgi halini aldığı ve Dale'in kaşlarını çatmıştı gördüm. Bu görüntünün türlü çeşitlerine burada bulunduğum pek çok pazar günü şahit olmuştum. İçim acıdı. Çünkü Rule kırıksık bir gömlek ve yırtık bir kot olsa bile giydiği her şeyi kaldırabilirdi. Aynı durum vücudunu baştan aşağı kaplayan dövmeler ve yüzündeki metal dizileri için de geçerliydi.

Rule'un yakışıklı bir erkek olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse fazla yakışıklıydı. Ama çetrefilli biriydi ve sahip olduğu güzellik çok rahat görmezden gelinebilecek bir maskenin altında gizlenmişti. Tüm kardeşlerin içinde gözlerinin mavisi en parlak olan oydu. Saçları; mavi, yeşil ya da mor parçalara boyanmış olsa bile, en sık ve parlak olardı ve var olan bütün renkleri vücudunda taşımasına rağmen, üçünün içinde karşı cinsi kendine çeken hep Rule olmuştu. Tıpkı bu öğleden sonra Starbucks'ta gördüğü kumral kız gibi... Adı Amy Rodgers'tı, lisede dört yıl onun ve amigo takımından arkadaşlarının zorbalığına katlanmıştı. Kız, sporcularla ve saygıdeğer kökenleri olan çocuklarla çıkardı. Mohavk saçlı ve delik suratlı tiplerle değil. Ama o bile Rule Archer'ın manyetik çekim alanına kapılmaktan kendini alıkoyamamıştı.

“Hem saçının hâli ne öyle evlat? Doğada bulunan bir renk senin için güzel bir değişiklik olabilirdi. Hem de tüm aile bir aradayken ve kardeşin sağ salim evdeyken.”

İçten içe inleyip Margot’nun uzattığı meyve tabağını aldım. Şimdi ona karşı bir olmuşlardı; sessiz kalmasına imkân yoktu. Normalde annesini görmezden gelip Dale’a küçük ve kinâyeli laflar atardı ama o Rome’la konuşmaya çalışırken iki taraftan sözünün kesilmesi ve iğnelenmesi işe yaramayacaktı. Rule herhangi bir günde de çabuk sinirlenen bir yapıya sahipti. Ama akşamdan kalmayken ve olabildiğince edepli olmaya çalışırken onu köşeye sıkıştırmaya çalışmak, işe yaramayacaktı. Masanın diğer ucundaki Rome’a endişeli bir bakış attım ama o daha bir şey söyleyemedi Rule’un sesi bir tokat gibi odada yankılandı.

“Şimdi peder, mor doğada baştan aşağı zaten bulunuyor o yüzden onunla nereye varmaya çalıştığını anlayamadım. Sanırım Shaw’un bu sabah beni ne halde bulduğunu hesaba katarsak pantolon giyme zahmeti gösterdiğim için bile şanslı sayılabilirsiniz. Şimdi eğer ikiniz de yaptığım her hareketi eleştirmekten vazgeçerseniz bir yıldan fazladır görmediğim kardeşimle konuşmaya devam edebilirim. Çünkü o da neredeyse yol kenarındaki bir bomba yüzünden havaya uçuyordu değil mi?”

Margot nefesini tuttu ve Dale sandalyesini geriye itti. Başımı eğip gözlerimi ovuşturdum, başım zonklamaya başlıyordu.

“Sadece bir öğleden sonra, Rule. Kahrolası bir öğleden sonra, senden tek istediğimiz bu.” Dale odayı terk etti ve Margot gözyaşlarına boğulmakta gecikmedi. Yü-

zünü elindeki peçeteye gömdü. Beceriksizce omzunu sıvazlamaya çalıştım. Rule'a bir bakış attım ama o da ayaklanmış odasına gidiyordu. Rome'a baktım ama o sadece başını sallamakla yetindi ve yavaşça ayağa kalktı. Margot başını kaldırdı ve en büyük oğluna yalvaran gözlerle baktı.

“Söyle ona, Rome, ailesine böyle davranmaması gerektiğini söyle. Hiç saygısı yok.”

Titreyen parmağını kapıya doğrulttu. “Söyle ona, bu kabul edilemez.”

Rome önce bana sonra annesine baktı. “Tabii, anne söylerim. Ama sana da Rule'u böyle azarlamayı gerektirecek bir şey olmadığını söylüyorum. Kot giymesi ya da saçını kahrolası Şirinler gibi yapması kimin umurunda? Önemli olan burada olmak için çaba göstermiş olması. Shaw o kadar işinin arasında sırf bunu sizin için yapmak uğruna zaman harcadı. Sense Rule'a bilerek saldırmadan önce en fazla üç saniye bekledin. İkiniz de.

Margot şok olmuştu ama Rome'un diyecekleri bitmemişti: “Babamla senin uyanmanız gerek. Eve alçılar yerine bir ceset torbası içinde de gelebilirdim. Zaten bir oğlunu kaybettin, elindekilerin değerini bilmen lazım, yaptığımız seçimlere razı olmasan da.”

Margot'nun gözyaşları şimdi daha sık akıyordu, başını omzuma yasladı. “Shaw pazar ziyaretlerini çok seviyor, artık ondan Rule'u getirmesini istememeliyiz. Çünkü o belli ki burada olmak istemiyor. Bundan sonra onu ailemizin bir parçası yapmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Çünkü canımı çok fazla yakıyor.”

Rome başını salladı, ikimiz de iç geçirdik. Ben Margot'nun sırtını sıvazlamaya devam ederken o da kardeşi-

nin peşinden odayı terk etti. Yanımdaki kadın bana hep nazik olup kendi ailem benimle ilgilenmezken bana kızı gibi davranmıştı, o yüzden onunla, bir ailenin daha kendi kendine yıkımını izlemeyi reddeden biri olarak konuşacaktım.

“Margot, sen ve Dale mükemmel insanlar ve iyi ebeveynlersiniz, ancak geçmişte yaşamayı bırakmalısın. Artık Rule’u olduğu gibi kabul edip sevmediğiniz sürece pazarları sizi ziyarete gelmeyeceğim. Remy’yi özlüyorum ve ölümü gerçekten korkunç oldu. Ama şunu bilin: Rule’u asla ona dönüştüremeyeceksiniz ve ben de durup bunu izlemek istemiyorum. Ailem yıllardır beni uymadığım bir kalıba sokmaya çalışıyor ve şimdi tek istediğim zamanında onlara şimdi Rule’un size yaptığı gibi karşı çıkabilmiş olmak.”

Ayağa kalktım ve o bana dehşet içinde bakarken göz yaşlarımı zorla tutmaya çalıştım.

“Remy hâlâ burada olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. İkiniz birlikte mutlu olurdunuz, Rule böyle garip davranmaya başlamazdı ve Rome gidip aptal orduya katılmazdı.”

Birkaç adım geri gitmek zorundaydım; söylediklerinde o kadar yanlış şey vardı ki onu algılamakta güçlük çekiyordum. “Margot, Rule her zaman ele avuca sığmaz biriydi, hiçbir zaman ne senin ne de Dale’in diktelerini boyun eğdi. Rome kazadan çok daha önce askere yazılmıştı. Ayrıca sana milyonlarca kere söyledim, Remy benim en yakın arkadaşımdı; birbirimize öyle duygular beslemiyorduk. Gerçekten, olanları baştan yazmadan önce gidip bir uzmana danışmanı öneririm; böyle yaparak müthiş biri olan çocuğunu kaybediyorsun.”

“Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Rule sana da bana ve babasına davrandığı gibi korkunç davranıyor.”

Dudağımı ısırıp şakaklarımı daha sıkı ovmaya başladım. “O korkunç biri değil; sadece sevmesi daha zor biri. Remy bunu sizin için daha kolay hâle getiriyordu, Rule değil. Ama denemenize değer ve siz farkına varana kadar zamanımı daha iyi şeylerle harcamayı düşünüyorum. Böyle tartışma ve öfke isteseydim kendi evime giderdim. Seni ve Dale’i seviyorum, ama Rule’a ne yaptığınızı görüyorum ve artık bunun bir parçası olmak istemiyorum. Rome haklı; sahip olduğun aileyi kaybettiğin aileyle kıyaslamamalıydın, elindekinin değerini bilmelisin. Remy benim bütün dünyamdı, Margot ve ne yazık ki o artık yok, ama Rule hâlâ burada.”

Kollarını kavuşturdu ve başını önündeki masaya koydu. Onunla bir sonuca varamayacağımı bildiğimden kapağa doğru yürümeye başladım. Dale’i mutfak tezgâhına dayanmış beni ciddi bir şekilde izlerken bulunca pek de şaşırmadım.

“Sen olmadan çok zorlanacak. Bu ailenin önemli bir parçasısın.”

Saçımı kulağımın arkasına koyup ona üzgünce gü-lümsedim: “Oğlun da öyle.”

“Margot bunu hatırlaması gereken tek kişi değil ve kabul etmelisin ki o saç gerçekten bir rezaletti.”

Bu sefer içten gülüp ona sarılmak için ilerledim. “Margot’nun yardıma ihtiyacı var, Dale. Remy gideli uzun zaman oldu ama onun tek yaptığı Rule’un onun yerini almasını sağlamak. Öyle bir şey olmayacağını biliyoruz.”

Başımın tepesini öpüp yüzüme baktı. “Niye durmadan o çocuğu savunuyorsun bilmiyorum. Çabuk tepesi atan çılgının biri o. Sen akıllı, güzel bir kızsın; Rule’un hikâyelerinin nasıl bittiğini biliyor olmalısın.”

“İleri sarmaktan hoşlanmıyorum Dale. Kitabın hepsini okudum. Lütfen Margot’ya sakinleşince beni aramasını söyle. Pazar günleri konusunda ciddiym ama. Gerçek bir aile yemeği olmadıkça, Rule sadece sizin istediğiniz kişi değil de kendisi olduğu için yerildiği sürece, ben yokum. Bu benim için fazla üzücü.”

“Öyle olsun küçük kız. Yine de bir şeye ihtiyacın olursa telefon etmen yeterli biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Onun için bu yaptıklarını asla takdir etmeyeceğini biliyorsun değil mi?”

“Belki de öyle olmaz Dale, sonuçta bunu yapmak benim kararım. Rule dâhil kimse bilmesede yapmaya değer. Ben böyle düşünüyorum ve Remy de aynı şeyi düşünüyordu. Rule bir dahaki sefere saçları pembe çıkageldiğinde bunu hatırlamak isteyebilirsin.”

Evin çıkışına doğru yürümeye başladım. İki kardeşi kafaları eğik görünce duraksadım. Rule kızgın, Rome ise üzgün görünüyordu. Onları böyle görmek kalbimi kırıyordu. Beni ilk Rule gördü ve geri çekildi. Birbirlerine kısık sesle bir şeyler söyleyip yumruklarını vurdular. Rome tek koluyla kardeşine sarılıp bana doğru geldi. Beni de diğer kolunun altına alıp yanağıma bir de öpücük kondurdu.

“Bu hafta buradaki ateşi olabildiğince bastırmaya çalışacağım, sonra şehre inebilirim. Geldiğimde sana haber veririm.”

“Annemi yardım almaya ikna et Rome, lütfen.”

“Seni seviyorum küçük kız. Benim için o budalayı beladan uzak tutmaya çalış olur mu?”

Ben de onun yanağını öptüm. “Hep yapıyorum.”

“Durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum Shaw. Uzaktayken çok şey kaçırmışım.”

“Diğer her şey gibi ailelerin de bir işe yaramaları için uğraşmak lazım. Sabır ve istekli olmak gerek. Eve geldiğine çok sevindim Rome.”

Ona bir kere daha sarılıp arabanın anahtarını Rule’a fırlattım. “Başım ağrıyor. Şehre kadar sen sürebilir misin?”

Normalde onu arabamın yanına bile yaklaştırmazdım asla hızla sürmezdi ve yoldaki diğer sürücülere saygısı yoktu. Ama sürebileceğimi sanmıyordum. Baş ağrımın yavaşça migrene dönüştüğünü hissediyordum ve sadece gözlerimi kapayıp yumuşak bir yatağa girip yorganı başıma çekmek istiyordum. Yan koltuğa geçip kıvrıldım.

Rule kontağı çevirirken hiçbir şey demedi. Radyoyu kapalı bıraktı. Ben de yapmacık hoşbeşlerle uğraşma zahmetine girmedim. Olanlar için özür dilemeyeceğini biliyordum asla yapmamıştı. O yüzden konusunu açmadım bile. Uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken telefonum yine Gabe’in aradığını bildiren tonla çalmaya başladı. Küfrettim ki bunu nadiren yapardım ardından telefonu kapattım. Midem artık düğüm düğümdü ve önümde küçük noktacıklar görmeye başlıyordum.

“Artık çıktığınız zamankinden daha fazla arıyor seni.” Rule’un sesi alçaktı. Başımın ne kadar ağrıdığı hakkında bir fikri var mıydı merak ettim.

“Dertten başka bir şey değil. Anlamadığını söylemiş-tim sana.”

“Sorun çıkarıyor mu?” Tek gözümü açıp ona baktım çünkü bana yakınlık göstermesi kişiliğine aykırı bir şey-di.

“Hayır, yani ayrılalı birkaç hafta oldu, hem beni ya-nında gezdirmeyi benle olmaktan daha çok sevdiğini düşünüyorum. Sıkılır ya da başka birini bulur ve beni rahat bırakır diye umuyorum.”

“Canını sıkmaya başlarsa kesinlikle birilerine haber ver. Hiçbir kız böyle bir gürültüyle uğraşmamalı.”

“Tamam.” Rule boğazını temizleyene kadar tekrar sessizliğe gömüldük. Bir şeyler söylemek üzere olduğu-nu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Bekledim.

“Bak, bu sabah için üzgünüm. Hatta pek çok pazar sabahı için üzgünüm. Beni en kötü halimde görüp dur-mak zorunda değilsin. Aslında beni hiç görmek zorunda değilsin. Artık mecburi aile eğlenceleriyle uğraşmayaca-ğım. Bıçağı daha derine saplamaktan başka bir şey yap-mıyorum. Artık anladım bunu. Bu sıkıntı yıllardır bü-yümekteydi ve yanında seni destekleyen Remy olmadan bu işin ortasında takılıp kalman âdilce değil. Seni ölü-müne severdi bense buna bile saygı gösteremiyorum.”

Remy’yle olan ilişkimin, daha doğrusu arkadaşlı-ğımın, aslen nasıl olduğunu tekrar açıklayacak halde değildim. Archer ailesindeki hiç kimse bizim sadece arkadaş olduğumuzu, birbirimizin en yakın arkadaş olduğumuzu anlıyor gibi görünmemiştii. Bu şehir efsa-nesi şu an benim için savaşılamayacağım bir canavar gibi görünüyordu. Özellikle de kahvaltı niyetine yediğim az

miktar yemek boğazımdan yukarıya doğru yol alırken. İleriye doğru sendeleyip Rule'un kolunu yakaladım. Otobanda saatte doksan beş kilometre hızla gittiğimiz düşünülürse yaptığım pek de parlakça bir hareket değildi. Ama bazı insanların yıllık gelirlerinden daha fazlaya mal olan bir arabanın içine kusmak üzereydim.

"Kenara çek!" Rule hızlıca bir küfür dizisi savurup yolun kenarındaki bir minivanın yanına çekti. Kapıyı açıp dizlerimin üzerine çöktüm ve midemde ne varsa sert bir şekilde asfalta boşalttım. Ilık eller saçımı yüzümden çekip bana yırtık pırtık bir bandana uzattı. Sonunda tekrar nefes alabildiğimde bana verdiği suyu aldım ve çömeldim. Etrafımdaki her şey farklı yönlerle doğru gidiyor gibiydi.

"Sorun ne?"

Ağzımı çalkalayıp suyu ayakkabılarından uzağa tükürdüm. "Migren."

"Ne zamandır var?"

"Kendimi bildim bileli. Biraz arkada uzanmalıyım."

Koltukaltımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Yıllar sonra ilk defa bana bilerek dokunduğunu fark ettim. Asla sarılmazdık birbirimize değmezdik bile. Kesin surette dokunma içermeyen bir ilişkiye sahiptik, o yüzden bu temas vücudumu neredeyse isyan ettirecekti. Beni arabanın arkasına tıktırırken inledim. Kısa olduğum için arkaya uzanmak sorun olmamıştı. Rule tekrar direksiyonun arkasına geçip omzunun üzerinden bana baktı. "Gidene kadar dayanabilecek misin?"

Gözlerimi kolumla kapatıp ağrıyan karnımı ovmaya başladım. "Başka seçeneğim varmış gibi. Sadece bağırır-sam durmaya hazır ol."

Tekrar trafiğe girdi. “Migrenin olduğunu başkası biliyor mu?” diye sormadan önce birkaç dakika sustu.

“Hayır. Zaten çok olmuyor, sadece canım sıkırken ya da düzgün uyuyamadıysam ortaya çıkıyor.”

“Remy biliyor muydu?”

İç geçirmek istedim ama sadece “Evet.” dedim.

Duyamadığım bir şey mırıldandı ve bana baktığını hissettim. “Bana hiç söylemedi. Bana her şeyi derdi, umurunda bile olmayan saçmalıkları bile. Konu sen olunca çenesini kapatmazdı.”

Haksızdı. Çok çok haksızdı. Ama aklımdan geçenler Remy’ye ait sırlardı ve onları mezara kadar saklayacaktım. Rule ve Rome’un kardeşleri hakkında bilmedikleri çok şey vardı. Remy’nin paylaşmaya korktuğu, her gün mücadele ettiği şeyler. Migrenimin olması ve Rule’a geri dönülemez biçimde âşık olmam bunların yanında hiçbir şeydi.

“Unutmuştur. Dediğim gibi çok sık olmuyor zaten. Siz Denver’a taşındığınızda ben hâlâ lisedeydim. Çok takılmadığımız için unutmuştur. Son yıllarda kötüleşmeye başladı.” Çok bir şey söylememe gerek yoktu çünkü artık Remy yoktu ve artık bütün stresle kendi başıma uğraşmak zorundaydım.

“Unutacağı kadar önemsiz bir şey gibi durmuyor.”

“Siz Archerların düşündüğünün aksine Remy’nin ilgilendiği tek şey arkadaşlığımız ya da benim hayatımda olanlar değildi.”

Yüksek sesle güldü. “Tabii tabii. Seni bulduktan sonra Remy farklı bir insan oldu. Hep iyi biri olmuştu hep en iyimizdi. Ama sen geldikten sonra amacını bulmuş

gibiydi. Ona umursayabileceği biri verdin. Onu daha iyi biri yaptın.”

Kalbim göğsümde o kadar ağırlaşmıştı ki bir an içimdeki her şey dışarı çıkacak sandım. “O da beni kurtardı. İkimiz de birbirimizi daha iyi yaptık.”

Araba evinin önüne gelene kadar rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük. Koltuğunda geri dönüp bana baktı ben de kolumun altından ona baktım. Gözlerinin mavisi soluk gümüş ve grinin arasından daha da belli oluyordu. “Eve gidebilir misin yoksa seni bırakayım mı? Nash’e bizi takip etmesini söylerim işten çıkmıştır.” Beni şaşırtan nazik bir teklifti. Ama günlük Archer dozumu almıştım ve akşamüstü Capitol Hill’den evime giden yol o kadar da kötü görünmüyordu.

“Ben giderim. O kadar uzak değil.” Arkadan çıkıp Rule’un dışarı çıkmasını beklerken açık kapıya yaslandım. Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki boynundaki sinekkuşu dövmesinin altında atan nabzını görebiliyordum. “Yine de sağ ol.”

Nefesini verip ellerini yüzünde gezdirdi. Geriye gidip yüzüme baktı: “Pazar günleri konusunda ciddiylim. Gelecek hafta yine seninle geleceğimi umup buraya gelme. Artık bitti.”

İki parmağımı kaşıma götürerek onu selamladım ve sürücü koltuğuna çöktüm. “Mesaj alındı. Şoför ve tampon görevini üstlenmeme artık ihtiyacın yok. Artık seninle görüşmeyiz de. Kendine iyi bakmaya çalış Rule. En azından biri bunu senin için yapsa iyi olur.”

Rule bir şey diyemeden kapıyı kapattım ve geri çekilmesini beklemeden aracı döndürüp yola koyuldum. Kaldığım yere sürüş mesafesi kısaydı. En yakın arkada-

şım Ayden’la beraber oturuyorduk. Üniversitede birinci sınıfta okurken aynı odayı paylaşmıştık. Kimya okuyordu ve benimle aynı barda çalışıyordu. Sinir hastası tavırlarımla ilgilenecek sabra sahip bir kızdı. Aile hayatı da benimki gibi sorunluydu. Bu yüzden bir derdim olunca ona güvenme konusunda sıkıntı yaşamazdım. Çok zekiymiş. Sosyal hayatımın neden bu kadar boğucu olduğunu anlamakta gecikmemişti. Çıktığım hiçbir çocukla ciddi bir şey yaşayamayacağımı da biliyordu. Ben Rule Archer’a takılıp kalmıştım. Bu nedenle eve tökezleyerek gözyaşları içinde geldiğimde hiç soru sormadan beni yatağıma götürüp odanın panjurlarını çekti ve bana bir bardak su ile biraz ağrı kesici verdi.

Yatak o yanıma oturunca çöktü. Topuklularımı ve kemerimi çıkarttım.

“Kötü bir gün müydü?” Ayden, Kentuckyliydi ve onun güney aksanı bana rahatlatıcı bir teselli gibi geliyordu.

“Yine kevaşenin biriyleydi, boynunda Alaska büyüklüğünde bir morluk vardı. Lisedeki can düşmanım Starbucks’ta ona asıldı ve ailesinin ona asla merhum kardeşi olamayacağını hatırlatıp giydiklerini ve görünüşünü aşağılamaları bir dakika bile almadı. Neyse ki bu sefer yaptığı işi ve ne kadar görgüsüz olduğunu atlادılar yine de tepesi attı ve çekip gitti. Karar verdiler. Artık pazarları ziyaret etmesek daha iyi olacakmış. Böylelikle birbirini sevip değerini bilemeyen ikinci bir ailenin parçası olmuş oldum. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de Gabe sahbahtan beri beni arayıp duruyor ve açıkçası aklıma daha az konuşmak istediğim biri gelmiyor. O yüzden evet, bok gibi bir gün oldu.”

Eliyle saçlarını okşadı ve hafifçe güldü. “Kızım sen de kendini ne durumlarda buluyorsun böyle.”

“Bir de bana sor.”

“Evinin anahtarını iade ettin mi?”

İnleyip kafamı yastığa gömdüm. “Hayır. Onu tamamen unutmuşum. Yine de onu yine aynı anda iki kızla yakalamaya niyetim yok. Doğrusu bir daha Rule’un dövmeli kışını görmesem çok mutlu olacağım.”

Ayden kıkırdayıp yana yuvarlandı, şimdi tavana bakıyordu. Benim saçım ne kadar sarıysa onunki de o kadar siyahtı, kısa ve hareketli bir kesimi vardı. Viski renginde büyük gözleri ve altın saflığında bir kalbi vardı. Remy hariç sahip olduğum en iyi arkadaş Ayden’dı. Ona olanları elekten geçirerek anlatmak zorunda olmadığım için onu seviyordum. Beni tek kelimeyle anlıyordu. Zamanımı nasıl olup da beni sadece bir dert olarak gören kişiye hem âşık olup hem nefret besleyerek geçirdiğimi anlamasa da beni bu yüzden suçlayıp eleştirmezdi.

“O çocuk ele avuca sığmaz bir tip.”

“Bilmiyorum belki de mesafe bana gelecek. Belki de tüm aileden uzak geçireceğim zaman ona karşı olan hislerimi yok etmem için bana biraz soluk verecek. Hayatımı sırf Rule olmadıkları için diğer insanlardan kaçarak geçiremem.”

“Şahsen Gabe’in gittiğine üzölmüyorum ama sana mükemmel davranacak birini hak ediyorsun seni doğru düzgün sevecek birini. Bunu hak ettin Shaw. Çünkü hayatım boyunca tanıdığım hiç kimse senin gibi isteyerek sevip senin kadar verici değildi. Ailenin neredeyse buzdan yapıma insanlar olduğunu düşünürsek bu bir

mucize. Sen iyi bir kızsın Shaw, en azından iyi birini hak ediyorsun.”

Ellerimi birleştirip yüzümü yana döndürdüm. Başım zonklamayı kesiyordu tek istediğim biraz kestirmektir belki de bugün olanları gözden geçirmek.

Ayden haklıydı, iyi bir çocuğu gerçekten hak ediyordum. Onların nasıl göründüklerini bilirdim, nasıl davrandıklarını da. Hatta olabilecek en iyi çocuk, en yakın arkadaşım olmuştu. Remy, akli başında her genç kızın erkek arkadaşlarında isteyeceği şeylere sahipti. Ancak ben ona karşı asla o tür hisler beslememiştim. Beni evlerine götürdüğü ilk zamanı açıkça hatırlayabiliyordum. On dört yaşındayım ve lisedeki zengin hazırlık öğrencilerinin çizdiği görünüşe uymakta güçlük çekiyordum. Artık görüntü ve markaların önemli olduğunu biliyordum ama o zamanlar sadece kot pantolon giyip saçımı atkuyruğu yapmak isterdim. Remy on yedi yaşındaydı ve futbol takımının kaptanıydı. Beni Amy ve çetesi tarafından hayli kötü bir sözlü saldırı sonrası soyunma odasının dışında ağlarken bulmuştu. Benimle alay etmemişti, bana soru sormamıştı ya da o üst sınıf bense bir çömez olduğumuz için tuhaşlaşmamıştı. Sadece beni sarıp sarmalayıp evine götürmüştü. Çünkü üzgündüm. Çünkü yalnızdım. Remy ise asla ikisini de yaşamamı istememişti. Gözlerimden iyi bir insan olduğumu ve ilgilenilmem gerektiğini anladığını ve o andan itibaren bunu yapacak kişinin kendisi olduğunu söylemişti. O an hissettiğim tüm o sıcak ve hafif duyguları, sonunda hak ettiğim karşılıksız sevgiyi bana verebilecek birini bulduğumu fark ettiğimde yaşadığım minnettarlık hissini ve

yoğun neşeyi hatırladım. Ama aklımda en çok kalan anı, Rule'un mutfığa girip "Kim bu çıtır?" diye sormasıyla içimdeki her şeyin alt üst olmasıydı.

Kalbim atmayı kesti, ciğerlerim çökecekmiş gibi hissettirdi, vücudum sanki birden beni kaplayan tenime dar gelmeye başlamıştı ve tutarlı bir cümle ya da makul bir düşünce kurabileceğimden şüpheliydim. O zamanlar bunu küçük bir gençlik ateşi olarak görüyordum, bütün Archer çocukları yakışıklıydı ve onları gerçeküstü gösteren özelliklere sahiptiler. Tanıdığım her kız bir süreliğine herhangi bir zamparaya koşullu olarak delicesine tutulmuştu. Elbette, çocuğun sadece bir ahmak olduğunu anladıklarında aşkları geçerdi çünkü her zaman daha iyisini hak ettiklerini bilirlerdi. Zaman geçti ancak benim hislerim değişmedi. Onlara karşılık bulamayacağım açıkça belliydi. Rule, beni Remy'nin peşine takılan zengin şımarık kız, bir süre sonra da onun sevgilisi olarak görüyordu. Bu benim için berbattı çünkü hem onun düşündüklerinin hiçbirini değildim hem de kendi ilişkiyerimi baltalar hâle gelmişim, sırf "iyi" birini istemediğim için gelen her teklifi reddediyordum. İsteddiğim hasarlı olandı, benim hislerime kör olandı.

Hep iyi bir kız olmuşum. Sadık, dürüst ve güvenli bir gelecek için çok zaman ve enerji sarf eden biriydim. Beladan uzak durup ailemin olmamı istediği mükemmel ve nazik kız olmak için uğraşıyordum. Aslen kendimi yakın hissettiğim kişi olmak için hiç uğraşmamıştım. İçimde derin bir yerlerde gizli, boğulmaktaydı ve hâlâ Rule'un onu fark edeceği umuduna tutunuyordu. Bu

beni tüketiyordu ve kendime ölümüne dürüst olduğum savunmasız anlarımda bunu ne kadar sürdürebileceğimi bilemiyordum.

Üçüncü Bölüm

Rule

Dövmecide çok yoğun bir hafta geçmişti. Bunu vergi iade zamanının tam ortasında olmamıza ve insanların harcayacak fazladan paralarının olmasına bağlıyordum. Cumartesine kadar peş peşe randevum vardı. Hatta boş günümde aylar önce başladığım bir dövmeyi bitirmek için çalışmak zorunda kalmıştım. Nash de en az benim kadar çok çalışıyordu. Cumartesi gecesi geldiğinde ikimiz de kendimizi salıp sarhoş olmaya hazırdık. Geçen haftaki pazar da bir önceki gibi geçmişti, yalnız bu sefer kızı arabasına bırakmıştım ve Shaw'un görmesini istemeyeceğim bir sahneye dalış yapmasından endişelenmeme gerek yoktu. Rome'u davet etmek için aradım ama belliki evde işler henüz iyileşmemişti ve o annemi tek başına bırakmaya hazır değildi. Umursamak, annem için üzülmek isterdim ama kendimde o gücü bulamadım.

Tam bir şişe bira açıp biraz rahatlamak için geniş televizyonumun karşısına geçmeye hazırlanıyordum ki Nash odasından çıkıp kafasına siyah bir şapka ve onun üzerine kapüşonunu geçirdi. Benden birkaç santim kısaydı ama çok daha yapılıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse benden çok daha yakışıklı görünüyordu. Siyah saçlarını kısacık kestirirdi. Çünkü başının iki tarafında çift dövmelemleri vardı. Gözleri maviden çok mor görünürdü ve esmer teniyle büsbütün bir zıtlık yaratırdı. Yüzünde benimki kadar çok metal parçası yoktu, sadece burnunda bir halka ve kulaklarında koca obsidyen küpelemleri vardı. Bundan dolayı boynunu mürekkepten uzak tutmuştu ki bu durum kafasındaki dövmelemleri düşününce beni hep güldürmüştür. Birlikte iyi bir çift oluyorduk. Bu yüzden beraber dışarı çıktığımızda eve yalnız dönmeyeceğimize şüphe yoktu. Nash benden çok daha nazik bir çocuktı, sadece çok daha belalı görünüyordu.

“Jet’le Rowdy, Goal Line’da maçı izliyorlar. Sen de istersen biraz takılmak istiyorlar.”

Rowdy bizimle dövmeceide çalışıyordu, Jet ise sevdiğimiz bir yerel metal grubunun solistiydi. Birlikte takıldığımız gruba oluştıuruyorduk. Bara gidip maçı izlemek kanepede kendi kendime kuluçkaya yatmaktan daha eğlenceli geliyordu o yüzden biramı tekrar buzdolabına koyup siyah botlarımı giymeye başladım.

Nash baştan aşağı restore edilmiş bir 1973 Dodge Charger sürüyordu. Siyah, krom ve motordan oluşmuş bir canavardı. Bu arabayı kullandığımızda kaldığımız binadaki herkesin bir yerlere gittiğimizi ya da eve döndüğümüzde bildiğinden emindim ama bu cana-

varla gezintiler çok havalı oluyordu. Arabanın Nash'e çok şey ifade ettiğini biliyordum çünkü onarımın çoğunu kendi başına yapmıştı. Nash'in geçmişi biraz kabataslağı ama benimki de o kadar parlak olmadığı için onu konuşturmaya çalışmamıştım. Babasının o henüz çok küçükken öldüğünü ve annesinin Nash'in bugüne kadar asla umursamadığı zengin bir adamla evlendiğini biliyordum. Dükkânını bize açan Phil'in, Nash'i bir sabıka kaydı olmadan yetişkinliğe getirmede çok önemli bir yeri olmuştu.

Gittiğimiz bar şehir merkezinin aşağısında, yerel halkın LoDo dediği bölgedeydi. Genelde bölge halkının ve endüstri çalışanlarının uğradığı bir yerdi. Neredeyse bir senedir pazarları dışarı çıkmıyor olduğum için mekânın özellikle Bronco maçlarında ne kadar dolu olabileceğini unutmuştum.

"N'aber millet? " dedi Nash, yerlerimize geçtikten sonra bize bir sıra içki koyarken. Rowdy kaşlarını oynatıp bara omzunu yasladı.

"Aile zamanlarından daha iyi değil mi? Kimse annesinin öyle giyindiğini görmek istemez."

Barda çalışan kızlar seksi spor temalı kıyafetler giyiyordu, kimi mega-ateşli bir amigo kızdı, kimi de minicik formaların ve kısacık futbol şortlarının içinde geziniyordu. Benim tercihim kıçlarını zar zor kapatan hakem kıyafetleriydi.

"Hayır, asla istemez." Pazarları normalde benim için haftanın en kötü günüyken böyle bir akşam çocuklarla oturup kafa dağıtmak güzeldi. Sadece nefes aldığım için ailem tarafından bin parçaya ayrılmaktan çok daha iyiydi. Bencilliğimden ötürü bir suçluluk sancısı hissettim

ama yeteri kadar birayla onun da üstesinden gelebilirdim.

Jet kafasını, silip süpürdüğü nacho tabağından kaldırıp barı işaret etti: “Sen bize bakan fıstığı görene kadar bekle. Adamım, ah adamım, diyecek söz bulamıyorum.”

Jet’in grubu Enmity yerel sahnede adını duyurmuştu. Deneyimlerimden de bildiğim üzere eğer o bir kızdan hoşlandıysa kız kesinlikle on üzerinden on numaraydı, onu gözden geçirmek için sabırsızlanıyordum. Biraz muhabbet edip bir sürahi birayı yarım saatten az sürede bitirdik. Çocuklar gittikçe daha gürültücü ve kavgacı oluyorlardı ama iyi zaman geçiriyorduk. Ne kadar erken bir dizi daha içki alırsak o kadar iyi olacaktı. Ayrıca cazibeli garson henüz ortaya çıkmamıştı. Birden ensemdeki tüyler diken diken oldu. Masamıza doğru bir sarışın geliyordu. Saçı o kadar açık bir sarıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu ve iki yandan örgü yapılmıştı. Şaşkın yeşil gözleri keskin kâküllerinin altından bana bakıyordu. Dudakları, kendi yüzüm kadar iyi bildiğim beyaz yüzünde kırmızı ve parlak bir kamçı gibiydi. Kısa siyah bir şort ve file çorapla beraber mecburi hakem kıyafetini giymişti. Aynı zamanda ciddi anlamda mükemmel bacaklarını dizlerine kadar kapatan ve benimkilere fazlasıyla benzeyen bir çift siyah botu da vardı. Ben onu tanımanın verdiği şaşkınlıkla mücadele ederken aptal arkadaşlarım onun etrafında pervane olmaya başlamıştı bile. Nash ayağa kalkıp ona bir güzel sarıldı.

“Selam! Ne yapıyorsun burada böyle?” Shaw ev arkadaşına sarılmadan önce ince bir kahlkaha koyuverdi, gözlerini benimkilerden asla ayırmıyordu.

“Eh... Burada çalışıyorum, bir süredir. Genelde pazarları boş oluyorum. Ama programım değişti ve hazır burası da böyle tıklım tıklımken çalışabilirim diye düşündüm. Siz burada ne yapıyorsunuz?”

Sorunun bana yöneltildiğini biliyordum ama bu farklı görüntüsünden dolayı hâlâ o kadar şaşkındım ki cevap veremiyordum. Nash Shaw’un omzuna kolunu atıp arkadaşlarımızı gösterdi: “Bu Rowdy bizimle dövmede çalışıyor. İleride nacholara saldırmakla meşgul olan da Jet. Enmity’de solist, ayrıca beraber büyüdük. Çocuklar, bu Shaw. Rule ve kardeşleriyle beraber büyüdü.”

Arkadaşlarımın Shaw’un uzattığı eli sıkmak için itişmesini korkuyla karışık bir saygı duygusu içinde izledim. Hâlâ bir şey dememiştim ve ortam biraz garipleşmeye başlıyordu ama o sadece gülümsedi ve boş sürahiyi alıp birkaç dakika içinde yenisiyle geleceğini söyledi. Dört çift göz onun uçuşan saçlarını ve giderken kıcının yaptığı hareketleri izliyordu. Kendim de dahil olmak üzere herkesin yüzünü yumruklamak istiyordum. Shaw duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Rowdy bana dönüp başıma bir şaplak geçirdi. Ona küfredip dik dik baktım ama misilleme yapmaya çalışmadım.

“Ne halt demeye yaptın şimdi bunu?”

Kafasını sallayıp parmağıyla beni işaret etti. “Her hafta sonu birlikte eve gittiğin için yakındığın kız bu mu? Sen türlü aptallıklar yaparken seni bastığı için durmadan mızımızlandığın kız bu mu? Telefonlarını açmadığın ve vebadan kaçır gibi kaçtığın kız bu mu? Yok artık Rule, gay olduğunu bilmiyordum.”

Nash kısık sesle gülerken Jet kahkahalara boğuluyordu. Rowdy’e orta parmağını gösterip dik dik baktım.

“Kapa çeneni. Neler olduğundan haberin bile yok.”

“Öyle mi? Açıkçası gözlerim var ve o fistiğin müt-hiş olduğunu görebiliyorum. O yüzden ya körsün ya da aptal. Çünkü onunla her hafta iki saat bir arabada kafes-lenen ben olsaydım mızdırmak yerine bunun için Tanrı’ya şükrederdim.”

Nash kafasını sallıyordu: “Burada çalıştığını bilme-diğine inanamıyorum. Gerçekten kızın dediği her şeyi görmezden mi geliyorsun sen?”

Bu sefer ona kızgınlıkla bakmaya başladım: “Sen de bilmiyordun ki. Hem siz de pazar günleri muhabbet ediyordunuz.”

“Kahve ister mi diye soruyorum, nerede çalıştığını değil. Dostum, kabul et, senden bir bok olmaz.”

İtiraz edecektim ama o devam etti. “Üstelik kız seksi, hep seksiydi. Sen sadece onu pek sevmediğin için göre-miyorsun bunu. Normalde giydiği lüks zırvaların için-de bile güzel görünüyordu ama o üniforma...”

“Shaw’u severim.” Ne kadar seksi olup olmadığıyla ilgili yorum yapmaktan kaçındım çünkü bu garip kaçardı. Tabii ki benim de gözlerim vardı ve mantık çerçeve-sinde ben de onun güzel bir kız olduğunu biliyordum. Ama her zaman öylesine soğuk ve dokunulmaz görün-müştü ki onu çekici biri olarak düşünmek aklıma bile gelmemişti. Onu daha çok günlük eğlence adına mü-zelerde sergilenen etkileyici bir sanat eseri olarak gör-müştüm.

“Yalan söyleme. Birbirinize katlanamıyorsunuz.”

Omuz silktim. “O aileden biri gibi. Ailem hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsunuz.”

Shaw bir yerine iki sürahi bira ve bir tabak tavuk kanadıyla masaya dönmüştü. Nash'e diğerlerine gülümse-di ama parlak bakışları bana yönelince gözlerini indirdi. "Kanatlar benden. Pazar günleri bir şeyler yediğinizi garantiye almaktan alamıyorum kendimi sanırım." Solgun saçlarını savuran bir dönüşle geri çekilip dar gelen formalar giymiş orta yaşlı adamlarla dolu başka bir masaya doğru gitti. Adamlardan biri elini Shaw'un kalçasını götürünce gözlerimi kıstım. Buna alışık olacak ki, Shaw adama mükemmel gülüşlerinden birini atıp kenara doğru çekildi. Onu böyle görmek çok farklı bir his-ti, bu yüzden masamızın yanından geçerken beni yine görmezden gelmeye kararlı olduğunu görünce uzanıp kolunu kavradım.

Belini kavrayan dövme-li parmaklarıma bakarken gözleri zümrüt yeşili kıvılcımlarla parılıyordu. Ona dokunduğumda omzuma kadar uzanan elektrik akımını hissedince şaşırdım. Kaşlarımı kaldırıp ona alayla gülümsedim.

"Ailen burada çalıştığını biliyor mu? Ya da Margot? Etkilemek için o kadar uğraştığın o insanların hiçbirinin burada yarı çıplak gezindiğini bildiğini sanmıyorum."

Kaşlarını çatıp elimi itti. "Hayır, ailemin haberi yok çünkü sordukları da yok ve Margot bir barda çalıştığını biliyor ama onun da üniformalardan haberi yok zaten yarı çıplak olmakla uzaktan yakından alakam yok. Beni rahat bırak Rule. Ev arkadaşım da burada ve şu an bizi nasıl izlediğine bakılırsa her an bir askeri birlik çağırabilir. Üç adet kocaman koruma tarafından pataklanıp sepetlenmek istemiyorsan ellerine hâkim olmayı ve çeneni kapatmayı öğrenmelisin. Nash'i severim, bana hep

yeterince nazik davrandı ama sen ve diğer arkadaşların canımı sıkmaya devam ederseniz sizi defetmek hiç de sorun değil.”

Baktığı masalardan biri onu çağırana kadar birbirimizi sinirli bir şekilde bakmaya devam ettik.

“Sadece bir hafta sonu.” Bu sözleri o kadar kısık sesle söylemişti ki onu neredeyse duyamamıştım.

“Ne?”

Gözleri bana alevlerle bakıyordu, tam olarak ne hissettiğini çıkaramıyordum. “Sadece bir hafta sonu için seninle baş etmeye ara vermek istemiştım.” Hışımla benden uzaklaştı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez belki de benimle zaman geçirmenin en az onunla zaman geçirmek kadar zahmetli olduğunu fark ettim. Arkadaşlarıma döndüğümde bana acıma ve saygı karışımı bir duyguyla baktıklarını gördüm. Biramı bir dikişte içerken daha da somurtmaya başlamıştım.

“Ne var?” Sesimdeki aksiliğı duyabiliyordum.

“Dostum, neler dönüyordu orada?” Soruyu Rowdy sormuştu ama Nash ve Jet de aynı şeyi sormak ister gibiydi.

“Neden bahsediyorsun?”

Nash gülüşünü gizlemek için bardağını kaldırdı. “İkinizde hem birbiriniz tokatlamak hem de üstünüzdekileri çıkarıp barın ortasında işe girişmek ister gibiydiniz. Neler oluyor? Kızın seni sinir ettiğini sanıyordum.”

“Ediyor. Zengin ve şımarık ayrıca hiçbir konuda uyuşmayız, asla uyuşmadık.”

Rowdy bana saçmaladığımı düşündüğü bir bakış attı. “Ben ne gördüğümü biliyorum, sana yanaşsa hayır demeyeceğin çok belliydi.”

Ona ne kadar yanıldığını bağırmak istiyordum çünkü bugün beni böylesine kızdıran biri olmadan önce Shaw, Remy'ye aitti ve benim asıl bunu unutmamın imkânı yoktu. Sinirimi yatıştırıp karamsar bir ruh haline gömüldüm. Shaw'dan hoşlanmıyordum. Sadece onu yeni bir ortamda görmüştüm. Onu ilk kez aylık gelirimden daha fazlaya mal olan cici kız kıyafetlerinin dışında bir şeyin içinde görmüştüm.

İkinci sürahiyi de bitirmek üzereydik. Shaw sessizce yeni bir sürahi getirirken masanın diğer ucunda kısa siyah saçları olan çok güzel bir kız belirdi. Uzun bir kızdı, Jack Daniels rengine gözleri vardı. Angelina Jolie'ye kafa tutturacak dudakları ve trafiği durdurmak için yaratılmış bir vücudu vardı. Shaw'la aynı üniformayı giyiyordu ama uzun botlar yerine onu Nash ve Jet'ten daha uzun gösteren çivili topuklular giymişti. Güzel yüzünde bize hoş geldin diyen hiçbir şey yoktu.

Jet daha dik oturmaya başladı ve yirmi dakikadır tekila shot içmekte olduğu için açık ara en sarhoşumuz olan Rowdy, kız arkasındaki masaya bir işaret gönderince neredeyse yerinden düşüyordu. Ama kız direkt bana bakıyordu. Ayrıca Jet'in ona oracıkta âşık olduğuna yemin edebilirdim.

"Sen Rule'sun." Soru sormuyordu, sadece başımı salladım. "Adım Ayden Cross. Shaw'la birlikte yaşıyorum."

Bunu neden umursamam gerektiği konusunda emin değildim o yüzden en yakın arkadaşım dönüp bana bakarken sessiz kaldım. Biraz kaba davrandığımın farkındaydım ama gerçekten sarhoştum ve Shaw'a hâlâ kızgındım, bu nedenle bunu pek de umursamıyordum.

“Senin olayın nedir bilmiyorum ama onu rahat bırak. Daha fazla kafasını karıştırmana ihtiyacı yok o yüzden yakasından düşsen iyi olur.”

Gözlerimi kırptım çünkü bu çitirin neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Shaw’la uğraştığım yok.”

Kız gözlerini kısıp parmağını bana yöneltti. “Ne yapıp yapmadığını çok iyi biliyorum dövmeli çocuk. Shaw’u çok severim. Tatlı, hoş bir kızdır ve dünyanın en iyi ev arkadaşıdır. O sorunlu kötü çocuk numaralarını başka yerde çevirsen iyi olur. Shaw’un öyle şeylerle uğraşacak zamanı yo...” Bana daha da yaklaşacakmış gibi dururken gözü bir şeye takıldı ve birden gözleri altın ateşiyle yanmaya başladı. “Yok artık! O puşt herifin buraya gelmeye cüret ettiğine inanamıyorum. Lou’yu çağıracağım.” Beni sersemlemiş bir hâlde bırakıp topukları üzerinde dönerek kalabalığın arasından ilerledi.

Shaw barın yanında duruyordu. İçerisi kalabalıktı ama beyazımsı sarı saçlarıyla onu çıkarabiliyordum. Beyaz Polo yakalı tişörtüyle bir çocuk onu barın köşesine sıkıştırırken gergin ve korkmuş görünüyordu. Çocuk elini Shaw’un omzuna koymuştu ve yüzüne doğru eğiliyordu. Shaw’a söylediği her neyse kız ona her an yumruk atacak ya da ayakkabılarına kusacak gibiydi. Daha önce yüzünde böyle bir panik belirtisi görmemiştim; genelde sakin ve soğukkanlı olurdu. Yanlış olduğunu bile bile ayağa kalktım. Başı dertte olan genç bayanların yardımına koşan bir tip değildim. Ama Shaw sıkıntıda görünüyordu ve ondan o kadar hoşlanmasam da müdahale etmeye niyetliydim.

“Hemen dönerim.”

Uzun olduğum ve vücudumun görünen kısmının çoğu “Benimle uğraşma!” diyen dövmeyle kaplı olduğu için barda ilerlerken insanları yolumdan çekmek konusundan bir sıkıntım olmamıştı. Yeterince yaklaşıncı Shaw’un gözleri beni buldu, o derin yeşilliklere dolan rahatlamayı gördüğümde emindim. Polo Tişört ona daha da yaklaştı, sömestr tatilinde eve yalnız giderse nasıl görüneceği ile ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Shaw’un kaskatı kesilip geri çekilmeye çalıştığını görüyordum ama Polo Tişört daha da yakınına gelip onu bara yasladı.

“Annem sana ne dediyse umurumda değil, Gabe. Bitti.Seninle ya da ailenle Aspen’e gitmek ilgimi çekmiyor. Beni aramayı bırak ve nereye gitsem peşimde bitmekten vazgeç.”

“Bebeğim, biz birbirimiz için yaratıldık. Eğer sen inadı bırakırsan beraber ne kadar harika olabileceğimizi görürsün.” Kızlara bebeğim diyen erkeklerden nefret ederdim. Bebeğim diyen biri ya kızın adını hatırlamıyordur ya da ona özel bir lakap veremeyecek kadar gevşektir.

Shaw biraz daha kımlıdadı ve çocuğun gözlerinin Shaw’un vücudunu sergileyen kıyafetini süzdüğünü fark ettim.

“Bırak beni Gabe. Birlikteyken de seninle bir şeyler yaşamak istemiyordum. Şu an da bundan asla şüphem yok. Beni rahat bırak.”

Polo tişört bu apaçık reddedilmeden sonra kıpkırmızı kesildi. Kıza iyice yanaşıp diğer elini de omzuna

koymak üzereydi ki uzanıp belini kavrayıp onu kendime çektim. Polo Tişört benden rahatlıkla on santimetre kısaydı. Kolumu Shaw'un ufak bedenine sarıp kafasının üstünden karşımdaki çocuğa baktım.

“Geç kaldığım için üzgünüm, Casper.” Shaw tereddüt etmeden belime sarılıp neredeyse vücuduma yığıldı. Bu lakabı küçükken onu sinir etmek için kullanırdım. Saçının neredeyse beyaz olmasından nefret ederdi. Ama şimdi kulağa samimi ve özel geliyordu sanki polo Tişört'ün haberinin olmadığı bir sırrımız varmış gibi.

“Sorun değil. Bir saate çıkacağım zaten. İşim bitene kadar buralarda zaman geçirebilir misin?” Oyunu sürdürmem için bana gözleriyle yalvarıyordu. Bense neden vücudumun ona değen kısmının yandığını merak etmekle meşguldüm.

“Tabii. Arkadaşın kim?”

Polo Tişört beni süzerken ürkütücü bir kırmızıya bürünüyordu. Shaw'a cevap verme fırsatı vermeyecekti.

“Ben onun erkek arkadaşım, Gabe Davenport. Sen kim oluyorsun?”

Shaw yanımda kaskatı kesildi, parmaklarının tişörtümün arkasını sıkıcı kavradığını hissettim.

“Gabe, bu Rule Archer. Rule, bu da Gabe, eski erkek arkadaşım. Yalnız bunu algılamakta biraz sıkıntısı var.”

“Shaw, uzak dur bu adamdan. Ne düşünüyorsun? Beni bırakıp bunun gibi birini tercih edebileceğini mi düşünüyorsun? Şuna bir baksana, berbat görünüyor.”

“Bunun gibi biri” kartına bağışıklık geliştirmiştim, sürekli duyduğum bir hitap biçimiydi. Ancak belli Shaw için durum farklıydı. Suyu fırlatılmış bir kedi gibi

omuzlarını dikleştirdi ve çocuğu göğsünden dürtecekmiş gibi bir hareket yaptı. Çıplak kolunu okşayıp onu iyice kendime çekerek sakinleştirmeye çalıştım.

“Hayatımın çoğunu Rule’la geçirdim, Gabe. Nasıl göründüğü umurumda bile değil çünkü önemli olan birilerinin kuklası olmaması. Aynı şeyi senin için diyemeyiz değil mi? Karşıma geçip onu ya da beni yargılayabileceğini düşünme, özellikle de beni sinsice takip edip ailemi kullanarak bir ilişkiye sürüklemeye çalışırken. Ayden da burada, eğer seni gördüyse Lou’yu çağırđından emin olabilirsin. Lou ise kızlarını üzgün görmekten hoşlanmayan biridir. O yüzden asla unutamayacağın bir olay çıkarmak istemiyorsan çekip git ve geri gelme. İstediğin kadar annemi arayıp babamla konuşabilirsin, seninle olmak istemiyorum ve hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecek.”

Tartışmayı sürdürecekmış gibi görünüyordu ama kalabalık bir grubun bara yanaşıp Shaw’u bana daha da yapıştırdı. Ben de bundan faydalanıp küçük bedenini iyice kendime çektim. Kızın ciddi anlamda mükemmel kıvrımları vardı ve bu zamana kadar bunu kaçırmak için ne tıttırıyor olduğumu merak ediyordum.

“Sıkıntın var mı adamım?” diye sordum çocuğa. Shaw kaşlarını çatıp hafifçe benden çekildi ve biraz boşluk bırakmak için ellerini göğsümün ortasına koydu.

“Evet, “Evet, adamım, var. Ama şimdi yeri de zamanı da değil. Senin gibi eziklerle uğraşacak zamanım yok. Shaw, seninle sonra görüşürüz. Bu burada bitmedi.”

Beni omzuyla itip kendine yol açtı. Shaw’un omzunu sıkıp bir adım geri atmasına izin verdim ama ellerimi gevşek hâlde belinde bıraktım. Kafasının üzerinden

Polo Tişört'ün gidişini izleyip Nash'le göz göze gelmeye çalıştım. Boğazımın üstünde titreyen bir nefes verdi, vücudumu sarmalayan bir ürperti hissettim.

“Sağ ol.”

“Bir şey değil. O çocuğun bir şeyleri fark etmesi lazım.” Nash sonunda kafasını kaldırdı ve başımla Polo Tişört'ün az önce çıktığı kapıyı gösterdim. Hafifçe baş salladı ve Rowdy'yle Jet'e bir şeyler söyledi. Onlar da ayaklanmışlardı. Shaw'un ev arkadaşını dev gibi bir adamla kapıda beklerken gördüm. Arkadaşlarım dışarı çıkarken onlara tuhaf bir şekilde baktı ama bir şey demedi. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp Shaw'un eline tutuşturdum. Işıldayan gözleri merakla bana bakıyordu.

“Bizim masanın hesabını kapat olur mu? Hemen dönerim.”

Kartı alıp geriye doğru sendeledi. Kolları kavuştururken göğüslerinin aldığı biçime kafamı takmamaya çalıştım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bir işim çıktı.”

“Gabe'i boş ver, Rule. Senle Rome gibi değil o. Doğuştan bir politikacıdır. Tehdit ve korkutma onun gibiler için bir şey ifade etmez. Sadece onu dövmeleri olan mor saçlı bir çocuk için terk edebileceğim fikri bile egosuna beni bir süre rahat bırakmasına yetecek kadar büyük bir darbe vermeye yeter, güven bana. Hem ben Lou'yla konuşacağım, korumayla. Gabe'in beni rahatsız ettiğini söylersem onu tamamen defederler.”

“Bak, ahmak herifin teki seni rahatsız ederken bir şey yapmadığımı öğrenirse Rome kışımı Nebraska'ya kadar tekmeler. Ayrıca sırf ailesiyle arası iyi diye bir kıza iste-

diği gibi davranacağını sanan adamlardan nefret ediyorum. Hemen döneceğim, sen sadece masanın hesabını al ve kredi kartını yanında tut, birimizi ya da hepimizi nezarethaneden almak zorunda kalabilirsin.”

Komik bir şey dediğimi düşünmüştüm ama o gülümsemedi bile. Sanki birden ikinci bir kafam olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. O pislik mekânı terk etmeden acele etmeliydim.

“Bir şey olmayacak, Shaw. Cidden, ben hallederim.”

Onu tamamen kendimden ayırıp çocukları takip ederek kapıya yöneldim. Shaw’un güzel ev arkadaşıyla göz göze geldik, kaşlarını kaldırdı. “Hiç yoktan iyi bir tarafın varmış demek, Archer.”

Ona*el hareketi çektim çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, ben böyle biri idim. Dışarı çıkıp binanın ucuna doğru yol aldım. Nash ve diğer çocuklar beyaz bir Lexus arabaya yaslanmış bekliyorlardı. Polo Tişört gergin hâlde ileri geri yürüyor, iPhone’unu havada sallayıp polisleri aramakla ilgili tehdit savuruyor ve çocuklara babasının kim olduğu hakkında bir fikirleri olup olmadığını soruyordu. Ellerimi cebime soktum ve başımı yana eğdim. Shaw’un ailesinin bu çocuğu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum. Üzerine Banana Republic mağazası kusulmuş birinin görünebileceği kadar iyi görünümlüydü. Hatta renk uyumu benimkine benziyordu. Mor kısımlar hariç siyah saçlar ve açık mavi gözler; ama çocuk sadece bir işe yaramayan zenginlerin yapabileceği gibi itibar ve gösteriş kokuyordu. Karısı seçim zamanında kameralara gülümserken cepte başka kadınlar bulunduran koca profili için yapılmış gibiydi. Shaw’la ilişkim en iyi ihtimalde çalkantılı olsa da, derin-

de bir yerlerde bu yapay ahmağın ona sunabileceklerinden daha fazlasını hak ettiğini biliyordum.

“Hey, Polo Tişört, ağır ol biraz. Seninle biraz laflamak istiyorum.” Çocuk, Nash’e ona türlü sebeplerden dava açacağını ve babasının hâkim olduğunu ve birlikte onu cezalandıracaklarını söylemekle meşguldü. Sağa sola salladığı kollarını indirip bana baktı.

“Kim olduğunu biliyorum, anlarsın ya. Shaw kurnaz olduğunu düşünebilir ama yatağının başucunda senin ve kardeşlerinin fotoğrafını gördüm. Ailesi çoğu kez Shaw’un sana ve ailene olan sağlıksız saplantısından bahsetmişti. Hatta babası zamanını böyle şüphe uyandıracak kişilerle harcamaya devam ederse okul parasını ödemeyi keseceğini söylemişti. Bu küçük tesadüf o işi de halleder sanırım.” Ahmağın hakkını vermeliydim. Tek başıma ben zaten göz korkutucu görünüyordum. Ancak üstüne bir de en az kendisi kadar uzun ve fiziksel şiddete çok daha fazla alışık olan adamlarla çevrili olmasına rağmen küçük pislik direniyordu. “Senin gibi bir ucubede ne bulduğunu anlayamıyorum, ama artık bundan vazgeçmenin zamanı geldi. Shaw benim gibi birine ait, yüzüne çeki düzen vermeden metal detektöründen geçemeyecek birine değil.”

Nash kıkırdadı, Rowdy ise düpedüz kahkaha attı. Kafamı hafif sallayıp kaldırdım ve ona çarpık bir sırıtışla gülümsedim. “Bence Shaw babasının cüzdanı yerine onunla yatağa girmek isteyen birini hak ediyor. O iyi kızdır, akli başında biridir. Seninle daha ilk aşamaya geçmeye bile yeltenmemiş olması çok şey anlatıyor dostum. Aslına bakarsan ailesine çıkma teklifi etmiş olsaydın daha şanslı olabilirdin. Bana bak! Shaw benim

ailemden biri gibidir ve insanlar ailemle uğraşınca hoşuma gitmez. Şu an seninle arkadaşça küçük bir muhabbet ediyoruz çünkü halka açık bir sokaktayız ve açıkçası biraz cömert hissediyorum. Bir dahaki sefere etrafta başkaları olmayacak, cömertliğimin bir sınırı var. Onu rahat bırak, hepsi bu.”

Tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu, sanki diyeceği başka şeyler de vardı ama barın koruması olduğu açıkça belli olan dağ gibi bir adam köşeden çıkıp yanımıza geldi. Lou arabaya yaslanan çocuklara ve Polo Tişört’e bakıp kafasını salladı.

“Bu kadar yeter. Siz dördünüz bara dönün. Ayden burada neler döndüğünü anlattı, o yüzden hesabınız beniden. Sen ise,” dedi Gabe’e dolgun bir parmak uzatarak, “artık Goal Line’a giriş hakkın yok, kendini defolmuş sayabilirsin. Shaw seni burada istemiyorsa cüzdanında ne kadar para olduğu ya da babanın ne iş yaptığı umurumda değil. Burası benim çöplüğüm ve senin burada yerin yok. Bir daha kızlarımdan birinin üstüne yürüyüp onlara dokunmaya kalkışırsan buradaki çocukları hakkında endişelenmene gerek kalmayacak çünkü o zaman kimsenin vücudunu bile bulamayacağını garantilerim. Anladın mı?”

Canavarın şaka yapmadığını herkes anlamıştı. Polo Tişört yutkunup hafifçe baş salladı. Arkadaşlarını ayaklanıp yanına gelirken Nash “kazayla” çocuğu itti. Gabe küfredip arabasına atladı ve trafiğe karışırken hepimizi orta parmağını gösterdi. Koruma beni baştan aşağı sızdı ve bakışını karmakarışık arkadaş grubumun üstünde gezdirdi.

“Shaw’un arkadaşları mısınız?”

Tam olarak arkadaş değildik ama başka bir açıklama da uygun görünmüyordu. Omuz silkip cevap verdim: “Tabii.”

Baş salladı. “Ben Lou. Burada çalışan kızları gözetiyorum. Shaw ve Ayden da en sevdiğim ikili oluyorlar. İyi kızlar, burada sıkı çalışıyorlar – sadece kıçlarını gösterip başlarına belâ almak için burada değiller – buna saygı duyuyorum. Kimsenin o ikisiyle uğraşmasına izin vermem, hatta böyle bir şeyi şahsi algılarım.”

Bana neden bunları söylediğini bilmiyordum ama karşımdaki korkunç bir herifti. O yüzden çenemi kapalı tutup göz temasını sürdürmeye çalıştım.

“Shaw tatlı bir çocuk ama çok fazla şeyi tek başına idare etmeye çalışıyor. O piç onu rahatsız etmeye devam etse bile acısını sessizce çeker.” Şimdi bana daha anlamlı bir şekilde bakıyordu, kaşlarımı kaldırdım. “O çocukla ilgili yapılması gereken bir şey çıkarsa bilmek istiyorum.”

“Shaw ve ben o kadar yakın değiliz, öyle bir sorunu olsa bana söylemezdi. Bu konuşmayı ev arkadaşıyla yapmanın daha iyi olabilir.”

“Ama seninle yapıyorum, evlat.”

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama tam alaycı bir şey söylemek üzereyken kapı açıldı ve forma giymiş bir grup orta yaşlı adam dışarı, Lou’yla aramıza döküldü. Lou, bana ciddi olduğunu belirten son bir bakış attıktan sonra içeri girdi. Dönüp arkadaşlarıma baktım ve ellerimi havaya kaldırdım.

“Pazar günleri şehir dışındayken bunu mu özlediğinizi düşünüyordunuz?”

Üçü de kahkahaya boğuldu ve Jet artık başka bir bara geçmemiz gerektiğini söyledi. Shaw'dan kredi kartımı almak için içeriye girdim. Çocuklar bahşiş olarak elime kişi başı on dolar sıkıştırıp beni içeri yolladı. Shaw içeride başka bir garson kızla konuşuyordu. Bu seferkinin bal sarısı saçları vardı ve bir amigo kız kıyafeti giyyordu. Shaw konuşmasının ortasında durdu ve kısık gözlerle beni izlemeye başladı. Sırıtip elimdeki parayı ona verdim. "Koca arkadaşın bizim hesabı ödedi ama çocuklar seni ihmal etmek istemediler."

Shaw kredi kartımı uzattı. "Gabe'e ne yaptınız?"

"Hiçbir şey." Shaw iç geçirdi, böyle yapınca üniformasının göğüslerini iyice sıkıştırmasını izlemeye çalışmadım*bile.

"Neyse, müdahale ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten derdi ne bilmiyorum."

Amigo kız beni gözleriyle yemekle meşguldü, normalde bunu yapan seksi kızların hayranı olsam da, onu aklıma bile yazamadım çünkü Shaw içki servisini almak için eğiliyordu ve kalçasındaki danteller birden görebildiğim tek şey olmuştu. Kısa bir kızdı o yüzden hiç böyle mükemmel bacakları olabileceğini düşünmemiştim, biçimli ve kıvrımlıydılar. Kısa zamanda, bacakları ve botları dışında hiçbir şey giymediği müthiş fanteziler planlayabileceğimi hissediyordum.

"Derdi şu: Sen çok güzelsin, çok zenginsin, seni umursamayan bir aileye sahiptin ve onunla sevişmiyorsun. Onu sadece fiziksel olarak aç bırakmıyorsun, babanla golf kulübünde takılma ya da annenle cumhuriyetçi parti toplantılarında beraber oturma planlarını da

suya düşürüyorsun. Yapmaya çalıştığı her şeyi yıkıyor-sun.”

Örgülerinden birini çevirip içki dolu bir tepsiyi aldı. “İşe dönmeliyim. Artık böyle kavga ve facia dolu olmayan bir pazar geçirebilir miyiz?”

Elimi dağınık saçlarımı götürüp kafamı pişman hâlde salladım: “Pazarlar asla benim için güzel bir gün olmadı. Sonra görüşürüz, Shaw.”

“Güle güle Rule.”

Çocukken tanıştığımızdan beri Shaw’u kendisi olarak belki de ilk defa gördüğümü düşünerek bardan çıkmaya koyuldum. Kalkanları ve savunması mekanizması açık değilken ne kadar yanılabilir olduğunu düşünmek beni tedirgin yapıyordu. Böyleyken inkâr edilemeyecek şekilde insani görünüyordu, ulaşılabilir ve... elde edilebilir.

Dördüncü Bölüm

Shaw

Önümdeki parayı beşinci kez saydım. Odaklanmakta güçlük geçiyordum. Öncelikle bar çok kalabalıklaşmıştı ve iki saat mesaiye kalmıştım, çok yorgundum. Sonra parasını almaya çalışan on kız daha vardı ve tek derdi el çantaları ve erkekler olan bu kızlar bir arı sürüsü gibi vızıldıyorlardı. Sonra Ayden beni bir şahin gibi izliyordu ve ne olduğundan emin olmadığım bir şeye bakınıyordu. Son olarak, Amy Rogers'ın liseden sonraki versiyonu olan Loren Decker durmadan Rule hakkında konuşup kafamı şişiriyordu.

Loren yürüyen bir orta sayfa haberi idi. Kötü kızların liseden çıkıp gerçek hayata adım attıklarında dönüştüğü şeydi. Tatsız ve sıkıcı biriydi. Ayrıca işi flört eden kolay kızı oynamak olduğu için hepimizin toplamından daha çok para kazanıyordu. Her nedense Rule ile ilgili bildiğim her şeyi öğrenmek istiyordu. Onu nerden tanıdı-

ğımı, neden daha önce onu hiç barda görmediğini, kaç yaşında olduğunu, ne iş yaptığını, çıkıp çıkmadığımızı, sevgilisi olup olmadığını, sarışın mı esmer mi sevdiğini ve benzeri soruları ardı ardına sıralıyordu. Sonu gelmiyordu bir türlü, çok yorucuydu ve sanırım yine bir aptal ama seksi kızın kendini Rule'un üstüne atmaya çalışması sinirimi bozmuştu. Ona olan hislerimin sadece benim taşımam gereken bir yük olduğunu bilsem de sürtük ruhlu iş arkadaşımı gümüş tabak üzerinde Rule'a sunmaya niyetim yoktu. O yüzden öylesine cevaplar homurdanıp kişisel sorulardan olabildiğince kaçınmaya çalışıyordum ki bu da onun sadece Rule'a daha çok iltifat yağdırmasına neden oluyordu.

"Yani normalde öyle dövme ve piercingli çocukları tercih etmem ama Tanrım, hiç o gözler gibi bir şey gördün mü? Naneli diş macunu falan gibiler! Bir de vücudu, eminim spor yapıyordur. Yani ben normalde karın kaslı erkekleri falan severim ama o incelik ona yakışmış. Genelde ne tip kızları tercih eder? Kız arkadaşı olmadığına emin misin? Ciddiyim, Shaw, dudağında halkayı yalamak istiyorum. Gerçekten çok istiyorum. O kadar seksi biriyle arkadaş olup bu zamana kadar tadına bakmadığına inanmıyorum. Bu doğaya aykırı gibi bir şey."

Daha kimsenin tadına bakmamıştım ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Deneyenler olmuştu, ben de şeytana uymak istemiştim ama işi bitirmeye her karar verdiğimde beynim kısa devre yapıp onların aslında istediğim kişi olmadığını bana hatırlatmıştı ve ben de ortamı ışıık hızıyla terk etmiştim. Ona bakıp gözlerimi kıstım.

“Lore, paramı hesaplamaya çalışıyorum, bu konu biraz bekleyemez mi?”

“Numarasını ver yeter.” Sabrımı yitirmek üzereydim; bir tomar parayı boğazına tıkabilirdim. Ayden kopmaya hazır fırtınayı hissetmiş olacak ki yanıma oturup Loren’a karanlık bakışlar atmaya başladı. Ayden’da insanların onu fark etmesini sağlayan bir şeyler vardı ve o şey her neyse benim çok hoşuma gidiyordu.

“Lore, kızı rahat bırak. Çocukla en yakın arkadaş olan değiller ki. Onunla çıkmak istiyorsan hazır buradayken sormalıydın.”

Erkeklere alışveriş yaptıracak bir ifade takındı ama bu bana sadece gözlerimi devirtti. “Sorardım ama Shaw’un kızı kesmekle çok meşguldü, zaten o yüzden aralarında bir şey var mı diye sordum. Yani ayrılırken sarılmadınız da ama birbirinize her an öpüşmeye başlayacakmışsınız gibi bakıyordunuz.”

Şaşkın hâlde dönüp Ayden’a baktım. Beni görmezden gelip yokmuşum gibi davranan Rule, ne zamandan beri beni gözden geçirir olmuştu? Ayden da kaşlarını kaldırmıştı.

“Eğer Shaw yakın zamanda onu görürse numarasını istediğini ona iletir, Loren, ya da ilgileniyorsa Rule’un numarasını sana verir. Şimdi artık gerçekten önemli olan bir şey hakkında konuşalım. Doğum günün için ne istiyorsun? Sadece iki hafta kaldı.”

İnleyip paramı doğru düzgün saymaya çalışmaktan vazgeçtim. Parayı Ayden’a verip çok daha az beyin gücü gerektiren kredi kartı sliplerini zımbalamaya koyuldum. Doğum günümünden nefret ederdim. Normalde hangi ebeveyn ve üvey ebeveynle garip bir yemek yiyeceğime

karar verdiğim bir kavga olurdu. O da eğer hatırlarlarsa. Geçen sene babamdan sadece bir kart ve bin dolarlık bir çek almıştım, annemse arayıp zaman bulunca bir şeyler yapacağımıza söz vermişti. Asla zaman bulmazdı. Ayden beni sushi yemeye çıkarmıştı, ardından saçma bir romantik komedi izleyip günü donuk ve hatırlanmaya değmeyecek şekilde bitirmişti. Archerlar bile doğum günlerimde sönük kalırlardı. Sanırım bu gün onlara Remy'siz bir yıl daha geçtiğini hatırlatıyordu. Rome, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun bana bir şey gönderirdi ve bugüne kadar en sevdiklerim onun gönderdikleri olmuştu. Bu sene yirmi yaşına gireceğimden olsa gerek bu seferliğine bu olayı ciddiye almaya çalışabilirdim ama hiç istemiyordum.

“Niye biraz dans etmiyoruz?” Loren’a üçüncü bir kafa çıkarmışçasına bakmaya başladım. İsteki kızlarla fazla sosyalleşmezdim ama bu onlardan hoşlanmadığım için değildi. Bazıları gerçekten çok tatlı kızlardı. Tıpkı ben ve Ayden gibilerdi. Faturaları ödeyip okulu dengelemeye çalışıyorlardı. Ama genelde içmekten, partilere gitmekten, erkeklerle tanışmaktan ve dışarı çıkıp bana uymayan şeyleri yapmaktan hoşlanıyorlardı. Dünyada benim içten hasarlı olduğumu düşünen daha fazla insana ihtiyacım yoktu. Bu yüzden bu tip sosyal etkileşimlerden kaçınıyordum.

“Ah! Ben pek dans etmem.”

Ayden kıza kaşlarını çatı. “Ayrıca seni davet eden kim?”

Ağır bir şekilde gözlerini kırptı ve burnunu buruşturdu. “Doğum günün olduğu için Uzun Çocuk, Esrarlı ve Dövmeli de orada olurlar diye düşünmüştüm.

Demem o ki kızlar dördüncü derece seks düşkünlüğünden muzdaripim ve beni sadece Rule iyileştirebilir.”

Ayden’la bakiştık ve slipleri zımbalamaya devam ettim. “Yok, benim doğum günüm o kadar da büyük bir olay değil, Rule gelmez. Sakin bir gün geçirmeyi tercih ederim.”

“Sıkıcı bir gün yani.”

Loren’la arkadaş değildim. Ondan tam olarak hoşlanıyor bile sayılmazdım. Bu yüzden tam karakterime tamamen aykırı olarak partisini kışına sokmasını söylemek üzereyken Ayden, sanki Loren hiçbir şey dememişçesine konuşmaya devam etti.

“Hadi, Shaw, biraz eğlenceli bir şeyler yapalım. Ailen sadece canını sıkacak, biliyorsun, ve sadece bir kere yirmi yaşına giriyorsun. Biraz eğlenceli ve heyecanlı olmalı.” Kehribar rengi gözlerinde bir parıltı vardı. Asla ne olduğunu öğrenemeyeceğim bir plan yapıyor olmalıydı. Kâğıt yığımını çantaya sokuşturup Ayden’in uzattığı parayı aldım. Hep iyi kazanırdık ama bugün bir sebepten dolayı çok kazançlı olmuştu. Saçlarımı açıp tırnaklarımı kafamda gezdirdim.

“Bunu sonra konuşalım olur mu? Şimdi sadece Gabe yine gelirse diye Lou’yu bulup dışarı çıkmak istiyorum.”

Koluma girdi ve çıkışa yöneldik. “Öyle bir şey yapacak cesareti var mıdır sanıyorsun? Yani Rule ve arkadaşları onu geri çekilmeye çok güzel ikna ettiler. Lou da açıkça defolmazsa onu öldüreceğini belirtti.”

“Bilmiyorum Ayd. Çıldırılmış gibi davranıyor. Bura ya gelip bana taşkınlık yapacağını da hiç düşünmezdim. Artık neler olduğunu bilemiyorum. Rule onu terk etti-

ğim için bozulduğunu söylüyor. Oysa bir aşk yaşamış değiliz. En iyi günlerimiz kayıtsız günlerimizdi.”

Lou bizi arabama kadar götürürken somurttum. Vedalaşıp eve yöneldik. Herkes için iyi olan kararlar almakla öylesine meşgul olmuştum. Rule’un ailesinin sevgisini ve desteğini almasını istiyordum. Margot’nun yardım alıp çocuğunu kötülemekten vazgeçmesini istiyordum. Gabe’in olanların üstesinden gelmesini istiyordum ama her şeyden çok bütün bunlar için bu kadar sorumlu hissetmemek istiyordum.



Sonraki hafta çok çabuk geçti. İki tane sınavım vardı. İşte bir vardiya fazla çalışıyordum ve eski sevgiliden kaçınma oyununun çok karışık bir versiyonunu oynuyordum. Gabe okuluma da uğramıştı ve henüz hazırlık okuduğundan dolayı kampüsün diğer ucunda olmasına rağmen her köşeden çıkıyor gibi görünüyordu. Beni günde en az iki kere arıyordu, artık numaramı değiştirmeyi düşünüyordum ama bu bana çok zor bir işmiş gibi geliyordu. Bu yüzden sadece aramalarını sesli mesaja yönlendiriyordum.

Rome arayıp Margot’nun hâlâ aynı olduğunu söylemişti. Bir yas danışmanıya görüşmeyi kesinlikle reddediyor ve Rule’u şimdi de benim hafta sonları Brookside’a gelmeyi reddetmemle suçluyordu. Rome’un dediğine göre Margot, Rule’un bir şekilde benim beynimi yıkayıp beni onlara düşman ettiğine inanıyordu. Rule onu şehre davet edip dursa da Rome henüz onu yalnız bırakmaya hazır değildi. Benim genelde hissettiğim anne ve

oğlu arasında kalma duygusunu onun da yaşadığını hissedebiliyordum. Doğum günümde yanımda olmayacağı için hayal kırıklığına uğramıştım ama uğraşacak o kadar çok şeyi vardı ki bir şey demedim.

Hafta sonu yaklaşırken sırf hüsranlı başka bir pazar daha yaşamamak için vardiyamı değiştirmeyi düşünüyordum ama bar çok kalabalıktı ve Rule arkadaşlarıyla geldiyse de onları görmedim. Her pazar onu eve sürüklemiyor olmak hâlâ garip geliyordu. Ancak vardiyam herhangi bir baş ağrısı, kırgınlık ya da suçlama olmaksızın bittiğinde yıllar sonra ilk kez rahat bir nefes verdim. O kadar keyifli hissediyordum ki Ayden'in beni çalışma grubuna asmaya ikna etmesine izin verdim ve birlikte Meksika yemeği yemeye gittik. Uzun zamandır ilk defa kendim gibi hissediyordum ve bununla ne yapacağını bilmiyordum.

Dönem başı olduğu için ödevlerden boğulmak üzereydim, bu yüzden cuma ve pazar vardiyalarını bırakmıştım ve cumartesi de doğum günüm olduğu için çalışmıyordum. Bardaki herkes Lou'nun beni ne kadar sevdiğini bilirdi. Yirmi yaşına girdiğim gün beni çalıştırmaya kalkışmak onun için cinayet sebebiydi.

Cuma öğleden sonra olduğunda hâlâ ailemden bir ses çıkmamıştı, o yüzden zorunlu aile zamanından kurtulduğumu düşündüm. Margot doğum günüm için bu pazar gelip gelemeyeceğimi soran bir mesaj göndermişti. Rule da davetliyse seve seve geleceğimi söyledim ama bir cevap alamadım. Ayden planları konusunda son derece ağzı sıkıydı ki bu da beni daha gergin yapıyordu. Yine sushi yiyip filme gitsek bana yeterdi ama o biraz açılıp yeni maceralar denememiz gerektiğini söylüyor-

du. Sözlere ve uzlaşmaya yanaşmayan tavrı birlikte faciaya davet gibi duruyordu ama olumlu olmaya çalışıyordum. Çünkü sadece bana iyi davranmak istiyordu.

Anatomi sınıfından çıkarken işyerindeki kızlardan birine akşam yerime çalışacağını hatırlatan bir mesaj atıyordum ki birine çarptım. Korku ve rahatsızlık hissiyle irkildim; Gabe karşıma geçmiş en bakımlı görünüm-lerinden birini sergiliyordu. Siyah saçıyla çok oynadığı belliydi. Ellerini bana doğru uzatınca geriye öyle hızlı sendeledim ki neredeyse kıcımın üstün düşüyordum.

“Ne yapıyorsun sen?” Öfkeli ve saldırgan görünmek istemişim ama sesim çatladı, dengemi tekrar kazanabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Gabe’in mavi gözleri benimkilere dikkatle bakıyordu, o an bu çocuğu nasıl olup da çekici bulduğumu merak ettim. Tek yaptığı beni bunalıma sokmaktı.

“Aramalarımın hiçbirine dönmüyorsun ve son zamanlarda seni bulmak gerçekten zorlaştı.”

“Çünkü seni görmek ya da seninle konuşmak istemiyorum. Çekil yolumdan.”

“Shaw, bekle.” Cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. “Yarın doğum günün olduğunu biliyorum ve son zamanlardaki davranış şeklimden dolayı özür dilemek için sana bir şey vermek istedim. O ucubeyle bir şeyler yapabilecek olman çok saçma bir fikirdi ama annen aranızdaki ilişkinin öyle olmadığını söyledi. İşte al bunu.” Kadife kutuyu elime doğru iteledi. Elindeki canlı bir yılanmış gibi geri çekildim.

“Senden bir şey almam, senden hiçbir şey almam. Beni rahat bırak artık Gabe, ciddiylim.”

“Bak, Shaw, gerçekten o çocukla aranda bir şey olabi-

leceğine inanıyor olamazsın. Annen bana yıllardır o çocuğun acısını çektiğini söyledi ama o seni umursamamış bile. Onun tipi değilsin işte. Onun için fazla iyisin, o da bunu biliyor. Sadece bir şans daha ver bana, ikimiz daha akla yatkın bir çiftiz.”

Onu yumruklamak istedim ama onun yerine içimde ona hissettiğim soğukluğun kızgınlığımı yatıştırmasına izin verdim.

“Hayır.” Başka bir şey dememiştim, sadece ‘hayır’ çünkü ne kendimi ne hislerimi ne de az önce dediklerinin çoğunun doğru olmasını umursuyordum. Rule için fazla iyi değildim, beni hep gördüğünden farklı olarak görmesi için fazla kendimdim ve bu gerçeği yıllar önce kabul etmişim. Geriye birkaç adım daha atıp topuklarımda üzerinde döndüm ve Gabe’den uzaklaşabilmek için koşmaya başladım. Sanırım beni çağırıyordu ama umursamadım. Sadece kaçtım. Beni gerçekten korkutmaya başlıyordu. Ayrıca annemin hayatımın en özel detaylarını ona söylemesi beni kusacak gibi hissettiriyordu. Üniversite için evden ayrıldığımı bile fark edemeyen annemin Rule’la ilgili hislerimi anlamasına inanmamıştım. Gabe peşimi bırakmazsa telefon numaramı değiştirmeyi ya da bir ihtimal hakkında yasaklama emri çıkartmayı denemek zorunda kalabilirdim.

Eve geldiğimde kimse yoktu. Ben de mankafalığa yenik düşerek tüm kapıları iki kere kilitleyip dış kapının sürgüsünü kapattım. Odama saklanıp ödevimi yapmaya başladım. Yavaşça üstüme çöken kendine acıma hissiyle boğuluyordum. Kendimi öyle çok dışa dönük ya da iyimser bir insan olarak görmezdim. Bu durum, yıllardır evde görmezden gelinmenin ve okulda sosyal yönü

gelişmemiş olmamın bir sonucuydu. Remy bir süreliğine de olsa kafamı ayrıcalıklı kabuğumdan çıkarmamı sağlamıştı. Brookside'dan gidip üniversiteye başlayınca kendime gelirim diye düşünmüştüm ama o zaman da Remy ölmüştü ve bana çabalarımı takdir etmeyen onca insanın her işini yapmak düşmüştü.

Uygun giyinip terbiyemi takınırdım. Çünkü ailem ancak böyle var olduğum gerçeğini tamamen unutmazdı. Rule'a bebek bakıcılığı yapıp berbat davranışlarını göz ardı ederdim. Çünkü Margot ve Dale'in onun da en az Remy kadar sevgiyi hak ettiğini anlamalarını istiyordum. Saçma sapan bir iş kıyafetim vardı ve aptal kızlarla sarhoş müşterilere tahammül etmeye çalışıyordum çünkü Ayden'in güvenebileceği sağlam bir ev arkadaşına ihtiyacı vardı. Ama en çok Rule'un Denver'daki genç kadın nüfusunun çoğunluğunu elden geçirmesini umursamıyormuş gibi davranıyordum. Sanki bu içimde bir şeyleri öldürmüyormuş gibi. Asıl kişiliğimden kalan küçük parçalar, bütün bunları gece gündüz yapıyor olmanın gölgesinde kalıyordu.

Aslında Gabe'le çıkmamın sebebinin onun bana az çok Rule'u hatırlatıyor olması doğruduydu. Koyu saçları ve açık renk gözleri vardı, ayrıca havalı bir züppe olmasına rağmen içinde biraz yaramazlık da vardı. Daha ilk birkaç randevuda aramızda asla bir kıvılcım olmayacağını anlamıştım. Ben hep aslen orada olmayan bir şey ya da birini aramıştım. Gabe, benim işlerin fiziksel bir hâle gelmesini istemediğimi anlayıncaya kadar kibar ve sakin davranmıştı. Altı ay birini sadece yanında dolaştırmak için uzun bir zamandı, bunu biliyordum ama bu şimdi

göstermekte olduğu garip takıntıyı doğrulamıyordu ki böyle bir yükü bir daha kaldırmak istemiyordum.

Kendimi tamamen bırakmaya hazırdım. Eşofmanlarımı giyip biraz Netflix izlemek için yatağıma kıvrıldım. Ayden'in işten ikiye kadar çıkmayacağını bildiğimden bu sefer tek başıma surat asmak zorundaydım. Artık iyileşiyor olmalıydım, içi nadiren boş olan cuma gecelerini geçirebileceğim insanların numaralarıyla dolu bir telefonum olmalıydı. Ama yoktu ve ben üzgündüm. Bu kasvetli resmi tamamlamak için ihtiyacım olan tek şey birkaç kedi ve bir kutu dondurmaydı. İkinci bir romantik komedi filmi ve Çin yemeğinden sonra Ayden'in yarınki doğum günüm için yapmış olduğu plan her neyse ona boyun eğmeye karar verdim. Çünkü şu an yapmakta olduğum şey bunaltıcıydı. Ev arkadaşım haklıydı, biraz eğlenip açılmaya ihtiyacım vardı. O ne derse yapmaya karar verdim. Bir başka şapşal kızın hoşlandığı çocuk onun dağınık saçları ve koca gözlükleri altında ne kadar güzel olduğunu göremiyor diye büyüleyici bir baştan yaratma seansına girdiği bir film izlerken uyuyakaldım.

Bir sonraki sabah Rome'dan ve babamdan gelen doğum günü mesajlarıyla uyandım. Her zaman olduğu gibi yine annemden bir haber yoktu ama Margot'dan bir şey gelmediğini görünce üzülmekten edemedim. Kalıvaltı hazırlamaya karar verip mutfağa yöneldim. Tezgâhta güzel bir buket çiçek görünce şaşırdım ancak kartın kimden geldiğini görünce irkildim. Artık Gabe hakkında ciddi ciddi bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ayden erken kalkardı. Önceki gece işten ne kadar geç dönmüş olursa olsun her sabah koşmaya çıkardı. Ku-

pasıyla çiçekleri gösterip “Sabah koşusunda döndükten sonra tezgâhta buldum.” dedi.

“Yasaklama emri çıkarttırmak zorunda kalabilirim.”

“Babası hâkim falan değil miydi?”

İç geçirdim. “Aynen.” Gabe’i geri çekilmeye zorlamak düşündüğümünden daha zor olabiliirdi. “Kahvaltı hazırlamamı ister misin?”

Siyah saçlarımı sallayarak gözlerime heyecanla bakmaya başladı. “Hayır, senin için bir doğum günü tarihinin en mükemmel doğum gününü planladım. Önce, Lucille’nin yerine gidiyoruz.”

Lucille’nin yerine bayılırdım. Washington Park’ta ünlü bir Güney Louisiana lokantasıydı ve New Orleans’ın dışında gerçek bir şekerli çörek yiyebileceğiniz az yerden biriydi.

“Evet! Çok iyi fikir. Bugünkü diğer planların nedir?”

“Alışveriş.”

Yüzümü buruşturdum, alışverişten nefret ederdim. İsteyken saçma bir kıyafetin içinde yaşıyordum ve diğer zamanlarımda da doktorlar boş zamanlarında kot ve tişörtle gezmedikleri ailemin ısrar ettiği pahalı marka kıyafetler giyiyordum.

Ayden yüzümü görüp sinsice sırıttı. “Hayır, zengin kız alışverişi yapmayacağız. Normal üniversiteli kızlar gibi alışverişe çıkıyoruz. Alışveriş merkezine gidiyoruz, sonra en sevdiğim ikinci elciye, sonra da Pearl Street’te çok iyi bir eski tip dükkânına. Sen herhangi bir parça için elli dolardan fazla veremezsin. İki yüz dolarlık topluklular, beş yüz dolarlık kaşmir hırka takımları ya da And Dağları’ndaki kör keşişler tarafından dikilmiş ku-

sursuz pantolonlar yok artık. Bugün sadece bahşışlerini saçma zırvalara harcayan iki normal arkadaş olacağız.”

Bu açıkçası daha önce hiç yapmadığım eğlenceli bir şeye benziyordu. Kuaföre gidip saçlarımızı yaptırıyoruz. Ardından manikür ve pedikür... İnorganik kimya sınıfındaki bir kızın saçları çok güzel, Rainbow Brite’a benziyor ve bu kuaförün çok iyi olduğunu söyledi. Yani kendimize güzel bir cila çekeceğiz, yeni normal kız kıyafetlerimizi giyeceğiz ve uzun zamandır denemek istediğimiz şu Brezilya restoranında yemek yiyeceğiz.”

Bunların hepsi kulağa mükemmel geliyordu. Onu minnettarlıkla sımsıkı kucaklamak üzereydim ki elini kaldırıp “Henüz bitmedi.” dedi. Odasına gitti ve bir dakika sonra pembe zarfta bir kartla geri döndü. “Ardından senin için aldığım bu çok güzel ve gerekli hediyeyi kabul edeceksin ve benimle dışarı çıkacaksın. Dışarı derken Dave and Buster’s’ı ya da Old Chicago’s’u kastetmiyorum. Dışarı, Shaw, güzel geçireceğimiz bir zamanı boğazına tıktırmam gerekse bile.”

Kartı hafif endişeyle açtım. Dışarı derken neyi kastettiğini anlamamıştım. Kartın içinde başta kredi kartı sandığım parlak kapıda sarılmış bir şey vardı. Üzerine yazdığı hoş doğum günü dileklerini okuduktan sonra kâğıdı çıkarttım ve içindekinin ne olduğunu görünce nefesim kesildi. “Ayd, bunu kullanamam.”

Kimlikte kendi yüzümü görüyordum, kendi doğum tarihimi – bir yıl geriye alınmıştı. Herhangi bir Colorado ehliyeti gibi görünüyordu. Hatta şu an cüzdanımda bulunmakta olana o kadar çok benziyordu bir fark göremiyordum.

“Ah, tabii ki kullanabilirsin. Herkesin küçük tatlı kızı olabilmek için yirmi yıl harcadın. Artık bunun uğruna öldüğünü görmekten sıkıldım. Senin yaşındaki çoğu kız dışarı çıkıp gizlice kulüplere giriyor, erkeklerle öpüşüyor, baştan savma tek gecelik ilişkiler yaşıyıp saçmalıyor, kız arkadaşlarıyla cıvık kavgalar ediyor, Shaw, sen bunların hiçbirini yapmıyorsun. Bu akşam o kimliği alıp benimle çıkıyorsun ve tanıdığımız bütün yirmi yaşındaki aptallar gibi eğleniyoruz. Aşırı içeceğiz, saçmalayacağız ve eğleneceğiz. Bunu hak ediyorsun. Seni gülerken, hatta gülümserken gördüğüm son zamanı hatırlamıyorum. Olmadığın biri olmaya çalışarak ruhunu zedeliyorsun, artık durup bunun olmasını izleyemem.”

“Yirmi bir yaşına seneye gireceğim.” Sunduğu tüm doğru gerekçelere karşı bu geçerli bir sav mıydı emin değildim ama bir nedenle böyle deyivermişim.

Kafasını salladı. “Kimin umurunda? Bugün de yirmi yaşındasın ama hayatını elli yaşında biri gibi yaşıyorsun.” Bu canımı yaktı çünkü Brookside’a son gidişimde buna benzer bir şeyi Rule’dan duymuştum. İç geçirip dün gece aldığım Ayden’a uyma kararını hatırladım. Bir seferlik kendimi bırakabilirdim. Saçımın birazını kulağımın gerisine itip omuzlarımı doğrulttum.

“Tamam.”

Ayden kaldırdığı kaşlarının altından bana baktı. “Tamam mı?”

“Evet. Yapalım şunu. Bırakalım da doğum günü zamparalığı başlasın.” Kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle cıyaklayarak masanın etrafından geldi ve bana sımsıkı sarıldı.

“İnan bana Shaw, bugünü asla unutmayacaksın.” Haklıydı çünkü bu akşamın sonunda bu doğum günü hayat değiştirici bir deneyime dönüşebilirdi.

Kahvaltı müthişti. Kızarmış mükemmelliklerden o kadar çok yedik ki alışveriş merkezine vardığımızda sırf hareket edebilmek için etrafı biraz turladım. Milyonlarca kot pantolon denedim ve çoğunu satın aldım. Giymeme asla izin verilmeyen bir çift Chuck Taylor seçtim. Bir sürü eski tişört ve askılı stokladım. İkinci elcide harika eski bir deri ceket ve birkaç inci düğmeli kovboy gömleği kaptım. Dar pantolonlarıma çok yakışacaklardı. Eski tip dükkâna geldiğimizde delirmek üzereydim çünkü elliler ve altmışlar tarzındaki elbiselere bayılmıştım. Birkaçının içinde bir Mad Men karakterine benziyordum, diğerleriye beni daha kısa bir Bettie Page’e dönüştürmüştü. Bir çift tavus kuşu mavisi topuklu ve sırf çok hoşuma gittiği için asla giymeyeceğimi bildiğim tüllü bir korugan şapka aldım. Ama daha önemlisi arka arkaya kıyafetler denerken Ayden’la saatlerce gülüp iyi vakit geçirdik. Göğsümden büyük bir ağırlık kalkmış gibiydi. Eğlenceli bir gündü, basit ve sadeydi ve benim bunun nasıl olabileceğini unutmuş olmam acı bir gerçektir.

Kuaförde tırnaklarımı açık pembeye boyatıp sırf eğlencesine üstüne siyah yıldızlar eklettim. Çok havalıydı, normalde kullandığım soluk ve incimsi renklerin tamamen tersiydi. Tırnaklarımı yapan kadının açık yeşil bukleleri ve alnında bir dövmesi vardı. Bana sırtıp tırnaklarımı beğendiğini söyleyince çok sevindim. Buradaki herkesin mükemmel, rock’n roll tarzında bir havası vardı. Normalde kendimi buraya uygun hissetmeyip

içime kapanırdım ama herkes çok hoş ve arkadaşça davranıyordu. Rahatlayıp gevşemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Saçım ile ilgilenen adam iri ve besbelli gay olan siyahî biriydi. Parlak kel kafasında kocaman bir göz dövmesi vardı. Baştan aşağı leopar desenli giyinmişti ve ayakkabıları kesinlikle benimkilerden pahalıydı. Çok tatlı biriydi. Saçımı çok beğendiğini söyleyip sadece bunu biraz belirginleştirmek için araya renk katmayı önerdi. Dediklerine harfiyen katılıyordum hatta renkle ilgili değişik bir şeyler yapmasını istiyordum. Saçım öylesine soluk bir renkteydi ki sırf değiştirmenin sınırını aşmak olacağını düşündüğüm için bu işe hiç girişmemiştim. Ancak ondan ilginç ama yine de derli toplu bir şey yapmasını isteyince gözleri heyecanla parladı. İş bittiğinde saçlarım artık normal kül sarısının yanı sıra alt kısımlarda kestane kahvesi bir renge sahipti. Mükemmel görünüyordu, farklıydı, aşırı kaçmayacak kadar da ölçülüydü. En sevdiğim yanıysa kâküllerimin yarısının koyu renge boyanmış olmasıydı. O sıralar tutulan bir modeldi ve saçımın normal halinden çok daha farklı görünüyordu. Giderken mutluluktan adama sıkıca sarıldım. O da bana sarıldı, özellikle de bir hafta sonu tatiline yetecek kadar çok bahşiş bıraktığım için ama bu umurumda bile değildi.

Akşam yemeği için hazırlanmak üzere eve döndük. Yeni kıyafetlerimden birini giydim. Çok dar bir kalem ctek, üstüne de içinde siyah askılı olan şeffaf mavi bir bluz. Yeni saçımı biraz dalgalandırıp normalde yaptığımdan daha çok makyaj yaptım ve sırf eğlence olsun diye sadece bir Harley Davidson modelinin giyeceği mükemmel siyah botlarımı çektim. Yeni görüntüme

farklı bir hava katıyorlardı ve bu hava içimde uzun zamandır kapalı kalan Shaw'u dışarı çıkaracak gibiydi.

Restorana gelmiştik. Ayden'in bacaklarını sonsuz uzunlukta gösteren daracık kırmızı elbisesi işe yaramıştı. Garsonun resmen salyası akıyordu ve yanımdan her geçtiğinde içkilerimizi tazeliyordu. Ayden yeni kimliğimi denemek için içki ısmarlamamı söylemişti. Bir büyü gibi işe yarıyordu. Daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de daha hafif hissediyorduk ve LoDo'da kulüpten kulübe gidip Capitol Hill'in ucuz barlarını ziyaret ederken çok iyi vakit geçiriyorduk. Çoğu yerde sahte kimliğimi göstermeye ihtiyaç bile duymamama çok şaşırmıştım. Belli ki dar bir etek ve açık bir dekolteyle yapılamayacak şey yoktu.

Ayden'in dans pistinde savrulan bir adamı taklit etmesine çılgınca gülmektedirdim. Gittiğimiz her yerde gözleri üzerimize çekiyorduk ve çok az içki için para ödememiz gerekmişti. O anda Colorado Üniversitesi futbol takımından bir çocuk bana şanlı futbol kariyerinin ayrıntılarını anlatmakla meşguldü ya da daha doğrusu bunu göğüslerime anlatıyordu. Çünkü henüz gözlerini görememiştim. Ayden'i gözlerini devirirken yakaladım. Bankacıya benzeyen bir adam eğer numarasını verirse bütün vergilerini ödemeyi öneriyordu. Her şey çok saçma ve eğlenceliydi. Kur yapmak ya da çekici olmak konusunda fazla uğraşmam gerekiyordu. Neredeyse ölümüne sarhoş olmak üzereydim ve zaten pek konuşmuyordum. Yapmam gereken tek şey biraz gülümseyip bar taburesinin üzerinde hoş bir şekilde oturmak ki bu iki şeyde giderek daha iyi bir hale geliyordum. Aynı takımdan başka biri hiç gereği yokken önümde belirdi.

Bay Futbol ise giderek bana daha çok yaklaşıyordu. Belki altıncı histi belki de dövüş-veya-kaç tepkisiydi ama tam o anda yoğun bir hisle dolduğumu hissettim.

Kafamı kaldırıp yanımda bana zarf atmakta olan futbolcu çocuğu da tekmeleyerek taburenin üzerinde döndüm. Etrafa bakıp birden beni bu kadar havasız bırakan şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım ama tek gördüğüm karmakarışık ve kalabalık bir bar ortamıydı. Futbolcu çocuk kolumu okşayarak tekrar ilgimi kazanmaya çalışıyordu. Sanırım seksi olduğunu düşündüğü bir şey yapıyordu ama o an sarhoştum ve cesaretim kırılmıştı. Yanımdakinin defolup gitmesini istiyordum. Birden mekânı terk etmeye hazırdım. Bir taksiye atlayıp gitmek üzere etrafta Ayden'ı aramaya koyuldum. Ama henüz onu bulamadan sıcak bir el saçlarımın altından enseme kondu. Kalın bir ses kulağımın dibinde hırıliyordu: "Buraya nasıl girebildin Casper? Ayrıca saçına ne olmuş öyle?"

Futbolcunun gözleri kocaman olmuştu. Çünkü Rule, Rule'du. Morla kaplı dağınık saçları gitmişti. Şimdi yanları kazıtılmış ve rengi açılmış uzun beyaz bir mohavk şeklindeydi. Üstünde Viking miğferi takmış bir kurukafa olan dar ve siyah bir gömlek giyip dövme kollarını gösterecek şekilde kollarını sıırmıştı. Dizi delik siyan bir kot ve ağır motosikletçi botlarını giymişti. V yakalı kazak giyen futbolcu çocuğun yanında dağınık ve baştan savma görünmesi gerekiyordu ama görünmüyordu. Uğraşılması gereken biri gibi darmadağınık ve ateşli duruyordu. Futbolcu çocuk hızla masadan kalkıp kalabalığın arasına karıştı.

Sarhoştum ve kuşkusuz Rule'la atışmak için en iyi

halimde değildim ama saçım hoşuma gitmişti ve o daha tarihini bile doğru düzgün hatırlamazken doğum günü planlarımı bozmasına izin vermeyecektim. Elinden kurtulup tuttuğum koyu ve ekşi içkiyi bir dikişte bitirdim.

“Ne yapıyorsun burada?”

Tek kaşını kaldırıp futbolcu çocuğun boşalttığı yere geçti ve giydiklerime göz atmaya başladı. “Dükkân hemen köşede – Nash’le iş sonrası hep buraya uğrarsınız. Daha yeni bir iş bitirdim. Kapıda kimlik sorduklarını biliyorum, nasıl içeri girdin?”

Sinir bozucu kızların durmadan yaptığını bildim şekilde saçlarımı omzumun arkasına savurmaya çalıştım ama bunu yaparken tabureden aşağı düşecektim. İçtiğim son şey kendisini tek dikişte götürmenin ne kadar yanlış bir fikir olduğunu gösteriyordu. Masanın ucuna tutundum. Rule destek için bana uzandı. Kolumu tuttuğu yerin alev aldığını hisseder gibiydim. Bir dakika önceki kaçma tepkimi dinlemem gerekiyordu. Etraf giderek ısınıyordu ve yapış yapış hissediyordum, elimi alınma götürdüm. “Gitmem lazım.” İçerisi fazla sıcak ve gürültülüydü ve bir an önce dışarı çıkıp temiz hava almazsam her yere kusacağımdan emindim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama mekân dönmeye başladı. Düzgün durabilmek için Rule’un pazılarına tutunmak zorunda kaldım. Topuklu yerine botlarımı giymiş olduğuma şükrediyorum – aksi hâlde yüzüstü yere düşerdim.

“Arabayı kim sürdü?” Rule’un sesi çok uzak geliyordu ve teninin kokusu muhteşemdi. İç geçirip burnumu boynuna gömdüm. O kadar uzundu ki uzanabilmek

için kollarına tutunmam gerekmişti. “Ciddiyim Shaw, buraya nasıl geldin?”

“Ayden’la. Taksiye bindik.”

“Nerede o?”

“Bankacının biriyle. Benim eve gitmem lazım.” Sarhoş bacaklarımın yalpaladığını hissettim. Rule beni göğsüne yakın ayakta tutabilmek için belime sarıldı. Hoş bir histi. Fazla düşünmeden iki kolumu da boynuna sarıdım. Olacağını hep bildiğim kadar iyi bir histi.

“Ev arkadaşı burada bir yerlerde, sen onu bulup getirebilir misin? Ben Shaw’u bize götürüyorum.” Kimle konuştuğundan emin değildim ama tanıdık bir ses olumlu yanıt veriyordu. Sonra kendimi yarı yürür yarı taşınır halde barın kapısından çıkıyorum. Soğuk ocak havası beni kendime getirmişti. Rule beni önünden çekerek yanına yasladı ve önlem olarak yine bana tek koluyla sarıldı. İnce beline kolumu geçirip ona iyice yanaştım. Mantiken bana böyle davrandıran şeyin votka olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

“Evimden sadece üç bina uzaktayız. Sana bir galon kahve yapıp biraz yemek yedirdikten sonra bir taksi çağırırım. Normalden de soluk görünüyorsun, şimdi bir arabaya girecek olsan her yere kusarsın. Hem niye böyle seksi giyinip sarhoş oldun?”

Rüzgâr çıplak bacaklarımı değince hafifçe titredim. Üşümüş burnumu göğsüne yaslayıp nefes verdim. Dövmecideki antiseptik, Nash’in sigaraları ve saçındaki spreyin karışımı bir koku yayıyordu ama hepsinin de altında yatan topraksı koku Rule’a aitti. Altı yıldır ona bu kadar yaklaşmamıştım. Tüm bu etkileşim, sekse mah-

rum kalmış ve alkolle sırlıslıklam olmuş vücudumu iflâs ettirmeye yetmişti.

“Seksi göründüğümü mü düşünüyorsun?” Sohbetin önemli kısmı bu gibi gözükmişti. Bir dur işaretinin önünde durduk ve solgun gözlerinde apaçık duran bir hiddetle bana baktı.

“Shaw, bardaki herkes sanki sen açık suda bir yemişsin gibi etrafında geziniyordu. Güzel görüldüğünün farkındasın, benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan şu: neden birden farklı bir insan gibi giyinip davranmaya başladın? Neyin var senin?”

Ona kaşlarımı çatmak istedim ama yukarı sıyrılan tişörtü çıplak tenini kolumla buluştururken bunu yapma çok zordu. Sokakta ilerlerken kaldırımda tökezledim ve Rule’un oturduğu Viktorya tarzı apartman görüş alanıma girdi. Rule beni daha da sıkıca kavradı. Bu sefer ağızımdan inlemeyi bastırmaya çalışmadım bile. “Herkes belli bir şekilde davranmamı bekliyor. Sen, ailem, ailen, işteki kızlar, Gabe. Herkes benim şöyle olmamı, şöyle yapmamı, şöyle bir çizgide yürümemi istiyor ve ben artık bıktım. Bir kereliğine de birileri beni yargılamadan ya da karşılığında bir şey beklemeden kendi istediğim gibi davranmak istiyorum.”

Eve çıkan basamaklarda ilerlerken sessiz kaldı. Belki de sarhoş muhabbetimden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu çünkü ben bile buz gibi havada zar zor konuştuğumun farkındaydım. Kapıyı açtı. İçerisi sıcaktı, ceketimi çıkarıp titreyen ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bulanık gözlerimi ona çevirdim. Neredeyse dilimi yutuyordum. Kapıya yaslanmış gölgeli gözlerle beni izliyordu. Beni alaya almıyordu, umursamazlık da etmi-

yordu, sadece beni izliyordu. Derin bir nefes verdim ve boğazımda yayılmakta olan ekşi kızılklık tadını dilimde hissettim.

Ona doğru birkaç sarsak adım attım. Çok uzundu, kulağına yetişmek için ayak parmaklarımın ucunda durmam gerekiyordu. Bir elimi omzuna diğerini de başımı dayadığı kapıya koyup fısıldadım, “Bugün doğum günüm, Rule.”

Geri çekilip beni nazikçe geri itmesini bekledim ama o kollarını açıp ellerini belime yerleştirdi. Donuk gözleminin bir anlığına parladığını ve dudaklarının hareket ettiğini gördüm. “Üzgünüm, Shaw. Hiçbir fikrim yoktu.”

Aldırış etmeden ona daha da yaklaştım. “Sorun değil, kendi ailem bile hatırlamıyor.” Üstüne öylesine yığılmıştım ki vücutlarımız birbirine yapışmış gibiydi. Bu yakınlığın onun üstündeki etkilerini hissedebiliyordum. Parmaklarımın ucunda durduğum için yoğunlaşmaya çalışmasaydım bu duruma sırtıtabilirdim. Hayatta en çok istediğim şey üzerinde böyle bir etki bırakabilmek, ona birilerine katlanmanın dışında herhangi bir şeyler hissettirebilmektir.

“Bugünü nasıl gelmiş geçmiş en iyi doğum günü yapabileceğini biliyorum.” Sesim kendinden emin ve seksi çıksın istemiştim ama eminim kulağa sadece gözü seksle dönmüş bir sarhoş gibi geliyordu. Umursamadım. Gerçek halimle burada, her zaman istediğim insanın yanıdaydım. Artık kendimi tekrar kafese koymanın imkânı yoktu.

Düşünmeden, mantık yürütmeden tutunmakta olduğum kollarından destek alıp daha yükseğe uzandım dudaklarımı sıkıca onunkilere bastırdım. Dudağında-

ki halka beni ürpertiyordu ama vücudunun geri kalanı inkâr edilemez bir biçimde sıcak ve sertti. Bu bugüne kadar istediğim her şeydi ve Rule şu an beni öpmüyor olsa da, bütün doğum günü hediyelerimin en iyisiydi. Onu öpmeyi bırakıp ayaklarımın üstüne çökmek üzereyken ortamda bir şeyler değişti ve Rule, hareketsizce duran birinden tamamen farklı bir şeye dönüştü.

Beşinci Bölüm

Rule

Shaw sarhoştı. Çok, çok sarhoştı. Ayrıca ağzımı bir karış açık bırakan botlarıyla geçmişten gelmiş bir fantezi karakterine benziyordu. Tüm hafta boyunca huysuz ve somurtkan takılmıştım. Arkadaşlarım da bunu fark etmişti, müşterilerim de. Hatta cumartesi günü ortada bıraktığım kız bile anlamıştı. Bu hissi tanımlayamıyordum. Başta Rome'la alâkalı olduğunu düşünmüştüm. Anneme, kendine gelip saçmalıklarından vazgeçmesini söylemediği için kızgındım. Benimle zaman geçirmesini istiyordum. Çölün ortasına dönmeden önce onunla biraz iyi vakit geçirmek istiyordum ama o hasarlı ailemizi düzeltebileceğine dâir umudundan vazgeçmiyordu ve ben de lanet olası bir savaş kahramanı olan kardeşimle tartışmak istemiyordum. Belki de sadece birileriyle yatmaya ihtiyacım vardı. Ancak cumartesi eve getirdiğim

sarışın henüz arabadayken canımı sıkmaya başlamıştı. Odasına girdiğimizde en son istediğim şey öyle birini çıplak görmektir. Ben de sıvışmışım. Pazar günü geldiğinde ruh hâlim iyice kararmıştı. Çocuklar Goal Line'a gitmeyi öneriyordu, soğuk sarışının tekinden kıcıma tekme yersem kendime geleceğimi düşünüyorlardı. Ama reddedip evde Call of Duty oynayarak kuluçkaya yatmayı tercih ettim. Derdimin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama şimdi Shaw'u karşımda vücuduma yapışmış bir şekilde bulmak bana bir fikir vermeye başlıyordu.

Shaw'u ve dantel kaplı kalçalarını günler boyunca kafamdan atamamıştım. Sığ bir pislik gibi davranıyor olabilirdim ama onu öyle seksi ve neredeyse hiç giyinmemiş hâlde görmek bana tamamen farklı bir bakış açısı göstermişti. Sanki onu baştan tanıyor gibiydim. Sanki üniformalı seksi bir kız gelip Remy'nin taptığı kuralcı ve terbiyeli hanımefendiyi sollamıştı ve beni gece boyu on sekiz yaşından küçüklerin düşünmesi yasak olan fiıklere hapsedmişti. Şimdi bana büyük gözleriyle bakıp ayakta zorlukla durabilirken yapmam gereken tek şey onu iyileştirip evine yollamaktır. Ama ardından beni öptü ve bir an kendi adımı unuttuğumu sandım. Başta tepki veremeyecek kadar şaşkındım, daha önce yüzlerce kızı öpmüştüm ve bu benim için her zaman hoş bir şey olmuştu, ama Shaw bütün o hoşluğu bir kenara itip deliliğin tam ortasına atlamak istiyordu.

Tasdikli bir piçtim. Çünkü kızın çok sarhoş olduğunu ve kelimenin gerçek anlamıyla ikiz kardeşimin aşkı olduğunu biliyordum. Ama bunların hiçbirini beni

dürdüramamıştı. Çünkü tadı çok tatlı ve keskindi, hayatımda hatırlayabildiğim her şeyden daha iyiydi. Ayrıca göğsüme kışkırtıcı bir biçimde sürtülmekte olan daracık bir bluz giymişti. Ayrıca elleriyle boynumu kavırıyordu. Ayrıca saçımın boynumda biten kısmıyla oynuyordu. Bütün bunlar beynime çılgin mesajlar yolluyordu. Kendime karşı koyamadım.

Kısa olduğu ve eğilmekten yorulduğum için onu kucakladım. Eteği dardı bu yüzden onu vücuduma sardığı şekilli bacaklarının üstüne doğru sıyırmakta zorlanmamıştım. Nefesi kesilir gibi bir ses çıkarttı, eğer aldığı yeni pozisyonuyla aletime sürtünüp ellerini tişörtümün altına sokmak için kullanmamış olsaydı orada durabilirdim. Doğru noktaya dokununca küçük bir havai fişeğe dönüşebileceği, Shaw'un hakkında bildiğim onca şeyden biri değildi. Her zaman soğuk ve kendine hâkim görünürdü ama şu an tişörtümü çıkartıp diliyle dudağımdaki halkaya gözlerimi yuvalarından oynatacak şeyler yapmaktaydı. Nash'in birkaç dakikaya Shaw'un oda arkadaşıyla eve geleceğinin farkındaydım, bu şey bitmeliydi. O bu kadar sarhoşken her şeyin kontrolden çıkmasına izin verirsem kendimi asla affedemezdim. Geriye çekildiğinde ondan biraz uzaklaştım ve titrek ayaklarının üzerinde yere çökmesini izledim. Belki, sadece belki, sarhoş olmasına rağmen mantıklı düşünebileceğini umdum.

Shaw, yalnızca yeşil gözleriyle bana karanlık bir bakış attı ve dilini özenli işçilik ürünü dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gezegen üstündeki hiçbir şey daha çekici görünemezdi.

İpeksi bluzunu çıkarmaya başlayıp odama doğru yö-

neldi. Odamın yerini bildiğini ya da evimin her yerini karış karış bildiğini unutmuştum. lanet olası anah-tarı vardı. Durmasını, onu sadece yatıracağımı ve bu şey her neyse uykuyla geçiştirmesini söylemek dilimin ucundaydı ama ben onun arkasından giderken önce mavi bluzu sonra siyah askılı tişörtü ve ardından da ete-ği yere düştü. Düşen kıyafetleri toplayıp kendime ikna konuşmaları yapmaya başladım. Bunu yapmazdım, ya-pamazdım. Zaten onu seks hastası bir çılgın gibi öpmüş olmam yeteri kadar kötüydü. Dün yaptığım gibi kont-rolümü toparlamalıyım. Ama karşımdaki Shaw'du, bardaki herhangi bir aptal sarışın değil. Sabah olduğun-da acımasızca sepetleyip bir daha konuşmayacağım biri değildi o.

Shaw, omzunun üstünden bana baktı ve bir anlığına geçici olarak bilincimi kaybettiğimi düşündüm. Elim-deki giysi yığınına düşürüp yere yapışmış olan dilimi toparlamaya çalıştım. Pek çok çıplak kız görmüştüm ama hiçbiri bu kız değildi, ona yaklaşamazlardı bile. Bir şekilde düşmeden botlarını çıkarmayı başarabilmişti. Büyük yeşil gözlerle bana bakıyordu. Üzerinde işlev-sellikten çok estetik amaçlı yapılmış birkaç siyah dantel parçası dışında bir şey yoktu. O an iyi bir adam olup iyi şeyler yapmak adına barındırdığım her iyi niyet ve fikir pencereden uçup gitti.

Buz renginde saçlar, mükemmel donuk bir ten, ince bir bel ve dokunulmak için yalvaran dik göğüslerden oluşuyordu. Erkeklere aptala çevirecek bir vücudu vardı ve ben de etkilenmiyorum değildim. Beceriksizce ona doğ-ru bir adım atıp arkamdan kapıyı kapattım. Geride bir

yerlerde vicdanım onu yatırıp koca bir şişe Crown'a sarılmam ve ardından soğuk bir duşla libidomu sakinleştirmem gerektiğini söylüyordu. Ama bunlardan hiçbir olmayacaktı. Çünkü Shaw yanıma gelip ufak ellerini kemerime koydu.

“Shaw!” tekrar denedim. Ellerimi omzuna koyarak onu geri iteceğimi ummuştum ama vücudum bana ihanet etti ve sutyeninin askılarını aşağı indirdim. Bana iyice yapıştı, elleri kısa sürede kemerimi ve pantolonumun fermuarını halletmişti. Dudakları hızla boğazımda geziniyordu. Elleri göğsümde ve arzuyla kasılmış karnımda geziniyordu. Bacaklarından birini benimkine doladı ve yaptığının doğru olmadığını bilsem de durmayacağımanın kanıtı olan şişkinliğe sürtündü.

“O kadar kafa yorma.” Sesi istekten boğuk ve bulanık bir hâl almıştı. Dünyada birlikte böyle şeyler yapmayı düşünebileceğim son kişiydi ama itirazlarımın şehvet sisini yararak ilerlemesine rağmen tek elimle sutyeninin kopçasını çıkarıp diğeriyle saçlarını kavradım ve dudaklarımı onunkilere mühürledim.

Shaw’u öpmek diğer kızları öpmekten çok daha farklı bir deneyimdi. Öncelikle bu işte gerçekten iyiydi. Çoğu kızın dudağındaki halka ve dilimin ortasındaki metal yüzünden kafası karıştırdı ama ikisi de Shaw’un umurunda bile değilmiş gibi duruyordu, sanki beni öpmek için yaratılmıştı. Aynı zamanda takıldığım kızların çoğundan daha kısaydı. Yeni bir şeyler öğreniyordum ve ikimizin de en iyi zevki almasını sağlamalıyım. Biraz sert olmamı ya da aniden sabırsızlaşmamı umursuyormuş gibi durmuyordu. Olup biteni çok fazla anlama-

ya çalışırsam bocalayıp duracağımı düşünüyordum ve gerçekten, gerçekten durmak istemiyordu. Çünkü elleri pantolonumun içindeydi ve eğer şimdi fişi çekersem benimki beni öldürürdü.

Kotumu kalçalarımдан aşağı indirdi ve onu kucağıma aldım. Vücutlarımız baştan aşağı birbirine yapışmıştı. Yatağıma doğru giderken pantolonumu silkeledim ve Shaw'un serbest darmadağınık yatağıma düşüşünü izledim. Biraz manevra ve küfürle botlarımı çıkarttım ve yatağa uzanırken kafam giderek daha dar gelmeye başladı çünkü vücudunda sadece dantelli külotu ve yüzünde de hülyalı bir bakış vardı. Bu yatakta önce çok kız bulunmuştu, hatta geçen hafta uzun süredir yalnız geçirdiğim ilk hafta sonunu yaşamıştım. An itibariyle hayalarımı sıkan bir arzuyla dolu olmama rağmen daha önce bu yatakta bulunan hiçbir kızın koyu yorgana sarılı Shaw gibi olamayacağını farkındaydım. Vücudumu takdir edici bir edayla izliyordu. Beni daha önce böyle görmemiş değildi ama artık "Rule, iğrençsin." yerine "Beni hallet." dercesine bakıyordu.

Eli göğsümün ortasındaki kutsal yürek dövmesinde ve gövdemde çoğunu kaplayan iki koca dövmenin üzerinde geziniyordu. Üstümde çok fazla renkli sanat işi vardı ve çıplak olduğumda bu durum, daha az maceracı olan yatak arkadaşlarım için kabullenmesi zor bir hâle geliyordu. Kibirli olmaktan öte güzel görüldüğümün farkındaydım. Uzun ve neredeyse formda biriydim ve haftada birkaç kere spor salonuna giderdim ama bunların şu an hiçbir önemi yoktu çünkü Shaw bana hayatta istediği her şeymişim gibi bakmaktaydı ve bu kafamı ka-

rıstırıyordu. Aynı zamanda penisimin ucunda da hem cesur hem de aptal olduğumu belirten bir piercing vardı ve onunla karşılaşan kızların yarısı ne yapacaklarını bilmezdi. Shaw orada ne olduğunu bilecek kadar sıklıkla beni iş üstünde yakalamıştı ama şimdi buna aldırıyor gibi durmuyordu. Başparmağıyla piercingin ucunu okşadı, nefessiz kalmıştım.

Şu an tüm kontrolü Shaw'a vermekte olduğumu, onunla sevişmek üzere olduğumu ve buna rağmen hemen hemen hiç konuşmamış olduğumuzu fark etmiştim. Bana dokunup aklımı başımdan alıyordu ve ona izin veriyordum. Normal halime dönmem gerekiyordu. Minik külotunu bacaklarından aşağı indirdim. Shaw bunun üzerine ürperdi ve artık vücudumun altında tamamen çıplak bir şekilde yatıyordu. Yosun tutmuş gözlerinde heyecan belirtisi vardı.

“Çok güzelsin.” Bu lafı daha önce çok insana çok kez söylemiştim ama bu sefer ilk defa ciddi olduğumu düşünüyordum.

Shaw ellerini başımın iki yanına koydu ve iş sekse gelince yeni saçımın pek de uygun düşmediğini fark ettim – tutunacak ya da parmaklarını arasından geçirecek bir şey yoktu – ama onun umursadığını da düşünmüyordum. Tırnaklarını kafa derimde gezdirip bana aksak bir şekilde gülümsedi. Alkolün etkisinin geçmesinden mi ya da sonunda kati bir sınırı geçmek üzere olduğumuzu anlamasından mı bilmiyorum ama uğraşmaya alışık olduğum Shaw geri geliyor gibiydi.

“Sen de öylesin, aslında olmamalısın ama hep öyleydin. Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum da...

Remy'nin ikiz kardeşi olduğuna inanamamıştım. O çok yakışıklıydı, çok düzgün biriydi. Ama sen... Tanrım, Rule, sen mükemmeldin.”

Şu an elleri penisimi kavramışken Remy'den bahsediyor olmasının buzlu su etkisi yapması gerekiyordu. Ama öyle olmuyordu. Boynunun kulağının altında ki olan kısmını öpüp dişlerimle okşadım, cevap olarak göğsümün ortasını hareket ettiren bir ses çıkardı. Bir saniyeliğine duraksadım. Bir şeyleri unutmuş gibi hissediyordum. Shaw kollarını omzumun üstünde birleştirip ben göğüslerini öperken hafifçe nefes alıyordu. Beni içine almak üzereydi ki bir omuriliğimden inen endişe titremesiyle onu ittim. “Prezervatif!” On dört yaşından beri sevişmekteydim ve kızın kim olduğu ya da benim ne kadar sarhoş olduğuma bakmaksızın bu detayı asla atlamamıştım. Shaw'un başımı döndürüyor olması ve yapacağımız şey içinde kaybolup ikimizi de riske atma ihtimali beni çok korkutmuştu.

“Cüzdanımda bir tane var.” Onu bakıp gözümü kırptım.

“Komodinimde bir kutu var. Shaw, hadi ama, bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Bir düşün, çok sarhoşsun. Büyük ihtimal sabah pişman olacaksın.”

Shaw doğruldu ve yeni yapılmış saçları kabarık göğüslerinin üzerine düştü. Onun hakkında kurduğum her yaramaz düşüce sonuna kadar uyuyordu ve onu vazgeçirmeye çalışıyor olmama inanamıyordum. Gözleri birden buğulanmıştı, ağlayacak olduğunu biliyordum. Yataktan inmek için eğildi ama onu kollarımın arasında tutup yaklaştım. Yine birbirimize yapışmıştık.

"Ağlama."

"Sen beni hiç istemedin."

Öylesine şaşırmışım ki ağzım açık kaldı. "Eh... Bunun doğru olmadığını kanıtını hissedebiliyorsundur Shaw. Açıkçası az önce ellerinle ona dokunuyordun."

Shaw kafasını salladı ve ipeğimsi sarı saçları göğsümde dalgalandı. "Kastettiğim o değil."

"Neden bahsediyorsun?" Yanımda kıpırdandı ve başucumdaki komodinin çekmecesine uzandı. Bunu başka biri yapıyor olsaydı çılgına dönebilirdim ama bu Shaw'du. O çekmecenin içindeki hiçbir şey Shaw'ı korkutmazdı. Buna dolu hâldeki tabanca da dâhildi. Saydam plastiğin sesini duydum ve Shaw'un elleri tekrar yerini buldu. Daha önce başka birisinin bana prezervatif taktığını ya da bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Rule, bugün doğum günüm ve hayatım çoğu zaman berbat hâlde. Bir seferliğine benim için iyi bir şey yapabilir misin?"

Hangi erkek karşısında yatan seksi ve çıplak bir kadınının böylesine bir teklifini reddedebilirdi ki? Ben yapmazdım. Asla, hiçbir şekilde. Onu tekrar öpüp dilimin onunkiyle dans etmesini hissettim ve bacağına kalçamın üstüne kaldırdım. Bu alanda işimin eri olduğumu düşünmekten hoşlanırdım. Sonuçta itiraf etmek istediğimden çok daha fazla tecrübeye sahiptim ama bir nedenden dolayı Shaw'la yaptığım şey bana tamamen yeni bir şey gibi geliyordu. O da beni öptü ve yavaşça içine girerken nefesini tuttu. Dardı, ufaktı, sıcak ve ıslaktı,

ayrıca tamamen içine girmezsem orada ölüp kalacağımı düşünüyordum.

Vücudunu bana doğru kaldırırken adımını fısıldadı ve nefesi boynumu okşadı. Tırnakları sırtıma geçmişti. Onu biraz daha kaldırıp tamamen girmeye başladım. O an arada bunu engelleyen bir şey olduğunu hissedip küfrettim. Shaw donakalmıştı. Duramayacak kadar hızlı davranmıştım ve Shaw da fazlasıyla tahrik olmuştu. Koca gözlerini açıp bana baktı. Ağzı şaşkınlıktan küçük bir O şeklini almıştı.

“Kahretsin, Shaw.”

Kafasını hafifçe sallayıp diğer bacağını da sırtıma attı ve bana bildiğim her küfrü savurtacak şekilde sürtünmeye başladı. “Durma. Rule, lütfen durma!” Nefes nefese kalmıştı. Zaten durmak için artık çok geçti. Bu, hayatımda hissettiğim her şeyden daha iyiydi ve eğer otuz yaşına kadar komik bir şekilde yürümek istemiyorsam şu an durmamın imkânı yoktu. Tek elimle saçlarını kavrayıp onu ezmek için ağırlığımı destekledim ve altımdaki kahrolası yalancı bakireyle hayatımın en iyi seksini yapmaya koyuldum.

Tam istediğim gibi hareket ediyordu, gecenin ortasında beni uyanık rüyalara sokacak şekilde dokunuyordu bana. Beni tam sevdiğim gibi, sanki bunun için yaratılmışçasına öpüyordu. Sadece birlikte çok sevişmiş insanların tutturabileceği bir ritmimiz vardı. Ne zaman adımını fısıldasa ya da zevkle bir ses çıkarsa kendimi metrelerce uzamış gibi hissediyordum. Uzun zamandır ayıkken sevişmemiştim. Aynı şekilde uzun zamandır

birkaç saatten fazladır tanıdığım biriyle de sevişmemiş-tim. Bu iki şeyin yarattığı fark beni dehşete düşürmüştü.

Bunun Shaw için de iyi olmasını istiyordum. Benim gibi mükemmel hissetmesini istiyordum. Bu onun ilk deneyimi olduğu için benden sonraki herkesle kıyasla-yacağı bir an bırakmak istiyordum ona. Beraber hareket ediyorduk, sırt bana doğru bir kavis şeklini almıştı, elle-rimi tekrar başıma götürdü.

“Tanrım, Rule...” Boşalmak üzereydi, penisimin et-rafındaki tüm kasılmaları hissedebiliyordum. Bu anını pıderek daha iyi hale getirmek istediğim için tüm vü-cudunu titretecek şekilde dokunuyordum ona, gözleri kocaman olmuştu. Sonunda teslim olurcasına tuttuğu nefesini bıraktı. Çok rahatlamıştım çünkü ben de uzun süre gidebilecek gibi hissetmiyordum. Burnumu boy-nuna gömüp peşinden gittim. İşimiz bittiğinde kollarım utırıyordu ve bir maraton koşmuş gibi hızla nefes alıp veriyordum. İçinden çıkıp yanına uzandım ve pişman-lık duygusunun üzerime çökmesini bekledim. Shaw’un gözleri kapanmak üzereydi. Kalkıp banyoya gittim ve te-mizlendim. Üzerime bir şeyler giyip Shaw için bir hav-lu aldım. Odaya girdiğimde yatakta kıvrılmış olduğunu gördüm. Başı ellerinin üstündeydi. Göğsünün düzenli olup kalkması uyuyor olduğunu gösteriyordu, o yüzden onu uyandırmadan yapabildiğim kadar iyi temizlemeye çalıştım. İşim bitince yanına uzanıp ellerimi başımı altı-na aldım ve tavana bakmaya başladım.

Ne yapmıştım böyle? Ayrıca Remy bunca sene onun-la yatmayıp ne yapmıştı? Her zaman arkadaş olduklarını iddia ederlerdi ama kimse onlara inanmazdı. Birbirleri-

ne besledikleri sevgiyi, koruma içgüdüsünü ve samimiyeti hep kıskanmıştım. Ancak şimdi ne düşüneceğimi bilemiyordum. Shaw benim için sevişilemeyecek kızlar kategorisinde olmuştu ama şimdi bütün ilkelerim küçük parçalar halinde önümde durmaktaydı ve bunun hakkında ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Az önceki olayın hayatımdaki en iyi ve en yoğun seks deneyimi olması da durumu daha iyi bir hale getirmiyordu. Kontrolümü kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Shaw'a o tür hisler beslememeliydim, hayatımı daha önce hiç olmadığı gibi sallayan kişi o olmamalıydı. Eve getirdiğim kızların çoğundan iyi olup vücudumdaki mürekkepten daha çok etkilenmesi beni şaşırtmıştı. Elimde uğraşılabilecek büyük bir sorun ve yatağında yanlış kız vardı ama aklıma buna dair hiçbir çözüm yoktu.



Güneş doğarken uyuyakaldım. Telefonumun çalma sesine uyandığımda ilk yaptığım şey yatağın diğer tarafına bakmak oldu. Önceki geceden kalma tüm anılar bir anda kafama üşüştü. Shaw gitmişti. Dün gece yere çıkardığım kıyafetler yatağın ucunda düzgünce katlanmış şekilde duruyorlardı, Shaw'un kıyafetlerinden eser yoktu. İnleyip kolumu gözlerimin üstüne koydum ve telefonu açmak için uzandım.

“Ne var?” Dönerken belimin altında bir şey hışırdamıştı. Kardeşimin gülen sesini duydum.

“Bir şeyi mi bölüyorsunuz?”

Müşterilerime model tasarlamak için etrafta bulun-

durduğum düz kâğıt parçalarından biri yatağımdaydı. Üzerinde Shaw'un düzgün kızlara özgü yazısı vardı.

Aldığım en iyi hediyeydi! Sağ ol!

Altında adı yazmıyordu, beni sonra arayacağını söylememişti ya da benden onu aramamı istememişti. Basit ve düz bir mesajdı, mutlu mu kızgın mı hissedeceğimi bilemiyordum. Kardeşim telefonun öbür ucunda hâlâ benden bir yanıt bekliyordu. Kafamdaki örümcek ağını silkeleyip yatakta doğruldum. Seks ve Shaw gibi kokuyordum.

"Hayır, dün gece iyi uyuyamadım da."

"Eve yabancı insanları sokarsan böyle olur. Tek gözün açık uyusan iyi edersin, uyurken bir şeyler çalmasıyacaklarını ya da seni bıçaklamayacaklarını bilemezsin."

Sızlanmaya başlamıştım. "Dostum, orduyu bırakmalısın. Tanımadığımız herkes bir hırsız olacak diye bir şey yok."

Alçak sesle anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Bir haftalığını Denver'a geliyorum. Omzum sorun çıkarmaya başladı, sanırım ortopedik cerrahımla görüşmem lazım. Ayrıca annem sinirlerimi çok geriyor. Bugün öğle yemeğine seni de davet etmediği için Shaw da gelmeyi reddetti. Şimdi de senin tatlı kızını baştan çıkarıp kötü yola sürüklediğini düşünmeye başladı. Artık bir doktora görünmesini gerektiğini söyleyip duruyorum ona, babam da bana katılıyor ama kadın çok inatçı. Huyumuzu ondan aldık sanırım."

Hafifçe ürperdim. Bu konuşmayı telefonda yaptığım için memnun olmuşum çünkü yüzümün suçlulukla kızardığının farkındaydım. Annem eğer Shaw'u ne de-

recede baştan çıkardığımı öğrenirse tam anlamıyla çılgına dönerdi.

“Dönmeden ne kadar vaktin var?”

“Önce doktor onayı almam gerek. Gazi dairesi danışmanıyla görüşüp travma sonrası stres bozukluğunu kontrol ettirmeliyim. Geri dönmeden önce sağlam raporum olmalı.”

“Neyse, sonunda aile dramından uzakta biraz zaman geçirmek iyi olacak.”

“Evet. Sabahtan beri Shaw’u arıyorum, doğum günü için bir şeyler yapmak ister mi diye soracağım. Eminim o aptal ailesi yine hiçbir şey yapmadı. Gününü yalnız geçirmesi fikrinden nefret ediyorum. Eğer onu yakalayabilirsem sen de tembel kıçını kaldırıp bizimle gelmelisin.”

Nefesim tıkanmaya başlamıştı. Rome’a neredeyse Shaw’un doğum gününü hiç de yalnız geçirmediğini söylemek üzereydim ki söz konusu kişinin Shaw olduğunu hatırladım. Rome’la çok yakın olmama rağmen geçen gece ne yapıyor olduğumuzu bilmesine gerek yoktu.

“Hayır, sanırım benden yeteri kadar bıkmıştır. Ona birkaç hafta önce rastladım, o zamandan beri de etrafta görüyorum. Her hafta sonu benimle uğraşmamak ona hoş bir tatil gibi gelebilir.”

Rome güldü. “Sanırım haklısın. Geldiğimde yakın arkadaşım Drew’da kalırım, omzum şu an senin boktan kanepeni kaldıracak kadar iyi değil, ayrıca onda boş yer de var. Ama şehre inince sana da haber veririm. Shaw’la iletişime geçemezsem senle buluşur bir yerlerde yemek

yeriz. İstersen en yeni yatak maceralarıyla midemi de bulandırabilirsin.”

Elimi yüzümde gezdirip Shaw’un bıraktığı notu çekmeceme koydum. Vücudumda gezinen ellerini hâlâ hissedebiliyordum.

“Senin de artık ayağa kalkıp kendi maceralarına çıkmanın zamanı gelmedi mi? Sen bir kahramansın adamım, bu çıtırları deli eder.”

“Ben senin gibi değilim Rule, artık yirmi iki yaşında hayatımı ailemin içgüdülerine göre yönlendiren biri değilim. Şu an sadece iyileşip daha fazla ölü vücut görmeden görevimi tamamlamak istiyorum. Son dört yılda insanlığın en kötü yönlerini gördüm. Edindiğimden daha çok arkadaş gömdüm. Ordu görevim iki yıl sonra bitecek ve geleceğin bana ne getireceğini bilmiyorum o yüzden yoluma çıkan her güzel kıızı yatağa atmak öncelik listemde bayağı aşağıda kalıyor. Günün birinde anlarsın.”

Haklıydı. Önceliklerim onunkilerden çok daha farklıydı. İşim iyi para bırakıyordu, tonlarca birikimim vardı ve güzel bir araba kullanıyordum. Duygusal olarak zamanımın çoğunu merhum kardeşimin gölgesinden çıkmaya harcadığımın da farkındaydım. Kimsenin bana yaklaşamaması, beni yargılamaması ve beni eksik bulmaması için yüzeysel ilişkilerde debelenip duruyordum. Sunduğumdan daha büyük beklentileri olmayan kolay kızlar arıyordum. Güzel zaman geçirip birkaç dakikalık anlamsız gevşemelerin peşinde koşuyordum. Hiç kız arkadaşım olmamıştı ve bugüne kadar kimseye öyle yaklaşmamıştım çünkü beni gerçekten anladıkla-

rında onlara yetersiz gelmekten korkmuştum. Berbat bir hâlde olduğumu biliyordum ve Shaw'la olanların bunu sadece daha da kötü yapacağının farkındaydım.

“Her neyse. Biraz güzel zaman kimseyi öldürmez. Sonra beni ararsın.”

Telefonu yatağa atıp biraz rahatlamak için banyoya gittim. Salona girdiğimde Nash'i televizyonda erken bir maç izlerken buldum. Bir elinde bir kahve fincanı diğerinde de bir çörek tutuyordu.

“Günaydın.”

Dönüp “N’aber?” dedi.

“Hiç. Sabah Shaw’u gördün mü?”

Başımı sallayıp elindeki çöreği gösterdi. “Bunları bıraktı. Durum nedir Rule? Sabah onu mutfakta görünce geceyi burada geçirdiğini düşündüm. Onu taksiyle eve göndereceğini sanıyordum.”

“Oda arkadaşı ne yaptı?” Kendime kahve hazırlarken konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

“Shaw’u beklemesi için buraya davet ettim ama orada keyfi yerindeydi, o yüzden biraz daha bir şeyler içtikten sonra bir taksiye atlayıp gitti. Shaw’un sarhoşluktan kendinden geçmiş bir hâlde seninle eve gelmesi fikrini çok makul buluyor gibiydi. Sence bu neden?”

Homurdanıp kanepede yanına çöktüm.

“Bilmem. Kim bilir? Shaw’la sinir bozucu bir geçmişimiz var.”

“Ama geceyi seninle geçirdi değil mi?”

“Evet.”

“Ve tahminimce -ayrıca seni çok iyi tanıdığım içim- geceyi siyaset tartışıp televizyon izleyerek geçirmediğini düşünüyorum.”

Ona ters ters baktım. “Hayır!”

Kafasını sallayıp onaylamayan sesler çıkardı. “Aklın neredeydi senin?”

“Belli ki kafamın içinde değildi.”

“Dostum, bu herhangi bir kız değil ki. Sabah oluncâ nazıkçe kapıyı göstereceğim ve senin bir daha asla konuşmayacağın biri değil.”

“Ama bu sabah tek başıma uyandım. Onu bir yere göndermedim de.”

“Ama yanında olsaydı yapardın ve Shaw bu utanç kaldırımını yürümek için çok zarif ve güzel dostum. Ah! kardeşinin kızını becerdiğine inanamıyorum. Senin gerçekten bir sorunun var. Ben bile ne kadar ateşli olursa olsun böyle bir şey yapmazdım.”

Boğuk bir ses çıkarıp dirseklerimi dizlerimin üstüne koydum. “Remy’nin anısına leke sürdüğümü farz etmek için pek de bir neden yoktu. Onca yıldır aralarında ne geçtiğini bilmiyorum ama dün gece en azından sevişmediklerinin kesin kanıtı oldu.”

Nash küfredip gözlerini fal taşı gibi açtı. “Bakire miydi?”

Başımı salladım. Belki de tüm bunları Nash’le paylaşmamam gerekiyordu ama kafam çok karışmıştı ve o benim en iyi arkadaşımdı. Çizgiyi aşmıştım.

“Bakireydi ve ilk kez seninle mi yaptı? Vay canına, birader, bu çok önemli bir mesele!”

İç geçirdim. “Ben de öyle düşünüyordum. Ama uyandığımda gitmişti. Dün gece fazla sarhoştum, benimle yatma tercihini onun yerine fazla kaçırdığı martiniler vermiş olabilir.”

“Bu sabah iyi görünüyordun. Yani, akşamdan kalma ve hırpalanmış görünüyordun ama gergin ya da tuhaf davranmıyordun. Dışarıya çıkmak için Ayden’i aradı ve gelmesini beklerken çıkıp kahvaltı getirdi. Bilmiyorum dostum, baygın bir âşık ya da kızgın bir sapık gibi durmuyordun. Bildiğin normal Shaw’du. Gerçi her zaman sana bir şeyler hissettiğini düşünürdüm ama...”

Yüzümde hayret ifadesiyle ona döndüm. “Ne?”

“Ne kadar berbat olsan da seninle ilgileniyor. Hatırlamıyor musun, bir yeni yıl sabahı seni almaya gelmişti ve sen de akşam eve iki kız atmıştın. Tam bir ucube gösterisiydi ve Shaw gözünü bile kırpmadan sana sadece pantolonunu fırlatıp kendine gelmeni söylemişti. Kaprislerine, asık suratına ve huysuzluğuna aldırmıyor bile. Sırf sana düzgün davranıp Remy’nin ölümünden seni sorumlu tutmamaları için kendisine aile sıcaklığını veren tek çiftle tartışmaya girmekten kaçınmıyor. Bunların hiçbirini Margot ya da Dale için yapmıyor ve kesinlikle Remy’ için de. Farkında mısın, bütün bu uğraşların yararı dokunacağı tek kişi sensin. Ne kadar inatçı ve benmerkezci olsan da bunu görmek zorundasın.”

“Ama o Shaw. Mükemmel Shaw. Daha küçük bir kızken bile ulaşılmaz ve soğuk biriydi. Her zaman bize gelip Remy’yle takılırdı ve ben ne zaman bir şey söylesem sanki bir salakmışım gibi yüzüme bakardı.”

Kahkahayla bana döndü: “Gerçekten salağın tekiydin çünkü. On altı yaşındaki hâlini hatırlamıyor musun? Kâbus gibiydik ve ona karşı asla o kadar da iyi davranmazdık. Saçıyla dalga geçerdin ve Remy’ye tüm zamanını onla geçirdiği için takılırdın. Piçin tekiydin.”

“Gerçekten mi?”

“Adamım, hâlâ öylesin. Shaw da hâlâ Shaw. Kahrolası o kadar güzel ki bakarken gözlerini acıtıyor, ama o bunun farkında bile değil. Yine de hâlâ dokunulmaz çünkü her zaman bizden daha zengin ve daha akıllı olacak. Ama, o bunları umursamıyor. O iyi biri, senin kendin olman onu rahatsız etmiyor, gerçekten Rule, senin gibi bir baş ağrısıyla uğraşabilecek her kızın parmağına kocaman bir pirlanta koymak lazım.”

Omzunu ittim. “O kadar da kötü değilim.”

Bilindik bakışlarından birini attı. “Evet, öylesin. Bir düşün, bunca zamandan sonra Shaw’un da bir kız olduğunu fark etmen için seksi bir hakem kostümü yeterli oldu. Senden bir bok olmaz.”

“Ama bak şimdi, o kıyafetin içinde gerçekten müthiş görünüyor.”

Gördün mü, tamamen fiyasko. Şimdi ne yapacaksın peki? Onu arayacak mısın?”

“Bilmiyorum. Rome şehre geliyor ve mahrem yerlerimin şu anki pozisyonlarından memnun olduğum için şimdilik kimseye bir şey söylemesem iyi olur. Shaw’un ona bir şey diyeceğini sanmıyorum.”

“Ben de. Anneni daha da çılgına çevireceğini biliyordur.”

“Aynen.”

“O zaman,” duraksayıp bana manalı bir bakış attı. “Her şeyin içine sıçığına değdi mi?”

Kafamı kanepenin gerisine bırakıp tavana baktım. “Hem de nasıl.”

Her zaman beni aştığını düşündüğüm ve kardeşimin

sevgilisi olduğunu sandığım kızla hayatımın en iyi seks deneyimini yaşamıştım. Evet, Nash büyük ihtimalle haklıydı, eğer etrafa yaydığım delilikle baş edecek biri varsa muhtemelen o kişiye kenetlenmeliydim çünkü ben bile ne kadar berbat bir hâlde olduğumu görebiliyordum.

Altıncı Bölüm

Shaw

“Bana öyle bakıp durma.” Saçlarımla oynayıp boynumdaki fuları düzelttim. Rome sanki kafamın içini görmek istermiş gibi bana bakıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Pazar günü boyunca aramalarına dönmemiştim çünkü hâlâ Rule’la sarhoş hâlde yaptığım şeyleri kavramaya çalışıyordum. Her yanım ağrıyordu – hem alkolden hem de yataktaki akrobasi girişimlerimden. Pazartesi bir sınavım vardı ve barda kapanışa kalmam gerekiyordu, Salı günü bir çocuk hastanesinde gönüllülük yapıp akşama babam ve yeni karısıyla berbat bir akşam yemeği yemem gerekiyordu. Rome beni gecikmiş bir doğum günü yemeğine çıkarmak için bugüne kadar beklemek zorunda kalmıştı. Karşısına oturduğumdan beri beni süzmekteydi. Bu yüzden fularımın Rule’un Cumartesi akşamı boynumda bıraktığı kocaman morluğu kapattığından emin olmak zorundaydım. Zaten bu

yüzden Ayden'in eleştiri oklarının hedefi olmuştum, bir de Rome'un "Shaw Salağın Tekidir" bandosuna katılmasını istemiyordum.

"Sağın yüzünden. Ben tamamen sarı olmasına alışmıştım, güzel olmuş. Farklı görünüyorsun, daha olgun gibi."

"Sağ ol, benim de hoşuma gitti."

"Daha önce kot giydiğini gördüğümü de hatırlamıyorum."

"Doğum günü alışverişine çıktım. Her evden çıktığımda incilere ve topuklulara bürünmek zorunda olmadığımı fark ettim. Aileme sosyete gözdesi rolünü oynamam gereken zamanlar için oldukça fazla yedeğim var zaten."

"Doğum günü demişken, bu annem ve babamdan." Bana küçük bir poşet uzattı.

"Annen benimle konuşmuyor; geçen gün ona ulaşmaya çalıştım."

"Sınırlarını belirttiğinden beri zor zamanlar geçiriyor. Rule'a karşı açtığı savaşta seni hep yanında görürdü. Bunun oğlunu ne hâle getirdiğini göremiyor, ya da bizi."

İç çektim. "Zaten bu yüzden bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum."

"Bu da benden." En sevdiğim vücut ürünleri mağazasından bir hediye çeki almıştı. Gülümseyip ona koca-man sarıldım. Bu adamı çok seviyordum, bir savaşçı gibi görünürdü ve sıcacık bir kalbi vardı.

"Teşekkür ederim Rome, bu çok tatlı. Eve geldiğin için çok mutluyum."

"Ben de, küçük kız. Rule'u da davet ettim ama geç

saate bir müşterisi varmış. Yine bir Harry Potter dövmesi çizmek zorunda olduğu homurdanıp duruyordu. Sanırım gerçekten bir işi olduğunu unutuyorum.

Margot ve Dale'in gönderdiği paketin içine baktım – içinde bir fotoğraf vardı. Margot, Remy'yle benim çektiğimiz ilk fotoğraflardan birini bulup çok güzel gümüş bir çerçeveye koymuştu. Minicik ve garip duruyordum, Remy ise uzun ve çok yakışıklıydı – gülünç görünüyorduk. Bu güzel bir jestti, gözlerim yaşarmıştı. Fotoğrafi Rome'a gösterip geri çantanın içine koydum.

“Onu her gün özlüyorum.”

“Ben de. Herkesin içindeki iyiliği çıkaran kişiliğini mumla arıyorum.”

Gülüp çayımдан bir yudum aldım. “Evet, insanların birbirine davranma şekillerini kontrol edebilmek gibi bir özelliği vardı. Bizim şu an hoş gördüğümüz hiçbir saçmalığa izin vermezdi.”

“Rule seninle birkaç kere karşılaştığını söyledi. Nasıl geçti?”

Boğazımı temizleyip hafta boyunca Rule'un adını her duyduğumda yüzüme yerleşen al kırmızılığı geçiştirmeye çalıştım. “Biraz garipti. Bir maçın olduğu gün arkadaşlarıyla çalıştığım bara geldi. Birbirimizle normal insanlar gibi iletişime girmemiz garipti.”

Başını salladı. Yemeğimizi getiren garson kızın Rome'u açık açık süzdüğünü fark ettim. “Bana eski erkek arkadaşınla sıkıntı yaşadığından bahsetti.”

İnleyip kafamı salladım. “Ne büyük ağzı var.” Büyük olan başka yerleri de vardı ama edepsiz aklımın oralara gitmesine izin veremezdim.

“Neler dönüyor, küçük kız?”

Yüzümü buruşturup ağzıma biraz makarna iteledim. “Rule onunla zaten konuştu, bardaki devasa koruma da. Gabe sadece reddedilmeye alışık olmayan şımarığın teki. Hayır dememden bir anlam çıkaramıyor.”

“Seni hâlâ arıyor mu?”

Yalan söylemek istemediğim için konuyu değiştirdim. “Doktor omzunla ilgili ne diyor?”

Gözlerini kısıp yemeğiyle oynamaya başladı. “Fizik tedaviyi artırmam gerektiğini düşünüyor. Olmazsa ikinci bir ameliyata ihtiyacım olabilir miş. Her şekilde düşündüğümünden daha uzun süre buralarda olacağım.”

“Eh bu güzel bir şey değil mi?”

Omuzlarını silkti. Bu duruma benim kadar sevinmemiş olduğunu fark ettim.

“Sanırım.”

“Dönmek mi istiyorsun?”

“Görevimi böyle bitirmek istemiyorum. Ekibimi askıda bırakmak istemiyorum. Altı yıldır ordudayım, Shaw; başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Seni seven bir sürü insanın yanındasın Rome. Seni korkutan şey orduyu bırakıp daha güvenli bir ortamda olmak olmamalı.”

“Farkındayım ama öyle.”

Bir dakikalık bir sessizliğe gömüldükten sonra konuyu tekrar Gabe’den açtı. “Rule eski arkadaşına ne dedi peki?”

Omzumu doğrultup bıraktım. “Bilmem. Beni rahat bırakmasını söyledi ve Gabe anında onu bırakmamın sebebinin Rule olduğu sonucuna vardı. Herkes her zaman yaptığım her şeyin nedeninin Rule olduğunu düşünüyor ve bu artık kabak tadı vermeye başladı.”

Rome bana kardeşininkilere çok benzeyen gözlerle bakıyordu. Dudaklarının bükülme şeklinden biraz sonra söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı anlamıştım.

“Öyle değil mi?”

Ona bakıp tabağımla oynadım. “Hayır.”

“Rule mezun olur olmaz Remy’yi Denver’a taşınmaya ikna etti ve ardından sen de buraya taşındın. Rule eşeklik edip annemle babamı kendisinden uzaklaştırdı ve sen de arabuluculuk oynayıp her hafta sonu onu eve sürüklemeye başladın.”

“Gabe’le Rule yüzünden ayrıldım.” Bu tamamen doğru değildi ama Rome’un bunu araştırmaya başlamasını istemiyordum.

“Gerçekten mi?” Kuşkulu sesi saçlarımı diken diken etmişti. “Tamamen bir fikrim olmasa da Remy’yle ilişkin...”

Otomatik olarak araya girdim, “...sadece en yakın arkadaşlıktı.”

Rome araya girmemişim gibi konuşmaya devam etti: “Ama kimsenin bakmadığından emin olduğunda Rule’u göz hapsinde tuttuğunu da biliyorum. Ne zaman eve sarhoş hâlde seks ve ucuz parfüm kokarak gelse midede tekme yemiş gibi olduğunu biliyorum. Her pazar onu eve getirdiğinde aynı şekilde görüldüğünü biliyorum. O yüzden Shaw, bana gerçekten yaptığın seçimlerin Rule’u da kapsamadığını mı söyleyeceksin?”

İç geçirip önümdeki tabağı ittim, iştahım kaçmıştı. “Ne söylememi istiyorsun ki Rome? Hayatımı kendimi bildim bileli Archer erkekleriyle iç içe geçirdim. Bunun ne kadarını kaldıracabileceğimi düşünüyordun? Yani, ba-

zısı gerçekten kimseyi ilgilendirmiyor. Remy'nin beni eve davet ettiği andan itibaren onu sevdiğimi ama Rule'a âşık olduğumu mu duymak istiyorsun? Remy'nin de bunu bilip mezara kadar götürdüğünü mü duymak istiyorsun? Yanımda sadece Remy'yle ve sizle senelerce yalnız ve üzgün yaşadığımı ama sizlerin bana yettiğini mi duymak istiyorsun? Rule'un hayatta olduğumdan en ufak bir haberi bile yok diye kalbimin her gün biraz daha kırıldığını mı duymak istiyorsun? Ailen olmasaydı kendi ailem tarafından yatılı okulun tekine ardından da itibarlı bir üniversiteye gitmeye zorlanacağımı ve onların benimle uğraşmak zorunda kalmayacağını mı duymak istiyorsun? Hadi ama Rome, ne duymak istiyorsun?"

Konuşmayı bitirdiğimde sesim sert bir hâl almıştı ve peçetem elimde bir top şeklinde duruyordu.

"Remy aklının Rule'da olduğunu bilmesine rağmen neden seni bu kadar yanında tuttu peki? Aranızda bir şeylerin olmayacağını biliyor olmalıydı. Rule kendini uğraştıracak hiçbir şeye yaklaşmaz ve seni çok seviyor olsam da küçük kız, seni kolay biri değilsin."

Remy'nin yanımda olup cevaplamasını isteyeceğim türden bir soruydu bu. "Kendince nedenleri vardı. Öncelikle beni ailemden olabildiğince uzak tutmak istiyordu. Uyumlu bir aile kızına dönüşmemi istemiyordu ki bunu sadece kısmen başarabildi. Bazen hâlâ beklentilerini hiçbir zaman yerine getiremeyeceğimi düşünüyorum."

Rome parmaklarını masaya vuruyordu. "Yani on dört yaşından beri Rule'a âşıktın."

Kıkırdadım. "Bir nevi. Ayrıca kendisi dışında herkes

bunu biliyormuş gibi duruyor.” Cumartesi gününün anılarını kafamdan uzak tutmakta zorlanıyordum.

“Ona niye söylemedin?”

“Ah... Kardeşinle tanıştın ama değil mi? Göğüsleri olan bütün aptal kızlara kurban gözüyle bakan kardeşin. Rule’un hislerimden haberi yok çünkü bilmesi hiçbir şeyi değiştirmez.”

Rome yaralı olmayan omzunu silkip faturayı getiren garsona göz kırptı. “Bilmiyorum, belki de bilmesi iyi olur. Hayatını çok uzun süredir Remy’nin yedeği olarak yaşıyor. Belki de senin kadar iyi, nazik ve sevecen birinin kendini sevdiğini görmesi onu uyandırır. Özünde iyi bir çocuk olduğunu biliyorum, sadece bunu o kadar çok pisliğin altına gömüyor ki bulması zorlaşıyor.”

Planlarımda Rule’dan cehennem donana kadar kaçınmak vardı. Onunla yattığım için pişman değildim, hatta o güne kadar sekse dair her türlü beklentimi karşılamıştı ve açıkçası bütün beklentilerim Rule’u içeriyordu. Bekâretimi vermeyi hayal edebileceğim başka biri yoktu. Ayık olmuş olmayı ve aramızda geçenlerin fiziksel bir çekimden öte duygusal olmasını dilerdim ama bizzat eylemin kendisi müthiş olmuştu ve hissedeceğim herhangi bir vicdan sızısına değerdı. Rule’la ilişkimin bir daha asla eskisi gibi olamayacağının farkındaydım ve bunu sorun etmemem gerekiyordu. Onun özlemini çekip her hareketini izleyen ve onu günde yüz kez arayan kız olmayı reddetmişim. O gecenin sabahı sonuçta güzel bir gece geçirmiş olduğum için şanslı olduğum sonucuna varıp Rule’dan alabileceğim tek şeyin bu olmasını yeterli bulmuştum.

“Hayır, onun bunu bilmesi bir şeyi değiştirmez, sadece beni daha kötü hissettirir. İkimiz de farkındayız ki ben onun tipi değilim ve beni sevmesini istediğim tüm insanlardan zaten hayat boyu yetecek kadar reddetme aldım. Rule ve ben zoraki tanıdıklar olarak kalabiliriz.” Rome’un artık aramızdaki her şeyin daha da gergin ve tuhaf olacağını bilmesine gerek yoktu.

“Babanla çıktığınız yemek bu sene de mi kötüydü?”

“Yine evlenmiş. Kız yirmi beş yaşında.” Gözlerimi devirdim. “Tüm yemek boyunca bana neden bir kız kulübüne girmem gerektiğini anlattı. Mezun olmadan önce o da oradaymış. Babam ise tüm yemek boyunca neden Gabe’e bir şans daha vermem gerektiğini anlattı. Ardından bin dolarlık bir çek verip Gabe’le tekrar çıkmaya başlarsam iki katını vereceğini ima edip ayrıldı. Yani yemekten çok şantaj ve işkence gibiydi.”

Güldü. “Annenden haber yok mu?”

“Yok.”

“Senin gibi yumuşak kalpli birinin o ikisinden nasıl geldiğini hiç anlayamayacağım.”

“Ben de. Ama artık onlara sınırlı dozda katlanmam gerektiği için memnunum. Durmadan bir hayal kırıklığı olmak yorucu oluyor.”

Kaşlarını kaldırdı. “Küçük kardeşim de bunun nasıl bir his olduğunu biliyor olmalı.”

“Güzel hamle.”

“Ben de bir şeyler biliyorum.”

“Evet. Doğum günü yemeğinde olanlar doğum günü yemeğinde kalır, değil mi Rome?”

“Ona bir şey söylemem. Rule bunca zamandır kendisi fark etmediyse benim yapacağım şey gerçeği kafasına

itelemek olmaz. Yine de ikinizin birbirinize gerçekten iyi gelebileceğinize dair bir hissim var. Sonuçta zıt kutuplar birbirini çeker.”

Durum şuydu ki Rule ve benim o kadar da zıt kutuplar olmadığımızı düşünüyordum. Yani mohavklı saçlarından botlarının içindeki parmaklarına kadar dövmeyle kaplıydı ve benim için inciler neyse onun için de metaller oydu ama ikimiz de diğer herkesin bize koymaya çalıştığı sınırların ötesinde yaşamayı uman insanlardık. İkimizin de aileleriyle derin ve sancılı ilişkileri vardı. İkimiz de diğer Archer çocuklarını ölesiye seviyorduk, ikimiz de taşıdığımız değerler yüzünden fark edilmek istiyorduk ve cumartesi gecesinden sonra şunu da anlamıştım ki: İkimizde sadece biraz sert ve yaramaz olmak için seks istiyorduk. İlk bakışta düşünüleceği kadar zıt kutuplar değildik.

“Remy öldüğünden beri Rule’u karanlıkta yaşamaktan alıkoymaya çalışıyorum. Ama iyileşmek yerine her şey daha da kötüledi. Rule böyle yaşamaya devam edemez.”

Soğuk havaya çıkarken Rome iç geçirdi. “Günün sonunda, küçük kız, sahip olduğumuz tek şey yine biziz. O yüzden her şey ne kadar kötü de gitse ayakta durup bir arada kalmalıyız.”

Ona sarılıp üşümüş ellerimi kavuşturdum. Çerçeveye daha da sıkı sarıldım. Soğuk gece rüzgârı fularımı okşuyordu. “Senin için demesi kolay çünkü tüm bu sorunlarla arada kocaman bir okyanus var. Burada çoğu zamanı Rule’la anlık ateşkesler yaparak geçiriyorum. Bu arada seninkiler başımıza dikilmiş oluyor. Benimkiler de hiçbir şeyi umursamıyor.”

“Kendin söyledin, Shaw, artık bir çocuk değilsin, bununla başa çıkabilirsin. Sana güveniyorum.”

Tipik Rome’du. O koruyucuydu, nihayetinde hepimiz için en iyisini isteyen kişiydi. Brookside’a gitmeden önce beni aramasını söyleyip evimin yolunu tutmaya başladım. Ayden’la ikimizin nadir ortak boş günlerinden biriydi, dolayısıyla eve vardığımda onu her tarafında kitaplarla salonda buldum. O kadar yoğunlaşmış bir şekilde ders çalışıyordu ki içeriye girdiğimi duyduğunu sanmamıştım. Tüm hafta boyunca Rule’la olanlar yüzünden beni azarlamıştı. Kendimi mutlu edecek kararlar almama bir sözü yoktu -ki Rule beni gerçekten çok mutlu etmişti- ama Rule’a olan hislerimin açığa vurduğundan daha derin olduğunun farkındaydı ve şimdi de kalbimin çok daha derinden kırıldığını düşünüyordu.

Parmaklarımın ucunda arkasına geçip omzunu dürttüm. Öylesine dramatik bir çılgılık koyuverdi ki gülmekten iki büklüm olmuştum. Kanepenin üstüne çöküp paltomu ve fularımı çıkardım. Ayden radyoyu kapatmak için uzanırken bana kaşlarını çatı. “Hoş değildi. Yemek nasıl geçti?”

“Güzel.”

“Sadece güzel mi?”

“Beni Rule hakkında sorguya çekti. Birbirimizi düzeltebileceğimiz gibi bir saçmalığa kapılmış.”

“Lafı açılmışken, o baş belasından bir haber aldın mı?”

Kafamı salladım. “Hayır. Nasıl biri olduğunu biliyorum, Ayd. Önceden kaç tane üzgün ve şaşkın kızı başından savmasına şahit oldum biliyor musun? Onlardan biri olmayı reddediyorum.”

“Evet, ama birbirinizi önceden tanıyorsunuz. Arkadaş gibi bir şeydiniz.”

Omuz silktim. “O bunu umursamıyor. Tüm kadınlar onun için takas malzemesidir. Küçüklüğümüzden beri de öyle oldu.”

Karışık saçıma ellerimi götürüp esnememi bastırdım. Ara sınavlar çok yaklaştığı için durmadan çalışıyordum ve işteki fazladan mesai de canımı sıkmaya başlamıştı. Gecenin ortasında nedensiz uyanmalarımı da ekleyince epey yorgun bir insana dönüşüyordum.

“Bir kitap alıp uzanayım en iyisi. Bugün erken yatabilirim.”

“Müziğin sesini kısarım.”

“Sorun değil. İyi geceler.”

“Sana da. Bu arada morluğun da epey azalmış.”

Ona dilimi çıkarıp odama geçtim. Kendimi yatağa yüzüstü bıraktım. Telefonumun aniden çalmaya başladığını duyunca kısık sesle küfrettim. Normalde açmazdım ama annemin melodisi çalıyordu. Twisted Sister’ın *We’re not Gonna Take It* şarkısı. Nasıl olsa annem ben açana kadar aramayı sürdürürdü, zamanı o kadar değeri vardı. Dönüp telefona uzandım.

“Merhaba anne.”

“Shaw, doğum gününü bu kadar geç kutladığım için üzgünüm. California’daydık. Jack’in bir iş gezisi vardı. Burası çok soğuk olduğu için çocuklar sahile gitmek ister diye düşündüm.”

Sanırım California’da telefon çalışmıyordu. “Sorun değil.”

“Babanla görüştüm, kafası karışmış ve huzursuz göründüğünü söyledi. Artık Gabe’le ne tür bir oyun oynu-

yorsan bitirmen gerektiğini düşünüyorum. Artık yetişkin bir kadınsın, Shaw; daha zeki seçimler yapmalısın. Bir erkekten diğerine flörtleşerek bir yere varamazsın.”

Doğum günümü kutlamamıştı bile. “Gabe’le ilgilenmiyorum, anne, hem de hiç.”

“İlgi hiçbir önem teşkil etmez. Çocuk iyi bir aileden geliyor, geleceği belli, senin soyundan gelen genç bir kadının araması gereken şeyler bunlar.”

Dişlerimin arasından bir nefes verip gözlerimi kapattım. “Babamı da Marissa’ya çeken şeyler bunlar mıydı? O iyi bir aileden mi geliyor? Güvenli bir geleceği mi var? Ya da aslında babam sadece onun koca göğüslerini ve o ne derse yapıyor olmasını seviyor. Hadi ama anne, saçmalıyorsun. Sırf sen istiyorsun diye tüylerimi diken diken eden biriyle çıkacak değilim.”

“Düzgün konuş küçük hanım! Bu sivri dilin nereden geliyor bilmiyorum ama ne aptalım ne de körüm, bütün bunların o Archer oğlanının başının altından çıktığını biliyorum. Hep öyleydi.”

Alnımı ovdum, migrenim tutuyordu. Migrenimi en fazla annem tetikliyordu. “Öyle olduğunu farz edelim, ne olmuş?”

“Ah Shaw! Ne zaman bu aptalca tutkunu bırakacaksın?”

“Anne, başım ağrımaya başladı. Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?”

Bir süre sessiz kaldı, içinden beni kınamaya devam ettiğini hissedebiliyordum.

“Davenportları yemeğe davet edeceğim. Orada olmalısın.”

“Hayır. Gabe de gelecekse olmaz.”

“Evet, geliyorsun. Okul ücretini babanla benim ödeliğimi unutma.”

Mükemmeldi, daha fazla zorbalık. Gerçekten şanslıydım. “Evet, peki, her neyse.” Hoşça kal demeden telefonu kapatıp yastığın altına attım ve ışıkları kapattım. Kendi hayatım üzerinde bile bir kontrolüm yoktu ve bu bana hastaymışım gibi hissettiriyordu.



Haftanın geri kalanını iyi bir üniversite öğrencisi olarak geçirdim. Fırsat buldukça ders çalıştım, laboratuvar projemi bitirdim ve vize makalelerimden birine erkenden başladım. Bu arada İnorganik Kimya’da zorlanan Ayden’a bile yardım etme fırsatı bulmuştum. Önkoşul derslerimden biri için bir konuşma hazırlıyordum. Desteklenmiş intiharım neden yasal olması gerektiğiyle ilgiliydi -çok eğlenceli bir konuydu- ama ev çok sessizdi ve durmadan çalan telefonumu duymazdan gelmek yorucu olmaya başlamıştı. Bu yüzden bilgisayarımı da alıp Pikes Perk’e gitmeye karar verdim. Ayden çok müşteri olmadığı için bara da gelebileceğimi söylemişti ama daha az uyarıcı ve daha çok hipsterla dolu bir yer bana daha uygun görünüyordu.

Önümdeki makaleye o kadar dalmıştım ki üzerindeki yılan dövmesinde ismi yazan bir el bilgisayarımı kapatana kadar yalnız olmadığımı fark edememişim. Şaşkın halde gözlerimi kırptım ve beni dikkatle izleyen buz mavisi gözlerle karşılaştım. Hâlâ mohavkı vardı ama artık şok edici bir kırmızı rengindeydi ve uzun dar bir

tişörtle hafif bol bir pantolonun içinde sıra dışı biçimde iyi görünüyordu. Onu açık açık süzdüğümü saklamaya çalışmadım bile.

“Ya yazdıklarımın hiçbirini kaydetmemiş olsaydım?”

“Tanışıyoruz, hatırladın mı? Her cümleden sonra kaydedeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni.”

Aslında her paragraftan sonraydı ama bu önemli değildi. “Burası pek sana göre değil, ne işin var burada?” On gündür ne görüşmüş ne de konuşmuştuk. Beni bulmak için buraya geldiği fikri şu an zoraki durmaktaydı. Kendimi ona kaptırmamak için kışkırtıyordum.

“Aslında sizin bara gittim. Ev arkadaşınla karşılaştım, ödevinle ilgilendiğini söyledi. Shaw, konuşmalıyız.” Sesinin hiç bu kadar ciddi çıktığını duymamıştım, bu beni geriyordu. Ellerimle bir şeyler yapmam lazımdı; içeceğimi alıp arkasına saklandım.

“Bence gerek yok.” Elimdekini kafasına fırlatmama neden olacak bir şey söyleyeceğine neredeyse emindim.

Delik kaşlarını kaldırdı ve karşıma çömeldi. Gözlerinin içine bakıyordu. Gözlerinin gümüşlüğünde tam olarak tanımlayamadığım değişik gölgeler dans ediyordu. Bana daha önce hiç şu anda olduğu kadar davetkâr bakmamıştı.

“Hadi ama her şeyi olduğu gibi bırakıp hiçbir şey olmamış gibi mi davranmamızı bekliyorsun?”

“Neden olmasın? Şimdiye kadar öyle yaptık ve her şey gayet iyi gidiyordu.”

“Shaw!” sesi kızgın geliyordu. “Gerçekten, harika seks yapıp -hele de senin ilk deneyiminken- hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Her şeyden önce bunca

yıldır yatmadıysanız Remy'yle ne yaptığını öğrenmek istiyorum, gerçekten saçma. Ayrıca neden ertesi sabah gittiğini de bilmek istiyorum, seninle konuşmama bir fırsat bile vermedin.”

Kahvemi masaya koyup yüzümdeki saçları iteledim ve ona doğru eğildim. Artık aynı pozisyondaydık. Birbirinize o kadar yakındık ki gözlerini kırptığında kirpiklerinin yanağına değişini görebiliyordum.

“Size nefesim kesilene kadar Remy'yle sadece arkadaş olduğumuzu söylemiştim. Aramızda asla romantik bir şey olmadı. Her insanın anlayamayacağı kadar derin, güçlü ve yakın bir arkadaşlığımız vardı ama asla fiziksel bir şey değildi. Üstelik sırf beni başından savabilesin diye kalmamı istemene inanmıyorum. Seni tahmininden fazla iş üstünde gördüm Rule başka bir ertesi sabah ağrısı olmak istemem doğrusu. O kadarından daha iyiyim.”

“Ama yirmi yıl boyunca bekâretine tutunup sonra da ortada hiçbir neden yokken benimle yatman ne demek?” Hafif dargın görünüyordu ki bu beni güldürmüştü.

“Kendimce nedenlerim vardı, Rule.”

“Nedenlerin?”

“Beni ilgilendirir. Bak, sonrasında senden hiçbir şey beklemedim, şu an da beklemiyorum bu yüzden artık bunu unutabilir miyiz?”

“Hayır unutamayız.”

Geriye çekilip kaşlarımı çattım. “Ne? Neden? Çok uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz, bu da aramızda olan herhangi bir şey gibi değil mi?” İlgisizce görüldüğünü umduğum bir biçimde elimi salladım ama onun

çok daha büyük eli bileğimi kavrayınca şok oldum. Dövmeli parmakları tenime gömülürken ağzım açık bakakaldım.

“Bak, aramızda olan şey,” sesinin birkaç oktav düşmesiyle bulunduğumuz kafenin tıklım tıklım olduğunu ve bir nedenle konuşmamızın bizi ilgiyle izlemekte olan devamlı müşterilerin ilgisini çekmiş olduğunu fark ettim. “hemen unutabileceğimiz önemsiz bir olay değildi. İnan bana denedim. Cuma günü kızıl kafanın tekiyle dışarı çıktık.”

Geriye çekilirken yüzümün asılmakta olduğunu fark ettim. Rule gülümseyip diğer elimi tutup beni iyice kendine çekti. “Maalesef, başka bir kızı unutmak için yanlımdakini kullanmaya çalıştığımı anlamam belki beş dakikamı aldı. O yüzden cumartesi de bir sarışınla şansı deneyeyim dedim, belki de bir kumralla -kim biliyor belki de ikisiyle- çünkü aklım olmaması gereken kızla çok karıştı.”

Elimi kurtarmaya çalışıyordum ama o kadar yaklaştı ki şimdi neredeyse kulağıma fısıldıyordu. Kucığına düşmek üzereydim. Boştaki elimi kullanarak destek almaya çalıştım. Aramıza mesafe koymaya çalışırken ona böyle dokunuyor olmak fazla samimiydi ve tanıdıktı. “Ben de Nash’le çıktım ve etrafta kızılılarla ve kumralarla doluydu hatta Pink’e benzeyen ateşli bir hatun bile vardı ama bunların hiçbiri ben de bir şey uyandırmadı biliyor musun? Hayır, Shaw, hiçbiri. Çünkü lanet olasıcalar sen değillerdi ve pazar günü evi terk ettiğinden beri düşündüğüm tek şey sensin. Niye böyle oldu şimdi?”

Sözleri beni tepeden tırnağa titretiyordu. “Çünkü yeni bir şeydi, çünkü bir geçmişimiz var ve bu beni

yıllığı ve adı olmayan kızlar listene eklemeni zorlaştırmıyor. Bilmiyorum, Rule.”

İlini kaldırıp başparmağıyla yanağını okşadı. Nefesini kesilmişti, kalbim sekteye uğruyor sandım.

“Nedeni her ne olursa olsun bu önemli bir şey, Shaw? Çok önemli.”

“Ne demek istiyorsun Rule?”

“Bilmiyorum. Bildiğim tek şey diğer kızların sen olmaması ve bu beni mutlu etmiyor. Bence aramızda geçen şeyi halletmeliyiz.”

Kafamı salladım. Soluk gözleri gümüş aleviyle parlaktı. “Diğerlerinden biri olmayacağım. Dediğim gibi aramızda olana izin vermek için kendimce nedenlerim vardı ama sırf yatağını paylaşacak başka birini bulamıyorsun diye doldurucu görev üstlenecek değilim. Seni tanıyorum Rule. Seni, kadınların erkeklerden daha karışık olduğunu ilk fark ettiğin zamandan beri tanıyorum. Hiç zahmet etmedin ki.”

Yanağımdaki tüy kadar hafif parmağı beni neredeyse eritmek üzereydi. “Ama bu sefer edeceğim, beraber takılalım, birlikte bir şeyler yapalım. Yani birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıyoruz ve gerçekten seninle ilgili bildiğim pek bir şey yok. Hadi ama Shaw, kaybedecek neyin var ki?”

Kalbimi artık kaybedemezdim çünkü bilmiyor olmasına rağmen zaten Rule’a aitti. “Yani, çıkmak mı istiyorsun?”

Güldü. “Çıkmak pek huyum değildir ama yemin ederim aramızdakini çözmeye çalışırken kendime hâkim olacağım. Etrafta sevişecek insan aramak yok, başka kız yok. Bunu hak ediyorsun. Ben de kendime bu şans

vermeyi hak ediyorum.” Çok samimi görünüyordu, dediklerine beni inandırabilmek için son derece ciddi ve kararlıydı.

Boğazımı temizledim. Dudağımı ısıırıyordum. Bu her zaman hayalini kurduğum şeydi. Rule’un birden benim de bir kadın olduğumu fark edip benimle olmak istemesi. Kabul ediyorum, benim beklentim daha çok onun bana olan sonsuz aşkını itiraf etmesiydi. Gerçek hayattaysa merakı ve bir şeyler deneme isteği gelebileceğim en iyi noktaydı. Ona ne kadar güvendiğim hakkında bir fikrim yoktu ama onu her zaman istemiştim ve şimdi kendini bana gümüş tepside sunarken ona hayır diyecek kuvveti kendimde görmüyordum.

“Eğer bunu yaparsak, takılıp birlikte zaman geçirirsek; ailen, ailem ve Rome... Hiçbirinin pek hoşuna gitmeyecek.”

“Kimin umurunda?”

Belki benim umurumdaydı ama zaten hep bir şeylerden endişelenen kişi olmuştum.

“Tamam.”

“Tamam?”

Verdiğim hafif nefes dudaklarına çarparken Rule gözlerini kapamıştı. O an yapmayı düşünebileceğim tek bir şey vardı: uzanıp dudaklarını öptüm. Bir önceki çaresizlik yoktu, fikrini değiştireceğine dair bir endişe duymuyordum, aklımda yıllardır biriktirdiğim istek ve hüsrân yoktu. Tek gecelik bir isteğin pişmanlığı yerine sadece dudaklarımızın temasını ve dudağıma değen metalin soğukluğunu hissediyordum. Rule’u öpmek her zaman başka birini öpmekten çok farklı olacaktı. Tamamen kendine ait bir kulvarı vardı. Etrafımızdaki

masalardan duyabileceğimiz yükseklikte memnuniyet sesleri duyunca Rule'un dudaklarının gülümseme şekli aldığını fark ettim.

Sandalyemde doğrulup boğazımı temizledim. "Evet, öyleyse."

Kahkaha attı. "En azından o kısım üzerinde çok düşünmeye gerek yok."

Yönümü değiştirip ilgisizce önümdeki işe baktım. "Bu küçük ziyaret çok tatlı olsa da bitirmem gereken bir sunum var."

Gözlerinde hızlıca yanıp sönen bir hayal kırıklığı sezdim ama sonra bunu bir gülüşüyle gizledi. "Bu hafta sonu hangi saatlerde çalışıyorsun?"

"Tüm hafta sonu çalışıyorum; ama cumartesi erken çıkacağım. Sadece pazar günü saat onda işte olmam lazımdır."

"Kızımızın başı kalabalık."

"Bu daha işin yarısı bile değil."

"Yani bu birlikte zaman geçirme işi düşündüğümünden daha zor olabilir mi?"

Bunu kaygısızca söylemişti ama Rule'u tanıdım, anında hoşnutluk bekleyen bir insandı. Eğer yoğun programım birlikte olmamızı zorlaştıracaksa onun beni bekleyeceğine dair sanrılara sahip olmamalıydım daha kolay ve kullanışlı bir seçeneğe yönelirdi.

"Cumartesi saat on civarlarında çıkmış olurum, pazarları genelde yedi gibi çıkıyorum. Aslında pazar var-diyam isteğe bağlı, Brookside'a gitmeyi kestiğimiz için bunu biraz fazla para yaparak değerlendirebilirim diye düşünmüştüm."

“Arkadaşım Jet bu hafta sonu Cerberus’ta çıkıyor, neden ev arkadaşını da alıp gelmiyorsun?”

“Ne tür müzik yapıyorlar?” Cerberus gürültüsüyle ünlü bir mekândı. Ardiye bölgesinde yer alan ve geçmişte pek çok olay yüzünden kapısına kilit yemiş bulunan bir yerdi; normal insanların orada takıldığı pek görülmezdi. Hatta benim de normalde ne pahasına olursa olsun gitmekten kaçındığım bir yerdi çünkü tanıdığım biriyle karşılaşmak ve onların bunu gidip aileme iletmesi istediğim son şeydi. Ama eğer sözümü tutup ömrüm boyunca özlemimi çektiğim bu çocukla zaman geçirmek istiyorsam ufkum bir miktar genişlemek zorundaydı.

“Metal.”

Hafifçe gülmüştüm. “Ayden Kentuckyli, Taylor Swift ya da Carrie Underwood dinler o. Yanımda sürükleyebilir miyim bilmiyorum.”

“Grup aslında gerçekten iyi, geçen sene çok ünlü bir grupla turlamışlardı. Ayrıca Ayden sağlam bir kıza benziyor, eminim sırf ekürin olabilmek için gelmek isteyecektir. Gelmezse de seni ortada bırakmam.”

“Rome’a ne olacak?”

“Hafta sonu için Fort Carson’a gitmesi gerekiyor. Gazi dairesi danışmanıya buluşma ayarlamalıymış. Düşündüğü kadar hızlı iyileşmediği için canı sıkkın.”

“Ne kötü.”

“Aramızda olanları kimseden saklayacak değilim Shaw. O tip şeyler yapmayı düşünüyorsan bunu gerçekten istediğinden emin olmalısın.”

Kolunu kavradım, parmaklarımın derisindeki yılana gömüldüğünü hissedebiliyordum. “Hayır, saklanmak

istemiyorum, sadece beni aptal konumuna düşürme, Rule. Bu benim için önemli.”

“Benim için de önemli Casper.” Ayaklandı ve ardından eğilip alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ayrıca kot pantolonla çok iyi görünüyorsun. Cumartesi konsere gel.”

“Tamam.” Kafeden çıkışını izledim. Benimle birlikte mekândaki bütün kadınlar da aynı şeyi yaptı. İç geçirmemi bastırıp manalı şekilde başımı salladım. Bilgisayarımı tekrar açıyordum ki tam karşımda oturan kız gözüme takıldı. Benden birkaç yaş büyüktü, uzun okyanus mavisi rastaları vardı ve bana açık bir kıskançlıkla bakıyordu. Şaşkınlıktan gözlerimi kırpmam gerekti çünkü bugüne kadar Rule’un yatağından çıkan kızlara aynı ifadeyle bakan kişi ben olmuştum. Bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

“O çocukla fazla meşgul olacaksın.”

Daha Rule’la ne yaptığımızı bile tam olarak kestirememişken karşımdaki kızın tamamen haklı olduğunu düşünüyordum. Kız arkadaşı olmamı istememişti, teknik olarak çıkma teklifi bile etmemişti. Sadece birlikte zaman geçirmek istediğini söylemişti. Açık ve tanımlanabilir bir yanı yoktu ve bunun onun için ne anlama geldiğini de bilmiyordum. Başka kızlara yatmayacağına dair verdiği söze ve aramızdaki şeyin ne olduğunu bulma isteğine minnettardım ancak aynı zamanda eski alışkanlıkların zor terk edildiğinin de farkındaydım ve Rule kendine hâkim olmasıyla ünlü biri değildi. Burnumdan bir nefes verdim. “Bir de bana sor.”

Kız küçük bir kahkaha attı. “Bir arkadaşımın bacağına

kocaman bir lotus çiçeği yapmıştı, kız üç seansı da ondan çıkma teklifi koparmaya çalışarak geçirdi. Sanırım artık ona çocuğun bir kız arkadaşı olduğunu söyleyebilirim, kendini biraz daha iyi hisseder.”

Biraz daha kahve içip aklımı Rule’dan uzaklaştırmaya çalıştım. İyi üniversite öğrencisi moduna geri dönmem gerekiyordu.

“Ben kız arkadaşı değilim.”

“Gerçekten mi? Öyle görünüyordu.”

“Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, işler biraz karışık.”

Bana göz kırpıp laubali bir şekilde güldü. “Ah tatlım, öyle görünen biri söz konusuysa işler hep karışık olacaktır.”

Durum öyleydi. Tümüyle yabancı biri bizi yalnızca beş dakika izledikten sonra bile Rule’la ilişkiyi bir hızla tutmanın çok zor olacağını söylüyorsa benim bu konuda bir şeyler başarabilmem nasıl bir şans eseri olabilirdi ki? Neyse ki şu an kafamda bu kasvetli fikirle, desteklenmiş intihar konulu yazıma dönüp kendimi neşelendirmeye çalışacaktım.

Yedinci Bölüm

Rule

Bar tıklım tıklımdı. Enmity bölgenin metal-severleri arasında ün yapmış bir gruptu. Ayrıca Jet çocukluğundan beri bu ortamdaydı, takipçisi olan büyük bir çekirdek dinleyicisi vardı. Slayer özentisi bir grup açılışı yapacaktı ve ardından tamamen kızlardan oluşan bir punk grubu çıkacaktı. Konser uzun süreceğe benziyordu ki bu iyi bir şeydi. Çünkü saat on biri geçmişti ve saati kontrol etmek için telefonuma bakıp duruyordum. Nash bunu her yaptığımda gözlerini deviriyordu, Jet ise doğrudan gülüyordu. İkisinin bir araya gelip bir şişe Patron'ı devirdiklerini bildiğim için alınmıyordum. Bir saat kadar önce Shaw'a gelip gelmeyeceğini soran bir mesaj göndermiştim ve henüz bir cevap alamamıştım.

Sabırsız ve huysuz hissediyordum. Bunun tek sebebi tek eşliliği deneyerek keşfedilmemiş topraklara giriş yaptığım içindi. Kaşıntı hissettiğimde hemen kaşımaya

alışkındım, temel ihtiyaçlarıma yönelik yaşayıp bedensel içgüdümün beni yönetmesine izin verirdim. Başkasının değil de kendi isteğim doğrultusunda hareket etmek bana tamamen yeni bir şeydi ve yan etkileri bertabattı. Arzulu ve aksiydim, ayrıca Shaw'la telefon oyunu oynamaktan sıkılmışıtm. Shaw'un hayatının ne kadar yoğun olduğuna dair bir fikrim yoktu. Kız tüm gün dersten işe gidiyor oradan da gönüllülük faaliyetlerine katılıyordu. Önceden onu hafta sonlarında gördüğümde biraz boş vakti olduğunu düşünüp pazarları ailemle harcamayı tercih ettiğini düşünürdüm belli ki durum böyle değildi. Her günü ince ayrıntılarla planlanmıştı. Sıkıntılı aile ilişkilerimizi düzene sokmak için ne kadar fedakârca davrandığını anlamaya başlıyordum. "Sakin ol. Geleceğini söylediyse gelecektir."

Nash bana omuz atıp aklımı bakışım la delmekte olduğum telefonumdan uzaklaştırmıştı. Telefonu cebime koyup bir saattir bitirmeye çalıştığım birama uzandım. Bara girdiğimizden beri beni görüş alanından çıkarmayan seksi bir sarışınla göz göze geldim ve önümde hazır lokma dururken Shaw'la vakit geçirmenin neden iyi bir fikir olduğunun hızlı bir zihinsel özetini geçtim. Kız bana "Dişlerinle beni soymanı istiyorum!" diyen bir şekilde gülümsüyordu, içtiğim bira soluk boruma kaçınca neredeyse boğuluyordum.

Jet kısı kıs gülüp saçını düzeltti. Tam bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Uzun ve inceydi, saçları daima yeni sevişmiş gibi görünürdü. Hepsini toplayınca ortaya kızları aptal ve hülyalı bırakan bir çocuk çıkıyordu. Müthiş bir sesi vardı ve çok iyi şarkı söyleyebiliyordu bu yüzden bir heavy metal grubunda olması ironik bir şeydi

çünkü Enmity'nin şarkıları sadece çılgık atarak söylenebiliyordu. Adam mükemmel bir müzisyendi, başarılı şarkılar yazar ve neredeyse bütün müzik aletlerini çalabilirdi. Bira içerek geçirdiğimiz bir akşam heavy metal daha sevilen tarzların getirdiği ün ve yaltaklanmadan haz etmediği için seçtiğini söylemişti. Yalnız kendince mantıklı olan nedenler yüzünden bir grupta olmak istiyordu, görüntüsü ve sesiyle bu iş için biçilmiş kaftan olmasına rağmen dünyaca ünlü bir rock yıldızı olmak istemiyordu.

“Yemin ederim benden daha fazla ilgi çekiyorsun. Üstelik ben gruptayım. Yapman gereken tek şey göz kırpmak ve birden etraf gözlerin için yarışan kızlarla doluyor.”

Boğazımı temizleyip biramı masaya koydum. “Evet, tabii. O işlerden uzak duracağımı söylemiştim size.”

Jet omzunun üstünden sarışına göz atıp bana döndü ve sırtıttı. “İyi şanslar o zaman.”

Nash bir shot daha dikip dişlerinin arasından tısladı. “O kadar üstüne gitme dostum, iyi bir işin peşinde.”

“Ben de o kadar uğraşmasına gerek olmadığını söylüyorum.”

Telefonumu çıkarıp yüzüncü kez saate baktım. “İçimden bir şeyler bunun tamamen yanlış çıkacağını söylüyor.”

İkisi de bir shot daha yuvarlayan Jet, kurt gibi uludu. “İlk grup çıkmaya hazırlanıyor. Gidip benimkilerin hazır olduklarını kontrol etmeliyim. Üzerinde çalıştığımız albümü bitirmek üzereyiz o yüzden bu gece iyi bir sahne yapmamız lazım.” Yumruklarımız havada buluştu ve

sarışın kız bana bir kere daha anlamlı bir bakış atarken iç geçirdim. Durmadan onun olduğu yöne bakmak istemiyordum ama anlaşılan eski alışkanlıklar etkilerini zor kaybediyordu.

“Bu iş yatar.”

“Cidden, Rule, biraz rahat ol. Shaw çok iyi biri, tam bir taş bebek ve seninle uğraşacak kadar da sağlam. Ayrıca seni tanıyor ve buna rağmen sana bir şans verdi. Geleceğinden eminim o yüzden sen yalnızca sakın olup şu saçmalığına bir son ver.”

Saçım hâlâ mohavk şeklinde olduğu için elimi arasından geçiremiyordum o yüzden enseme ovuşturup parmaklarımı masaya vuruyordum.

“Niye bana bir şans vermek istediğini düşünüyorsun? Demek istediğim, mantıken benim boş bir dava olduğumu biliyor olmalı, geçmişimin nasıl olduğunu biliyor ve genelde ortak hiçbir zevkimiz yok. Onu aklımdan çıkaramadığımın farkındayım, ama sence onun bütün bunları denemek için uygun gördüğü neden ne?”

“Bence Shaw çok akıllı bir kız ve nedeni ne olursa olsun bunun üzerinde çok düşündüğünden eminim. Seninle öylesine yatağa gittiğinden şüpheliyim ve bunu sırf sen isterdin diye yaptığını da düşünmüyorum. Bir de aklını başına alıp aletini pantolonunun içinde tutmayı başarabilirsen bütün bunları neden yaptığını anlayacaksın, Rule, ve eminim ayakların yerden kesilecek.”

“Sanırım bunu yapabileceğimi düşündüğüm için bile raporlu deli olabilirim.” Kızları şartsız seks bağlamında severdim, istediğimi istediğim zaman yapmayı severdim ve kendim dışında hesap verecek kimsenin olmayışını severdim. Shaw’la takılarak bütün bunları bir rafa kaldı-

rıyordum. Tekrar iç çekip sarışına göz attım. Hâlâ bana bakmaktaydı ama artık yüzü somurtkan bir hâl almıştı. Ağzı ekşi bir şey tatmış gibi görünüyordu. En son bakışmamızdan beri neyin değiştiğini merak ettim. Derken Nash'in "Vay canına!" dediğini duydum ve yanımızda oturan bütün erkeklerin sandalyelerinde kıpırdandıklarını fark ettim. Shaw ve Ayden içeri girmiş yanımıza geliyorlardı.

Çarpıcı bir çift oluşturunuyorlardı açık ara mekândaki en klâs kızlardı. İkisinin de daha önce Cerberus'a gelmediği belliydi. Shaw'un sarı saçları uzun ver serbest bırakılmıştı, siyah askılısının açık bıraktığı omuzlarından aşağı dökülüyorlardı. Çıkarması tıbbi müdahale gerektirebilecek kadar dar bir kot giymişti ve böyle bir yerde saçma görünmesi gereken ama yine de herkesin ağzının suyunu akıtan mavi topuklular giymişti. Ayden saçlarını toplamıştı, kısa bir etek ve tek omzunu gösteren dalgalı mor bir bluz giymişti. Güngörmüş bir çift kovboy çizmesi giyiyordu. Bardaki kadın erkek herkesi kafası masamıza doğru yönelmişti.

Ne yapacağımı bilemiyordum o yüzden yalnızca bana bakmakta olan Shaw'u izledim. Beynimdeki bütün kanın güney bölgelere inmekte olduğundan emindim; ona bir aptal gibi sııttım. Nash gülümseyip kızları karşıladı.

"Selam. Kusura bakmayın geç kaldık. Beklediğimizden uzun süren bir bekârlığa veda partisinde takılı kaldık."

"Ne olduğunu sormak için sana bir iki mesaj attım." Bir içki ister mi diye sormalyım, burada olduğuna se-

vindiğimi gösteren bir şeyler yapmalıydım ama bunun yerine aksi ve tuhaf davranıyordum.

Kaşlarını çattı. “Telefonum kapalı.”

Ayden dirseklerini masaya koyup Nash’in uzattığı shot bardağını aldı. “Neden kapalı olduğunu da söyle.” Sesinde suçlama vardı. Barın loş ışığına rağmen Shaw’un kızardığını gördüm.

Beline elimi koyup kulağına doğru eğildim, dudaklarım kulağına değiyordu. Kasıldığını hissettim ama kalçasını benimkine yaklaştırdı. “Telefonun neden kapalı, Casper?”

Ağırlığını diğer ayağına verdi. “Çünkü Gabe aramayı bırakmıyor. Annem ailesini gelecek hafta Brookside Golf Kulübü’nde yemeğe davet etti ve ikimizin de orada olmasını istiyorlar. Gabe de kendince oraya birlikte gitmemiz gerektiğini düşünmekte. Beni aramayı kesmedi, ben de telefonumu kapattım. Zaten yemeğe gitmeyi bile hiç istemiyorum.”

Bir kokteyl garsonunun yanımıza denk gelmesiyle kızlar içkilerini sipariş etti ve ben de bir bardak bira daha aldım. Shaw’u vücuduma daha da yapıştırıp döndürdüm böylece artık yüz yüzeydik.

“Bununla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?”

Avucunu kalbimin üzerine yaslayıp bana üzgün yeşil gözleriyle baktı. “Bilmiyorum. Gitmek zorundayım yoksa annem hayatı cehenneme çevirir ama Gabe’e yaklaşmak bile istemiyorum. Sadece kafamda tümünü görmezden gelmeye çalışıyorum.”

“Bu uzun süre işe yaramaz.” Shaw’un yanına yakışmasından hoşlanmışım. Sanki bunun için yapılmıştı.

“Biliyorum.” Garson içkileri bırakırken Ayden ilk grubun sahne aldığı görüp yüzünü ekşitti.

“Sen sadece ilk iki gruba dayanmaya çalış. Jet’in grubu gerçekten iyidir.”

Ayden yüzünü daha da ekşitti. “Ben daha çok banço-lu tıngırtılardan haz ederim. “

Hepimiz buna gülmüştük. “Nash’in tekilayı bitirmesine yardımcı olabilirsin, o arada bu gürültüyü atlatırsın. Eğer dayanamayacak gibi olursan emin Jet’in sana verebileceği bir çift kulak tıkacı vardır.” Ayden duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve Nash kahkahalara boğuldu. Az önce bakiştığım sarışın kızla bir göz savaşı yapmakta olduğu fark edince içten içe titredim. Belini daha sıkı kavrayıp vücudu tamamen bana yapışana dek kendime çektim.

“Haydi ama, yapma.”

“Bu kadar da belirtmesine gerek yok.”

“Shaw, etrafına bir bak. Etrafımızda seni gözleriyle soyduğuna şahit olduğum en az on adam var ve bu sorun değil. Şu an seninleyim, onunla değil ve sen de benim için buradasın, onlar için değil. Önemli olan da bu, değil mi?”

Bana alt dudakını emmeyi düşletecek şekilde bakıyordu. Uzanıp saçından bir tutamı kulağının arkasına yerleştirdim. Saten gibiydi. Hemen tekrar yüzüne indi. “Daha önce ilgilendiğim bir kızla takılmak için asla bir hafta beklememiştim. Açıkçası bu biraz can sıkıcı, ama seninle zaman geçirmek istiyorum.”

“Geç kaldığımız için gerçekten üzgünüm. Ayden’i gelmeye ikna edebilmek için bayağı uğraşmam gerek-

ti. Burası onun zevkine uymuyor, hatta benimkine de uyduğu söylenemez, ama geldiğimiz için memnunum.”

Başparmağıyla tişörtümün kolundan dışarı çıkan Anka kuşunu okşadı. “Ben de seninle zaman geçirmek istiyorum, Rule. Hayatım bu kadar hareketli olduğu için üzgünüm.”

“Endişelenme.” Elimin saçının altından geçirip kulağına fısıldadım, “Neyse, bu gece benimle eve geliyor musun?” Beni reddetmesi hâlinde pantolonumu çıkarabilmek için soğuk bir duş almak zorunda kalacaktım. Bana bakan gözleri parlıyordu. Daha önce hiçbir kız, özellikle de uzun süredir tanıdığım bir kız, beni ne düşündüğü hakkında durmadan tahminde bulunmak zorunda bırakmamıştı. Shaw tahmin edilmesi zor bir kızdı, gözleri kendi hisleri yerine benimkileri yansıtıyor gibiydi.

“Taksiyle gelmiştik. O yüzden Ayden’ı eve bıraktığımız sürece bunu kesinlikle gözden geçirebilirim.” Sesi daha da kısık bir tona düşmüştü, daha önce bundan daha seksi bir şey duyduğumu hatırlamıyordum. Vücut ısımin yükseldiğini hissedebiliyordum. Elimi yavaşça belinden kalçasının kıvrımına indirdim.

Dört kişi ilk iki grubun gürültüsüne katlanmaya çalışırken bolca muhabbet edip bir kaç sıra daha içki yuvarlamıştık. İkinci grup, solistleri havalı görünmek yerine şarkı söylemeye çalışmış olsaydı daha başarılı olabilirdi. Ama Ayden’in sahneye atlayıp zavallı kızdan mikrofonu almasına ramak kalana kadar haykırıp zıpladılar. Sadece arkadaşlarla eğlenmenin ne kadar keyifli olduğunu fark edince şaşırmıştım. Ayden komik ve alaycı biriydi,

Nash'le ikisi yıllardır arkadaşlarmış gibi takılıyorlardı. Enmity sahne için hazırlanmaya başladığında çoktan sarhoş olmuşlardı.

Shaw ise daha sessizdi, çevresindeki herkesi ve her şeyi izliyor, sorular sorup sohbete daldığında konuşuyordu ama çoğunlukla olan bitene katılmak yerine izlemeyi tercih ediyordu. Bir noktada neredeyse bir bar kavgası yaratacaktım çünkü benim lavaboya Nash'in de sigara içmeye çıktığı kısa bir süre, ter içinde bir metalcinin Shaw'a yanaşmasına yetmişti.

Kıskanç bir karaktere sahip değildim, özellikle de tüm hayatımı ikizim kadar iyi olmayarak geçirmişken, bu yüzden içimde kat kat büyüyen öldürme ve sahiplenme hissine bir anlam verememiştim. Tüm dünyaya bu kızın bana ait olduğunu haykırmak istiyordum. Neyse ki masaya ilk Nash vardı ve adamı açık bir şekilde geldiği yere postaladı; aksi takdirde büyük ihtimalle onu un ufak edip geceyi nezarethanede geçirmek zorunda kalacaktım. Yine de masaya geldiğimde Shaw'u parmaklarının ucunda duracak şekilde kendime doğru çekip o güzel ve pembe dudaklarını canımı yakacak kadar sert bir şekilde öptüm. Bir ihtimal geri çekileceğini ve aptalca davrandığım için bana sinirleneceğini düşündüm ama Shaw sadece tişörtümü sıkıca kavrayıp yaptığım şeyi yapmamı izledi. Sonunda onu serbest bıraktığımda gözleri durgundu ve yüzü kızarmıştı. Alt dudağını yalayıp yanımdaki yerine yerleşti.

Söylemeliyim Rule, yüzündeki tüm o metal parçalarla seni öpmeye bayılıyorum. Asla böyle bir şeyin ilgi mi çekeceğini düşünmezdim ama sen işini biliyorsun."

Hayatımda duyduğum en ateşli şeydi. Omzuna kolu mu attım. “Ayrıca bir daha lavaboya giderken kırmızı bir boyayla beni çember içine alabilirsin böylece daha önce burada olduğunu herkes anlayabilir.”

Yorumuna kısık sesle güldüm ancak neden yaptığım açıkça belli olan bu davranışı inkâr etmedim. Beraber çok güzel zaman geçiriyorduk ama ışıklar kısılıp Jet sahneye hazırlanmaya başladığında artık arkadaşlık kotamı doldurmuştum ve sadece Shaw’la yalnız kalmak istiyordum. Ancak Jet ne yazık ki mükemmel bir sahne çıkarmaktaydı ve grubun yaptığı şamatanın asla müzik olarak sayılamayacağını iddia etmesine rağmen Ayden, yalnızca iki şarkı sonra Shaw’u sahne önüne çekmeye başlamıştı.

Grup şarkılarına göre bazen gürültülü, bazen saldırgan ve bazen sarhoş oluyordu. Bununla birlikte Jet yakışıklı bir çocuktı ve izleyiciyle arası iyiydi. Bu yüzden sahne önüne vardığında Ayden’in gözlerinde içkili ve meraklı bir bakış görünce şaşırmadım. Ancak bu durum beni çok sarhoş olmuş bir Nash’le tek başına ilgilenmek zorunda bırakıyordu.

“Kalkabilecek misin?”

Nash’in gözleri yarı yarıya kapalıydı ve masa olmasa yüzüstü yere kapaklanacağından emindim. Sert içki gecelerinden sonra bu durumda olan kişi normalde ben olurum, bu durum kendimi dışarıdan izlemek gibiydi.

“Ha?” Lafı ağzında geveliyordu. Aklımda Shaw’la hayal ettiğim ateşli anıların yerini Nash’i bir an önce eve götürüp banyoya sokmam gerektiği gerçeği almıştı.

“Dostum, aracımın içine kuzmazsan iyi edersin. Kızları bulup gitmemiz gerektiğini söylemeliyim.”

“Smttt...” Her yeri tekilaya bulamadan onu mekân-
dan çıkarmak kritik bir görev durumuna gelmişti. İç
geçirip sahne önüne doğru yolumu aldım ve gecenin
başında gördüğüm sarışınla göz göze geldim. Shaw’u
gördükten sonra aklım başıma gelmişti, ikisinin ara-
sında dağlar kadar fark vardı. Shaw’un üstüne tonlar-
ca makyaj malzemesi bocalamasını ve kapattıklarından
daha çok şey gösteren kıyafetler giymesini gerektirme-
yecek bir güzelliği vardı. Karşı cinsin üzerinde yaptığı
etkiden haberi yoktu, bu kız ise görülüp tapılmak için
buraya gelmişti. Yanıma gelip göğsüme parmağını daya-
dı ve yavaşça gözlerini kırptı.

“Selam.”

“Eh... Selam.” Yanından sıyrılıp giderdim ama bar
çok kalabalıktı ve izleyiciler müzikle iyice coşmuşlardı.
İnsanlar zıplayıp kafalarını sallıyorlardı, o yüzden kızın
üstünden geçip gitmediğim sürece ondan kurtulma im-
kânım yoktu. Çok uzun olduğum için önümdeki Ay-
den’ı ve Shaw’u görebiliyordum. Shaw’u eğlenirken
görmek keyfimi yerine getiriyordu ama ona ulaşamıyor
olmak da canımı sıkıyordu.

“Seni önce de görmüştüm. Grubu tanıyorsun.”

“Evet.” Normalde peşine takıldığım türden bir kızdı
kolay, beklentisiz, gecenin sonunda neler olacağını ve
sabahın nasıl sonuçlanacağını farkında olan.

“Buradan daha sessiz bir yerlere gitmek ister misin?
Biraz... konuşurduk.”

Birden kaşlarımı kaldırdım. Dediği şey sarhoş olsay-
dım kulağa daha tatlı gelebilirdi ama şu an kendimdey-
ken bayağı ve çaresiz geliyordu. “Teşekkürler ama biriy-
le birlikte geldim.”

Kırmızı dudakları hoşnutsuzca büküldü ve kız bir adım geri attı. “Evet, onu biliyorum. Seninle uzun süre birlikte kalmayacağını da biliyorum.”

Yargılanmaya alıştım, herhangi bir nedenle herhangi bir şey için uygun olmadığını duymak yeni bir şey değildi. Ama az önce beni yatağa atmaya çal şan bar sineğinin tekinden böyle bir şey duymak biraz sendelememe neden olmuştu.

“Peki.” Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Kız homurdanıp üstünde fazlaca uğraşmış saçını omzunun gerisine itti. “O kızın üstünden para ve itibar akıyor, seninse dövmeyle kaplı zevk düşkünün teki olduğun o kadar açık ki. Bundan fazlası olmadığını anlaması uzun sürmez.”

Kaşlarımı çattım. Nezaket saati dolmuştu. Kızı önümden itip yüzüne bile bakmadan omzundan cevap verdim. “Orasını bilmem. Ama bir şeyler açığa çıkana kadar beklememek aptallık olur.”

Kızlara ulaşana kadar pek çok terli vücut tarafından engellenmiştim. Jet onların önünde dizlerine çökmüştü, kafası gerideydi, yırtık tişörtünden göğsüne çizdiğim ölüm meleği görünüyordu. Gerçek bir rock tanrısı gibi şarkı söylüyordu. Shaw etkilenmiş görünüyordu. Ancak Ayden oracıkta eriyecek gibiydi. Anlaşılan arkadaşım kır faresini bir geceliğine rock âleminde geziye çıkarmıştı. Shaw’un beline uzanıp kulağına fısıldadım, “Nash’i buradan çıkarmam lazım, zil zurna sarhoş olmuş.”

İri gözlerinde tartışma olmaksızın bana baktı. Ayden’a bir şeyler bağırdı, karşılında o da ona bağırıyordu. Ayden bana elini salladı birden kendimi Shaw tarafında

kalabalıktan çekilirken buldum. Nash artık tamamen masaya uzanmıştı. Arada bir ona ters ters bakan bar fedaisi gözümünden kaçmamıştı.

“Ayden ne olacak? Onu eve sağ salım bırakmamız gerektiğini sanıyordum.”

“Giderken arayacağına söz verdi. Taksiye atlayıp eve dönecek.”

“Burada tek başına mı takılacak?”

“Aynen, o artık kocaman bir kız oldu, kendi başının çaresine bakabilir. Hem sanırım dans ederken aldığı alkolün çoğunu saldı. Bence yalnızca arkadaşına konserin ne kadar hoşuna gittiğini söylemek için kalıyor.”

“Jet’in kadınlar üstünde öyle bir etkisi vardır.”

“Anlayabiliyorum.”

Nash’i sırtlanıp barın çıkışına yöneldim. Kurşun gibi ağırdı, onu yönlendirmekte zorlanıyordum.

“Fikrini değiştirip bir rock yıldızı için beni bırakacak mısın?”

Kıkırdayıp uzattığım araba anahtarlarını aldı. Nash’i arkaya yerleştirdim. “Midneyi şimdiden bozmazsan iyi olur, ahbap.” dedim.

Nash’ten bir cevap gelmemişti. Shaw’un oturmasına yardım ederken benimle gelmekte bir anlığına bile tereddüt etmediğini fark ettim. Göğsümün ortasında bir şeyin ısındığını hissedebiliyordum.

“Demek istediğim gerçekten karizmatik biri. Ne söylediğinin yarısını anlayamadım ama çok güçlü bir etkisi vardı. Tüm barı kendine hayran bıraktı. Böyle bir etki gerçekten çok çarpıcıydı.”

“Haklısın. Jet bir rock yıldızı olmak için doğmuş.

Sadece sahne ışıkları ve itibarla ilgili bazı sorunları var. Hep öyleydi.”

“Uzun süredir tanışıyor musunuz?”

“Küçükken onu izlemek için toplanırdık, o zamanlar punk müzik yapardı. Nash, Jet ve Rowdy uzun süredir yakın çevremi oluşturuyorlar. Rowdy’yle dövmeceide çalışmaya başladıktan sonra tanıştık ama artık kardeş gibiyiz.”

Deri koltukta iyi yerleşmişti. Tüylerinin ürpermiş olduğunu fark edip ısıtıcıyı ona göre ayarladım. “Pek çok arkadaşının olması hoş olmalı. Benim hiç öyle olmadı.”

Göz ucuyla ona baktım. “Nasıl yani?”

“Utangaç ve tuhafım. Nasıl arkadaş olunacağını pek bilmiyorum. Lisede benimle çok uğraşırlardı. Remy tek gerçek arkadaşımdı, şimdi de Ayden. İnsanları hayatıma davet etmek konusunda sıkıntılarım var. Sanırım beni hayal kırıklığına uğratan insanların hep bana en yakın olanlar olması böyle bir duruma neden oldu.”

“Peki, Rome ve ben?”

“Size ne olmuş?”

Nash arka koltukta inlemeye başladı. Kaygıyla dönüp ona baktım. Sesi kötü geliyordu. “Bize ne mi olmuş? Biz de yanındaydık. Arkadaşların değil miydik?”

Vücudumun hayati kısımlarını derinden etkileyen bir uğultu çıkarttı.

“Rome bana hep büyük bir ağabey gibi oldu. Beni koruyor, benimle alay ediyor, canımı yakan şeyleri benden uzak tutmaya çalışıyor. Sen... Pekâlâ, sen hep daha farklı biri oldun. Arkadaş değil, kardeş de... Sadece daha farklı biri.”

“Bu kötü bir şey mi? Daha farklı biri?”

Omuz silktiğini görmekten ziyade hissetmiştim. “Öyleydi. Bazen de değil.” Bundan ne gibi bir sonuç çıkaracağımı bilemeyip konuyu kapattım. Yolun geri kalanını gözümü caddede ve Nash’te tutarak geçirdim. Nash’in sesi giderek artıyordu. Evin önüne geldiğimizde Shaw’un arkaya uzanıp Nash’in kazılı kafasını okşadığını ve ona rahatlatıcı şeyler söylediğini fark ettim.

“Onu ayıltmak ne kadar sürer bilmiyorum. İstersen biraz yanımda durabilirsin ya da seni evine de bırakabilirim. Ne istersen.”

Omzunun üstünden bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Rule, sorun değil. Sonuçta senin de pazar sabahları ne hâlde olduğunu biliyorum. Dedğim gibi pazar saat onda işte olayım yeter.”

Söyleyecek söz bulamayıp Nash’in boğulurcasına çıkarttığı ses beni kendime getirene kadar ona bakakaldım. “Sen hep böyle mükemmel miydin?”

Kapıları arkamızdan kapatıp Nash’i eve çıkartmama yardım etti. Soruma cevap vermediğini fark etmiştim. Eve geldiğimizde Nash’e koca bir bardak su ve biraz ağrı kesici getirdi. Ardından bana anlamlı bir şekilde bakıp “İşin bitince beni bul,” dedi.

Kısık sesle uzun bir küfür ayini savurup Nash’in sorunmasına yardım ettim. Ona soğuk bir duş aldırma-yı düşünüyordum ki tekila sonunda intikamını almaya başladı. Kafasını klozete gömüp içindekileri boşaltırken önümüzdeki saati bayılmamasını sağlamakla geçirdim. Daha fazla bir şey kalmadığından emin olunca Nash’i yatağına götürüp yüzüstü yatmasını sağladım ve hızlıca

banyoyu ve kendimi temizledim, ardından Shaw'u bulmaya gittim.

Odamın kapısı açıktı. Shaw televizyonu açmıştı. Ne bulacağımdan emin olmamakla birlikte aklımın daha yaramaz kısmı türlü senaryolar üzerinde çalışmaktaydı. Ama karşılaştığım şeyin hiçbirisiyle alakası yoktu. Yatağımın bütün çarşaflarını çıkartmış, yenilerini takmakla uğraşıyordu. Çılgın mavi ayakkabıları odanın ortasında çıkarttığım kotlar ve tişörtlerle garip bir uyumsuzluk oluşturunuyordu. Ona bakakalmıştım. Beş dakika boyunca beni fark etmesini bekledim ama o işe dalmıştı. O yüzden "Ne yapıyorsun?" diye sordum ve korkudan havaya sıçradı.

Elini göğsüne götürdü, utanmış görünüyordu.

"Çarşaflarını değiştiriyorum."

"Neden?"

Eh... Neden mi?"

"Evet, Shaw, neden sabahın üçünde çarşaflarınızı değiştiriyorsun?"

Cevap vermek üzereyken telefonundan gelen Garth Brooks şarkısıyla sözü kesildi. Arayan kişiye uygun şarkılar seçmekten hoşlandığını fark ettim. Ayden olduğunu düşündüğüm biriyle kısa bir konuşma yapıp telefonu başucumdaki komodinin üzerine bıraktı. Yorganımın ucundan tutup yatağın üzerine serdi.

"Ayden'ı eve bırakmışlar. Sanırım arkadaşın onu Goal Line'dan hatırlayıp eve bırakmayı teklif etti."

"İyi olmuş, gerçi Jet tek kızla takılacak biri değildir. Ayden bundan bir anlam çıkarmıyordu umarım."

"Dediğim gibi, kendi başının çaresine bakabilir. Hem, gerçekten, sen de öyle biri olmakla tanınmıyor-

sun ki,” elini yatağın üzerine gezdirdi, “o yüzden Savunma İstihbaratı Teşkilatı’ndan daha çok ziyaretçisi olan bir yatakta çarşafı değiştirmeden bırak uyumayı herhangi bir şey bile yapmaya niyetim yok.” Alt dudağı dışarı uzanmıştı ve sesi belli belirsiz meydan okuyucu geliyordu.

“Shaw,” girişten girip kapıyı kapattıktan sonra kilitledim ve ona doğru yürüdüm, “senden beri bu yatağa kimse girmedir. O cumartesi gecesi aramızda öncekilerden farklı bir şey olduğunu sana söylemiştim.”

Ona yaklaşırken hafifçe titremişti, gözlerindeki saf kırılganlığı görebiliyordum. Bu kızı ne kadar kolay incitebileceğimi bilmek korkutucuydu. Bundan ne kadar çaresizce kaçındığımı görmek de daha korkutucuydu.

“Bunu seninle nasıl yaparım bilmiyorum, Rule. Sarhoşken kendimi sana savurdum ve beni yakalamaya niyetli olduğun için şanslıydım ama ayıkken bu yatağa bakıp benden önceki kızı görmemek çok zor, kimi zaman birden fazlasını.”

Önemsememeye çalışıyordu ama sesindeki hüznü duyabiliyordum. İki elimi yüzüne götürüp başını kaldırdım, artık göz gözeydik.

“Geçmişini değiştiremem, Casper, hiçbir parçasını değiştiremem. O kızların yok olmasını sağlayamam. Senin onları defalarca yatağında yakalamış olduğun gerçeğini de yok edemem. Remy’yi geri getiremem ya da geçmişe gidip o gece onu hiç çağırmamış da olamam. Herhalde milyonlarca pişmanlığım vardır ve eğer yatak dâhil aramızda olmaya devam edeceklerse bunu şimdi burada bırakalım. Çünkü geleceğim sonunda ilgimi çeken bir

şeye dönüşmeye başlarken geçmişimle atışmak istemiyorum.”

Ellerini kaldırıp bileklerimi kavradı, önce beni iteceğini sandım ama yapmadı. Uzanıp başını göğsüme yasladı. “Rule, eğer bu kötü giderse çok berbat olacak, çok.” Sesi göğsüme boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Öyle. Ama güzel giderse de çok, çok mükemmel olacak.” Parmaklarımı saçlarından geçirdim ve elleri omzuma düştü. Müthiş bir çift değildik, benden çok kısaydı -fiziksel olarak da garip bir görüntü oluşturduğumuzun farkındaydım- ama onda bir şeyler vardı. Bana yaklaşması, bir dua gibi adımı sayıklaması, gün ışığı ve tatlılık ve nefis olan her şey gibi kokması her şeyi toz-pembe gösteriyordu. Bütün bunlar, onu zamanın uçup giden bir anından daha uzun süre yanımda olmasını istediğim tek kız yapıyordu.

Tişörtümü çıkarmaya başladı. Tişört saçım yüzünden kafamda takılı kalınca gülmeye başladım. Shaw dudak büküp onu omzunun üstünden geriye fırlattı. Parmaklarıyla saçımın ucuna dokunup kaşlarını kaldırdı. “Mohavk sana çok yakışıyor, Rule. Ama saçının hak ettiğinden daha fazla derde neden olduğunu söylemeliyim.”

Ellerini vücudumda gezdirip üstümdeki sanat işlerini incelemeye başladı. Bir tarafta koltuk altımdan kasıklarımın inen oraklı bir ölüm meleği, diğerinde ise güzel bir melek vardı. İkisinin arasında omuz uçlarımı ortalayan koca gotik bir haç ve üstünde “Remy” yazısı vardı. Tenimin çoğu mürekkeple kaplıydı, normalde bunu çok sık kafama takmazdım ama Shaw’un mükemmel beyazlığının karşısında çıplak olmak beni baskı altında hisset-

tiriyordu. Elleri daha onu öpmeden kemerime doğru inmişti.

“Remy bu dövmeye bayılırdı, biliyorsun değil mi? Dövmelerini yaptırmaya başladığına gerçekten memnun olduğunu söylerdi bana. Kendisiyle aynı yüzde sahip olan birinin olmasını hep garip bulurdu, ama sonra sen farklı görünmeye başladın ve bunu yapanın sen olması onu rahatlatmıştı. Çünkü vücuduna bir şeyler yaptıracak kadar uzun süre hareketsiz kalabileceğini sanmıyordu.”

Haklıydı. Remy hep hareketli olmuştu, hep kıpır kıpırdı. Asla bir seans için kıpırdamadan duramazdı ve ne zaman eve yeni bir dövmeyle gelsem görmek için yanına gelen ilk kişi olurdu. Çıraklığımı bitirmemi görecektik kadar uzun yaşasaydı ona çizme sözünü verdiğim parçaya başlayabilirdim. Daha önce bahsetmiş olduğum milyonlarca pişmanlığımdan biriydi bu. Shaw kısa yoldan pantolonumu çıkarmaya başlamıştı, onu yavaşlatmak için kucağıma aldım ve yatağımın ortasına bıraktım. Zıplayıp kollarını ve bacaklarını yana açtı ve bana baktı. Botlarımı çıkarıp pantolonumun üstümden düşmesine izin verdim. Genelde pantolonumun altına çamaşır giymediğimden tamamen giyinik olan Shaw’un yanında çıplak kalmıştım. Ellerimi bluzunun altına sokup boynuna öpücükler yağdırırken gözleri büyüdü.

“Viski gibisin, Shaw. İnsanın kafasına hızlı ve sakince vuruyorsun. Önceki sefer çok hızlı gittik, neden bu sefer işleri biraz yavaştan almıyoruz?” Sutyeninın üzerinden onu okşarken kasıldığını hissettim. Bacaklarını havaya doğru kıvırdı ve kasıklarının arasına yerleştim.

Boyutumuzdaki farklılığa rağmen gayet iyi bir uyum içindeydik. Tırnaklarını sırtımda gezdiriyordu, topuklarının kalçamdaki baskısı harika hissettiriyordu.

“Geçen sefer yavaşlarsak duracağından korkmuştum. Durursan öleceğimi sanıyordum.”

Ellerim artık sutyenin altına daydı ve Shaw, beni olduğumdan da sert hâle getirecek sesler çıkarmaya başlamıştı. Bluzunu çıkartıp dudaklarımızı kenetledim. O da beni öpmekten çekinmedi ve hemen oracıkta Shaw’u öpmenin cennete ulaşabileceğim en yakın nokta olduğuna karar verdim. Uyuşmanın, dişlerin ve dudakların, nefessiz duraksamaların en güzel karışımıydı. Yıldızları görebiliyordum ve o an külotunu parçalayıp hızla işe girmek istedim. Ağzımdaki takılardan hoşlandığı konusunda şaka yapmıyordu. Metal parçasını yalayıp alt dudağını halka piercingime sürtüyordu ki bu neredeyse bana bu kez yavaş gidip ona geçen sefer atladığımız onca mükemmel şeyi gösterme isteğimi unutturuyordu.

“Mesela burada vakit harcadığımızı hiç hatırlamıyorum.” Parmağımı göğüs uçlarında gezdirip dokunuşumla birden canlanmasını izledim. “Çok güzel ve pembesin Shaw ve bunun farkında bile değilsin.” Dilimi boynunda gezdirdim, tadı da kokusu kadar güzeldi ve ona bunu yapan tek kişi olduğum fikri, onun sadece benim olması, her şeyi daha da iyi yapıyordu. Ağzımla göğüslerine tapınırken adımı sayıklayıp bana doğru doğruluyordu. Altımda kıvrılıp bükülüp beni hırslı ellerle iyice kendine çekiyordu. Olması gerekenden daha yavaş olduğumu onaylayan taraflarımı okşamaya başlamıştı. Artık iyice kızarmış olan teninden uzaklaşıp göğüs kemiğini öptüm. “Gördün mü? İyi mal.”

İnledi. “Kesinlikle.” Ağırılığımı tek dirseğıme verip boynundan göbek deliğine bir yol çizdim. Sıkı derisi ben o küçük girintinin etrafını okşarken hafifçe titriyordu. Dövmeli vücudumun onun tertemiz tuvalinin yanındaki görüntüsü hoşuma gitmişti. Bununla birlikte her dokunuşumla adımları sayıklayan bu kıızı artık kendime ait olarak gördüğümü fark ediyordum. Parmağımı külotuna geçirip çekmeye başladım, gayet kışkırtıcı bir şekilde kıpırdanıyordu.

“Rule” sesi takılıyordu. “Neyi bekliyorsun?”

“Hiçbir şeyi.” Onu tekrar öpüp ve bu sefer acele etmedim. Beni en az onu etkilediğim kadar etkilediğini bilmesini istiyordum. Normalde bir kızla olduğumda hemen mükâfatımı almaya bakardım; bir birikim ya da beklenti söz konusu olmazdı. Uzun yıllar uğraşlarım sonucunda bir iki başarılı hamle geliştirdiğimi düşünmekten hoşlanırdım ama asıl ilgi alanım bitiş çizgisine olabildiğince hızlı ulaşmaktı. Hatırlanacak anılar yaratmak için işe girişmezdim. Aklımı başımdan alacak bir orgazm ve bir anlık huzur için oradaydım. Ama Shaw farklıydı. Onunlayken farklıydım ve aramızda olan bu şey de kesinlikle öyleydi.

Daracık taytının altına uzanıp altına hiçbir şey giymemiş olduğunu fark edince şaşırdım. Başımı kaldırıp ona gülümsedim. “Bir şey giymedin mi?”

Omuz silkti. Parmaklarım doğru yere dokunca kıpırdanmaya başladı. “Ne olmuş? Bu tayt o kadar dar ki üzerime boyanmış gibi. Çamaşır ne kadar küçük olursa olsun içinde belli oluyor, o yüzden bir şey giymedim.”

“Böyle şeyler yapacak biri olduğunu hiç düşünmezdim.” İçine girerken adımları sayıkladı. Tüm vücudu bana

yapışmıştı. Sırtından tutup onu iyice ellerimin arasındı kenetledim. Boşalmasına ramak kalmıştı. “Hep düzgün ve aklı başında biri gibi görünüyorsun, tüm bunların altında böyle bir kızın olacağını kim bilebilirdi?” Artık tamamen kaygan ve titrek bir hâle gelmişti. Bir kızda arayabileceğim tüm özelliklerdi bunlar. Birden tatlı bir şaşırma nidası atıp gözlerini kocaman açtı. Boynumu sıkıca kavrayıp beni tekrar başımı döndürecek şekilde öptü ve elimde eridiğini hissettim. Dudaklarına değen dudaklarım gülümsüyordu, taytını çıkarmasına yardımcı etmek için doğruldum, benden çok daha yavaş hareket ediyordu. Tamamen çıplak kalınca önümdeki manzaranın tadını çıkarmak için bir süre mola verdim. Çıplak Shaw, tadı çıkarılacak bir manzaraydı ama çıplak ve baygınlık derecesinde tatmin olmuş bir Shaw usta sanatçıların tuvallerinde yer vermek için kapışacağı bir görüntüydü.

Çekmecedan bir prezervatif almak için uzandı. Arkama yaslanıp üzerimden emeklemesini izledim. Ellerimi başımın gerisine koydum Shaw’un ambalajı yırtıp benimkini giydirmesini izledim. Nazik bir dokunuşu vardı ve sanırım beni incitmekten çekiniyordu, ama acele etmemesi iyi bir şeydi çünkü aşağı kısımlarımdaki metallere korunma işini zorlaştırıyordu. Her şey hallolduğunda çivi çakacak kadar sertleşmişim. Shaw bana bir bakış atıp kucığıma yerleşti.

“Bunu bu şekilde yapmayı pek bilmiyorum.”

Bu gerçekten de mükemmel değil miydi? Bu güzel, harika ve sağlam kıza seksi ve arada olabilecek her şeyi öğretme noktasına gelmişim. Yatakta gerekli pozisyon için uygun bir konum aldıktan sonra üzerimde nasıl

aşağı yukarı kayması gerektiğini çözmesine yardımcı oldum. Dişlerimi sıkıp ağzımdan savrulan küfürleri bastırmaya çalışıyordum çünkü kendi hızını yakalamasını beklemiyordum. Shaw aşağı yukarı gidip gelirken aklım tamamen lapaya dönüşmüştü, bir parça kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum ama nafileydi. Yaklaşmakta olduğunu hissedince onu ters çevirip sonsuza kadar çıkmamak üzere istekle içine girdim. Böyle hızlı ve sert olmama aldırış ediyor gibi durmuyordu, tırnakları saçlarımın kazılı kısımlarını sürtünüyor, dişleri omzuma saplanıp duruyordu. Sadece bir nefes sonra ben de boşalıp mahvolmuş bir yığın hâlinde üzerine çöktüm. Ellerinin omuzlarımda gezindiğini hissettim ve boğuk sesi kulağımda yankılandı, “Sen hep böyle mükemmel miydin?”

Sekizinci Bölüm

Shaw

Çalışma grubunda büyük bir odak sorunu yaşıyordum ki bu bayağı kötü bir şeydi. Çünkü herkes kendinden sorumluydu. Anatomi dersinde gayet iyi gidiyordum o yüzden geride kalma endişem yoktu ama sadece ben kafamı toparlayamadığım için diğerlerinin de çalışmadan geri kalmasını istemiyordum. Zaten yoğun olan programıma Rule için de zaman sıkıştırmak yorucu bir işe dönüşmüştü. Geçen iki haftada sadece iki kez o çalışmazken yemeğe çıkabilmiştik. Bunlardan biri cuma günü beni işte ziyaret etmesiyle olmuştu, diğeri de o günü izleyen cumartesi ve tabii ki, ardından pazar sabahı olmuştu. İşe gitmek zorundaydım, bu yüzden pazar günü sadece onu kısaca öpüp kaçmıştım. Telefonda konuşup mesajlaşıyorduk ama bu, bulduğu her fırsatta Rule'la yatakta yuvarlanmak isteyen bana yetmiyordu.

Yanımdaki kızlardan biri dikkatimi çekmek için omzuma dokunduğumda özellikle ateşli bir anıya dalmıştım. Yüzümün parlak bir kırmızıya dönüştüğünden eminim, bu yüzden boğazımı temizleyip elimdeki defteri yelpazelemeye başladım. “Kusura bakma, ne diyordun?”

Sorusunu tekrarladı ve dilim sürçerek ona cevap verirken toplantının kalan süresi boyunca dikkatimi toplayacağıma dair kendime söz verdim. Telefonum cebimde birkaç kere çaldı ama iyi öğrenci sıfatıyla bunu duymazdan gelip toplantı soru cevap kısmına gelirken dışlerimi gıcırdattım. Süre dolar dolmaz eşyalarımı toplayıp odadan fırladım. Yaptığım kaba bir şeydi ama sınıf arkadaşlarıma “hoşça kal” bile dememiştim. Rule en beklemediğim anlarda bana yaramaz mesajlar göndermekten hoşlanıyordu. Her mesajla soluk soluğa kalıp aptallaşıyordum ve ne yazdığını görmek için acele ediyordum. Ne var ki mesaj ondan gelmemiştir, Gabe’dendi ve bu bende telefonu yere fırlatma isteği uyandırmıştı. Annem hâlâ bir aile yemeğinde ısrar ediyordu ama şans eseri programı o kadar doluydu ki bundan kaçınmayı başaramıştım. Ama attığı mesajlardan anlaşıldığı üzere artık bu durum söz konusu değildi

Shaw, bugün annenle konuştum. Seni cumartesi günü kulüpteki yemek için Brookside’a getirmemi söyledi. Geceyi orada geçirmeni istiyormuş, ardından da yemek pazar günü onun evinde verilecekmiş. Ailem de diğer pek çok nüfuzlu insanla birlikte orada olacak.

İnildeyip diğer mesajı okudum.

Dengesiz davranışlarımdan sonra benimle yalnız zaman

geçirmek konusunda kararsız olduğunun farkındayım, ama seni temin ederim ki niyetim iyi. Sadece seni oraya götürmeyi teklif ediyorum.

Kesinlikle bir saat boyunca bir arabada Gabe'le vakıflı kılıp kalmak istemiyordum ve kesinlikle koca bir hafta boyunca da annemle uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum. Üstelik cumartesieleri Rule'la zaman geçirebildiğim tek gün hâline gelmişti ve bundan vazgeçmem niyetinde değildim. Yine de söz hakkım olduğunu düşünmüyordum. Dudağımı ısırıp Gabe'e orada olacağını ama tek başıma geleceğimi belirten bir mesaj attım. Brookside'a kaçma fırsatımı da yanıma almadan hiçbir şekilde gitmeyecektim. Gabe, bir sonraki mesajında bunun sorun olmadığını söylüyordu ve kendisini oraya götürmemin mümkün olup olmadığını soruyordu. Hayır demek istiyordum ama onu sadece arabaya alıp eve bırakmamın kimseye zararının dokunmayacağını düşündüm. Cumartesi sabahı ara yoldaki fırıncıda buluşmaya karar verdik. Telefonu cebime koymak üzereydim ki alet Black Rebel Motorcycle Club şarkısıyla ötmeye başladı. Rule'un alaycı gülüşü ekranda belirdi ve gülümsememi bastıramadım.

Ayden neredeyse her gün beni dikkatli olmam konusunda uyarıyordu. Ben Rule'a âşıktım, o bana değildi. Yatiyorduk, dünyayı durduracak kadar mükemmel sevişiyorduk ama o asla bir ilişkinin ya da hislerinin konusunu açmamıştı ve ev arkadaşım yığılmayı bekleyen bir yürek acısı uçurumunun ucunda durduğumu düşünüyordu. Şimdilik bana sunduğunu kabul etmek canımı sıkıyordu, açıkçası herhangi birine verdiğinden çok

daha fazlasını bana veriyordu, ama aklımın derinliklerinde bunun sonsuza kadar yetmeyeceğini ve aramızdaki şeyin değişmek durumunda kalacağını biliyordum.

“Selam, bu gece geç saatte çalışacağını sanıyordum.”

“Öyle. Ayrıca açlıktan ölmek üzereyim ve henüz yedin mi onu da sormak istiyorum.”

“Hayır. Çalışma grubu toplantısını henüz bitirdim ve anatomi dersi için bir projeye çalışmam gerekiyor.”

“Burada yapabileceğin bir şey mi?”

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına götürüp dikkatlice buzlu yola adım attım. “Dövmecide mi?”

“Evet, internet bağlantımız var ve sadece ben ve müşteri olacağı için sessiz de olur. Dışarıdan yemek alırsın, sonra da işim bitene kadar birkaç saat çalışırsın. İstersen sonra benim evime de geçebiliriz.”

Bunu gerçekten istiyordum. Dudağımı ısırıp arabaya geçtim. “Etrafta ben varken çalışabilecek misin? Demek istediğim, dikkatini dağıtmak istemem.”

Kollarımdaki tüyleri ürperten şekilde hafif ve sıcak bir kahkaha attı.

“Gerçekten akıl çelici olmana rağmen Casper, müşterim elli beş yaşında emekli bir cinayet masası dedektifi, işi batırırsam memnuniyetle canıma okur. Dövmeyi Afganistan’da ölen oğlu için anı niyetine yaptırıyor. Bana da yiyecek bir şeyler alsan iyi olur. Hem böylelikle daha iyi bir iş çıkarırım.”

Gülüp telefonu omzum ve boynum arasına sıkıştırdım. Daha önce Rule'un dükkânında bulunmamıştım. Bu ilişkimizde attığımız yeni bir adım gibiydi. Yine de bir dövmecinin neye benzediğini merak ettiğim doğrudu. "Ne getirmemi istersin?"

"Sorun değil. Yemek seçmem, sadece bol olsun yeter."

"Peki, hâlâ okuldayım o yüzden bir saat kadar bekleyebilirsin."

"Güzel."

"Güle güle" demeden telefonu kapadı, bu beni deli etmişti. Çünkü önceden bunu yapmazdı. Daha önce fark etmediğim pek çok tuhaf özelliğe sahipti. Onunla ilgili bir sürü yeni şey öğreniyordum. Yıllar boyu fark etmediğim ve beni şaşırtan şeyler, çok iyi bir arkadaş olması gibi. Rome ve Remy'yle nasıl olduğunu yıllarca görmüştüm ve sevdiklerini önemseydiğini biliyordum ama arkadaşlarıyla da ilişkisi aynıydı. Nash ve Rule kesinlikle bir takımdı. Birbirlerinin sözlerini tamamlıyorlardı. Uyum içinde yaşıyor ve çalışıyorlardı. Birbirlerini kolladıkları açıktı. Her ne kadar Rule, zor beğenen ve karışık biri olsa da, ikisini izlemek etkileyiciydi. Birbirlerini güldürüyorlar ve kızdırıyorlardı, Rule bir nevi pasaklıyken Nash düzen hastasıydı. Birbirlerine farklı şekillerde dikkat ediyorlardı. Nash daha sessiz olmaya meyilliydi, işleri olurluna bırakıyordu, tıpkı hava soğuk ve karlı olmasına rağmen park yerini alan pisliği umursamadığı gibi. Ama Rule tam bir savaşçıydı, işleri bırakmaya tamamen karşı çıkan öfkelinin tekiydi. Nash'in park yerini alan adam döndüğünde arabasını çok farklı

bulmuştu. Üzerinde Yoda'nın sapık bir versiyonunun büyük, mor bir dinozora oral seks yaptığı boyayla yapılmış bir sahne vardı. Adam tabii ki de sinirlenip polisleri çağırmak istemişti ama Nash onunla konuşup arabasının zaten çekileceğini söyleyerek bu işten vazgeçirmişti. Bu olay çocukların birbirini nasıl dengelediğini gösteren diğer pek çok şeyden biriydi.

Çin yemeği almaya karar verdim. Çünkü çok çeşitliydi ve susamlı tavuğa bayılıyordum. İçerde uzun bir kuyruk oluşmuştu. Yemeği alma sırasının bana gelmesi için sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca bekledim. Sonunda dükkâna vardığımda neredeyse bir saat geçmişti, yakın bir yere park edip arabadan çıktım. Capitol Hill'de park edecek yer bulmak tam bir kâbustu ve kalabalık yollarda elimde yemek poşetleri ve bilgisayarım ile yürümenin ayrı bir dert olduğu ortaya çıkmıştı. Ama sonunda başardım ve eski ilgi çekici denizci dövmeleriyle kaplı cam kapı ben önüne gelince açıldı. Rule climdekileri alıp beni sımsıkı bir şekilde öptü ve şaşkın bir şekilde içeriye ilerledim. Kapının üstündeki tabelanın "kapalı" yazan kısmını döndürüp beni üzerinde bir seri dövme resminin ve ileri teknoloji muazzam bir bilgisayarın olduğu uzun, mermerden bir tezgâha yönlendirdi.

Her çalışma kısmı bel uzunluğunda bir duvar ve arkasında düz ekran bir televizyonla ayrılmıştı. Her şey parlak ve tertemizdi, duvarlarda sayısız sanat işi vardı ve insanların seçebilmesi için türlerce eski iş dövme resimleri bulunuyordu. Görsel olarak ilham vericiydi ve ses sisteminde Bad Religion kısık sesle çalıyordu. Her şey

Rule’u andırıyordu. Sanki karakterini cisimleştiren bir binada çalışma ortamı bulmuştu. Bu görülesi bir manzaraydı. Arka tarafta içinde bir masa, kanep ve ayrıca bir mini buzdolabı bulunan bir odaya götürdü. Dövmecilerin kullanabilmeleri için türlü ışıklar, çizim masaları ve müşteriler için rahat koltuklar bulunuyordu. Masadaki adam rahatlıkla babamın golf arkadaşlarından biri olabilirdi. Ancak üstünde bir şey yoktu ve göğsünün tamamını simsiyah bir kartal ve Amerikan bayrağı kroki kaplıyordu.

Rule poşetleri masaya bırakıp içlerine bakmaya başladı. “Shaw, bu Mark Bradley. Mark, bu Shaw. Bize yemek getirmiş. Bir süre dükkânda olacak, umarım senin için sorun değildir.”

Bir anda ortaya çıkardığı tabakları masaya dizmeye başladı. “Tabii ki. Kız arkadaş yaptığını biliyordum, Rule, hem de gayet güzel bir kız.”

Rule, Mark’ın kafasının üstünde bana göz kırptı ve yemek koyduğu tabağı bana uzattı. “Kesinlikle çok güzel.”

Sessizlik içinde yemeklerimizi yedik. Kendimi Mark’ın göğsündeki çizime bakmaktan alıkoyamıyordum. Kocamandı ve ellilerinde biri için üstlenmesi zor bir kararlılıktı.

“Bu iş gerçekten çok etkileyici olmuş.” Göğsüne bakıp başını tekrar Rule’a kaldırdı.

“Bu çocuğun gerçek bir yeteneği var. Dövmeyi istediğim gibi yapabilecek birini bulmak için tüm şehri talan ettim. Rule ne istediğimi hemen anladı. Abisi de ordudaymış, yaptığı işin ardındaki önemi biliyor.”

“Dövmeyi oğlunuzun anısına yaptırdığınızdan bahsetmişti.”

“Ne yazık ki öyle. Birkaç yıl önce yol kenarındaki bir patlamada kaybettik onu, en büyük oğlumdu. Babası olmaktan ne kadar gurur duyduğumu ifade edecek başka bir şey düşünemedim.”

Gözlerimin yaşadığını hissediyordum. Kendi dertlerinde kaybolup acılarını sağlıklı bir şekilde dile getiremeyen ebeveynlere çok alışmıştım. Gözümdeki nemliliği gidermeye çalışırken uzanıp yaşlı adamın elini sıvazladım.

“Bence bu çok güzel olmuş.”

“Oğlum eski iş dövmelere bayılırdı. Eve yeni bir dövmeyle her gelişinde ona kızardım. Anısını yaşatmak için böyle bir şey yapmanın onu keyiflendireceğini düşündüm.”

“Bugün işin biter mi?” diye sordum müşterisiyle aramdaki konuşmayı izleyip yemeğini yiyen Rule’a.

“Hayır. Bu kadar büyük bir şey birkaç seansta biter. Bu sefer taslak çizimini bitirip biraz da gölgeleme ve vurguyla uğraşacağım. Sonraki oturum yalnızca bir saat kadar sürecek. O zaman da renklendirmeye başlayacağım. Bittiğinde klasik bir parça olacak.”

Yemeği bitirmiştik. Rule Mark’ın dövmesi üzerinde işe koyulurken bulaşıkları topladım. Arka odaya geçip bilgisayarımı ve kitaplarımı çıkarırken Rule kafasını içeriye uzattı. “İçeri gelip boş yerlerden birinde de çalışabilirsin.”

“Sizi engellemek istemiyorum.”

“Hadi ama Casper, görüntüyü güzelleştiriyorsun.”

Gözlerimi devirip yanlarına gitmek için hazırlandımı şaşırtıcı şekilde rahat olan koltuğa geçip bilgisayarımı kucagımda açtım. The Gaslight Anthem çalıyordu. Şaşırtıcıya eşlik etmeye başladım.

“Ne çalışıyorsun?”

Kafamı kaldırıp Rule’un göğsüne eğildiği Mark’ın ilgilenmiş görünen yüzüyle karşılaştım. Dövme makinesinin vızıltısı rahatlatıcı geliyordu.

“Doktor olmak istiyorum. Amacım acil serviste çalışmak.”

“Oldukça büyük bir amaç bu. Neden acil servis?”

Saçımı kafamın üstünde topladım. “Her zaman doktor olmak istemiştim. Babam bir kalp cerrahı. Ama birkaç yıl önce yakın bir arkadaşımı korkunç bir trafik kazasında kaybettim ve içimde bir ses hep acile girdiğinde daha iyi bir bakım almış olsaydı bugün hayatta olacağını söyleyip duruyor. En önemli meselelerde bir farklılık yaratmak istiyorum.”

Rule kafasını kaldırıp bana baktı ve gözlerimiz uzun bir an birbirine takılı kaldı. Ardından başını eğip tekrar işine döndü. Mark homurdandı. “Kendine çok özel bir kız bulmuşsun evlat. Ona iyi davransan iyi olur.”

Rule duyamadığımı bir şey mırıldandı ve dikkatimi bitirmem gereken projeye verdim. Yazmaya başladım ve dövme makinesi iki saat aralıksız vızıldadı. Pek konuşmuyorduk. Ben ders çalışıp gizlice Rule’u izlemekle meşguldüm. Mark’ın artık iki saat geçmiş olduğu için canı yanmaya başlamıştı ve Rule da çalışırken sadece işine odaklanıyordu. Bunu izlemek olağandışıydı. Mark’ın vücuduna emanet ettiği işe kendinden de parçalar katıyordu ve kesinlikle mükemmel bir iş çıkartmaya ka-

ırlıydı. Sanırım onu başka birisinin vücudunu özenle sonsuza kadar değiştirenken izlemek beni ona daha da aşık ediyordu.

Mark birkaç kez ara vermek istedi ve Rule, her arada kalkıp yanıma geliyordu. İlkinde yalnızca kafama bir öpücük koymuştu. İkinci sefer ara verdiklerinde beni ateşli bir öpücükle kendine çekti. Mark sigarasını bitirip içeri geldiğinde gömleğimi düzeltmek zorunda kaldım. Güzel bir akşam geçirmiştim ve işimin çoğu tamamlanmıştı. Dört saatin sonunda Rule Mark'ın kızarmış derisindeki mürekkep lekelerini temizliyordu. Göğsünde artık şehit oğlu için yaptırdığı usta işi bir dövme vardı. Sonucu ne kadar güzel bulduğumu söyleyip tamamlanmış olduğunda da görmek istediğimi belirttim ve Mark bana gerçek bir baba gibi sarılıp kendime iyi bakmamı söyledi. Ayrıca Rule'a ağzımı açık bırakacak kadar çok para ödedi. Dövme yaptırmanın ne kadara patladığı hakkında hiç fikrim yoktu. Rule aynı zamanda ücretin yanında yüklü miktarda bahşış almıştı.

Rule toparlanmamı söyleyip etrafı temizlemeye ve dükkânı kapatmaya girişti. Sonunda çıktığımızda bir saat daha geçmişti ve esnemeye başlamıştım. Arabam yakında olduğu için onu da almakla uğraşmamıştım, zaten Rule istersem sabah erken kalkıp beni arabaya bırakmaya söz vermişti. Hava soğuk olduğu için kısa bir yürüyüş oldu, yol boyu bana sıkıca sarılması da işime yaramıyor değildi. Nash bizi karşıladı. Rule'un bir süre oturup Nash'le laflamak isteyeceğini düşünmüştüm ama eşyalarımı kahve masasına bıraktı ve dolaptan birkaç şişe bira alıp beni odasına yönlendirdi.

Hiç konuşmadık, ihtiyacımız olmamıştı. Artık tüm bu seks işinden anlamaya başlamıştım, ya da Rule’la sevişmekten. Çok dokunulması biriydi ve dokunmayı da çok seviyordu. Bana da bu urumdan yararlanmak kalıyordu. İki kez seviştikten sonra gayet mutlu bir şekilde göğsünde uzanmış kolunda çizili olan yılanın üzerinde parmaklarımı gezdiriyordum. Sesi kafamda yankılandığında neredeyse uykuya dalmak üzereydim.

“Cumartesi günü başka bir konsere gitmek ister misin? Artifice’te çalan çocuklardan biriyle çalıştım ve bana iki tane kulis bileti verdi. “

Gözlerimi birden açtım ve vücudumun kasıldığını hissettim. O an vücut yastığım olarak kullandığım Rule da bunu hissetmiş olmalıydı. Saçımı yüzümden çekip ona baktım. Onun gözleri de kısık ve uykuluydu ama cevabımın ne olduğunu öğrenmek istediğini görüyordum. Hafifçe yutkunup gergin olduğumda yaptığım gibi dudakımı ısırdım.

“Hafta sonu annemlere gitmem lazım. Cumartesi yola çıkacağım ve pazar öğleye kadar dönmeyeceğim.”

Bu sefer yanımda kaskatı kesilen o olmuştu. “Yalnız mı gidiyorsun?”

“Hayır.” Sesim neredeyse bir fısıltıydı. “Gabe’e onu eve bırakacağımı söyledim.”

“Seni gözetleyip rahatsız eden çocuğa onu eve bırakmayı mı önerdin?” Bana inanmadığını belirten tonu beni geriordu.

“Evet, öyle yaptım.”

“Neden?”

“Çünkü suçluluk psikolojisiyle uğraşıp annemin

sonu gelmeyen hüsrانlarını dinlemekten daha kolaydı. Anlamazsın.”

“Ah, çok iyi anlarım. Annen yapmanı istese anında o aptalın kollarına atlayacaksın. Buna inanamıyorum Shaw. Zaten seni zar zor görebiliyorum. Gecenin bir yarısı sana uzanıp yatağı boş bulunca kafayı sıyırdığım yetmiyormuş gibi şimdi de eski psikopat erkek arkadaşınla bir hafta sonu kaçamağı yapmanı izlemek zorundayım. İnanılmaz.”

Çıplak ve savunmasız hissedip çarşafı etrafıma sardım, bu hislerin hiçbirinin gerçekten çıplak olmamla alakası yoktu. “Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Gitmek istemiyorum, Gabe’le vakit geçirmek istemiyorum, ama annemin kendi bildiğini okumasına göz yummak ona karşı gelmekten daha kolay.”

“Bunu nereden bilebilirsin ki? Hiç ona karşı gelmeyi denedin mi?”

Dişlerimin arasından soğuk bir nefes aldım. “O benim annem, Rule.”

“Her neyse. Bunu yarın konuşabiliriz.” Benden uzağa kendi tarafına döndü. Yarın bir konuşma olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Hatta ertesi sabah beni arabama bıraktığında ne konuştu, ne öptü ne de göz kontağı kurdu. Bir şekilde yapmış olduğum şeyi düzeltecek bir konuşma yapacağımızı belirten hiçbir şey yoktu.

Ertesi gün ona mesaj atıp üzgün olduğumu söyledim ama bir cevap yoktu. Salı günü onu arayıp yemeğe çıkıp olanları konuşmak ister mi diye sormak istedim ancak aramam anında sesli mesaja yönlendirildi. Çarşamba

geldiğinde o kadar çılgına dönmüştüm ki dükkâna gidip benimle konuşmasını söylemek üzereydim. Ama Rome şehre gelmişti ve beni yemeğe çağırıyordu. Konuşurken evinde kaldığı arkadaşının ailesi geldiği için birkaç gündür Rule’da kaldığını öğrendim. Rule’un, Rome’un geldiğini bana haber bile vermemiş olması kalbimi kırmıştı. Evine gidip kendimi aptal durumuna düşürebilirdini ama bunu umursamamıştı bile. Perşembe ve cumayı Ayden’in çoğunlukla anlayışsız olan omzuna ağlanarak geçirdim. Cumartesi sabahı geldiğinde berbat bir hâldeydim. Gabe’i almak için fırıncıya gittiğimde o sırtan kendini beğenmiş yüzüne arabayla vurmak istiyordum.

Uzanıp yanağımı öpmeye çalıştı, o kadar hızlı geri çekildim ki kafamı pencereye çarptım.

“Yapma.” Sesimin havada buz hâline geldiğinden emindim ama bu umurumda bile değildi. Rule’u özlemiştim. Onunla ailem arasında seçim yapıyor olmaktan nefret etmiştim ve bunu neden yaptığımı anlamadığı için kızgındım. Tüm hafta boyunca odasının içinde gerçekleşenlerin hayalini kurmuştum ve bu nefesimi kesiyordu. Bana neden kızdığını görebiliyordum, ama beni böyle kendinden mahrum bırakmasından nefret ediyordum.

“Hadi ama Shaw, sadece biraz bu hafta sonunu güzelleştirmeye uğraşamaz mısın? Eğer aramızdaki bu şeyi çözebilirsek ailelerimiz çok mutlu olurdu.”

Radyoyu açıp Georgia şarkısının benim yerime konuşmayı yapmasına izin verdim. Radyoyu kısmak için uzanan Gabe’in elini geri ittim.

“Lütfen, Shaw, konuşmamız lazım.”

“Hayır.”

“Bu kadar inatçı olma.”

“Gabe, başka biriyle görüşüyorum. Konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Bu hafta sonuna katlanmamın tek sebebi annemi yakamdan düşürmek.”

“O dövmeli çocukla mı? Onunla ciddi bir şeyler yaşayabileceğini mi düşünüyorsun, Shaw? Gerçekten aklında ne var senin? Yetmiş iki saatlik bir vardiyadan çıkıp eve geldiğinde onu sanki kocanmış gibi evde seni beklerken bulacağını mı düşünüyorsun? Bunun gerçekten öyle biriyle sahip olabileceğin geleceğin düzgün bir betimlemesi olduğunu mu düşünüyorsun? İşe başladığında ne kadar az görüştüğünüzü fark edip eve önceki kızlardan getirmeye başlayacak. Gerçekçi ol, o tür çocuklar uzun vadeli değillerdir, sadece cıvanayı yıpranana kadar beklerler.”

Saçlarım diken diken olmuştu çünkü duymak isteyeceklerimden çok daha fazlasını söylüyordu. Müziğin sesini daha da açıp yolun geri kalanı boyunca onu göz ardı ettim. Güzel olmuştu, yapmam gerekenden daha hızlı sürüyordum ama Gabe’le takıldığım bu alandan derhal kurtulmalıyım. Çoğu kez bir konuşma başlatmaya çalıştım ama her seferinde sesi biraz daha açtım. Truckers arabada kulaklarımızı kanatacak kadar yüksek sesle çalarken konuşmaya çalışmak artık gülünç olurdu. Sonunda yapmaya çalıştığımı anlayıp çenesini kapattı. Brookside’a vardığımızda hiç durmadan onu arabadan kovdum. Benimle konuşabilmek için pencereyi indirmemi söyleyen bir hareket yapıyordu ama sadece dişlerimi sıkıp son hızla oradan ayrıldım.

Ailem Brookside'in etrafı çevrili başka bir yaşam alanında yaşıyorlardı o yüzden kasabanın içinde giderken en son Rule'la uğradığımız Starbucks'a uğrayıp kendime gelmeye çalıştım. Sırf kendime biraz daha işkence etmek için telefonumu kontrol ettim ve hiçbir mesaj ya da arama olmadığını görüp bir kez daha yıkıldım. Ne yapacağımı bilmiyordum, istediğim her şey ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum.

"Shaw? Shaw Landon, sen misin?" Kafamı kaldırıp Amy Rodgers'ı görünce inildememek için kendimi zor tuttum. Bu nickân ve onun ayrılmaz ikili olduğunu hatırlamalıydim.

"Öyle olsa gerek, Amy. Nasılsın?"

Yanağıma değmeden havayı öptü ve tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsemeye başladı. Lisedeyken bana bu kadar iyi davranır gibi yapmamıştı bile. Dikkat kesildim.

"Ah, ben iyiyim. Güzellik enstitüsünü yeni bitirdim ve Denver'da son moda sosyete bir salonda çalışıyorum. Sen de orada yaşıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve gözlerinin yeni saç şeklimi süzmekte olduğunu gördüm. "O zaman sana rastlamam çok iyi oldu. Seninle konuşmayı umuyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

Saçlarını omzunun gerisini attı. "Birkaç hafta önce çamaşırvhanede Archer ikizlerinden biriyle karşılaştım, dövme olan. Her neyse, onlarla yakın olduğunu hatırladım. Acaba o çocuğun numarasını senden alabilir miyim? Hangisinin hangisi olduğunu hatırlamıyorum ama çocuk gerçekten çok iyiydi. Onların da Denver'a

taşındığını duymuştum ve aramızda bir şeyler başlatabilirim diye düşündüm.”

İçimdeki her şeyin bir anda buza dönuştüğünü hissettim. Elimdeki kahveyi neredeyse o güzel ve mükemmel suratına fırlatıyordum ama güç bela kendimi durdurabildim.

“Remy öldü, Amy. Artık sadece Rule var. Aslına bakarsan son üç yıldır sadece Rule var ve o da eminim senin gibi kim olduğunu bile bilmeyen aptal bir kızla takılmaya bayılacaktır. Demek sadece Archer ikizlerinden biri, öyle mi? Midemi bulandırıyor sun. Başkalarının olduğu bir ortamda bulunduğumuz için şanslısın yoksa şu an yüzüne arka arkaya yumruk atıyor olurdu.”

Ağız açık bana bakakalmıştı. Yanında geçip kahvem i çöp kutusuna fırlattım. Tüm iştahım kaçmıştı. “Sana numarasını falan vermiyorum çünkü o benim ve eğer yanına bile yaklaşırsan dedektif bürosu parçalarını yıllar boyu toplamak zorunda kalır.”

Arabaya döndüğümde titriyordum ve saniyeler sonra gözyaşlarım akmaya başladı. Remy’yi özlemiştim, Rule’u özlemiştim, Margot ve Dale’i özlemiştim. Rule haklıydı, anneme karşı çıkmanın ne demek olduğunu bilmiyordum bile çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştım ve artık o da birlikte olmak istediğim insanla arama giren kişilerden biri daha olmuştu. Amy gibi aptal bir kızla tartışmak sorun değildi, ama annem kendi başına çok daha büyük bir sorundu. Her zaman Rule’un bir şeylere değdiğini bilmiştim ve bunu ailesinin de görmesini çaresizce bekliyordum. Ama bunu kanıtlama zamanı geldiğinde herkesin yaptığını ben de ona yapıp

annemin beni bir şeylere zorlamasına izin vererek onu kendimden uzaklaştırmıştım. Alnımı direksiyona dayayıp telefonumu tekrar elime aldım. Araba hâlâ çalışırken beş dakika bakakaldım ve ona ne yazacağımı düşündüm. Sonunda tek bir şey yazdım.

*Gerçekten üzgünüm; seni kırmak istememiştım. Gitmeme-
liydim. Seni çok özledim.*

Cevap vermesini beklerken delirmemek için telefonu kaldırıp ailemin evine doğru yol aldım. Ev, gerçek bir yuvadan çok şık bir dağ köşkü gibi duruyordu. Kapıların ardında yer alan her şey zarıf ve pahalıydı. Arabayı park edip giriş kapısına yönelirken bütün bu ihtişamın yanında ne kadar küçük hissettiğimi hatırladım. Remy hayatıma girip beni kanatlarının altına aldıktan sonra fırsatını buldukça Archerlarda zaman geçirmeye başlamıştım. Tüm yanlışlarına karşın içinde insanların sevildiği ve önemsendiği bir yuva kurmuşlardı. Ne annemin ne de babamın evinde böyle bir şey vardı; onlar sadece hizmetçilerle ve göstermelik eşyalarla doluydu. Salona geçerken burada asla olmama isteğiyle ve bu hafta sonu Rule’la aramızı düzeltemezsem delireceğim gerçeğiyle bir kez daha sarsıldım.

Annem kendine has görkemiyle girişte belirdi, beni eleştiren gözlerle izliyordu. Sarılma yoktu, yolculuğumun nasıl geçtiğini sormak ya da doğum günümü kaçırmış olduğu için özür dilemek de yoktu. Yalnızca beni baştan aşağı tarayan soğuk bir bakış attı. Zaten sıkıca kapalı olan ağzı iyice gerilmişti. “Saçına ne yaptın böyle Shaw? Korkunç görünüyor. Ayrıca umarım kulüp için uygun kıyafetler getirmişsindir, akşam yemeğine çıkıyoruz, yardım yemeğine değil.”

Tayt ve botlarıma uyan uzun bir ceket giyiyordum. Normal bir eve dönüş gezisi için bile çok havalıydım ama yine de bu konuşmadan kaçınmaya çalışıyordum. Yine onun beklentilerini karşılayamamıştım. Ellerim hizmetçiye vermeyi reddettiğim çantamı iyice sıkmaya başlamıştı. Kalbim boğazımda atıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse kalbim Denver’da atıyordu.

“Buraya gelirken Gabe’le konuştuğunuzu farz ediyorum.”

“Pek değil. Ona diyecek bir şeyim olmadığını söylemiştim.”

Mümkün olsaydı ağzını daha da gerecekmiş gibi görünüyordu. Limon yemiş gibiydi. Annem güzel bir kadındı, saçlarımı ve ten rengimi ondan almıştım, ama şimdi ona hayatımda ilk kez nesnel bir şekilde bakarken bütün o güzelliğinin o kadar soğukluk ve sertlik altında kaybolduğunu fark ettim.

“Saçmalamayı kesmeni söylemiştim, genç bayan. Bu hafta sonu kibar ve cana yakın olacaksın. Gabe’e ya da Davenportlardan birine yöneltilmiş herhangi bir kabalığı kabul etmeyeceğim, beni anlıyor musun?”

İçimde bir yerlerde Rule’la olduğum zaman dönüştüğüm ve buraya gelmeyi baştan reddedecek olan Shaw uyandı. İki renkli saçımı omzumun gerisine atıp annemin yanından odama gitmek için merdivenleri çıkmaya başladım. “Buraya gelmemi sen emrettin anne, bu yüzden sonuçlarıyla da sen uğraşmak zorundasın. Hoşuna gitsin ya da gitmesin.” Arkamdan bağırarak bir şeyler söyledi ama arkamı bile dönmeden: “Yemeğe çıkarken haber vermeyi unutma,” dedim.

Asla gerçekten benimmiş gibi hissettirmeyen odanın kapısını kapayıp çantamı yere bıraktım. Annemin iç mimarı odayı gri ve yumuşak pembelere boğmuştu. Tamamen tatlı ve kadınsal görünüyordu. Yataktaki milyonlarca firfırlı yastık ve üstünde kocaman dantelli bir tente dahi eksik değildi. Lüks içinde ve el işi çarşafların üstünde uyumak isteyecek insanlar için yapılmış bir odaydı, benim için hep cansız ve sıkıcı olmuştu. Asla kişisel fotoğraflar, canlı renkler, televizyon ya da radyo bulunduramazdım. Burada yaşaması gereken bir insanın sahip olmaması gereken hiçbir şey yoktu. Büyük yatağın ortasında bağdaş kurup Ayden'a bir mesaj gönderdim. Jet'in onu eve bıraktığı geceden beri biraz garip davranıyordu ama şimdilik kendi aşk acımı çekmekte olduğum için bunu konuşmaktan kaçınıyordu ve ağzından baklayı almak için kavga etmek istemiyordum.

Girişte karşılaşalı iki saniye olmadan konuyu saçıma ve kıyafetlerime getirdi. Evde olmak çok güzel :(

Berbat olduğunu biliyorum tatlım.

Evet, ve Rule hâlâ bana dönmüyor.

Aah...

Ne oldu?

Nasıl diyeceğimi bilemiyorum.

Neyi?

Sinirlenmeyeceğine söz vermelisin.

Artık sinirlenmekten başka bir şey yapamam!

Loren dün gece dışarı çıktığından bahsediyordu; gittiği yerde Rule ve diğer çocukları da görmüş.

Aman Tanrım...

Kesinlikle. Gidip onunla konuşmaya çalıştığını falan söyle-

li, çünkü sürtüğün teki, ama kızıl saçlı bir hatun ona yapışık vaziyetteymiş, o yüzden yanına bile yaklaşamamış.

Olamaz.

Evet. Sonra da Rule'un onunla mekânı terk ettiğini söyledi, kızıl kafayla. Yani bütün grup birlikte çıkmışlar ve Loren iğrenç bir dedikoducu olarak belâ yaratmaktan hoşlanıyor ama bunu önceden bilmeni istiyorum. Rule'a ulaşamıyorsun zaten.

Teşekkür ederim.

İyi misin?

Hayır, hiç değilim.

Senin için onun canını yakmamı ister misin?

Belki. Seni sonra ararım; şimdi şu aptal yemeği atlatmam lazım. Seni seviyorum.

Ben de seni. Öpüldün.

Parmağımı ekranda kaydırıp nefesimi bir saniye kadar tuttum ve ardından şiddetli bir feryatla elimdeki pahalı cihazı duvara fırlattım. Başımı ellerime gömdüm ve kusmamaya gayret ettim. Bunun olduğuna inanamıyordum. Sadece birkaç saniyelğine istediğim her şeye sahip olmuştum ve bunun mahvolması için yalnızca bir darbe ve bir anlaşmazlık yetmişti. Bu kadar hızlı ve kolayca yerimin doldurulmasına üzülmemeliydim. Rule'u tanımıyordum, nasıl işlediğini biliyordum, ama yine de biri elinde ateş süngüsüyle ruhumun dokusunu deliyormuş gibi hissediyordum. Rule'a âşık olmak asla kolay bir şey olmamıştı ve artık onu gerçekten *sevmenin* nasıl bir his olduğunu bildiğime göre geriye nasıl döneceğimi bilemiyordum.

Öğlenin geri kalanını odamda tek başıma geçirdim. Annem öğle yemeği için oda birini gönderdi ama tıkla-

nan kapıya cevap vermiyordum. Ardından bir saat içinde kulübe gideceğimizi haber vermek için kocasını odama yolladı. İçten içe dar kot ve motorcu botu giymek istememe rağmen üvey kardeşlerimin önünde annemle kavga etmenin beni çocukça göstereceğine karar verip uzun kollu dizde biten evaze bir elbise giydim ve yarım saat boyunca saçlarımı düzleştirdim. Çivili topukları olan mor kısa botlarım vardı. Tamamen bir hanımefendiyi yansıtmamasalar da fazla sıkıntı yapmadan bugünü atlatmamı sağlardı.

Merdivenlerden inerken annemin bana kötü gözle baktığını hissedebiliyordum. Jack gri denizci paltomu giymeme yardım etti. Ailenin Escalade'ine girip kulübe giderken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Çocuklar anlamsızca konuşurken ben Rule ve kim olduğu belli olmayan kızıl kafayla ilgili derin düşüncelere dalmıştım. Sandığım şeyi yapmamış olduklarını ve Gabe ile ailesini savuşturabilmek için arabanın lastiğinin patlamasını umuyordum. Tabii ki öyle bir şey olmadı ve kulübe vardığımızda zorla gülümseyip Gabe'in yanağına bir öpücük kondurup sandalyemi çekmesine izin vermek zorunda kaldım. Oradan çılgınlık içinde kaçmamak için sahip olduğum bütün iradeyi kullanıyordum. Gabe ve annemin yanına oturdum. Artık hayatımın en tuhaf ve berbat yemeğine hazırdım.

Dokuzuncu Bölüm

Rule

“Peki, bana neden bu hafta normalden daha fazla bir pislik gibi davrandığını söyleyecek misin?” Rome, ben ağırlığı göğsümden kaldırırken tepemde beni izliyordu. Omuz tedavisine başlaması gerekiyordu ve cumartesi için beni de spor salonuna davet etmişti. Kardeşimin bu hâldeyken bile ne kadar güçlü olabileceğini unutmuş-tum. Onunla spor yapmak beni yerin dibine sokuyor-du. Rome’un kaldırdığı ağırlıkların benimkinden çok daha fazla olduğu fark ettim. Bu ürkütücüydü. Demir çubuğu yerine koyduktan sonra doğrulup terli yüzümü havluyla kuruladım. Saçımı yeni kazıdım. Nash’in saçları gibi tamamen kesmemiştim. Onun yerine artık kafamda olmayan mohavkımdan geriye kalan siyah bir şerit vardı kafamda. Kaşımdaki metallerle ve dövme-lerimle bu yeni görüntümün beni bir hapis kaçkına benzettiğini düşünüyordum.

“Sanmıyorum.” Onu serbest ağırlık alanına doğru izledim. Ağırlıklardan birini hasarlı koluyla kaldırmaya başladı. Her kaldırıp indirmesinde canının yandığını yüzünden anlayabiliyordum ama Rome şikâyet etmeden setlerini tamamlıyordu. Belki de ona tepemin Shaw yüzünden bu kadar atmış olduğunu söylemeliydim. Muhtemelen bana verebileceği iyi tavsiyeleri olurdu. Yoksa bu gidişle harika olabilecek bir şeyi mahvedeceğim kesindi. Çarşamba günü onunla yemeğe çıktığında beni sorup sormadığını öğrenmemek için elimden geleni yapmıştım. Zaten ardından telefonlarını ve mesajlarını bilerek cevaplamadığımı hatırlayarak işleri olurluna bırakmaya karar verdim.

Rome’un gözleri aynada beni buldu, yüzü acıyla kamaşmıştı. “Bunun yemekte hayalet gibi görünen Shaw’la bir alakası yok değil mi?”

“Niye onunla ilgili olduğunu düşünüyorsun ki?”

“Çünkü aptal değilim. Bir süredir senden hoşlanıyordum ve senin de artık bunu görmes an meselesiydi. Ayrıca geçen hafta ikiniz de telefonlarınıza sanki evrendeki tüm soruların cevaplarını taşıyormuş gibi bakıyordunuz ve aradığını bulamayınca tekmelenmiş köpek yavruları gibi görünüyordunuz.”

Küfredip dilim dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Shaw’la bir süredir takılmakta olduğumuzu söylersem hoş karşılar mısın? Ya da direkt canımı mı yakarsın?”

“Takılmaktan fazlası olduğu sürece sonuna kadar hoş karşılarım. Shaw senin tek geceliklerinden biri değil, eğer öyleymiş gibi davranırsan iki bacağını da kırarım.”

Ona kaşlarını çatıp aynadan orta parmağımı gösterdim. “Bir süredir benden hoşlandığını söylerken neden

bahsediyordun? Bir gece sarhoş oldu ve işler kızışınca kendimi durduramadım. Bunu sürdürmemek için bir neden göremedim. Onu seviyorum. Demek istediğim, onunla zaman geçirmeyi seviyorum. Eğlenceli biri ama çok meşgul ve buna rağmen sırf annesi istedi diye sorunlu eski erkek arkadaşıyla Brookside'a gitti. Öyle biriyle zaman geçirebileceğimi pek sanmıyorum. Yirmi yaşında, ailesinin isteklerine boyun eğmek yerine artık kendi hayatını yaşamalı.”

“Dur tahmin edeyim, onunla bu endişelerin hakkında mantıklı ve akla uygun bir konuşma yapmak yerine kendi öfkenle kudururken ondan kaçıp onunla konuşmayı reddediyorsun.”

Omuz silktim.

“Rule, Shaw seni uzun süredir tanıyor. Sen burada onu umursamazken senin neler yaptığını düşündüğünü hayal edebiliyor musun? Hadi ama dostum, bir saniyelliğine aklını kullan. O kız seni görüyor, yani gerçekten görüyor, hem de en başından beri. İnsanlar senin yerine Remy'yi gördüklerinden beri.”

“Eski sevgilisiyle gitti, Rome.”

“Evet, sen de dün gece dilini boğazından aşağı sokan sürtüğün tekiyle gittin. İnsanların bir şeyleri idare etme şekilleri farklıdır, Rule. Çoğu insan ailesini memnun etmek ister, onların hayatlarının gidişatını onaylamalarını ister. Herkes senin yaptığın gibi her ara yolu kapatmayı beceremez. Çoğu insan bir geri dönüş yolu ister.”

Beni kalbimden vuran sözleriyle iki büküm olmuş-tum. Sadece aptal sarhoşun teki olsaydım dün gece muhtemelen dönüşü olmayan bir hata yapmış olurdum.

Neyse ki dünkü hatunun yapışkan dudak parlatıcısı gibi bir tadı ve ucuz parfüme benzer bir kokusu vardı. Shaw'la öpüşmenin yumuşaklığı ve mükemmelliğinden onda eser yoktu, o yüzden onu gönderip gece boyunca bok gibi hissetmeye devam ettim. Shaw'la konuşacağını biliyordum. Böyle olmaya devam edemezdim yoksa aramızda oluşabilecek her şeyi baltalayacaktım.

“Beni çok korkutuyor Rome.”

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun. Birisi bir kez içine girince gitmesi seni ldryor.”

“Hadi ama Rule, seninle içeri girmek isteyecek kadar ilgilenecek biri zaten gitmek istemez ki. Bir etrafına bak, ben hâlâ buradayım. Nash'in de bir yere gittiği yok, Jet ve Rowdy senin için her şeylerini verirler. Ayrıca eğer düşünürsen, Shaw da en az bizim kadar uzun süre yanındaydı. Sadece Remy için etrafta olduğunu düşünebilirsin. Çünkü o Shaw'u her zaman koruyup kolladı. Ama bence kızın seninle tamamen başka bir nedenden ötürü ilgilendiğini fark edecek kadar akıllısın.”

Ağırlıkları bir düşme sesiyle yere bıraktı ve bana soğuk gözlerle bakmaya başladı.

“By artık Rule. Kardeşinin gölgesinden çıkamayan şımarık bir yenyetme gibi davranmayı bırak. Mükemmel ve başarılı bir kariyerin var. Sağlam arkadaşların var. Çok iyi olmasa da seni her şeye rağmen seven bir ailen var. Her şeyden önemlisi de seninle olmak istediğini fark etmeni bekleyen harikulade bir kız var.”

“Vay be, büyük kardeş hllerine girdiğinde tüm yolları deniyorsun.”

Malzeme dolaplarının olduğu odaya doğru giderken gözlerini devirdi. Kıyafetlerimi giydikten sonra telefona bir göz attım ve Shaw'un göndermiş olduğu mesajı görünce resmen kalbim sıkıştı. Neredeyse kelimelerindeki üzüntüyü duyabiliyordum. Gerçekten pisliğin biriydim. Onu tek kelime etmeden o aptalla göndermek yerine onunla konuşabilirdim. Ona gönderecek bir şeyler düşünürken Rome enseme hafifçe vurdu.

"Haydi gidelim."

"Eh, zaten öğleye işte olmam gerekiyor. Baksana, Rome." dönüp gözlerime bakana kadar bekledim. "Annemle babam ne olacak peki?"

"Onlara ne olmuş?"

"Ben ve Shaw. Eğer bir şekilde işleri berbat etmemeyi başarır da bu durumu onlara belli edersem ne yapmam gerekir? Beni asla anlamazlar."

"Kimin umurunda? Mutlu olmayı hak ediyorsun, Shaw da öyle. Remy artık yok, elden bir şey gelmez."

Boğazımı temizleyip enseme ovuşturdum. "Evet, zaten Shaw'un Remy'yle öyle bir birlikteliği yoktu."

Gözleri büyüdü ve ağzı hafifçe açık kaldı. "Bunu nasıl öğrendiğini bilmek ister miyim?"

"Sanırım hayır, sadece diyelim ki ikisinin o tür bir ilişkisi olmadığını öğrenmiş bulundum."

"Eh, her neyse, bunun hiçbir tarafı annemi ya da babamı ilgilendirmez."

Tekrar iç geçirdim. "Evet, sanırım öyle."

Ayrıldık ve dükkâna doğru yöneldim. Arka arkaya gelen müşterilerle dolu yoğun bir gün olmuştu ama yine de akşam çocuklarla gideceğim konsere hazırdım.

Grubun solisti Brent iyi bir müşterimdi ve grubu geçen sene patlama yaptığı için vücuduna çizdiğim dövmele beni için iyi bir referans oluyordu. Eve gidip akşam için hazırlanmaya başladım ama aklım hâlâ Shaw ve attığı mesajdaydı. Beni incitmişti ve bu ondan uzaklaşmanın sebebiydi. Eski sevgilisiyle yan yana olmasını istemiyordum. Çünkü mantiken o Shaw için daha iyi bir ești ve ben bir şeylere yetişemiyor olmak istemiyordum. Ondan uzaklaşıp ona konuşma fırsatı vermeyerek reddedilme ya da yetersiz gelme ihtimallerini önceden ele ettiğimi düşünüyordum. Aptalın tekiydim, hayatımdaki tüm insanların aksine Shaw asla beni eksik hissettiren biri olmamıştı. Evet, yargılayıcı ve soğuk olabiliyordu, ama beni asla yetersiz hissettirmemişti.

Konser müthişti, kuliste olduğumuz ve grubu tanıdığımız için rock yıldızı muamelesi görüyorduk. Etraftaki kızlar çekici ve alımlıydılar ama sıra sonraki partiye geldiğinde erkenden çıkıp eve geldim. Duş alıp elimde telefonumla yatağa geçtim. Sonunda dayanamayıp ona bir mesaj gönderdim.

Dün bir kıızı öptüm.

Nefesimi tuttum çünkü cevap göndermeyeceğini biliyordum. Aramızdaki şeyin bittiğini ve çok ileri gittiğini söylemesine hazırlamıştım kendimi ama hâlâ hiçbir şey gelmedi. Tam yirmi dakika boyunca kalbim küt küt atarak ekrana baktım, ama hiçbir şey gelmedi.

Üzgünüm. Bunu seni üzme için yapmadım. Sadece aptalın tekiyim ve bu düşündüğümünden çok daha zor.

Yine bir cevap gelmeyince içimde Shaw'a bağlı olan bir şeylerin yıkılmakta olduğunu hissettim. Aklımda

sadece bunu düzeltmek vardı. Henüz onu kaybetmeye hazır değildim. Rome haklıydı, kendime gelmeliydim. Aramızdaki şeyin hakkını doğru düzgün vermemiştim bile. Her zaman olduğu gibi aceleci kafam çekleli yazarken geri kalanım parayı dahi hazırlayamamıştı. Tüm gece yatakta dönüp durdum. Shaw ne aradı ne de mesaj attı. Sonunda paniklemeye başladım. Saat dörde doğru Nash'in geldiğini duydum. Rome'un uyanmadığını umarak kalktım ve evin içinde çılgınca bir hızla dolanmaya başladım. Dişlerimi fırçalayıp ağzıma bir çörek attım. Dolabımı talan edip düğmeleri tam olan tek gömleğimi ve kot olmayan tek kıyafetim olan Dickies pantolonumu buldum. Siyah bir kapüşonlu ve üstüne çizgili bir ceket giydikten sonra bana delirmişim gibi bakan kardeşim ve ev arkadaşımın önünden geçip kapıyı açtım.

“Sonra dönerim.”

“Nereye gidiyorsun böyle, kiliseye mi?” Nash hâlâ biraz sarhoş görünüyordu. Rome ise beni anlayışla izliyordu.

“Shaw’la konuşmalıyım.”

“O zaman ara onu.”

“Telefonunu açmıyor.”

“Sence annesi evine girmene izin verecek mi?”

“Umurumda değil; onunla konuşmam lazım o yüzden onunla konuşacağım.”

Rome bana göz kırpıp kahve bardağıyla asker selamı çaktı. “Aferin sana. Eğer seni tutuklatırlarsa ara beni, gelir seni çıkarırım.”

“Görüşürüz.”

Nedense dışarıda yoğun trafik vardı, bir benzincide durup benzin aldım. Brookside'a vardığımda çoktan sabırsız hissediyordum, ciddi bir yol kavgasına girişebilecek kıvamdaydım. Shaw'u bir kez daha aradım. Bir kez daha sesli mesaja yönlendirildim. Kaydedilmiş sesi keyifle bir mesaj bırakmamı söylerken neredeyse telefonu elimde parçalıyordum.

Annesinin nerede yaşadığını biliyordum çünkü hâlâ Remy'yle ortak arabamızı sürerken onu defalarca evinden almak zorunda bırakılmıştım. Önümdeki arabayı girişe doğru takip ettim ve zorlanmadan evi buldum. Her türlü lüks ve pahalı arabaların oluşturduğu bir koleksiyon sergisiyle bu dağ evi tadındaki köşkün Colorado'da bir yeri pek de yoktu.

Koşarak merdivenleri çıktım ve zili çaldım. Kapıyı bir hizmetçinin ya da havalı bir kâhyanın açmasını bekliyordum ama karşıma çıkan Shaw'un daha yaşlı ve sert bir versiyonuydu. Bu kadının onun annesi olduğuna şüphem yoktu. Aynı beyazımsı sarı saçla sahipti. Aynı delici yeşil gözleri vardı, ama Shaw'un nazik ve tatlı olduğu yerde bu kadın bir buz kütesinden çıkmışa benziyordu. Beni görünce gözleri kısıldı ama şu an yapmam gereken çok daha önemli bir şey vardı ve bu kadının kim olduğu umurumda değildi, üstünden geçmem gerekse bile yolumda duramayacaktı.

"Shaw'la konuşmalıyım."

Kadın dudaklarını gerip küçük vücudunu tamamen kapı girişine engel olacak şekilde konumladı. "Sen Margot ve Dale'ın oğlusun değil mi?"

"Onlardan biriyim." Birbirimizin arkadaşı değildik, asla olmayacaktık. Bunu belli ediyordu.

“Kızım la ne yapacaksın?”

“Orası kişisel. Yalnızca bir dakikalığına onunla konuşmak istiyorum. Sonra geri döneceğim.”

“Özel bir toplantıyı bölüyorsun; Shaw şu an erkek arkadaşıyla burada ve seni görmek istediğini sanmıyorum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi kastım. Karşımdaki bayan hileli biriydi, söyledikleri sanki gerçekmiş gibi davranıyordu. Ama ben aptal değildim, gözü mü ondan ayırmadan, “Davenport takipçi sapığın teki, onun erkek arkadaşı değil. Sen sadece Shaw’u buraya çağır, olur mu?” dedim. Saygısız kelimelerimin onu sinirlendirmeye başladığını görebiliyordum.

“Nasıl oluyor da kızımın özel hayatında olanları bildiğini farz ediyorsun? Sen onun için sadece küçük bir tutkuydun, herkes ikinizin birbirinize uymadığını biliyor ve artık saçma oyunlar oynamayı bırakmanın zamanı geldi.”

“Bakın, bayan, Shaw’la aramda olanlar sizi hiçbir şekilde ilgilendirmez ve sizi temin ederim bu bir oyunun çok ötesinde. İstedığımı almak için rezalet de çıkarabilirim, benim için sorun değil, sanırım misafirlerinizin bu şamatanın nedenini öğrenmelerini istemezsiniz.” Piercingli kaşımı kaldırdım. “Değ il mi?” Sanırım bana polisi çağıracağını söyleyecekti ya da kocasını çağıracaktı, ama buna fırsat bulamadı çünkü ağır kapı daha da açıldı ve Shaw’un soluk yüzü karşımda belirdi.

“Rule? Burada Ne yapıyorsun?”

Saçı canını yakıyormuş gibi duran süslü bir şekilde toplanmıştı. 1800’lerden kalma gibi duran bir inci kolye ve tüylü pembe bir kazak giymişti. Altında krem rengi

bir pantolon ve arabamdan pahalıya patlamış gibi görünen pembe topuklular vardı. Birlikte saatlerce çıplak hâlde vakit geçirdiğim kızıdan öylesine farklıydı ki neredeyse bir şey daha demeden arkamı dönüp gidiyordum. Ama kocaman gözleri bana üzgünce bakıyordu ve göğsümün ortasındaki sıcaklık tekrar çarpınmaya başladı. Annesinin kartal gözleriyle beni izliyor olmasını umursamıyordum, kollarından tutup onu kendime çektim. Yüzünü ellerimin arasına alıp doğrudan gözlerinin içine baktım.

“Üzgünüm.” Ellerini benimkilerin üstüne koyup gözlerini kırptı.

“Efendim?”

“Dün gece sana mesaj gönderdim, gece boyunca seni aramaya çalıştım ama bana cevap vermedin. Üzgünüm. Seni ittiğim için üzgünüm, bir aptal gibi davrandığım için üzgünüm, birlikte bunu nasıl yapacağımızı bilmediğim için üzgünüm, sadece çok üzgünüm.”

“Telefonum kırıldı.”

“Ne?” Gülerek sormuştum. Onu öpmek, kollarımın arasına almak ve burada çok daha uzak yerlere götürmek istiyordum.

“Ayden cuma gecesi arayıp eve başkasıyla gittiğini söyleyince duvara fırlattım. Ekranı kırıldı.”

“Hadi be. Sana yenisini alırım.” Shaw gözlerini kapatıp ellerimi sıktı.

“Yaptın mı gerçekten, onunla eve gittin mi?”

“Hayır, sadece onu öptüm ki beni pislighin biri yapıyor. Ama bu yaptığım o kadar yanıltıcı ki durdum. Yemin ediyorum, eğer bunun üstesinden gelirsek bir daha

asla tekrarlanmayacak. Bütün bunların nasıl çalıştığını çözmeye çalışıyorum Shaw, öğrendiklerim yüzünden üzülenin sen olmasından nefret ediyorum.”

“Beni ittin, beni karanlıkta yalnız bıraktın, Rule. Daha önce hiçbir şey beni bu kadar üzmemiști.”

“Biliyorum, Casper, biliyorum. Ama benden vazgeçme olur mu?”

“Özür dilemek için mi bunca yolu geldin?”

Başımı salladım. “Bunu düzeltmeliyiz.”

Aksak bir gülücük attı. “Asıl bunu baştan kırmamayı öğrenmeliyiz.” Boğazımda aniden biriken duygu birikintisini yutkunup ona sımsıkı sarıldım. Eve gelmiş gibi hissediyordum, bu daha önce hiç yaşamadığım bir histi. Kulağının arkasını hafifçe öpüp fısıldadım, “Bu arada annen benden nefret ediyor, ciddiym, nefret ediyor.”

Ellerini arka ceplerime koyup çenemin altını öpmek için ayaklarının ucunda uzandı. “Sorun değil, benden de nefret ediyor. Niye tüm saçını kestin? Güzel görünüyor, sen güzel görünüyorsun ama mohavkı seviyordum.”

Elimi saçlarımda kestirdim. “Bilmiyorum. Sadece değiştirmek istedim.”

Bana ciddi gözlerle bakıp avucumu eliyle daha da sıkı kavradı. “Bu hâlinle Remy’ye çok daha fazla benziyorsun.”

“Shaw, arkadaşına hoşça kal deyip içeri gel, misafirlerimiz var ve gerçekten kaba davranıyorsun.”

Shaw omzumun üstünden annesine baktı. Sırtımı sıkınmakta olduğunu fark ettim.

“Rule olmadan gelmiyorum.” Tanrım, yine aynı şeyi

yapıyordu. Kendini benim ve bir başka kınayıcı annemi arasında koyuyordu.

“Hey, aramızı düzelttiysek gerçekten bir sorun yok. Şehre geldiğinde de buluşabiliriz. Seni görmek için biraz daha bekleyebilirim.”

“Hayır.”

“Shaw!” annesinin sesi bir kırbaç gibi çıkmıştı. “Bunu şimdi bitiriyorsun. Çocuğu yolla ve içeri gel, yeteri kadar rezil davrandın.”

“Hayır. Ben Rule’layım. Gabe’in bana dokunmaya çalışmasını görmezden geleceğin bir yemekte daha olmamı istiyorsan Rule da sırf onu kontrol altında tutmak için benimle gelir.”

“Shaw, bu çocuk içerideki insanların olduğu bir gruba ait değil.”

Yine aynı şeyle karşılaşıyordum. Kendi hayatımı yaşadığım için bu kıza yetmediğimi düşünüyordu. Shaw’u kendime çekip annesinin yakıcı bakışlarına karşılık verdim. Remy ona güvenli bir yer sağlayarak onu korumuş olabilirdi ama ben daha çok bir savaşçıydım bu kadın fazlasıyla üstüme gelmişti.

“Belki, ama doğum gününü birlikte geçirdiği kişi benim, onu mutlu eden kişi benim ve üstüne bocaladığın onca pislikten onu korumak isteyen kişi benim. Şu an onu götürmeyi her şeyden çok istiyorum ama birden gidişini Davenportlara açıklamak zorunda kalmak istemezsin sanırım? O yüzden hayatında bir kereliğine olsun sesini çıkarma ve çocuğunun onu gerçekten mutlu eden bir şey yapmasına izin ver.”

“Shaw?” Kadının sesinde şimdi sersemlemişlik vardı.

“Rule nereye giderse oraya gideceğim, o yüzden gelmesini istemiyorsan ben de giderim, zaten baştan buraya gelmemeliydim. Artık yönlendirilmekten ve bir aksesuar gibi kullanılmaktan bıktım. Gabe’le olanları sana anlattım ama dinlemeyi reddettin.”

“Ama ikiniz birlikte mükemmelsiniz.”

“Peki ama ben onunla olmak istiyorum.” Parmağıyla beni gösterdi.

“Bu çocuk daha bir gün önce seni aldattığını açıkça itiraf etti. Onunla ne tür bir ilişki kurabileceğini düşünüyorsun? Bunu duyduktan sonra babanın okul masraflarını karşılayacağına inanıyor musun?”

Shaw silkinip elini kalçasına götürdü ve beni kendine çekti. “Bunun için endişelenmekten de bıktım. Bu yüzden kâbuslar görüp duruyorum, migrenim çıkıyor ve benim ilişkim de beni ilgilendirir. Rule mükemmel değil, ben de değilim, eğer onu affedersem sizin buna diyecek bir şeyiniz olmaz.”

Boyum uzamış gibi hissediyordum. Cuma günkü hatunun unutulacağını düşünmemeliydim ama hâlâ ona sarılmama izin verdiği için fazla kaygılanmıyordum.

“İyi. İçeri gelin, öğle yemeğinizi yiyin ve hazır oradayken kendinizi küçük düşürmemeye çalışın. Shaw, yemek biter bitmez gitmeni istiyorum. Bunun burada kalacağını bir saniyelğine bile düşünme. Sen yalnızca bu şamatayı babana haber verene kadar bekle.”

Arkasını dönüp kocaman evin içinde kayboldu. Shaw’a bakıp çattığı kaşlarının arasını okşadım. “İyi miyiz?”

“Çoğunlukla. Şimdilik şu olayı atlatalım, geri kala-

nını sonra düşünürüz.” Benden çekilip içeri girmeye hamle etti ama onu belinden yakalayıp kendime çektim.

“Shaw.”

“Evet?”

Onu öpmeye başladım. Pişmanlığımı, iyi niyetimi, artık benden bir parça hâline geldiğini ve bu parçadan vazgeçmeyeceğimi göstermek için öpüyordum onu. Onu öpüyordum çünkü onu öpmek beni daha iyi hissettiriyordu. Kafamı kaldırdığımda dudakları şişkin ve ıslaktı. Gözleriyse zevkle dolmuştu.

“Ben de seni özledim.”

Hafifçe kıkırdayıp koluma girdi. “İçerdekiler annemlerin kulüpten siyasal birlik arkadaşları. İyi görünüyor-sun ama sana kollarını açmalarını da bekleme. Herhangi birinin yakından bir dövme gördüğünü sanmıyorum, o yüzden hem dışlanmış hem de sergideymiş gibi hissetmeye hazır ol.”

“Sorun olmaz. Ama eğer o pislik benim yanımda sana dokunmaya çalışırsa düzgün davranacağıma söz veremem.”

Yanımda soğuktan titriyordu. “Dün gece berbat davrandı. Ondan olabildiğince uzağa gitmeme rağmen bana yapışmayı sürdürdü. Annem onunla bir dakika daha geçireceğimi düşünüyorsa delirmiş olmalı.”

“Onu bugün okula bırakman gerekmiyor muydu?”

“Baş ağrım varmış gibi yapıp arabayı ona sürdürmeyi planlıyordum”

Bu fıkirden hiç hoşlanmamıştım; böylesine savunmasız bir hâlde o saçmalığa katlanmamalıydı.

“Sen ona BMW’nin anahtarlarını ver. Benimle ge-

lirsin. Eve gidince sana mesaj göndersin. Nash'le ben arabayı alırız.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, bak işleri batırdığımı biliyorum ama artık gerçekten buradayım. Elimizden geleni yapacağız ve sana en iyi şekilde bakacağım söz veriyorum. Bana karşı sabırlı olmak durumundasın. Çünkü aklım bir karış havada, ama bu senin gibi biriyle yapmam gereken bir şey. Ayrıca o çocuğun yanına yaklaşmanı bile istemiyorum. Tüm o fiyakasının altında dönen bir şeyler var ve buna hiç güvenemiyorum.”

“Tamam, ben ayarlarım. Eğer reddederse de eve tek başına gitmenin bir yolunu bulmak zorunda.”

Shaw beni Brookside'da yaşayan bütün önemli kişilerin bulunduğu yemek odasına götürdü. Burada fazlasıyla para ve güç bulunmaktaydı ve Shaw haklıydı. Hepsi bana kafesinden kaçmış egzotik bir hayvanmışım gibi bakıyorlardı. Kolumu daha da sıkı kavrayıp üzerinde her çeşit yemeğin olduğu bir masaya doğru yöneldi. Masadaki herkes bizden olabildiğince uzaklaşıp bize yer açtı. Polo Tişört ve diğer hazırlık takımının yanına oturduk. Polo Tişört beni süzdü ve içimde onu bağırsaklarından asma isteği uyandıracak şekilde Shaw'a bakmaya başladı.

“Bu özel bir toplantı, davetli olduğumu sanmıyorum.”

Kaşlarını kaldırıp elimi Shaw'un beline götürdüm.

“O benimle.” Shaw'un sesi soğuktu ve tartışmaya yer vermiyordu.

“Şimdilik.”

“Uzatma, Polo Tişört. Şimdi ne yeri ne de zamanı.”

“Buraya ait değilsin. Ezik haydudun tekisin. Shaw çılgınca yaşamaktan sıkıldığında gerçeği görecek.”

“İşte,” Shaw arabasının anahtarlarını ona atıp beni herkesin etrafında oturduğu koca masaya doğru çekti. “Artık seninle daha fazla uğraşmayacağım; Beameri alıp eve tek başına dönebilirsin. Yoksa kendine başka bir şoför bul.” İçeri girerken tüm gözler üzerimizdeydi.

Davenport’un çabuk ve anlaşılmazca bir şeyler dediğini duydum ama o sırada Shaw’un sandalyesini çekmekle ve yanına oturup keyfime bakmakla meşguldüm. Odanın içindeki çoğu gözü üzerimde hissedebiliyordum ve annesinin kendini beğenmiş bakışı masanın ucundan bizi kesiyordu. Shaw’a bütün bunların aptalca olduğunu ve herkes rahatsız ettiğini söyleyecektim ki şaşkın bir sesin ismimi söylediğini duydum.

“Rule? Rule Archer, bu sen misin? Öğle kahvaltısı için buraya kadar mı geldin?” Yanımdaki sandalye çekildi ve Alexander Carsten, kıdemli bir müşterim, yanıma oturdu. Ona gülümseyip uzattığı eli sıktım.

“Nasılsın Alex? Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Bacağın nasıl? Güzelce iyileşti mi?”

Büyük, içten bir kahkaha attı. Alex bir avukat ya da öyle bir şeydi. Kırklı yaşlarının başındaydı ve gayet başarılıydı. Hoş bir Jag sürdüğünü ve LoDo’da muhteşem bir çatı katı dairesi olduğunu biliyordum, ama böyle insanlara benzemek için fazla sağlam biriydi. Bacağına ve sırtına iki büyük dövme yapmıştım, ayrıca dar kesim gömleğinin ve ipek kravatının altında kollarını kaplayan dövmeler de bulunuyordu, birini Nash, diğerini de Rowdy yapmıştı. Güzel para öderdi ve müthiş bahşış bırakırdı. Burasının dünyada bir müşterimle karşılaşacağım son yer olduğu düşünülürse, bir dakikalık şaşkın

bir sessizliğe gömülmem normaldi. Shaw'un elini bacağıma koyduğunu hissettim ve kendi elimi onununkine sardım.

"Çok güzel iyileşti. Aslına bakarsan birkaç haftaya yanına uğrayıp sana göğsüm için bir parça çizdirmeyi düşünüyordum. Peki, ne yapıyorsun burada?"

"Ben aslında Brookside'liyim ama burada olmamın nedeni kız arkadaşımın bir şeyi ispatlamak konusundaki ısrarı." Kafamla Shaw'u gösterdim ve Shaw bana gözlemlerini kısarak baktı. Alex ikimize birden bakıp bir kahkaha daha koyuverdi.

"Eleanor Landon'ın kızıyla mı çıkıyorsun? Eminim ona küçük bir Noel şoku olmuştur." Sanırım Shaw'un babasıyla ayrıldıktan sonra soyadını değiştirmemişti, ya da sadece politik bir propagandaydı.

"Ah evet, kendisi çok da büyük bir destekçimiz değil."

"Sen canını sıkma, duyduğuma göre hiçbir şeyin çok da büyük bir destekçisi değil. Bu toplantılarda tanıdık bir yüz görmek hoş oluyor. Umarım birlikte kalırsınız, biraz kültür şoku bu insanlara iyi gelecektir. Yoksa burada olanlar gerçekten çok sıkıcı."

Yumruklarımızı birbirine vurduk ve annesine daha ne kadar kalmamız gerektiğini sormasını söylemek için Shaw'a döndüm. Ama odadaki herkes sanki bir yüzüm daha varmış gibi bana bakıyordu.

"Ne oldu?"

Shaw gülüp başını omzuma yasladı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Ağızma bir parça portakal atıp elini daha da sıkı şe-

kilde kasıklarına bastırdım. “Alex. Dövmelerini yapıyorum. Hatta hepimiz yapıyoruz. Dükkânın daimilerindendir.”

Shaw o kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar akıyordu. “O Alex Carsten.”

“Tamam, biliyorum.”

“Rule, Alex eyalet başsavcısı oluyor. Colorado’daki en itibarlı tüzel kişi o. Annem seçilmesine yardımcı oldu.”

Bir parça daha portakal yedim ve Shaw’un annesinin bana tamamen farklı bir şekilde bakmakta olduğunu fark ettim. “Ne garip. Tüm vücudu dövmeyle kaplı, o gömleğin ve takımın altında ciddi sanat işleri var.”

“Bu o kadar komik ki.”

“Daha ne kadar burada duracağız?”

“Yemek yedikten sonra gideriz. Sonra odama çıkıp toparlanmam lazım, benimle gelip yardımcı olabilirsin.”

“Şatonun kraliçesinin fildişi kuleye çıkmama izin vereceğini düşünüyor musun?”

Bana iyice yaklaşıp elini daha da yukarı çıkardı. Yemekte olduğum portakal neredeyse boğazımı tıkayacaktı.

“Belki o seni orada istemiyor.” yeşil gözleri mutlulukla parlıyordu. “ama ben kesinlikle istiyorum.”

Artık bu aptal yemeğin hemen bitmesini istiyordum. Ağzıma bir parça daha portakal atıp dürtülerimi bastırmak için yüzden geriye doğru saymaya başladım. Kendi ailemle öğle kahvaltısı yapmanın zor olduğunu düşündüm. Shaw’un neden dağılmış ailemi toparlamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Biz Archerlar ne kadar dar-

madagınık olsak da olağm bu zengin insanlar çılgınlıkta
ve edepsizlikte bizi fazlasıyla solluyorlardı.

Onuncu Bölüm

Shaw

Annemin evinden uzaklaşmak için elimden geleni yapıyordum ama her ne kadar planım yemekten sonra kaçmak olsa da Alex tekrar masaya gelip Rule'u konuşmaya tutmuştu. Çalışma arkadaşlarından birinin özel işçilik ürünü bir dövme istediğini ve Rule'un bu iş için çok uygun olduğunu anlatıyordu. Ben annemin hilkat garibesi etkinliklerinden birinde yine uyumsuz kişiyi oynarken bu sefer erkek dövmeli arkadaşım tanınmış birisiymişçesine ilgi topluyordu. Bir nevi komik bir olaydı ve içten içe bunun annemi sinir etmesini umuyordum. Ama artık gitmek istiyordum. Rule'la yalnız kalmak ve kaybettiğim zamanı telafi etmek istiyordum. Aramızdaki şeylerin önemli ölçüde değiştiğini hissediyor ve bir değerlendirme yapıp onun benim için ne anlama geldiğini çözmek istiyordum. Çünkü bana göre buraya gele-

rek bir ilişkiyi tanımlıyordu. Aynı şeyleri hissettiğimizden emin olmalıydım.

Annem odadakilerle ilgilenirken Jack çocuklara bakıyordu, Gabe ise Amerikan iş dünyasının gelecekteki liderleriyle bir olmuş Rule'a ölümcül bakışlar fırlatıyordu. Benimki ise şık giyimli adamlarla çevrilmiş bir hâlde hepsinin ilgisini çekmekte olan bir şeyler anlatıyordu. Bir dakikalığına kaçma fırsatı bulup mutfaktan geçerek odama çıkmaya başladım. Getirdiğim çantaya bütün eşyalarımı sıkıştırıp kırık telefonumu en tepeye koydum. Sanırım Rule'un bana yeni bir tane almasına ses çıkarmayabilirdim çünkü telefonu duvara fırlatmamın asıl sebebi kendisiydi. Unutmuş olabileceğim şeylere bakılırken bir elin belimi kavradığını hissettim.

Rule'un ellerini tanıyordum ve bunlar onunkiler değildi. Aniden doğrulup Gabe'in göğsüne düştüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Gabe kolumu kavradı ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı. "Çık odamdan, Gabe."

"Her şeyi çözdüm, Shaw." Beni sertçe çekmeye devam ediyordu, tuttuğu yerlerin moraracağını anlamıştım. Ondan kurulmaya çalışıyordum ama fazla güç kullanıyordu ve benden daha güçlüydü. "Beni defettin, böylelikle Archer'la sevişebilirdin. Ama artık onu aklından atmış olman gerekiyor. Neler yapabileceğimi göstermek bana bir şans bile vermedin. Düşünüyorum da, beni tamamen unutmadan önce iyi bir karşılaştırmaya ihtiyacın var."

Ondan daha da hızla kurtulmaya çalıştım, gözlerimin kocaman açıldıklarını hissedebiliyordum. "Dalga geçi-

yor olmalısın! Seninle yatmak istemedim çünkü senden hoşlanmıyordum. Seninle o zaman sevişmedim, şimdi de sevişmek istemiyorum. Artık git yoksa Rule seni ka-
ledecek.”

Arkadan bileğimi o kadar sert yakaladı ki acıyla ba-
ğırdım. Yüzünü benimkiyle dip dibe olana kadar eğdi
ve diğer eliyle çenemi yakaladı. Artık gerçekten endişe-
lenmeye başlıyordum, odam evin diğer ucunda ve tra-
kattaydı. Bağırırsam elbet biri duyardı, ancak böyle bir
olayın sonucunun ne olacağını tahmin edemiyordum
Kurtulmaya çalıştım ama o sadece güldü.

“O sokak ucubesinden korktuğum yok, sanatsal de-
hası ya da Carsten’ın bahsettiği zırvalar da ilgimi çekmi-
yor. O pisliğin teki, istediğimi almama engel olamaya-
cak. Sense, Shaw, bana aitsin, artık bunu anlamalısın.”
Beni kuvvetle itti ve yatağa düştüm. Hızla diğer tarafa
kaçtım, böylelikle yatak aramızda kalmıştı. “Buna rıza
göstersen iyi olur, Shaw, yoksa işler çirkinleşecek.”

Zorla nefes alıyordum, bir elim boğazımdaydı. Tit-
riyordum. Arabamın anahtarlarını yatağa fırlattı. “Den-
ver’a kendim giderim. O dövmeli aptalla daha fazla tek
başına takılmanı istemem sonuçta, değil mi?”

Sanki az önce beni taciz ve tehdit etmemiş gibi sa-
kince odadan çıktı. Kendimi şok hissinden çıkarıp eş-
yalarımı aldım ve hızla aşağıya indim. Rule’u mutfakta
etrafa bakınırken buldum, muhtemelen beni aramak-
taydı. Çantalarımı ona verip hemen evden çıkmamız
gerektiğini belirttim. Annem dâhil kimseye güle güle
demeden oradan ayrıldık. Anayola geldiğimizde kendi-
mi tutamayıp gözyaşlarına boğuldum. Vücudum birden

korkmuş hıçkırıklarla titremeye başlamıştı ve bunu durduramıyordum.

O kadar çok titriyor ve histerik davranışlarda bulunuyordum ki Rule çılgına dönmeye başlamıştı. Arabayı yolun kenarına çekip sorunun migrenim olup olmadığını sordu. Ama cevap verecek durumda olmadığım için sadece kucagında kıvrılıp ağlamaya devam ettim.

Şiddetli ağlamamın sona ermesi için yirmi dakika bekledim. Rule hummalı bir hâl almıştı. Beni en yakın acile götürmekten bahsediyordu.

“Gereği yok. Sorun değil, bana bir dakika kadar ver.” Sırtımı okşuyordu, gözleri buz kesmişti. Alnımı alnına dayayıp montumun kollarını sıyırdım. Artık kızarmış ve morarmış olan izler tüm bileğimi kaplıyordu. “Gabe ben eşyalarımı toplarken bana odamda saldırdı. Beni itip tehditler savurdu. Bir şeye karşı çıkmayı bırakmamı söylüyordu, artık neyse, yoksa işler çirkinleşebilirmiş. Beni gerçekten incitti, Rule, canımı yaktı. Derdi ne bilmiyorum ama canım gerçekten çok yanıyor.”

Rule taş kesilmişti, ellerinden biriyle incinmiş bileğimi kavradı ve yumuşak bir şekilde öptü. Beni iliklerime kadar soğutan bir sesle “Onu öldüreceğim.” dedi.

“Farkındayım.” Beni bir süreliğine rahatlatmasına izin verdikten sonra arabaya geçtim. “Yarın tekrar Brokside’a gidip arabamı almam lazım.”

“Sen onu dert etme, Rome’la birlikte gider alırsın.”

“İşte olman gerekmiyor mu?”

“Saat bire kadar boşum. Sanırım Mark’ı arayıp senin için bir sınırlama emri çıkartmasını isteyeceğim.”

“Bunun olduğuna inanamıyorum.”

“Asıl ben senin o çocuğu sorgulamadan gitmemize izin verdiğine inanamıyorum. Etkilemek için ölümüne kasıldığı tüm o insanların gözü önünde kıcını ateşte tırmıklamalıydın.”

“Çok korkmuştum, sadece kaçmak istedim. Seni istedim.” Sesim giderek bir fısıltıya dönüştü ve Rule bana sarıldı. Arabasında bank koltuk olması güzel bir şeydi.

“Ben yanıdayım, Shaw. Ne zaman istersen, nasıl istersen, yanıdayım.”

Yüzümü boynunun çukuruna gömüp nefes verdim. Sanırım bu, birinin bana söylediği en güzel şeydi. “Ya senin bugünkü partinin gözdesi olmana ne demeli? Eminim annem çok kızmıştır. Kalp krizi geçirecek gibi duruyordu.”

“İş dünyasından pek çok müşterim var. Gündelik hayattan insanlar dövme sanatına yatkınlasmaya başladı. Annen bu kadar peşin hükümlü olmamalı.”

“Evet, olmamalı. Gabe yüzünden başının belâya girmesini istemiyorum. Sadece beni rahat bıraksın yeter.”

Tek koluyla bana sarıldı. “Sen benim için endişelenme, Casper. Fazlaca saçma bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Ben de onun seni rahat bırakmasını istiyorum, sadece bunu garantiye alacağım. Bu arada işten tek başına ayrılmaman gerektiğini düşünüyorum, o yüzden Lou’yla konuşup seni eve bırakmasını rica edebilirsin. Ayrıca kafa yorucu programlarımızdan zaman bulabilirsek benimle kalmanı istiyorum ya da ben seninle kalırım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, sırf çocuğun teki

beni rahatsız ediyor diye tüm hayatını baştan düzenlemelisin.”

“Hayır, düzenlemeliyim. Gabe’le başın derde girsin istemiyorum. Sana dokunabileceğini düşünüyor, Shaw. Bunu asla istemiyorum.”

Hoş bir fikir yürüttüğü için daha fazla tartışmaya girmedim. Onun yerine bana iyice sarılmasına izin verip dalgınlıkla elimi bacağına gezdirmeye başladım. Beni nereye götürdüğünü sormamıştım ve açıkçası Rome’unda kaldığını hatırlayana kadar bu umurumda olmamıştı.

“Hey, size mi gidiyoruz yoksa benim evime mi?”

“Bana gideriz diye düşündüm. Sonuçta sabah arabamı almak için Rome’a ihtiyacım olacak. Bu sorun olur mu?”

“Eh, şey... Rome oradayken beraber eve girmemiz garip olur mu? Bugünlük fazla drama yaşadım.”

Kafasını sallıyordu. “Yok, bugün konuştuk. Aramızda bir şeylerin olduğunu biliyor. Yine de piçliğe devam edersem iki bacağımı da kıracağını söyledi, onu unutmayalım.”

“Hmm, neden yaptın bunu?” Bir açıklama yapmama gerek kalmadan neden bahsettiğimi anlayacağını biliyordum.

“Çünkü ben hep bir piç oldum.” Kısık sesle küfretti. “Kadınlar benim için hep kolay oldu. Kokuları güzeldir, tatları da, ve birkaç saniyelğine kafamdaki çatışmanın sesini kısmak için küçük eğlenceleri hayatıma davet ettim. Sen olmayan birini istemeyeceğimi biliyordum ama kızgın ve darmadumandım, bu yüzden her zaman

yaptığımı yaptım. Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüm. Ama öyle olmadı, üstüne bok gibi hissettim ve senin yerini kimsenin alamayacağını iyice görmüş oldum. Bir hata yaptım ama çok daha kötüsü olabilirdi. Tüm içtenliğimle beni affedebileceğini umuyorum.”

İçim acıyordu ama demek istediğini anlamıştım. “Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Ama bu durum her kavgamız benden uzaklaşmanı doğrulayacak bir bahane olmamalı. İncinmiş duygularını tamir etmek için başka bir kızın kullandığın zamanlarda başka tarafa bakmanı bekleme.”

“Artık yapmayacağım. Bunu halledeceğim, Shaw, yemin ederim.”

“Öyle umuyorum. Çünkü aynı fikirde olmadığımız anlar gelecek Rule. Bu şey başlamadan önce de tartıştık o yüzden ileride de tartışacağımızı biliyorum.”

Eli kolumu okşuyordu. “Bence hava hoş, seninle barışma seksi yapmak mükemmel bir deneyim olacak.”

Buna karşı çıkmıyordum, sessiz kalıp arabayı sürerken beni rahatlatmasına izin verdim. Normalde dinlediği punk ve metal tarzları yerine Straylight Run’ı açmıştı. Evinin önüne park ettiğimizde artık kendime gelmiştim. Çantamı alıp beni eve doğru yönlendirdi. Rome ve Nash kanepeye yayılmış televizyona bağırıyorlardı, Broncos’un kaybediyor olmalıydı. İki de ben içeri girince yüzlerinde bir rahatlama ifadesiyle bana baktı.

“Şükürler olsun. Sanırım artık uyku vakti gelmiş bebek gibi ağlamayı keser.” Rule Nash’in ensesine vururken Rome kalkıp bana sımsıkı sarılıp havaya kaldırdı.

“Ona bir şans verdiğine sevindim küçük kız.”

Tekrar yere indiğimde ikisine birden sırtıp Rule'a döndüm. "Ayden'ı aramalıyım ama telefonum berbat hâlde. Seninkini kullanabilir miyim?" Öncelikle eski mesajları ve arama geçmişini silmesini bekledim ama o direkt telefonunu bana uzattı. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini belli etmek istemediğim için dudağımı ısırıp koridora yöneldim. "Sesten onu duyamayabilirim, en iyisi odana gideyim."

"Tabii, ben önce biraz çocuklarla konuşmak istiyorum." Sesindeki ciddilik onlarla Gabe hakkında konuşacağını belirtiyordu. "Hemen gelirim."

Rehberini karıştırma ve mesajlarına bakma isteğini bastırıp Ayden'ı aradım. Rule'un numarasını bilmediği için cevap verip vermeyeceğini bilmiyordum. Ancak ona Gabe'le olanları anlatmak istiyordum. Ayden üçüncü çaldırışta açtı.

"Alo?"

"Selam, benim."

"Bu kimin numarası?"

"Dâhilik edip telefonu duvara fırlattığım için seni Rule'dan arıyorum."

Ayden güldü. "Sana kulüpteki kızdan bahsettiğim için yaptın, değil mi?"

"Aynen."

"Ama şu an ondan aradığına göre işleri yoluna koymuş olmalısınız."

"Özür dilemeye Brookside'a geldi ve annemin öğle kahvaltısına kalıp ortamın yıldızı oldu. Onu affetmemek imkânsızdı."

"Senin adına sevindim. İçimden bir ses o çocuğun

bir kamyon dolusu dertle birlikte geldiğini söylüyor. Buna alışman gerekebilir.”

“Eh, ben de kendi çapımda az dertli sayılmam.” Banyoya gidip lavaboya doğru eğildim. Aynada bana bakan kişi korkutucuydu, tedirgin ve olduğundan da soluk görünüyordu. “Gabe beni gasp etti. Beni odamda sıkıştırıp her türlü saçmalıkla tehdit etti. Ne yapacağım hakkında hiç bir fikrim yok. Rule takımı toplayıp onu linç etmeye hazır ama benim yüzünden derde girmesini istemiyorum. Güç bir durum.”

“O pislik sana dokundu mu?”

İç geçirdim. “Evet. Vücudumda morluklar var.”

“O zaman Rule ona ne yapıyorsa yapsın. Yasaklama emri çıkartsanız iyi edersiniz.”

“Öyle düşünüyoruz. Eskiden polis memuru olan bir müşterisi var, sanırım onu arayacak. Ayrıca benimle kalmak istediğini söyledi ya da her şey düzelene kadar benim burada onunla kalmamı istiyor.”

“İşler ciddileşmeye başlamış gibi.”

“Rule deniyor.”

“Eh, şimdilik hiç yoktan iyidir sanırım. Ne zaman yeni bir telefon alacaksın?”

“Muhtemelen yarın, Rule bana yeni bir tane alacağını söyledi.”

“Vay be, doğru düzgün özür dilemesini bilen adamları severim. Yarın görüşür müyüz?”

“Belki, sana haber veririm.”

“Seni seviyorum tatlı kız. Kendine dikkat et, bırak Rule bir süreliğine sana özen göstereyim. Bunu hak ettin. Bunca zaman ona fazlasıyla özen gösterdin zaten. Artık onun sırası gelebilir.”

“Bir ilişkide iki tarafında eşit şekilde özen göstermesi gerekmez mi?”

Gülüştü kulağa keskin geliyordu. “Bunu yanlış kişiye soruyorsun tatlım, geçmişimde pek de övünülecek şeyler yaşamadım.”

“Ayden, konuşmak istediğin bir şey var mı? Biraz, ne bileyim, normalden üzgün duruyorsun.”

“Hayır, ben iyiyim. Sen şimdi bunları kafana takma tatlım. Son iki gündür seni çok özledim.”

“Ben de seni çok özledim.”

Telefonu kapatıp lavabonun kenarına koydum. Kazığının kollarını sıvayıp yüzüme soğuk su çarptım. Saçımdaki tokayı çıkarıp sıkıca örülmüş olan örgüyü açtım ve saçlarımı omuzlarımın üzerinde serbest bıraktım. İnci kolyemi çıkarıp topukluları bir kenara tekmeledikten sonra biraz daha kendim gibi hissetmeye başladım. Yatak odasının kapısının açıldığını ve Rule’un bana seslendiğini duydum.

“Buradayım.”

Odasının her tarafına saçılmış eşyaların arasından geçerken küfrediyordu. Banyonun kapısı açıldı ve Rule’un gözleri aynada benimkileri buldu. Bakışlarındaki soğukluk endişeyle gölgelenmişti. “İyi misin?”

“Bayağı korktum ama onun dışında iyiyim.”

“Annenin seni babana gammazlayacağı konusunda endişeli misin?” Ellerini iki yanıma koyup beni lavaboya la kendi arasına aldı.

“Onu durduramayacağım için öyle bir şey olursa onunla da sonra ilgilenirim.”

“Okul ne olacak? Eğer istediğini yapmazsan ödemeyi bırakacağını söylemişti.”

Göğsüne yaslandım. “İkisi de bana karşı o tehdidi kullanmaktan hoşlanıyor. Bu onların en sevdiği yaptırım aracı. Sanırım ikisinin de asıl derdi neden tıp okuluna gitmek yerine Subway’e çalışan bir kızları olduğunu açıklamak zorunda kalmamak.” Omuz silktim. “Parayı keserlerse de bir B planı bulurum.”

“O kadar mı.”

“Aşağı yukarı.”

“Bu kadar uyum sağlayabilen biri olduğunu hiç bilmezdim.” Onu güldüren bir surat yaptım, ellerini daha sarıp karnıma doğru getirdi. “Çocuklar pizza sipariş edip oyunun kalanını izleyecek. Gece için planının ne olduğunu öğrenmeye geldim.”

Saçımı itip başımı omzuna yasladım. “Sanırım sıcak bir duş alıp biraz kestireceğim. Bu hafta berbat geçti, okul da beni fazlasıyla yordu. Kendimce rahatladığım son zamanı hatırlayamıyorum.”

Koyu kaşları havaya kalktı. “Biraz içeride takılsam sorun olur mu?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Ciddiyim, biraz zaman geçirin. Ben iyiyim.”

Bir süre bana bakakaldı, şaka yapmadığımdan emin olmak ister gibiydi. Çocuklarla zaman geçirmesinin sorun olmadığını belirtircesine çenesinin altını öptüm. Dudakları saçlarımı okşuyordu. Odadan çıkarken “Çantamı getiririm.” dedi.

Çantayı lavaboya koyup yüzüme derince bakmadan önce beni sertçe öptü. Gülüp onu dışarı ittim ve kapıyı yüzüne kapadım. “Biraz erkek erkeğe vakit geçirin. İşin bittiğinde burada olacağım.” Odasının kapısının kapan-

masını duyduktan sonra soyunup duşa girdim. Benim için en iyisi bir daha annemin düzenlediği herhangi bir etkinliğe katılmamak olacaktı. Vücudumun her köşesini kızarıncaya kadar ovdum, Rule'un erkek parfümü kokulu losyonunu kullandığım için deodorantın varlığından yeni haberi olmuş on yedi yaşında bir erkek çocuğu gibi kokuyordum. Şampuanı ve saç kremi bile erkekler için üretilmişti. Bu yüzden duştan çıktığımda normalde tercih ettiğim limon ve hindistan cevizi kokusu yerine baharatlı sandal ağacı kokusuna sahiptim. Saçlarımı ellerimle açtım ve bir tişört ve eşofman altı bulup Rule'un dağınık yatağına kendimi bıraktım. Bir haftadır ilk daha gerçekten nefes alabiliyormuş gibi hissediyordum. Rule'un tarafına yuvarlanıp içerideki bağırsağa rağmen saniyeler içinde uykuya daldım.



Sıcak eller vücudumu ağırbaşlılıkla okşuyordu. Çoktan uyarılmış bir şekilde Rule'un temasının baştan çıkarıcılığıyla uyandım. Karanlığa alışmak için gözlerimi kıptım ama ağzı kasıklarına değince onları tekrar sımsıkı kapattım. Bu en iyi rüya olmalıydı, ancak şu an uyanıktım ve nefesi en hassas noktalarım okşarken kıpırdanmaya başladım. Başına uzanmak istediğimde parmaklarım kazınmış saçlarına gelince kıkırdadım. Kafasının yüzeyi parmaklarımı gıdıklıyordu.

“Mohavkını gerçekten özlüyorum.”

“Geri uzar.” Dilinin ıslanmış bölgemde gezindiğini hissedip ciğerlerimi acıtacak şekilde nefesimi çektim.

Rule gülüp beni sıkıca tuttu. “Ben de bunu özledim. Kimse senin kadar tatlı değil Shaw.”

Dilindeki metalin hareket ederken yarattığı baskıyı hissedebiliyordum. “Beni ordularca kızla karşılaştırıyor olmana sinir olmalıyım ama sanırım bunu bir iltifat olarak almayı tercih edeceğim.” Son kelimem bastıramadığım bir inlemeyle sönmüştü. Rule bacaklarımı kaldırıp dilini arzuyla yanan kısımlarımın ortasına yerleştirdi. Bazı iş arkadaşlarımdan ve hatta Ayden’dan erkeğin kadına böyle bir şey yapmasının sevişmenin en iyi yanı olduğunu duymuştum ama böyle bir şeyi fazlasıyla aktif ve samimi bulduğum için kendimce şüphelerim vardı. Haklıydım. Rule nemli kıvrımlarımı yalayıp öperken neredeyse çılgına dönmek üzereydim. Bana böyle şeyler yaparken nasıl etkilendiğimi saklamanın bir yolu yoktu. Ne yaptığını biliyordu. Bir noktada adını bağırarak üzereydim ki içeride uyumakta olan kardeşini anımsayıp tepkimi bastırmak için yumruğumu ağzıma tıkladım. Görüşüm bulanıklaşıp parlak bir renk yığını hâlini almıştı. Başka erkeklerle nasıl olduğunu bilmiyordum ama Rule’la yaşadığım diğer her şey gibi bu da mükemmel bir deneyim olmuştu.

Ter içinde ve bitap düşmüş durumda uzanmaya devam ederken o doğrulup aceleyle kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Bunu izliyor olmak bile başlı başına bir gösteriydi. Yanıma uzandığında çoktan inlemeye hazırdım.

“Kesinlikle güzel bir uyandırma yöntemi.” Dönüp bacaklarımın arasına yerleşirken kollarımı omuzlarına attım.

“Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdin. Uya-

nıp bize katılmanı boşuna bekledim.” Başını eğip yüzünün kenarını kokladı. “Gelip seni kontrol etmek istedim, uyurken o kadar huzurlu ve tatlı görünüyordun ki kendime engel olamadım.” Kulağımdan boğazımın gerisine kadar öpücükleriyle bir yol çiziyordu. Parmakları hafifçe bileğimi okşadı ve morluk izine geldiğinde durdu. Gabe’in bıraktığı koyu renkli halkalar soluk tenimle karamsar bir tezat oluşturunuyordu. Rule bileğimi yakalayıp hafifçe öpünce içimde kabaran hislere kapılmaktan kendimi alamadım.

“Böyle bir şey asla olmamalıydı, çok üzgünüm.”

Elimi vücudunun yanında sürükledim, parmaklarım kemiklerinin üzerinde dans ediyordu. “Ben asıl oraya hiç gitmemeliydim. Ailemle arama sınır koymayı ve bu sınırları korumayı öğrenmeliyim. Onları mutlu edebilmek için önem verdiğim şeylerden vazgeçmeme değmez bu.”

Okşamakta olduğu elimi alıp başımın üstünde sabitledi, donuk gözleri bana istekle bakıyordu. “Shaw, bir şeyler kötü gittiğinde her şeyi daha da berbat eden kişi benim, fazla abartıyorum ve artık bundan vazgeçmeliyim. Yine de, sen tekrar o piçle aynı ortamda bulunarak kendini bilerek tehlikeye attığında durup bunun olmasını izleyeceğimi düşünme.”

Cevap verme şansı bulamadım çünkü beni öpmeye başladı. Farklı bir şiddetle öpüyordu, ciddi olduğunu ve aramızdaki şey her neyse ona ciddiyetle bakmam gerektiğini anlamıştım. Kaçamak ısırmalar ve metalin acı tadı da olmak üzere Rule’u tanımlayan her şey vardı. Boşta olan elimi de tutup diğerinin yanına götürdü. Artık al-

tında tamamen uzanmış bir hâldeydim. Eğilirken yüzünün muzip bir istekle parladığını gördüm.

“Bu hâlde olmandan hoşlanıyorum sanırım.” Eli belimin altında gezinirken hafifçe iniliyordum. Beni vücudunun altında hapsedmiş olmasında hoşlanmıştım. “Benim insafıma kalman hoşuma gidiyor. Sana istediğimi yapabilirim.” Bunu göğüslerimden birini ağzına alıp canımı yakana kadar emerek kanıtladı. Bunu ilk yaptığımızda da orada bir morluk olmuştu ama bu seferki farklı görünüyordu. Ona ait olduğumu belirten bir ışıret gibiydi.

“Yapmak istediğin her şeyi benim de istemem güzel bir şey olsa gerek.” Bacağımı havaya kaldırıp belinin etrafına sardı. Çoktan sertleşmiş hâlde bana dayandığını hissedebiliyordum. Biraz hareket edip içime girmesini sağladım. Hemen çıkıp bana sıırttı.

“Çok da sabırsız.” Havadaki kollarımı oynattım.

“Tahmin bile edemezsin.”

Kıkırdayıp beni öptü. “Söyle o zaman.”

Sadece arzuma odaklanarak onu içime almaya çalıştım ama alaycı bir gülüşle dışarıya çıkıp duruyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Ona bir günde açıklayabileceğim gerçeklerin de bir sınırı vardı. Diğer bacağımı hafifçe oynatıp sadece birkaç milimetre farkla içime yerleşti. Titremeye başlamıştım. “Neden hepimiz Remy’yle senin aranda bir şey olduğunu düşünüürken aklında hep ben vardım? Söyle bana. Söyle, Rome neden senin uzun süredir benden hoşlandığını düşünüüyor? Neden bunu yapmak bana öncekilerden çok daha farklı geliyor? Söyle hadi.”

Hareket etmeme izin vermesini izliyorum ama gözlerimi açtığımda beni dikkatle izlemekte olduğunu gördüm. Bir şeyler söylememi bekleyecekti. Bir süre gözlerine baktıktan sonra konuştum. “Çünkü bunu asla istemezken bile hep seni istiyordum, bu kalbimi defalarca kırarken bile. Hep seni istedim.”

Kelimelerim onda bir şeyi değiştirmiş gibiydi. Gözleri donuk bir ışıkla parladı ve birden içime girdiğini hissettirdi. Dünyanın geri kalanı durmuştu. O anda önemli olan tek şey yapmakta olduğumuz şeydi. O da en az benim kadar önemsiyordu bunu. Her itişte temposu değişiyordu. Yatakta hep biraz vahşi ve yasaksız olmuştu ama bu sefer dediklerim içindeki asıl kişiyi serbest bırakmış gibiydi. Karşımdaki gerçek Rule'du. Ona yaklaşanları caydırmak için dövmele ve metal parçalarına bürünmüş bir çocuktur. İnleyip nefes çekerken sonunda adını sayıklayarak onunla birlikte kopma noktasına ulaştım. Farklı hissediyordum. Daha derin ve daha güçlü. Nihayet alınlarımız birbirine dokunduğunda tamamlanmış hissettirdi.

Gönül ferahlığıyla iç geçirip ona sarıldım. Beni sıkıca kavrayıp ezilmemem için yana uzandı. Gözlerimi kapayıp uykuya dalmak üzereydim ki tüm vücudunun yanımda kasıldığını hissettirdi ve ne olduğunu anlamaya çalışmak için doğruldu.

“Ne oldu?”

“Yatak ıslak.”

Boş boş yüzüne baktım. “Yani?”

“Yani korunmadık. Aptal bir ergenken bile korunma kullanırdım. Tanrım, neden o kadar iyi hissettiğini şimdi anladım.”

“Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

“Neden?”

Yüzümü buruşturup diğer tarafa doğru hareket ettim. “Annemin yüzünden. Archer çocuklarıyla yattığını düşünüyordu. Ben de kanamalarımı düzenlediğim için kullanmaya devam ettim. Yani sorun yok.”

Beni tekrar göğsüne çekip saçımı yüzümünden itti. “Bendeki geçmişle şansını zorlamak istemezsin.”

Burnumdan soludum. “Anı mahvetmeyi iyi biliyorsun Rule.”

“Ama seni koruyacağımı söylemiştim, kendimden bile. Dükkânda vücut salgılarıyla ve bir sürü iğneyle çalıştığımız için temiz bir sağlık raporumuz olmalı. Benim son raporum tertemizdi ve dediğim gibi daha önce hiç korunmasız seks yapmadım. Yani mükemmel yeşil gözleri olan ateşli bir sarışınla karşılaşana dek.”

Vücuduna iyice sarılıp beni daha çok sarmalamasını izledim. Üstünde ismi yazan eli göğsümün üzerine gelmişti. Parmağımla harflerin üzerinde gezindim. “Sana güveniyorum, ikimizi seviyorum o yüzden bunun üstüne gitmeyeceğim.”

“Öyle mi?”

“Öyle, çünkü dediğim gibi, hep seni istedim Rule, içten içe olmamasını dilerken bile.”

“Bunu görebilmiş olmayı isterdim.”

Parmaklarımızı birbirine geçirdim. Böyle kaynaşmış hâlde hoş bir görüntü oluşturunuyorlardı. Onun parmakları uzundu ve dövmeyle kaplıydı, benimkiler ise daha küçüklerdi ve sıkıcı pembe renkte bir ojeye bulanmışlardı. Ama yan yana ilgi çekicilerdi ve daha canlılardı.

Rule'ün nefes alıp verişini dinleyerek uykuya dalıyordum. Hap kullanmıyor olsaydım bile az önce yaşamış olduğum çılgın, davetkâr ve kesinlikle korunmasız sek-
san tüm risklere değdiğini düşünüyordum. Dünyaya başka bir sorunlu Archer çocuğu getirmekten daha kötü bir gelecek düşünemezdim.

On Birinci Bölüm

Rule

“Eve gelip seni mutfakta Remy’yle otururken ilk gördüğümde aklımda kardeşimin yine nasıl bir işe kalkıştığını düşünmek vardı. Sen soluk ve fazlasıyla korkmuş görünüyordun. Gözlerin normalden iki kat büyüktü ve genel olarak yuvasından düşmüş bir kuş gibiydin. Remy’nin ihmal edilmiş insanlara karşı hep zayıf bir noktası olmuştu o yüzden şaşırmamıştım, ama ailemin geri kalanının sana bu kadar hızlı kanlarının kaynaması beni şaşkına çevirmişti. Archer kardeşleri olarak hep bir takım olacağımızı düşünürdüm. Ama senin gelmenle bu bağ resmen kopmuştu ve ben olduğumdan da büyük bir yüz karası olarak görülmeye başladım. Rome sana bayılıyordu, annem ve babam hemen seni ve Remy’yi bir kabul etmişlerdi. Ben yine dışlanmıştım. Hissettiğim bütün o itilmişlik hissini toplayıp sana yansıtmayı tercih ettim. Remy ve en hep bir bütünün iki yarısı olmuştuk ve sen çıkıp gelince bu gücünü yitirir olmuştu. Sanı-

rım benim kardeşim olmak yerine senin kahramanın olmaya daha fazla zaman ve çaba harcaması beni kıskandırmıştı.”

“Seni ilk gördüğümde dehşete düşmüştüm. Okulda seni Remy’yle görürdüm, herkes Archer ikizlerinden sanki mitolojik karakterlermiş gibi bahsederdi. Remy çok sportifti, doğru arkadaşları ve iyi notları vardı. Senin başın hep belâdaydı, kendinden büyüklerle takılıp durmadan dersi ekerdin. Remy beni kurtarıp bana kucak açmıştı, hayatımdaki hiçbir şeyin uzaktan yakından eğlenceli olmakla ilgisi yokken beni güldürürdü. Hayatımdaki kimse bana iyi davranmayı denememişken o bana nazik olurdu. Beni mutfağa oturtup siz eve geldiğinizde endişelenmememi söylemişti. Sonunda Rome ve sen itiş kakış içeri girdiğinizde Rome bana bakıp kafasını sallamıştı ve Remy’ye bir başka kaybolmuş çocuk daha mı getirdiğini sormuştu. Sense sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakıp Remy’ye hâlâ pizze yemeye gelip gelmeyeceğini sormuştun. Remy’den çok daha farklı bir şekilde güzel olduğunu düşünmüştüm. Birbirinize çok benziyordunuz ama sen görünüşünü o kadar ilgi çekici bir şeye dönüştürmüştün ki gözlerimi alamamıştım. Tam on beş dakika boyunca sana bakakalmıştım ve sen, Rome gittiğinde bana tekrar bir bakış atıp “Ah, Rem, şu kıza bir bardak çay falan versene, Sevimli Hayalet Casper’a benzemeye başladı.” Remy de başını sallayıp karşıma oturmuştu. Daha o anda anlamıştı. “Rule iyi biridir, Shaw, hatta en iyisidir. Onu dünyadaki her şeyden çok severim ama kendisi aynı zamanda on altı yaşında ve bir Archer. Hazır yapabiliyorken şimdiden bir aşk acısını engelleyebilirsin.” Yıllar boyunca aptalca davrandığımı ve senin önceliklerin bambaşkayken kendimce heyecanlanmamı söyleyip durmuştu. Derken, ölümünden yaklaşık bir yıl önce, benim de okul için Denver’a gelmemi ve sana olan hisle-

rimi açıklamamı söylemeye başladı. Birden çöpçatan Remy'ye dönüşmüştü. Açıkçası bunu biraz tuhaf bulmuştum. Sonra o kaza oldu ve aklını neyin değiştirdiğini sorma şansını asla bulamadım.”

“Bunu öğrendiğime sevindim ve hâlâ Casper’a benzediğini düşünüyorum.”

“Ben de sevindim, bana Casper demen de sorun değil, hatta biraz tatlı bir şey. Ayrıca beni böyle çağırmaya başladığın ilk zamanlarda özel olduğumu düşünüyordum çünkü diğer kızların kendilerine ait bir lakabı yoktu. Onlara sadece tatlım, bebeğim ya da canım derdin.”

“Sen özelsin, önce de özeldin. Ben sadece bunu göremeyecek kadar aptaldım.”

“O zaman sana hazır olabileceğimi sanmıyorum.”

“Şimdi hazır mısın?”

“Her zaman.”

Bu sakın konuşma, artık farklı bir gözle bakmaya başladığım kız hakkında bana tamamen yeni bir bakış açısı kazandırıyordu. Aynı zamanda merhum kardeşime sorma fırsatımın olmadığı bir sürü soruyla dolmuştum. Shaw’un benden hoşlandığını bilmesine rağmen neden bunca sene hepimizin onların çıktığına inanmasına izin vermişti? Yalancı ve düzenbaz bir fikir gibi duruyordu, Remy’den çıkmış bir fikir gibi değildi. Aynı zamanda neden bunları gelip bana söylemediğini de merak etmekteydim. İlk gençlik çağlarımda Shaw’a bir şeyler vaat edecek bir tavırda değildim, ancak yine de gelip onun hislerinden bana bahsetmemiş olması garip geliyordu. Bilseydim hislerinin üzerinden buldozerle geçmek yerine yanında daha dikkatli davranabilirdim.

Bu sessiz konuşma, Shaw okula gitmek için odamın

etrafında sekerek hazırlanırken geçmişti. Yanında sadece “anneyle yemek” kıyafetleri vardı, evine kadar gitmesini istemediğim için dolabımdan bir tişört almasını söyledim. Yanımda yarı-çıplak ve tamamen seksi bir kızın erkek kıyafetleri denemesini izlemek eğlenceli bir şeydi. Taytı ve botlarının üzerine neredeyse dizlerine kadar inen Black Angels tişörtümü giymeye karar vermişti. Onu okula bırakmak birden daha keyifli gelmeye başlamıştı. Saçını toplamaya çalışırken ona dokunmaya çalışan ellerimi itiyordu. Kendimi sadece tek gecelik ilişkilere adayarak kaçırdığım şey bu tür bir yakınlıktı. Shaw’la takılmayı seviyordum, onun banyomu ve eşyalarımı kullanmasını seviyorum ve düşündükçe fark ediyordum ki bu hafta olmasını özlediğim tek yer yatağım değildi.

Dudaklarıma çabucak bir öptüçük kondurup bana kahve ve kahvaltı hazırlayacağını söyledi. Zorlukla yataktan kalkıp Mark’ı aramak için telefonuma bakındım. Shaw’la Davenport arasına koyabildiğim kadar çok mesafe koymakta daha fazla zaman harcamaya niyetim yoktu. Koyu bir kot ve tişört giyip yüzüme soğuk su çarpmak için banyoya girdim. Dişlerimi fırçalarken telefonum çaldı, Mark lavaboya tükürdüğüm an konuşmaya başladı.

“Ne oldu, evlat?” Tıraşı gelmiş yüzümü aynada süzüyordum, şu an kafamda saç olmadığını düşünerek sakalımı bırakmaya karar verdim. Belki bir keçi sakalı bırakırdım.

“Merhaba, Mark, rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama sıkıntılı bir durum söz konusu ve biraz tavsiyeye ihtiyacım var.”

“O güzel kızı üzdün mü yoksa?”

Gülüşüm lavaboda yankılandı. “Evet, ama o kısmı kendi başıma hallettim, yine de aramamın nedeni o. Eski erkek arkadaşı sapığın teki, reddedilmeyi kabullenemiyor. İş yerinde karşısına çıkıyor, her yerde onu takip ediyor, günde milyonlarca kere arıyor ve ailesinin tanıdığı olmasına güvenip kızın yanında olmak için bahaneler uyduruyor. Bu hafta sonu yalnızken onu köşeye sıkıştırıp taciz etti. Kollarında morluklar bırakmış, üstüne onu geri kabul etmezse yapacaklarını sıralayıp onu tehdit etmiş.”

“Şu an hapiste olmamana şaşırdım.”

“Eh, evden ayrılana kadar bana bir şey söylemedi. Zaten çocuğa her koşulda Shaw’u rahat bırakmasını söylemiştim.”

“Çocuğun adı ne?”

“Gabe Davenport.”

Mark düşük bir ıslık çaldı, ileri geri volta attığını biliyordum. “Yargıç George Davenport’un oğlu olandan bahsediyor olabilir misin?”

“Galiba. Babası oldukça ona hiçbir şey yapamayacağımızı söyleyip duruyordu.”

“Haklı olabilir. Bence hemen bir kişisel koruma emri çıkartmalıyız. Ama büyük olasılıkla Davenport oğlunun işin içinde olduğunu görürse onay vermeyebilir.”

“Bu saçmalık.”

“Öyle, ama yine de denemeliyiz, yoksa elimizde dosyaya geçirilmiş bir şey olmaz. Bu konuda dikkatli olmalısın, evlat. Davenport adı yargı sistemimizde önemli bir yere sahiptir, yanlış tarafta olmak istemezsin.”

Sinirle elimi kafama götürdüm. “Onu Shaw’un yanına yaklaştırmayacağım, Mar, bu kadar basit.”

“Bu hoş bir şey ama yine de belâya davetiye çıkarmamalısın. Oğlanın peşine düşüp içeri tıklırsan kızı kolay hedef hâline getirmekten başka bir şey yapmazsın.”

“Kızgınım Mark, aptal değil. Ben de Shaw’un güven-de olmasını istiyorum, oğlana haddini bildirdim de, ama yüzünü dağıtarak bir yere varamayacağımı biliyorum. Yine de üstüme gelirse işler değişir.”

“Üstüne gelirse sen de onun üstüne gidersin, ama unutma ki böyle insanlar yumrukları yerine yasaları ve düzenlemeleri kullanarak kavga ederler. Shaw’a fazlasıyla dikkatli olmasını söyle, yanında hep birini bulundursun. Bir şok tabancası edinsin. O çocuk bir daha dibinde biterse de polisi arasın. Çocuk onu rahatsız etmeye devam ederse bir taciz raporu çıkartabilir, işin içine polis girince yargıcın yapabileceği pek bir şey kalmaz. Yine de her ihtimale karşı ona numaramı ver, soruları varsa ya da konuşmak isterse beni arayabilir. Dediğim gibi, kendine özel bir kız bulmuşsun, evlat. Ona göz kulak olmalısın.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Biliyorum. Ayrıca, Rule,” sözünü bitirirken bir süre duraksadım. “Sonunda durulduğunu görmek güzel bir şey. Bana hep biraz oğlumu hatırlattın, çılgın ve tasassız, ama sana istek verecek bir şeye ihtiyacın vardı. Bu oğlum için ülkesini korumak ve özgürlüğümüz için savaşmak oldu. Bence senin amacın da sevgiyi ve öyle bir kızın ilgisini hak ettiğini anlamak olacak. Kendinize iyi bakın. Haberlerinizi bekliyorum.”

Açılan kapıdan Shaw'un kafası içeri girerken telefonu kapattım. "Gel hadi, yemek yiyip çıkalım."

Ona baktım. Ona gerçekten baktım ve göğsümdeki sıcak şey birden tam ortamda yerini buldu. Onu banyoya çekerken yeşil gözleri büyü müştü. Bacaklarımın arasına yerleşti ve başımı kafasının üstüne koydum. Boy farkımız bazen çok elverişli olabiliyordu.

"İyi misin?" Ellerini belime koyup bana sıkıca sarıldı.

Yüz yıldır tutuyormuşum hissi veren bir nefes saldım. Birden farkına varmıştım, ailem nasıl bakarsa baksın, geçmişte ne olmuş olursa olsun sonunda bir şeyi doğru yapıyordum. "Evet, iyiyim. İyiden de iyiyim, açıkçası."

"Tamam öyleyse, geç kalmak istemiyorum o yüzden gelip biraz krep ye ve beni okula bırak." Kışıma hafifçe vurup banyodan çıktı. Gülüp başımı salladım ve onu takip ettim. Rome uyanmıştı, Shaw'un dünkü tuhaf yemek anılarını dinlemekteydi. Nash ortalıkta yoktu. Dün ikisine de Polo Tışört'le olanları anlatmıştım ve sanırım ikisi de çlgınca bir şey yapmamam için yabah yanımda olmaya karar vermişti. Kardeşim otururken bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyordu ama Shaw yanımda bizle kahvaltı yaparken ayrıntılara girme niyetinde değildim.

"Hâlâ benimle gelip Shaw'un arabasını almak istiyor musun?"

"Evet, ama hazır gitmişken annemi ve babamı da ziyaret etmek istiyorum. Gelmek ister misin?"

Yapmak istediğim son şeyin ailemi görmek olduğunu biliyordu, bu yüzden ona el hareketi çekmekle yetindim. "Yapamam. Zaten öğleye randevum var."

Shaw önümüze tabakları koyup yanıma oturdu. Bana sıcak bir gülümseme attı. İyi hissetmenin yanı sıra bunun uzun zamandır aradığım şey olduğunu da biliyordum. Evimde gibi hissediyordum, kardeşim, bu kız, arkadaşlarım ve etrafımı saran her şey birden çok mantıklı gelmeye başlamıştı. Remy'nin ölümünden beri yakalayamadığım bir anlaşılabilirlik hissi yaşıyordum. Ailemi seviyordum ama asla onların bir parçası gibi hissetmemiştim. Oluşturduğum bu dünya ve bu hayat güzeldi, beni olduğum gibi gören ve buna rağmen beni seven sağlam insanlarla doluydu. Boğazım düğümlenmişti, bütün bu duygu yoğunlaşmasını bir bardak portakal suyuna gizlemek istedim, yoksa bir bebek gibi ağlayacaktım. Boğazımı temizledim. "Shaw'u okula bırakıp gelirim, olur mu?"

"Tabii. Nash'i uyandırırım. Belki sen gittiğinde benimle spor salonuna gelir."

Shaw'a baktım. "Okuldan sonra işe Ayden'la gidiyorsun, değil mi?" Shaw başını salladı ve kahvaltı etmeye devam etti. "Güzel. İşin bittiğinde gelip seni bardan alırım. Araban burada olacak, evine gitmek istersin diye."

Omuz silkti. "İşten ikide çıkıyorum. Pazartesi futbol gecesi olduğu için yoğun oluyor. Büyük ihtimalle burada kalırım, hem yarın gidip yeni bir telefon bakmamız gerekiyor."

"Niye sana bir telefon borcu var?" Rome'a kızgınca baktım ama ona çenesini kapatmasını söyleyemeden Shaw cevap vermişti.

"Kendiminkini yanlışlıkla kırdım, Rule da yeni bir telefon almayı önerdi."

“Gerçekten mi? Bu beni küçük kardeşime benzemiyor.” Sadece beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum ama mükemmel bir seks hayatı ve Shaw’un yanımda olup sabahları önüme krep koyması bunu zorlaştırıyordu. Rome’a gülümseyip sandalyemde geriye uzandım ve elini Shaw’un elinin yanına koydum.

“Yeni bir sayfa açıyorum.”

Rule homurtulu bir kahkaha koyuverdi, eğlenmekte olduğu gözlerinden anlaşıyordu. “Senin bir başkasını düşünmen bir sayfa değil koca bir ağacı çevirmek gibi bir şey. Ama yine de senin için sevindim. Düşünceli biri olmak senin için iyi bir değişim olacak.”

“S.ktir git. Shaw gözlerini devirip çatalını tabağına koydu.

“İkiniz de saçmalıyorsunuz ve ben geç kalıyorum. Haydi, çıkıyoruz.”

Uzanıp yanağını öptüm. “Ayakkabılarımı alıp hemen geliyorum. Sen de eşyalarımı al. Kahvaltı için teşekkürler.”

“Ne demek.” O odadan çıkarken ayağa kalktım. Rome’a sinirle bakıyordum.

“Nazik olmayı bilmiyor muyum?”

“Sadece bir şeyi istediğinde...”

“Doğru. Onu istiyorum.”

“Onu çoktan almışsın gibime geldi.”

“Şimdi sadece bunu nasıl batırmayacağımı bulmam lazım.”

Rome da ayaklandı. “Batırmazsın Rule. Önemli şeyleri asla batırmazsın sen, bunu unutma. Polis arkadaşından haberler var mı?”

“Shaw gözünü açık tutmasını ve bir şok tabancası almasını söyledi. Aşâğılık herifin babası yüzünden ayrıcalıklı olduğunu düşünüyor ama bana bir hamle yapmayı denerse işini bitirebileceğimi söyledi. Berbat bir his, ona istediğı gibi dokunup bunu etrafta anlatacak kadar uzun yaşamamalı.”

“Onu yakınımızda bulunduralım, hem böylece olayı da kontrol altına almış oluruz. Arkandayız, birader, biliyorsun değil mi?”

Surat edip sesimi düşürdüm çünkü Shaw geliyordu. “Eğer ona bir şey olursa, Rome, kendimi kaybederim. Biliyorum, Remy gittiğinde az çok yitmiş gibiydim, ama içimden bir ses bu kızın canı yanarsa ya da daha kötüsü olursa bir daha asla iyileşemeyeceğimi söylüyor.”

Sanırım bana bir cevap vermek üzereydi ama Shaw birden yanımda belirip gitmek için beni çekıştirmeye başlayınca sustu. Shaw Rome’a el sallayıp beni arabama yönlendirdi. Dışarısı soğuk olduğu için ona sarılıp onu kendime çektim. Üşümüş burnunu boynumda gezdirip ben küfredince güldü.

“Sana bir bere lazım.” Yeni kesilmiş saçlarım yüzünden başım donmaktaydı ama ben sert bir çocuktum, o yüzden kapüşonumu kafama geçirip ona kaş kaldırdım.

“Daha iyi mi?”

“Her neyse, maço erkek. Arabamı aldığın için sağ ol.”

“Sorun değil, sen sadece bugün okulda gözünü açık tut. Sen sınıfa giderken Polo Tişört’ün yolunda bitmesini istemem.”

“Polo Tişört mü?”

“Davenport, hep o aptal poloları giyiyor.”

Shaw o kadar çok güldü ki doğru durmasını sağlamamak için onu tutup arabanın içine itmek zorunda kaldı. Zor bir şey de değildi, mükemmel kalçalarına dokunmak benim için her zaman bir zevkti.

“Kesinlikle hep onları giyer. Sınıfa biriyle giderim. Aynı dersleri aldığım Devlin adında bir kız var, onun yanında duracağım. Sanırım o da Gabe’den çok hoşlanmıyor, o yüzden bu sormamı kolaylaştırır.”

“İyi. Nasıl bir telefon istiyorsun? Yarına kadar beklemeni istemiyorum. Brookside’dan dönerken sana bir tane alırım.”

Omuz silkip Lucero’nun kadife sesi arabayı doldurana kadar iPod’umda gezindi. “Umurumda değil. Öncekinin aynısı olur. Ama rehberimi yeni telefona aktarmalıyım.”

“Ben hallederim.”

Shaw bana gülümseyip yana kaydı ve elini dizime koydu. Parmakları çalan şarkıya ritim tutuyordu. Hafif trafikle yirmi dakikada okula vardık. Kar yağmak üzereydi, şehir dışına gideceğim için ilk randevumu iptal etmem gerektiğini fark ettim. Shaw caddeye park edip onu bırakmamı istemişti ama onu olabildiğince gözümün önünde tutmak istediğim için onu sınıfına kadar bırakacağımı belirttim. Gözlerini devirdi ama kapıyı açıp dışarı çıkmasına yardı ederken benimle tartışmadı.

Onu kendime çekip yürürken bir üniversiteye partiler dışında bir sebepten dolayı ilk defa geldiğimi fark ettim. Pek çok insan ona el sallayıp selam veriyordu, o ise nazikçe onlara cevap veriyordu. Garip bir çift oluşturu-

duğumuzun farkındaydım, sınıf arkadaşları onu zengin kıyafeti dışında bir şeyin içinde görmemiş olmalıydı. Etkileyici görünen bir binanın önünde durduk ve Shaw başını eğip bana bakmaya başladı. Yeşil gözleri parlıyordu, saçları havadan ve sabahki aktivitelerimizden dolayı seksi ve dağınık görünüyordu ve burnu tatlı bir pembe rengini almıştı. Hayatımda bundan daha tatlı bir şey gördüğümü sanmıyordum.

“Dikkatli sür. Ayrıca kardeşinle aynı fikirdeyim, ben de oraya gitmişken aileni görmelisin.”

Tartışmak istemediğim için onu sımsıkı öpüp bütün gün aklımda olacağını belirttim. Böyle halka açık bir sevgi gösterisi yapmanın onu ürkütebileceğini düşünmüştüm ama saniyeler sonra elleri göğsüme ve boynuma dolanmaya başlamıştı. O da beni aynı istekle öpüyordu. Ayakları tekrar yere değdiğinde nefes nefese kalmıştı ve yanakları kızarmıştı.

“Sen de kendine dikkat et. Sonra görüşürüz. İşten sonra telefonunu bara getiririm. Çok fazla yalnız kalmamaya dikkat et ve Shaw.” gözleri bana parlayarak bakıyordu. “Benim kıyafetlerimi giyerek okula gitmenden hoşlandım. Çok seksi oldu.”

Parmaklarının ucunda durup üşüyen burnumun ucunu öptü. “Tamamdır. Bak, konuyu değiştirmekte pek iyi olmadığın belli, ama ben de bir şeyler anlayabiliyorum. Sonra görüşürüz.”

Yukarıya çıkmasını izliyordum; merdivenlerin ucunda bir kız onu beklemekteydi. Shaw ona merhaba deyip gülümsedi. Kız ise kulağıma yetişebilecek kadar yüksek ve şaşkın bir tonla ona bir şeyler söylüyordu. “Kimdi

o?” Cevabını ben de merak etmekteydim, sonuçta bu önceden konuşmadığımız bir şeydi.

Shaw’un kahkahası soğuk kış havası içinde bir bıçak gibi bana ulaştı. “O Rule.”

“Yeni bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum.”

“Yani, tam olarak yeni değil, ama evet.”

Ben onun erkek arkadaşıydım. O da benim kız arkadaşım. Bu garip bir şeydi; yirmi iki yıllık hayatımda beni kız arkadaşım olarak gördüğüm kimse olmamıştı. Kız olan dostum bile pek yoktu. Shaw böyle bir arkadaş olmaya en yakın olan kişi olmuştu. Şimdi onun erkek arkadaşıydım ve bu beni havayı yumruklama ve dans etmek isteğiyle dolduruyordu. Bunun yerine, bana döndüğünde ona göz kırpıp dilini çıkarınca güldüm. Biri-nin beni mutlu edebileceği gerçeğini fark etmeden önce onun beni zaten mutlu ettiğini neden fark etmemiştim? En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamı-yordum. Shaw yatakta bile eğlenceli bir kızdı. Her şeyi daha iyi bir hâle getiriyordu ve ben de aynı şeyi onun için yapmak istiyordum.

Rome’a bir mesaj gönderip yola çıktığımı verdim. Nash’le spor salonunda çıktıklarını ve eve geldiğimde gitmek için hazır olacaklarını söyledi. Bloody Hollies şarkısını açıp eve giderken ritim tutuyordum. Karın ilk taneleri ön cama düşmeye başladığında otoyola yeni gir-miştim, bunun bütün güne yayılan programımın iine edeceğini fark ederek bir küfür savurdum. Gerçekten de daha Brookside’a gelmeden Nash beni arayıp saat on iki ve iki randevularımın hava yüzünden erteleneceğini söyledi. Artık ailemi görmeden eve kaçmam için bir ne-den kalmamıştı.

Hiç de aptal biri olmayan Rome, göz ucuyla bana bakıp konuşmamı dinliyordu. “Sadece bir dakikalığına içeri girip bir merhaba desen ölmezsin. Hatta istersen önce oraya gideriz, böylelikle yanımızda neden Shaw’un arabası olduğunu açıklamamıza gerek kalmaz.”

“Buna bir anlam veremiyorum, o kadar.”

“Şöyle ki, her ne hissedersen hisset, onlar hâlâ bizim ailemiz. Henüz onlardan vazgeçmemelisin.”

“Neden olmasın? İkizlerin hayırlı olanının ölümü ilân edilir edilmez onlar benden vazgeçmişlerdi.”

“Artık bunu bırak ve biraz cesur ol. Dişini sıkıp anemlerle beş dakikalığına bir arada olmayı deneyebilirsin. Bu çaban Shaw’u da mutlu eder. Bizimkilerin ona kendi ailesinden daha yakın olduğunu unutma, o yüzden birlikte olmayı planlıyorsanız ona annem onaylamasa bile en azından denediğini gösterebilmelisin.”

Haklıydı, ki bu da midemi alt üst ediyordu. Shaw şu anda annemle aramda kurabileceğim tek köprüydü, annemi ikna etme konusunda güvенеbileceğim tek kişiydi. Ama kendi annesinin ona nasıl davrandığını gördükten sonra kendimi tüm bu karışıklıkta nereye koyacağımı çözüme vaktinin geldiğini düşünüyordum. Bir şeyler denesem ölmezdim ama yine de bu hepimiz için fazlasıyla tuhaf olacaktı.

“Peki, bir uğrarız. Ama büyük umutlar besleme. O günkü öğle kahvaltısından beri onlardan hiç haber almadım.”

“Archer gururu tehlikeli bir şeydir. Dikkat etmezsek bütün ailemizi dağıtabilir.”

Cevap olarak sadece homurdanıp bunun sadece

Shaw'u mutlu etmekle kalmayıp Rome için de bir şeyler ifade ettiğini düşündüm. Hayatta uğruna her şeyi yapabileceğim bir insan varsa o da kardeşimdi. Rome benden asla bir şeyler talep etmez ve kendisini ailenin geri kalanıyla kötü duruma sokması gerekse bile bana hep desteğini ve onayını verirdi. Bu ilişkiyi en azından düzeltmeye çalışmak, onun için yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Eve giden yolun kalanını sessizlik içinde geçirdik; Rome'un bana kaçamak bakışlar attığını görebiliyordum. Korkup fikrimi değiştirmemi bekliyor olmalıydı, ama ben içimden ailemin onayına ihtiyacımı olmadığını ve eve gidince hayatıma devam edebilmek için bana Rome'a baktıkları gibi bakmalarına gerek olmadığını söyleyip duruyordum. Önceden böyle şeyler içimi parçalardı ve sorunları olan alıngan bir ergen gibi davranmama neden olurdu. Ama artık geri döndüğümde yanımda mükemmel bir işim, müthiş bir kardeşim, benden kesinlikle hoşlanan harika bir kız ve sağlıklı bir arkadaş grubu vardı. Remy'nin ölümünün bıraktığı boşluğu hiçbir şeyin dolduramayacağını biliyordum ama hayatım yine de iyi gidiyordu ve ailem bunla gurur duymalıydı. Eğer o da olmazsa en azından bana gıcık olabilirdiler.

Annemin ve babamın arabaları ev yoluna girdiğimizde karşımıza çıktı. Rome omzuma vurup hazır olmamı söylerken dişlerimin arasından bir nefes verip geri çekilmemeye çalıştım. "Gel haydi, çok durmayacağız."

Arabadan aşağı atladım. Botlarımla karı ezerek yolda ilerlemeye devam ettim. Havada buharlaşan nefesimi

havanın giderek kötüleşeceğini bir habercisi gibiydi. Bu durum genel olarak evde olmanın bende yarattığı hissin somutlaşmış bir hâliydi. Rome’da evin anahtarı olduğunu biliyordum ama yanında ben olduğum için bir yabancıymış gibi kapıyı çalmayı tercih etmişti. Hareketlenme sesleri duydum ve babam bir kaç dakika sonra kapıda belirdi. Bize şaşkınlıkla göz atmaya başladı. İçten içe beni gördüğüne de en az Rome’u gördüğü kadar sevinmiş durduğu için mutluydum.

“Çocuklar? Ne yapıyorsunuz burada?”

Kapıyı açıp bizi içeri davet etti. Isınmak için ellerimi birbirine sürtmekte olduğumdan dolayı Rome’a sarıldıktan sonra bana da sarılmaya çalışmadı. Benim için sorun değildi, artık sarılma dönemimizde olmadığımızdan emindim.

“Rule’un işten önce buraya uğraması gerekiyordu, biz de uğrayıp bir merhaba diyelim dedik. Meşgul değilsinizdir umarım?”

“Hayır, değiliz. Anneniz yukarıda.” Bana baktı. “Seni gördüğüme şaşırdım, evlat.”

Hazırcevap olmak istemiştım ama iyimser görünmek arzusuyla sadece, “Evet, öyledir. Rome bunun iyi olacağını düşündü,” dedi.

“Rule, burası senin de evin. Yanımızda her zaman yerin var.”

Neredeyse üç yıldır burada yerim olmadığını hissettiğimi söylemek istiyordum ama sadece kafamı salladım. “Sağ ol, baba.”

“Bu havada buraya neden uğramanı gerektiren şey nedir?”

Kafamı ovuşturup Rome'a göz ucuyla baktım. "Eh... Shaw'a gelip arabasını alma sözü vermiştim. Ailesini ziyarete geldiğinde burada bırakmıştı."

"Shaw bu hafta Brookside'da mıydı? Bunu annene söylemesen iyi olur; Shaw ona tavrını koyduktan sonra morali çok bozuldu. O küçük kız da en az sizin kadar inatçı. Margot ondan böyle bir tavır beklemiyordu sanırım. Ona yardım etmen çok güzel bir şey, Rome."

Rome'un babama buraya bir iş için uğrayanın ben olduğumu söylemesine rağmen Shaw'a yardım edenin Rome olduğu fikrine otomatik olarak varılmasına şaşırma-mıştım. Bir şey dememeye karar vermiştim ama Rome kıkırdayıp babamın omzunu sıvazladı. "Ben değil, moruk. Shaw ve Rule ateşkes yaptı. Görmen lazım; birbirlerine nazik davranıp güzel zaan geçirmeye başladılar. Arabasını getirmeyi Rule teklif etti, ben sadece ikinci sürücü olarak görev yapıyorum."

Babam Rome'un omzunun üstünden bana şok ifade-siyle bakıyordu. "Gerçekten mi? Aranızın çocukluktan beri hep biraz bozuk olduğunu düşünürdüm."

Omuz silktim. "Biraz büyümek istiyorum. Shaw uzun zamandır hayatımda, artık buna daha farklı bir şekilde bakmaya başlayabilirim. İyi anlaşıyoruz." Ayrıca onun çıplak vaziyette olabildiğince fazla zaman geçirmek de artık en büyük önceliğimdi. Onu mutlu eden güvende olmasını sağlayan şeyler yapıp kendimi de mutlu etmek nereye koyacağımı bilmediğim yeni hislerdi.

"O zaman annen'in onsuz ne kadar zorlandığını ona iletebilir misin? Shaw'un buraya ziyaret etmesini sağlamak güzel olabilirdi."

“Gelmemek için kendince nedenleri var, baba.” Sesim refleks olarak sert çıkmıştı, ama yüz ifademi sakın tutup ortamı germemeye çalıştım, annemin içeride televizyon izlemekte olduğu oturma odasına yaklaşıyorduk. Annemin gözleri önce Rome’a sonra da bana yöneldi. Odanın diğer ucundan bile vücudundan yayılan memnuniyetsizliği hissedebiliyordum.

“Ne işin var burada?” Artık Rome’a bakmıyordu bile, gözleri bana takılmıştı, nefreti tenimi dağlayan bir kırbaç gibiydi. Elimi ceplerime sokup olabildiğim kadar seviyeli bir şekilde bakışına karşılık verdim. Bu sefer beni kızdırmasına izin vermeyecektim; bunu en azından kardeşime ve kız arkadaşına borçluydum.

“Sadece uğrayıp nasıl olduğunuzu görmeye gelmiştim.”

“Seni burada istemiyorum.” Rome yanımda kaskatı kesilmişti, babamın hızlı bir nefes çektiğini duydum. Ama ben şaşırmamıştım.

“Biliyorum ama bir şeyleri düzeltmeye çalışabilirim diye düşündüm.”

“Ne gereği var? Sen sadece her şeyi mahvediyorsun.” Sesi rahatsız edici bir kalınlıktaydı, her kelimesiyle birlikte yüzüme çarpan nefreti hissettiğime yemin edebilirdim. Babam bir adım attı ama Rome onu geri çekti. “Margot, bu kadarı yeter. Bu çocuk bizim oğlumuz, şu an canını sıkıttığı için sokağa atabileceğin bir yabancı değil.”

“Baba, sorun değil. Bana karşı nasıl hissettiğini biliyorum, bunu asla saklamadı zaten.”

“Ne bekliyordun ki, Rule? Senin yüzünden kardeşin şu toprağın altında ve kendi çocuğum gibi gördüğüm

kız benimle konuşmak istemiyor. Sen bu aileyi zehirliyorsun.”

Bu genelde söylediği şeylerden daha sert ve keskindi, artık bununla daha fazla uğraşmak istemiyordum. Ellerimi yumruk yapıp göğüs geçirdim. Babamla Rome seslerini duyurmaya çalışıyor ve annemin korkunç sözlerini susturmayı deniyorlardı. Dediklerinin doğru olmadığını söylemeye çalışıyorlardı ama belli ki bunlar boşunaydı.

“Tamam, tamam, millet kesin artık. Sorun değil, haydi Rome, şaşırmış gibi yapma. O hep o gece Remy’yi yanıma çağırdım diye suçladı beni, sorun yok, anlıyorum. Bunun başka bir şeyden dolayı da olabileceğini anlayana kadar ben de uzun süre kendimi suçladım. O bir kazaydı. Hepimizin sevdiği birini alıp götürdü ama bu bir kazaydı. Kamyonu süren kişiyi suçlayabilirdi, hız yaptığı için Remy’yi suçlayabilirdi, yağmur yağdığı için Tanrı’yı suçlayabilirdi, işinde iyi olmadığı için ameliyathanedeki doktoru suçlayabilirdi, ama hayır, beni suçluyor ve hep beni suçlayacak. Eğer kendine gelmesini sağlayan tek şey buysa benim için sorun değil. Bu yükü kaldırabilirim.” Üçü de bana kocaman gözlerle bakıyorlardı. Son beş yıldır tek seferde aileme söylediğim en uzun şeyi söylüyordum, henüz bir bağırma ya da sinir krizi gerçekleşmemişti.

“Shaw akıllı bir kız. Görüşleri de sağlamdır. Bu yüzden onu ilgilendiren fikirlerini bana yüklemene izin vermeyeceğim. Senin ilişkisini sürdürmek için yapman gerekenleri son derece açık bir şekilde sana söylemişti. Onu sen reddettin. Seninle konuşmadığı için suçlayabileceğin tek kişi kendinsin.”

“Shaw hakkında bir şey bildiğin yok. Sen onunla aynı kalitede değilsin; Remy’yle Shaw senin olmayı hayal bile edemeyeceğin bir kulvara aittiler.”

Sadece kafamı iki yana sallamakla yetindim. Kapıya bakmaya başlamıştım. “Anne, hiçbir fikrin yok. Shaw dünyadaki en sevecen, nazik ve şefkatli insan. Kendini sevdiği birinden üstün görmek yerine kolunu koparmayı tercih eder. Sevdiği herkes mutlu olduğu sürece herhangi bir kulvarı umursamaz o. Ben gidiyorum. Yapacak işlerim var. Baba, seni görmek güzeldi. Rome, arabada olacağım.”

Dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladım. Annemin soğuk sesini duyunca kapının önünde duraksadım. “Shaw’dan uzak dur Rule. Kardeşine yaptığın gibi ona da zarar vereceksin.”

Ona beni uyarmak için çok geç kaldığını söylemek istiyordum. Shaw’u gerçekten tanımaya başladığımı ve onun benim için çok önemli bir parça hâline geldiğini söylemek istiyordum, ama sadece soğuk gözlerine bastırılmış hüznümle baktım. “Bu tavrınla Shaw’u tekrar aileye kazandırmak istiyorsan iyi şanslar, anne. Böyle devam edersen Shaw bir daha asla bu eve adım atmayacak.”

“Neden bu aile yerine seni seçtiğini asla anlayamayacağım.”

Ona verilebilecek tek cevabı verdim. “Çünkü buna değdiğimi düşünüyör.”

Rome’a tatsız bir bakış atıp babamdan uzak kalmaya çalışarak arkama dönmeden ilerledim. Dışarı çıktığımda içimde tutmakta olduğum ağır nefesi verip karla kaplı sokağa bakmaya başladım. Annemin sözleri canımı yak-

mıştı, hep böyle olmuştu, ama kendi kendimi üzmemek yerine artık bütün bunların onun kendi sorunları olduğunu görüyordum. Yardım istemediği sürece fikrimi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Suçlanan kişi rolünü oynayarak çok zaman geçirmiştim.

“Oğlum.” babamın sesini duyunca şaşırmışım. Ceketini almak için gelmişti ama yine de beni yola kadar takip etti. Rome etrafta görünmüyordu. Karın içinde ilerlemeye devam ettim ve ellerimi ceplerime soktum. “Bunu konuşmalıyız.”

“Evimde umduğumdan fazlasını buluyorum değil mi baba?” Bunu söyler söylemez pişman olmuşum. İçimde bir yerlerde hâlâ ailesinin onayını bekleyen bir çocuk vardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onun sesini kısamıyordum. “Üzgünüm, aptalca bir şey söyledim.”

Babam kafasını iki yana salladı ve ilk defa bakışında samimi bir pişmanlık gördüm. “Annenin bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum Rule. Saçını ya da dövmelerini ben de çok beğenmiyorum. Ayrıca sırf bizi rahatsız etmek için saçma sapan kıyafetler giyinmen de çok hoşuma gitmiyor ama Remy’ye olanlar yüzünden asla seni suçlamadım. Siz hep iki farklı çocuk oldunuz, ama ikinizi de aynı sevdim. Anneniz cenazede ne dediğini duymuştum ama kendimi bunun sadece çocuğunu genç yaşta kaybeden bir annenin acısı olduğunu düşündüm. Ciddiyim, depresyondan ve bunalımdan bir şekilde çıkacağına inanmışım ama bugünden sonra Rome’un demeye çalıştığını anlıyorum. Yardıma ihtiyacımız var. Annenin yardıma ihtiyacı var. Saçı ne renk olursa olsun hiçbir çocuğumu evden kovmam, bunun hiçbir önemi yok çünkü seni seviyorum ve tek istedi-

ğim mutlu bir hayat sürmen. Bu yaşlı adamı eline fırsat geçtikçe sinir etmeyi bırakman hoş olabilir ama o gece Remy'nin yerinde senin olmanı istediğimi asla düşünme. Başımıza böyle bir şey asla gelmemeliydi ama oldu. Sen de kesinlikle haklısın, bu bir kazaydı.

Sanki o bir yabancıymış gibi babama bakıyordum. Hava soğuktu ve ayak parmaklarımı zar zor hissedebiliyordum, ama kanım damarlarımda hızla akmaktaydı. “Bana daha önce hiç böyle şeyler söylememiştin. Normalde ya sinirlenip mekânı terk ederdin ya da annemin beni küçük düşürmesine izin verirdin.”

“Seninle iyi bir ilişki kurmak benim için hep zor bir şey oldu, Rule. Rome benim küçük ahababımdı, Remy herkesin en yakın arkadaşıydı ve sen açıkçası küçük yaştan itibaren kendi yolunu çizmiştin, öğütlerime ihtiyacın olacağını hiç düşünmemiştim. Annen kırılğan biri, hem de düşündüğümünden de fazla. Ailemizin başına son yıllarda pek çok kötü olay geldiğinin farkındayım ama artık onun da kendini toparlamasını umuyorum. Sana ne kadar sert çıktıysak sen de en az o kadar sert yanıt verdin, asla annenin sana istediği gibi davranmasına izin vermedin. Bunu yıllar önce durdurmalıydım sanırım, şimdi sana ne kadar zarar verdiğimizi görebiliyorum. “

“Benim Remy olmamı istiyor.” Bunu ona açıkça söylemek hayatım boyunca taşıdığım bir yükü omuzlarımdan atmak gibiydi.

Babam öksürüp ellerini kavuşturdu. “Remy’le sahip olduğu zahmetsiz ilişkiyi seninle kurmak istiyor. Remy tartışmazdı, sorun da çıkarmazdı; o çoğunluğa uyup olayları akışına bırakırdı. Rome onun orduya katılmasını istemediğimizi biliyordu ama yine katıldı çünkü o

da inatçı biri ve bir dünyada farklılık yaratmak istiyor. Sense ne uyumlu ne de hâlimden memnun biri oldun. Yatma zamanının gelmesinden ya da koyduğumuz herhangi bir kuraldan hep nefret ettin. Hep yaratıcı ve ilginç biri oldun, ama seninle anlaşmak da hep zor oldu –sola gitmeni söylediğimizde geriye giderdin– annenin artık yönlendirebileceği bir oğlu kalmamıştı. Annelik yapabileceği kişiyi özlüyor. Remy bundan hiç rahatsız olmazdı, Shaw da. Ama Shaw artık tarafını seçti ve bu da Margot’u çok daha kötü bir durumda bıraktı.”

“Baba, böyle gitmeye devam ederse buraya gelemem. Bugün söylediğin her şey için minnettarım, hatta bunları seneler önce demiş olsaydın bugünkü hâlime gelmemi sağlayan seçimleri yapmamış olabilirdim, ama artık onun günah keçisi olmayacağım.”

Rome sinirli bir hâlde kapıdan çıkarken babam iç geçirip ona baktı. “Bu karara varan tek Archer sen değilmişsin gibi duruyor.”

“Shaw da öyle. Annemin onu bu saçmalıkta bir piyon olarak kullanmasını istemiyorum.”

“Bunu ben de istemiyorum. Shaw benim kızım gibidir.”

Rome tepesi atmış bir biçimde yanımıza geldi. Gözlerim sinirlendiğimde neredeyse griye çalan açık bir buz rengini alırdı. Şu an kardeşimin gözleriye ateş mavisiiyle parlıyorlardı.

“Kadın aklını kaçırmış. Ciddiyim, baba, terapiye ve büyük ihtimalle ilaç kullanmaya ihtiyacı var. Rule’a dediklerine inanamıyorum.”

Babam tekrar iç geçirip hareketlendi. Omuzlarında toplanmış kar birikintisi yere düştü.

“Biliyorum, evlat. Ben de Rule’a durumun düşündüğünden daha kötü olduğunu söylüyordum.”

“Gitmeme sadece birkaç hafta kaldı; anneme kendine gelmediği sürece onu ziyaret etmeyeceğimi söyle lütfen. Ona anlatmaya çalıştım ama Rule’un herkesin beynini yıkadığına dair saçmalıklarını söylemeye devam etti. Göz göre göre kendi çocuğuna iftira atıyor. Bu hâlde ona sahip çıkmaya devam edemem.”

“İkiniz de iyi çocuklarsınız. Şimdilik birbirinize göz kulak olun, ben annenizle ilgilenirim. İkinizi de seviyorum. Hemen ümitsizliğe kapılmayın.”

Arabaya binmeden önce babamla sarılıp vedalaştık. Önce motorun ısınmasını beklemem gerektiği için Rome’un annem hakkında söylediklerini dinlemek zorunda kaldım. Sürpriz ziyaretime verdiği tepkiyi fazlasıyla itici bulmuştum. Ben şaşırmamıştım. Ancak babamın dedikleri beni hayret içinde bırakmıştı. Kardeşlerim dışında birinin beni sevdiğini söylediği en son zamanı hatırlamıyordum. Bunun ne kadar iyi geldiğini unutmuştum.

“Önce spor arabayı mı yoksa Shaw’un arabasını mı almak istersin? Kar giderek daha fazla yağıyor.”

“BMW’yi alalım. Nasıl araba sürdüğünü gördüm, biler. O spor arabasıyla Denver’a tek parça hâlde gitmene imkân yok.”

Doğru söylüyordu. Oraya tek parça hâlde gitmek istiyordum çünkü Shaw’a bir telefon almak ve onu işten alıp geceyi yatakta ona sarılarak geçirmek istiyordum.

O boğuk sesiyle defalarca adımı fısıldatmak istiyordum ona. Emin değildim, ama göğsümdeki anlaşılmaz his giderek aşka benzemeye başlamıştı.

On İkinci Bölüm

Shaw

Hâlâ yeni telefonumu anlamaya çalışıyordum. Rule, eski telefonumun modelinden bir tane daha almak yerine bir yığın zil sesiyle dolu ve benden on kat daha zeki olan yeni bir sürümünü almıştı. Derslerimden birinin uzun sürmesi nedeniyle Ayden'a kahve içmek için geç kalacağımı mesajla söylemeye çalışıyordum. Geçen haftalarda onu birkaç dakikadan uzun süreliğine görme fırsatım olmamıştı, o yüzden birbirimize dair son haberleri almak için buluşuyorduk. Ayden yine de bana biraz bozulmuş gibiydi. Rule'la birbirimizin evlerinde kalmamızdan ve neredeyse her an Gabe'le karşılaşmaktan kaçınmaktan arta kalan zamanda Ayden'ı yakalayıp konuşmak zor olmuştu.

Güzel bir düzen oturtmaya başlıyordum. Çalıştığım zamanlarda evi bara daha yakın olduğu için Rule'la bir-

likte Capitol Hill'de kalıyordum; o da beni beklerken bir şeyler içmekten hoşlanıyordu. Lou'yla ikisi çok iyi anlaşmaya başlamışlardı. Okulda ya da gönüllü işlerinde olduğumda bazen çıkışa doğru beni almaya geliyordu, ama genelde yatmadan önce uğruyordu ve geceyi evimde birlikte evimde geçiriyorduk. Onunla geçirebileceğim bir hafta sonu akşamım olması için cumartesi vardiyalarımı bırakmaya karar vermiştim. Cuma ve cumartesi akşamları arkadaşlarıyla takılmaktan hoşlandığı için hem ben çalışırken onlarla geçirebileceği bir akşamı oluyordu hem de benim her zaman yoğun olmak yerine kendime ayırabilecek zamanım kalıyordu. Rule'la olmak zamanımın değerli olduğunu öğretmişti bana, onu istediğim şeyleri yaparak değerlendirmeliydim. Bu aynı zamanda Brookside'ı terk ettiğim günden beri ailemden gelen ardı arkası kesilmeyen telefonlara cevap vermediğim için kendimi kötü hissetmememe neden oluyordu.

Sonunda Ayden'a mesajı gönderdim ve ondan çoktan bir yere oturduğuna ve sipariş verdiğini söyleyen bir cevap aldım. Kafeye çok kalabalıktı ama Ayden pence-relerden birinin yanında bir yere kurulmuş telefonunu karıştırıyordu. Bir masa dolusu erkek yüksek sesle bağırıp konuşarak onun ilgisini çekmeye çalışıyordu, ama Ayden kayıtsız görünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanları özlemiştim. Geçen ay canını bu kadar sıkın şeyin ne olduğunu anlatmasını umuyordum, ama yeterince derdim varken en iyi arkadaşlık görevimi düzgünce yerine getirememiştim.

Karşısına geçip benim için ısmarladığı köpük dolu içeceği minnettarlıkla yudumladım. Bana yüzünü bu-

ruşturup telefonunu kapattı. “Bu sabah erkek arkadaşını neredeyse çıplak görüyordum.”

Yüzünün ifadesi beni güldürdü. “Ne diyeceğimi bilemedim. Asıl ben teşekkür ederim desem?”

Ayden burnunu buruşturdu. “Pek de utandığı yok değil mi?”

“Rule’u tanıyorsun değil mi?”

Ayden kendi içeceğini alıp bardağından gerisinden beni süzmeye başladı. “Endişeleneceği bir şey yok sanırım. Vücudundaki onca mürekkebe rağmen nasıl dikkatiniz dağılmıyor anlamış değilim. Ben olsam işe girişmek yerin üstündeki her şeye bakakalırdım.”

“Eğlenceli bir şey.”

“Eminim öyledir.” Tatlı gözlerinde ihmal edemediğim dalgın bir bakış vardı.

“Ayden, sana son zamanlarda neler olduğunu söyle artık bana. Biliyorum, ben de kendi dertlerimle ilgileniyordum ama sendeki değişimi görebiliyorum. Hep çok üzgün görünüyorsun, bu hiç sen gibi değil.”

Viski rengi gözleri etrafa bakındıktan sonra masaya takıldı. Kahvesini bırakıp parmağını bardağın ucunda gezdirmeye başladı.

“Ne oldu bilmiyorum, yani biliyorum, ama öyle de değil.” Ne dediğini anlayamadığım için sadece ona bakmakla yetindim. “Her şeyimi hallettiğimi sanırdım; okulumu, erkekleri, geleceğimi, her şeyi... Hiç kimsem ve hiçbir şeyim olmamasının bir önemi olmadığını düşünürdüm çünkü her şeyi rayına oturtmuştum ve gerçekten büyük biri olacaktım. Ama şimdi bunlardan emin değilim.”

“Buna sebep olan şey nedir?”

“Bardaki gece, Jet’in beni eve bıraktığı gece, resmen kendimi onun kollarına attım.” Ürpermiş gibiydi. “Son derece nazik davranıp ona göre olmadığımı ve benim gibi iyi kızların daha iyisini hak ettiğini söyledi.”

“Bu kibar ve hoş bir davranış, hayatını değiştirecek bir şey değil.”

“İşte tam olarak öyle, Shaw. Şimdi iyi bir kızım ama buraya taşınmadan önceki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kentucky’deyken kontrolümü kaybetmiş gibiydim. Partilere gider, her türlü kötü maddeyi denerdim. Çok fazla erkekle takılırdım, her yönden kötü biriydim. Bu okula gelip tüm o saçmalıklardan uzaklaşmak için çok uğraşmam gerekti. Ama bir tarafım hâlâ o kız olarak kaldı ve Jet beni reddettiğinde iki karakterim de benden uzaklaştı. O hoş biri, bir grupta çalışıyor, o yüzden beni sadece iyi bir kız olduğum gerçeğine dayanarak reddetmesi beni gerçekten çok sinirlendirdi. Bu olmak istediğim kişi değil. O zamandan beri aklımda bu var.”

Kahvemi bırakıp gözlerimi kısarak ona baktım. “Tek seferlik küçük bir konuşma sonrası bir erkeğin aklını bu kadar meşgul etmesine izin mi veriyorsun. Bu hiç senlik değil.”

“O çocukta bir şeyler vardı, Shaw. Ne olduğunu anlayamadım.”

“Ayden, sen mükemmel birisin. Hayatının önceden nasıl olduğu umurumda bile değil çünkü sen sadık ve iyi kalplisin, beni güldürüyorsun, tanıdığım herkesten daha zekisin, ifade edemeyeceğim kadar güzelsin ve

ikimiz de biliyoruz ki bunca yıldır başıma kötü bir şey geldiğinde beni ayakta tutan kişi sen oldun. Jet'le birkaç kez karşılaştım, hoş biridir ve kesinlikle etkileyicidir, ama o rock alemlerinde binlerce hayranı olan biri, bu yüzden sende uyandırabileceği anlık şüphe duygularına değmez bile."

"Böyle diyorsun ama sen de erkek arkadaşına yıllardır sessizce hayranlık duymuştun." İğneleri gerçekten batıyordu, ama yerinde bir şey söylemişti.

"Kesinlikle, bunun beni ne hâle getirdiğine bak. Demek istediğim, eğer biri seni olduğun gibi sevmiyorsa sevgini hiç hak etmemiştir. Eğer çizdiğin iyi kız izlenimine gölge düşürmek istemiyorsa üzgünüm ama belki de sana ilgi duymuyordur. Sen ona göre biraz daha kırsal kesimi yansıtan birisin. Yani karşı kutuplar birbirini çeker evet, ama belki bu sefer öyle olmadı. Belki de sadece onun tipi değilsin. Çıktığında bu tip çocuklara yapışan kızları bilirim. Lanet olsun, Rule'u defalarca o tip kızlarla bastım ve bana güven bana; zekâ, kendine güven ve hırs bu kızları onlara çeken şeyler değil."

Ayden gürültüyle ofladı. "Muhtemelen. Bu bana yaptığım şeyleri sorgulattı. İnsanlarla çıkıyorum, güzel zaman geçiriyorum, seninle yaşamaya bayılıyorum ve okulda çok iyiyim. Ama bir şey eksikmiş gibi hissediyorum. Erkek arkadaşını yarı giyinik ve kendinden son derece memnun bir hâlde görünce göğsümün ortasında bir şeylerin yandığını hissediyorum. Sanırım ben yalnızım. Öylesine basit şeyler yaşamaktan bahsetmiyorum. Ciddiyim, eskiden bunları fazlasıyla yaşadım."

Hafifçe güldüm ve içeceğimin köpüğünden birazını

parmaklayıp ağzıma götürdüm. Erkek masasının soluğu kesilmiş gibiydi, ama dönüp onlara baktığımda hepsi çılginca klavyelerine saldırmakla meşguldü.

“Yani sonunda seni bu kadar duygusal yapan kişi metalcinin teki oldu öyle mi? Dostum, gerçekten erkeklerden iyi anlıyoruz.”

Ayden da benimle gülüyordu, geriye uzanıp ayak ayak üstüne attı. “Sanırım zamanla geçer, ama o arada kendimi kaybetmeden nasıl bunun üstesinden gelebileceğimi öğrenmem lazım. Seni örnek alabilirim, Rule’la çıkmaya başladıktan sonra birden baştan aşağı dövmeyle kaplanmaya karar vermedin. Onun sahip olduğu kendi hayatını yaşama felsefesini benimsedin ve hayatının kontrolünü eline almak için kulladın onu, tamamen farklı birine dönüşmek için değil.”

Bir nevi haklıydı. Sanırım ona göğüs uçlarımı delirme fikrinde olduğumu söylememeliydim. Rule her zaman ne kadar hassas olduklarından ve beni ateşlemeyi çok kolaylaştırdıklarından bahsederdi. Vücudunun belli bölgeleri delinmiş biriyle fazlasıyla yakın temas hâlinde bulunmak, bu tür bir işlemin seks deneyimini nasıl daha iyi yaptığını bilmemi sağlamıştı. Rule benim için tek olmuştu, bu yüzden penisinde ya da dilinde piercing olmayan biriyle sevişmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum, zaten bilmeye de niyetim yoktu. Piercingleri Rule’u memnun etmek için istemiyordum, kendim için istiyordum, ama henüz bu kadar büyük bir şey yapmaya hazır değildim.

“Rule beni etkiliyor, hep etkiledi. Yine de sadece beni değiştirmek için benimle birlikte olan birini istemem.”

“Biliyorum, ben de istemezdim. Sanırım evi terk ettiğimde eğer değişmezsem sonsuza kadar tekdüzelik içinde yaşayacağımı düşünüyordum, Denver öncesi zamanlarımda olduğum iyi insanı kaybedeceğimi düşünüyordum.”

Uzanıp masadaki kolunu okşadım. “Belki de sadece yeni bir döneme giriyorsun, belki de bu ne yeni Ayden ne de eski Ayden, ama onun yerine ikisinin de yeniden vücut bulduğu mükemmel bir kişilik. Bir şeyin yok, olmak istediğin şey her neyse gayet güzel duruyor.”

“Ben de öyle umuyorum. Sen bu aralar Gabe’den hiç haber aldın mı?”

Kafamı iki yana sallayıp sandalyeme yaslandım. “Hayır. Kampüste gelip giderken görüyorum ama benden uzak duruyor. Rule’un emekli polis arkadaşlarından biri Yargış Davenport’un oğlunun adının açık mahkemede duyulmasından hoşlanmadığını söyledi. Ona bu yüzden tasma geçirmiş olabilir. Çocuklar beni yanlarından ayırmadıkları için Rule’a ya da Rome’a kafa tutacak cesareti olduğunu düşünmüyorum. Bilerek ailemle tüm iletişimi kestim, Gabe onları da yanına almayı düşünüyor-sa boşuna uğraşıyor.”

“Uzun vadede planın nedir? Rome bir süre sonra orduya dönecek ve Rule her ne kadar yanında olmaktan hoşlansa da bu da bir süre sonra bitecek. Balayı dönemi elbet bir gün sona erer.”

Ben de bunu düşünüyordum. Rule şimdilik benimle barda takılıp yoğun programının arasında benimle geçirecek zaman bulmaktan zevk alıyormuş gibi duru-

yordu, böylelikle bana göz kulak da olabiliyordu. Annem Ayden'a katılıyordum, bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

“Ne yapacağımı bilemiyorum. Hem hukuk hem de ailem bana sırt çevirirse gerçekten ne yapacağımı bilemiyorum. Keşke Gabe kendine uygun başka bir kız bulup yakamdan düşse.”

“Ben de hiç bilmiyorum, ama bütün bunlarla tek başıma uğraşmaya çalışmamana sevindim.”

“Rule bana iyi geliyor. Onun yanındayken hayatımı sonunda kendime aitmiş gibi hissediyorum.”

“Ona yıllardır âşık olduğunu söyledin mi henüz?”

O an içeceğimin bir kısmı yanlışlıkla nefes boruma kaçmış olmalıydı, çünkü gözlerim yaşarana kadar kuru kuru öksürdüm. “Hayır! Çıldırıyor muyum? Neden böyle bir şey yapayım? Zaten uzun süredir ondan hoşlandığımı biliyor ve sanırım bu o nu biraz rahatsız ediyor. Benimle aynı şeyleri hissetmesi için ona baskı yapmak istemiyorum. Onun da birlikte olmak istemesi, ve bunun için dürüst bir çaba gösteriyor olması bana yeter de artar bile.”

Ayden dilini şapırdatıp parmağını salladı. “Gerçek hislerini saklamayı düşünüyorsan yanlışlıyorsun. O çocuğa hissettiğin şeyler zaten senden yayılan bir enerji gibi. Sana her baktığında bunu görüyor olmalı.”

Gergin bir biçimde saçlarımla oynamaya başladım. “Açıkçası henüz bir şey demedi ve bu sorun değil.”

“Tam bir ahmaksın. Yeniyetmenin tekiyken bile bu çocuğa âşıktın. Şimdi berabersiniz ama hâlâ onunla açık açık konuşmuyor musun? Daha fazla zaman harcamalısın gibime geliyor.”

“Bahsettiğimiz kişi Rule. O tahmin edilemez biri, duygularıyla bizim bildiğimiz şekilde uğraşmıyor. Birden fazla derine inerek onu itmek istemem. Onu itenle-
te nasıl davrandığını gördüm, gerçekten hoş değil.”

“Ne olursa olsun, bence oda sana en az senin ona olduğun kadar bağlı. Sendeki enerjiden onda da var, sadece biraz daha karanlık ve karışık.”

“Eh, bunu duymak güzel bir şey. İnandığımdan emin değilim ama güzel bir düşünce.”

Bir saat daha lafladık. Okuldan bahsettik, ardından ona Margot’nun yaşadığı küçük krizi anlattım. İşten ve Loren’in her ağzını açışında ne kadar aptallaştığından konuştuk. Haftaya alışverişe gitme ve kuaföre uğrama kararı aldık. Sonunda Ayden’in işe gitme vakti gelmişti. Erkeklerle dolu masayı sıırıksıklam bıraktığına emin olduğum bir şekilde sarıldıktan sonra ayrılıp Capitol Hill’e doğru yöneldim. İşim olmadığı ve Rome’un da tekrar doktora gitmesi gerektiği için Rule’a dükkânda onunla buluşacağıma söz vermişim.

Çalışma saatlerinde hiç dükkânda bulunmamıştım, o yüzden kapıyı açıp içerideki yoğunluğu gördüğümde şaşırdım. Tezgâhın arkasında en az benimkiler kadar açık renkli, kısa ve dik saçları olan bir kız vardı. Telefonla konuşmaktaydı ve etraftaki insanlarla ilgileniyordu. Ayrıca sıradaki müşterileri uygun dizilerin olduğu sıralarına yönlendirmekteydi. Nash, Rowdy ve Rule’un dışında üç sanatçı daha vardı. İçlerinden birinin çizgi romandan fırlamış gibi duran yeşilli siyahlı saçlı güzel bir kız olduğunu fark ettim. İçeride ayrıca farklı yerlerde farklı sesler çıkarıp arkadaşlarını kahkahalara boğan

surat ifadeleri yapan altı müşteri de vardı. Mekân Against Me!’nin müziğiyle inliyordu, atmosfer enerjiyle doluydu. Böylesine bir işte birinin nasıl bu kadar kazanç sağlayabileceğini aklım almıyordu, ama bu Rule’un kişiliğine tamamen uyuyordu.

Bir dakika boyunca kapı eşiğinde ne yapacağımı bilemez hâlde kalakaldım, derken dar pantolonu ve kocaman Ugg’ları olan bir kız tarafından dürtüldüğümü hissettim. Saçlarını yanlarına doğru krepe yapmaya çalışmıştı, fazlasıyla dar olan tişörtünün altında kollarının dövmeyle kaplı olduğunu görebiliyordum. Belki de böyle döküntü bir görüntüyü kendisine yakıştıran kızlardandı, ama tezgâhın arkasındaki kızın onunla uğraşmaya niyeti yok gibiydi çünkü Doğu Yakası’na özgü yüksek tonda bir sesle ona “Defol buradan, Liza. Sana telefonda da onun önümüzdeki iki hafta dolu olduğunu söylemiştim. Hem seninle uğraşıp geç kalmaya da niyeti yok,” dedi.

Liza duyamadığım bir şeyler mırıldanıp tezgâha doğru yöneldi. Orada duran kız ise çarpıcı bir şekilde gözlerini deviriyordu. “Bak, bir de şöyle açıklayayım: Adam senle ilgilenmiyor. Sen bir müşterisin— sana dövme yapması için ona para veriyorsun, seninle çıkması ya da flört etmesi için değil. Şu an çok meşgul, o yüzden işin bitsin istiyorsan sen de herkes gibi sıraya girip zamanı geldiğinde buraya uğrayacaksın. Ayrıca, artık bir kız arkadaşın var; senin gibilerle ilgilenmiyor.”

Büyük ihtimalle Rule’dan bahsettiğini ve söz konusu kız arkadaşın ben olduğumu fark ederek hızla göz kırpmaya başladım. Şaşılasi bir durumdu. Dükkâna ge-

len kız sarışın ateş duvarını geçip içeri giremeyeceğini anlayana kadar küçük sinir krizleri geçirmeye devam etti. Tezgâhtaki kız beni iterek çıkış kapısına yöneldi ve efendi görünümlü bir çocuk onun kasadaki yerini aldı. Sıkıntı çıkarmadan randevusunu aldı. Kızın ilgisi bana odaklana kadar etraftaki iş akışını izleyerek zaman geçirdim.

“Yardım edebilir miyim?” Bana tam olarak arkadaşça yaklaşmamıştı, tavrı baştan sona gerçekçiydi; konuyu uzatmamayı tercih ettim.

“Sadece birini bekliyorum.”

“O zaman eğer bir müşteri için bekliyorsan şurada oturabilirsin.”

Saçımı kulağımın gerisine atıp yana dönerek ona dikkatlice bakmaya başladım. “Aslında Rule’u bekliyorum.”

Artık bana bakmakta olduğu için gözlerinin renginin alışılmışın dışında olduğunu görebiliyordum. Teki koyu kahverengi, diğeri ise yeşil ve mavi karışımı bir renkti. Yine iç geçirip gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. “Diğer mürekkep sürtüğüne de söylediğim gibi, Rule şu an meşgul. Onu görmek istiyorsan sen de diğer herkes gibi randevu almalısın.”

İstemsizce kıkırdadım. “Mürekkep sürtüğü mü? Onları öyle mi çağırıyorsun?”

Soruma şaşırmıştı. “Evet. Sırf oğlanlardan birine kıcını gösterebilmek için saçma sapan bel dövmeleleri olan bir sürü zavallı kız geliyor buraya.”

“Ah, işte buna inanırım.”

Dirseklerini tezgâha koyarak beni baştan aşağı süzdü. “Adım ne demiştin?”

“Adımı sormadığın için söylememiştim. Ben Shaw. Herhangi bir şeyin sürtüğü değilim. Vücudumda dövmem de olmadığı için iki tanıma da uymuyorum.”

Adımı söyler söylemez kızın çenesi ağzı açık kalmıştı. Büyük deri sandalyesinden indi ve gözlerini kocaman yapan bir bakışla birlikte elini aramızdaki mermer tezgâha geçirdi.

“Vay anasını! Shaw sen misin? Gerçekten burada mısın? İnanılmaz! Çocuklar, Rule’un kız arkadaşı gelmiş ve kendisi gerçek beyni olan gerçek bir kız. İnanılmaz. Feci üçlümüz haftalardır senden bahsediyordu ama ben hiç inanmamıştım. Demek buradasın ha.”

Sanki bir filmdeymişiz gibi içerideki tüm gözlerin durduğum noktaya döndüğünü hissettim. Geçtiğimiz haftalarda Rowdy ve Nash’le fazlasıyla zaman geçirmiştik, bu yüzden ikisi de beni kısaca selamlayıp işlerine dönmüşlerdi. Rule’u görünce yine karnımın gerisinde garip bir his hissettim. Müşterisi olan çocuğa bir şeyler söyleyip fazla mürekkebi üzerinden sildikten sonra bana dönüp göz kırptı. Diğer üç dövmeci açıkça bana bakakalmışlardı, bu normalde beni çok rahatsız ederdi, ama sarışın kız tezgâhta çıkıp tam önüme gelmişti. Boyu neredeyse benimle aynıydı ama benden yaklaşık on kilo daha zayıf görünüyordu. Saçının şekli benden daha uzun görünmesine neden olmuştu. Ayrıca öyle bir sesin bu kadar küçük bir vücuttan çıktığına inanmak zordu. Küçük bir rock perisi gibiydi.

“Bu çocuklardan birinin düzgün bir kız arkadaş edin-

mesini ne kadardır beklediğimi biliyor musun? Çağlar-
dır! Mürekkep sürtüklerini defetmek artık çok daha
zevкли olacak. Bir kız arkadaş yapan ilk kişinin Rule ola-
cağını asla tahmin etmezdim.”

Omzunun gerisinde tanımadığım üç dövmeceyi tek
tek işaret etmeye başladı. “Bu Bixie, kocası bir itfaiyeci
olduğu için müşteriden bozma garip takipçileri olmaz.
Mase’in uzatmalı bir kız arkadaşı var o yüzden nasıl dav-
ranması gerektiğini biliyor. Ama ayrıldıklarında Rule’a
çapkınlık konusunda kök söktürür. Bu da Jasper, kısaca
Jaz, ilişkilerini gizli tutar, bizim motorcu kulübü Kings
of Sorrow’la bağlantısı var. Bu yüzden mürekkep sür-
tüklerini kendisine çekmemesi için sessiz kalması lazım.
Her gün buradan onlarcasını kovmak zorunda kalıyo-
rum. Rule’un senle birlikte olmasına rağmen hâlâ tam
zamanlı işim buymuş gibi geliyor.”

O kadar yüksek sesle ve hızlı konuşuyordu ki de-
diklerini takip etmekte zorlanıyordum. Ayrıca Rule
eldivenlerini çıkarmış bana doğru geliyordu. Bacakla-
rım jöle gibi hissetmeye başlamıştı. Seksi ve kendinden
emin bir şekilde yürüyordu, saçları uzamaya başladığı
için kafasını kaplayan ince saçları olmuştu.

“Benimkine neler anlatıyorsun öyle Cora? Söyle-
miştim Shaw’la uzun süredir tanışıyoruz. Onu korku-
tup kaçırmana imkân yok.” İş yerinde ona dokunma-
manı uygun olup olmadığı hakkında düşünmeme fırsat
bırakmadan köşeden gelip bana sarıldı ve dudaklarını
benimkilere yapıştırdı. Ağzımda kahve ve nane tadı
bırakıyordu; ayrıca tüm gözlerin üzerimizde olmasını
umursamıyormuş gibiydi. Birkaç saat yerine haftalardır

görüşmüyormuşuz gibi öpüyordu beni. Diliyle dilimin son bir kez okşayıp ağzındaki metali dişlerime değdirdi. Geri çekildiğinde bakışlarımın hülyalı bir hâl aldığından emindim, güçlkle nefes alıyordum. Boğazımı temizleyip ayakta durabilecek hâle gelene kadar Rule'un göğsüne tutundum. "Yarım saatim kaldı. O süre boyunca buralarda takılmaya ne dersin? İstersen gelip arka odada derslerini halledebilirsin." Başımı sallayıp bir adım geri attım. Beni hemen ikna edebiliyordu.

"Hayır, burada kalıp benimle takıl. Seni insancıl biri yapan bu mistik şahsiyeti tanımak isterim."

Rule, omzunun üstünden minik periye bozuk bir bakış attı. "Shaw, bu Cora Lewis. Buranın müdürü ve vücut modifikasyonu uzmanımızdır."

Cora kaşlarını kaldırıp yan gözle bakmaya devam etti. Rule'a parmağını uzatmıştı. "Bu adamla takıldığına göre bir kaç işimi görmüş olmalısın."

Gülüşümü kontrol edemeyerek elimi ağzıma götürdüm. Rule'un ensesi kızarmaya başlamıştı. "Yok artık, Cora."

Cora minik omuzlarını silktili. "Ne var? Haklıyım, değil mi?"

Rule'un buz mavisi gözleri tekrar bana yöneldi, bakışındaki muziplik bana kahrkaha attırmıştı. "Cora Brooklynli. Hiçbirimiz Phil Amca'nın onu nerede bulduğunu bilmiyoruz, kimse de söylemiyor zaten, ama Cora burayı çok iyi işletiyor. Çoğumuz o olmadan ne yapacağımızı bilemezdik."

"İstersen burada kalıp seni bekleyebilirim. Ama acıktım, o yüzden işin bittiğinde yemeğe gitmeliyiz."

Eğilip kulağıma yanaştı. “Ah, işim bitince sana çok güzel bir şey yedireceğim.”

Sıcak bir titreme tüm vücudumu sardı, gözlerim yarı kapalı Rule’a baktım. “Çok hoş.” Rule yanağımı öpüp müşterisinin yanına döndü. Cora’yı muzip Cheshire Kedisi gibi gülerken bulunca kızarmıştım.

“Demek öyle.”

Göz kırpıp duruşumu değiştirdim. Cora elimi yakalayıp beni tezgâhın diğer tarafına iteledi. Geride bir adet deri sandalye daha vardı.

“Nasıl yani?”

Sandalyesini döndürdü; artık karşı karşıyaydık. “Bazen canı sıkkın oluyor ama aynı zamanda tatlı ve yumuşak tüylerle kaplı biri gibi davranıyor. Piçin içinde öyle duygular olduğunu bilmezdim. Sayende insana benziyor.”

Böyle bir şeyi ikinci kere söylüyordu ama ona bir şeyler sormadan önce telefon konuşmalarını bitirmesini beklemem gerekti. “Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Son beş yıldır Rule’la çalışıyorum. Nash’le liseden sonra staja geldikleri zaman da buradaydım. Phil’le geçmişim çok eskiye dayanır, o yüzden çocukları bir süredir tanıyorum. Rule’a bayılırım. Sanırım eğer kadın geni taşıyorsan onlardan birine biraz âşık olmaman mümkün değil. Sanırım endişeli ve karamsar karakteri insanda ona sarılıp her şeyi daha iyi yapma isteği uyandırıyor.”

Bahsettiği şeyi çok iyi bildiğim için sadece başımı salladım. “Ama Rule aynı zamanda kendini beğenmiş ve tartışmaya açık biridir, kadınlara bok gibi davranır çünkü çoğu buna izin veriyor. Kardeşi öldükten sonra uzun

bir süre hayatını yaşamasını izledim. İşe gelir arkadaşlarıyla takılırdı ve gün aşırı beni darlayıp Front Range'deki bütün kadınların tadına bakardı ama onu sevenlerin asla aşamayacağı bir baloncuğun içinde yaşıyordu aslında. Soğuk ve ulaşılmazdı ama birden kabuğu kırılmaya başladı ve arasından eski Rule parlamaya başladı. Uzun süredir yaptığı taklit kişilik söndü ve eski Rule'un geri dönmeye başladığını gördük. Sanırım bu senin sayende oldu.”

“Bu gerçekten çok güzel bir şey.”

“Eğer gerçek buysa hiç güzel bir şey değil. Söyle bakalım, senin gibi tatlı kızın teki, hem bakire olup hem hiç piercingi olmadan nasıl oldu da Rule'u çelmeyi başardı? Görünüşe bakarak asla senin onun tipi olduğunu düşünmezdim; açıkçası dar pantolonlar yerine kumaş etekleri tercih edecek birine benziyorsun.”

Elimde bir tutam saçla oynayarak Cora'nın bilgisayara bir şeyler yazmasını izledim. Gerçekten çok etkili ve hızlıydı. Erkek arkadaşımın özel kısımları hakkında ayrıntı bilgisi olan biriyle onu ne kadar seksi bulduğumu konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim.

“On altı yaşındayken kolunda korkunç bir at nalı ve yonca dövmesiyle gelmişti. Phil Nash'e on altıncı yaş günü için bir dövme makinesi hediye etmişti ve onlar da domuzlar ya da kavunlar üzerinde denemek yapmak yerine birbirlerini kullanmışlardı. İkisi de sanat yönünden hep yetenekli olmuşlardı. Nash daha çok sokak sanatıyla ve graffiti tarzı işlerle ilgiliydi. Rule ise Remy'yi tanıyor musun bilmiyorum ama ikiz kelimesi benzerliklerinin hakkını vermiyordu; aynı gözler, aynı koyu saç, aynı

olağanüstü güzellik... Her neyse, bir akşam ben onlardayken birden o iğrenç dövmeyle eve geldi ve birden bambaşka birine dönüştü. Vücudu üzerinde tamamen hak iddia etti, Remy'yle arasındaki farkı böyle belirtme kararı aldı. Her zaman güzel yüzlü bir çocuk olmuştu, ama güzelliğini kendine uyarlamaya başladıktan sonra daha iyiye gitmeye devam etti. Tüm o dövmeleri ve piercingleri olmadan Rule olmazdı.”

“Peki sen? Senin bunlarla bir ilgin yok mu?”

“Gerçekten bilmiyorum. Farklı bir ailem oldu, eğer günün birinde eve üstümde bir dövmeyle çıkagelseydim mezun olana kadar beni eve kapatırlardı. Bu tip şeylere hiç kafa yormadım.”

“Şu an kaç yaşındasın?”

“Henüz yirmi yaşıma girdim.”

“Hâlâ ailenle mi yaşıyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman onların tepkisinden çekinmeden istediğini yapmakta özgür değil misin?”

İç geçirip sandalyemde ileri geri gitmeye başladım. “Haklısın. Aslında kendim için bir şeyler düşünüyordum.”

“Dövme gibi mi? Biliyorsun, Rule sana çok güzel bir şey yapardı. Özellikle ona her zaman bakacak kişi olduğun için.”

Beraber gülünce içerideki çocuklar merakla bize bakıyorlardı.

“Hayır, daha çok göğüs uçlarımı deldirmeyi düşünüyordum.” Normalde bu kadar açık sözlü olmazdım ama karşımda geçimini böyle kazanan biri olduğu için daha

çok bir doktorla konuşuyormuş gibi hissediyordum. Farklı renkteki gözleri kocaman açıldı ve bana gülünü semeye başladı.

“Bu çok seksi.”

Omuz silkip saçımı kıvırmaya devam ettim. “Görünüşü hoşuma gidiyor, ayrıca dediğin gibi işinin bazısını gördüm o yüzden mükemmel olabileceğini biliyorum. Sadece uçta bir şey için hazır olup olmadığımı bilmiyorum.”

“İyileşmeleri biraz zaman alıyor ama tamamlanınca mükemmel oluyorlar. Yaptırmaya karar verirsen haberi rim olsun, sana hediyem olur, sadece taşların ücretini alırım.”

“Rule’un doğum günü gelecek ay. Bir şeyler yaptırmaya karar verirsem ondan önce olur.”

Küçük bir kız gibi ellerini çırpmaya başladı. Hafif çılgın bir kızdı ama sanırım ondan hoşlanmıştım. Arkadaş edinmek benim için hep zor bir iş olmuştu, yeni tanıştığım insanların yanında rahat bile davranamazdım. Rule’un bana kazandırdığı güzel özelliklerden biriydi, karşımda duran bu çılgın kızla önyargı olmaksızın konuşabiliyordum.

“Ah, seksi sürprizler, bu fikre bayıldım. Söylediğim gibi bana haber verirsin ve bir şeyler üstünde çalışırız. Çocuklarımı mutlu ve doğru kızla birlikte görmeyi seviyorum.”

“Teşekkürler, sanırım.”

Rule’un işi beklediğinden daha uzun sürdüğü için bir saat daha muhabbet ettik. Cora’nın işi bitmiş müşterilerle ilgilenmesini ve soruları olan kişilere randevu

ayarlamasını izledim. Ardından Rowdy'e bakmaya gelen başka bir kızı kovaladı. Rule işini bitirip yanımıza geldiğinde yeni bir arkadaş edindiğimi hissediyordum. Alaycı bir konuşması vardı ve çok komikti, ama Rule'un iç dünyasını kavrayış şekli daha önce kimsede görmediğim kadar kolaycaydı.

Rule'un müşterisi araba sürme yaşını henüz geçmiş gibi görünüyordu ama vücudunda başarılı sanat eserleri taşıyordu ve kolunun tamamı yeni yapılmış parlak dövmelemlerle kaplıydı. Dışarı çıkarken bana attığı takdir dolu bakışı kaçırmadım. Rule da bunu kaçırmışa benzemiyordu. Çocuğun ensesine bir şaplak indirdi ve kolunun bitmesini istiyorsa bakışını kendisine saklamasını söyledi. Benden on dakika daha isteyip çalışma yerini temizledikten sonra gideceğimizi söyledi. Rule giderken Nash'in ve Mase adındaki başka bir sanatçının müşterilerinin aynı şeyi yaptıklarını gördüm. Cora haklıydı, Rule'un karşı cins üzerinde çekici bir etkisi vardı ve onunla birlikte olduğum sürece buna alışmak zorundaydım.

Rule hızlıca işlerini halledip vakit kaybetmeden beni almaya gelmişti. Cora'ya bir para cüzdanı uzatıp boşluğa bir hoşçakal savurup beni soğuk akşam havasına çekti. İstemsizce titreyip vücuduna sokuldum. Rule çıplak kafasına kapüşonunu geçirip kollarını üstünde dükkânın logosu olan paltosuna soktu.

"Bir şey mi sipariş edelim yoksa bir yerlere mi gitmek istersin?" Ellerini sertçe birbirine sürttü ve saçımın altından boynumu tutmak için uzattı. Buz kütleleri gibiydiler, daha da titremeye başladım. Rule beni göğsüne çekip kafamı çenesinin altına koydu.

“Sipariş edelim, böylelikle arabaya kadar gitmem gerek kalmaz.”

“Tamam, canın ne istiyor? Eve giderken söylerim.”

“Her şey olur, çok açım.”

“Pizza?”

“Olur, ama benim kısmımda yeşil biber ve mantar olmasın.”

Eve giderken kolumu koluna geçirip uzun adımları na ayak uydurmaya çalıştım. Telefonum cebimde titimeye başladı, yine babam arıyordu. Annem son ziyaretimi ona nasıl ilettiğini bilmiyordum, ama sinirlenmiş olduğundan emindim. Ama karısı benden bir kaç yaş büyük olan bir adamdan ahlak ve uygun partnerler üzerine nutuk dinleyecek sabrım yoktu. Aramayı sesli mesajla yönlendirip buzlu yolda yürüyebilmek için Rule’ın kolunu bıraktım.

Bana kaşlarını çatıp tekrardan elimi tuttu ve benim önüne alarak yürürken arkadan destek oldu. “Düşmenlerin izin vermem.”

Uzanıp ellerimi omuzlarına koydum ve en az yoldaki buzlar kadar mavi olan gözlerine bakmaya başladım. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Bana güveniyor musun?”

“Çoğu zaman güveniyorum.”

“Neden her zaman güvenmiyorsun?” Evinin önünde durduk ve ellerimi omuzlarından ensesine götürdüm. Kapüşonu düştü.

“Çünkü kimseye her zaman güvenmedim. Sanırım en büyük hasarı en çok önemseydiğim kişiler veriyor.”

“Ben onlardan biri olmayacağım, Shaw.” Onu bir kızla gördüğüm her zaman nasıl canımın yandığını bilseydi bunu diyor olmazdı. Gülmeye çalışıp uzamaya başlayan saçlarını okşadım.

“Umarım olmazsın.”

Başını iki yana sallayıp beni eve doğru sürükledi. Dışarıda vakit geçirmemiz için hava çok soğuktu. Silkinerek montunu çıkardı ve eşyalarımı almak için elini uzattı. “Nash’in bu akşam bir randevusu var o yüzden eve geç gelir. Tabii eğer hiç gelmezse.” Elindekileri bırakmak için odasına gitmek üzere koridora yöneldi ve telefonu alıp içeri döndü. Birkaç tabak alıp Rule’a bir bira uzattım ve boş yere çocukların buzdolabında salata yapacak bir şeyler bırakıp bırakmadıklarını kontrol ettim. Burada zaman geçireceksem eve biraz normal yiyecekler sokmalıydım, yoksa küçük bir su aygırına dönüşecektim.

“Sanırım beni erkek bölgesine alıp durmaktan sıkıldı. Ayden da bana sabah seni yarı çıplak gördüğünü söyledi. Sanırım bizden bıktılar.”

Rule gülüp biradan bir yudum aldı. “Bu sabah Ayden’i şaşırtmayı planlamıyordum. Koşuya çıktığını bilmiyordum.”

“Aynen, her sabah koşuya çıkar. Zaten yakındığı da yoktu, hatta manzarayı övdü bile.”

Rule kahkaha attı. “Nash’in burada olmanla ilgili bir sıkıntısı yok. Hatta bir şeyler pişirmenden de gayet memnun, her akşam eve bir şeyler getirmek zorunda kalmıyoruz. Ayrıca çok güzel kokuyorsun ve etrafta bı-

raktığımız şeyleri topluyorsun. Eğer burada takılmamın sinirine dokunsaydı gelir bana bir şeyler derdi ya da direkt seninle konuşurdu. Çünkü Rome'un fazla kalıplarını hissettiğinde bunu ona söyler.”

Tezgâha sırtımı verip bir su şişesi açtım. “Cora mu rekkep sürtüğü dediği kızlardan bahsediyordu. Bu kadın beğenildiğini bilmiyordum. Kızlar sırf seninle zaman geçirebilmek için on yıl sonra pişman olacakları dövme ler yaptırıyorlar. Bu gerçekten çok saçma.”

“Cora'nın çenesi düşüktür ve her şeyi abartır. Ama müşteri kim olursa olsun dövme yaptırmak ciddi bir mesele. Dükkândan vücutlarında ömürleri boyunca taşıyacakları işlerle çıkıyorlar. Eğer istedikleri görüntüyü tenine yansıtacak kadar sana güveniyorlarsa bu bir nevi sana yatırım yaptıkları anlamına gelir. Bazı kızlar özellikle de genç olanlar, kendilerini bu işe fazlasıyla kaptırıp olayı gereğinden fazla büyütüyorlar. Benden hoşlanan bir sürü müşterim olduğunun farkındayım. Ben mükemmel olduğum için değil, sadece ortamda vakit geçirmekten hoşlanıyorlar. Ama bu benim işim ve profesyonel kalmalıyım. Yalan söylemeyeceğim, birkaç müşterimle takıldığım oldu, ama bu asla işten sonra ya da iş üstündeyken olmadı. Seks ve iş aynı yere ait değil ler.”

Birkaç yudum su içtim. “Beğendiğin kız tipinde olmamam seni rahatsız ediyor mu?”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Zıplayıp tezgâha sıçradım ve bacaklarımı sallamaya başladım. Parmaklarımı döşeli yüzeye vurarak başımı

vana eğdim ve ona bakmaya başladım. “Dövmem ya da piercingim yok. Nefes aldırmayacak kadar dar kıyafetler giymiyorum. Bildiğin normal bir kızım. Senin tiptin olmadığımı anlayacak kadar seni ertesi sabahlarında yakaladım ve yeterince gördüm. Bana baktığında takımından biri olsaydım nasıl görüneceğimi merak ediyor musun?”

Birasını koyup bana doğru yürümeye başlarken gözlerini bana dikmişti. Önceden böyle bir şey beni tedirgin ederdi ama artık sadece nefesim kesiliyordu. Vücudu bana yapışana dek durmadı; bacaklarımız ve kalçalarımız birbirine yapışmıştı, adımı unutacak gibi olmuştum.

“Sana baktığım zaman senden başka hiçbir şeyi görmüyorum, Shaw, sen mükemmel birisin. Saçının ya da teninin rengi ya da makyaj yapıp yapmadığın umurumda bile değil –önemsediğim tek şey, sana baktığımda senin de bana bakıp beni görmen. Senin için de dışında çok güzel, o güzel vücutuna baştan aşağı dövme yaptırmak istesen de bunu yapacak insan olmak beni gururlandırır. Aksi takdirde fırsat bulduğum her an bu halinle de süt gibi yumuşak teninin tadını çıkarırım.”

Dedikleri yüreğimi sızlatacak kadar romantik geliyordu. Bu, birinin bana söylediği en düşünceli şeydi; neredeyse ağlak bir kadına dönüşüp söylediği mükemmel şeylerin bana ne kadar çok anlam ifade ettiği hakkında söylenip duracaktım. Yoksa oracıkta kıyafetlerini parçalayıp üstüne atlayacaktım. Bu iki tepki arasında gidip gelmekteydim ki kapı zilinın çalınmasıyla tüm havayı bozuldu. Rule benden uzaklaşıp yemeği almaya

gitti. Kendime gelmem bir dakika aldı. Karşımdaki kişi insanları etkilemesini bilen biriydi. Ben de bunun bana yöneltilecek her kısmının zevkini sonuna kadar çıkarmayı planlıyordum.

On Üçüncü Bölüm

Rule

Geçen hafta öylesine mükemmel ve dokunaklı anlar yaşamıştım ki korkuyla buz kesilip son hızla aksi yöne kaçmak istemiştım. Oturma odasında kanepede uzanıp pizza yiyerek birkaç bira içmek ve Sports Center izlemek, yanımda ders çalışan Shaw varken o anlardan biri gibi geliyordu. Benimleyken kendisi gibi davrandığımı görmek her şeyin ne kadar doğru olduğu gerçeği içinde boğulmama neden oluyordu. Gidip sıcak bir duş almak zorunda kalmıştım, aksi takdirde ona birlikte seyahate çıkmayı teklif etmek ya da benimle evlenmesini söylemek gibi saçma sapan şeyler yapacaktım. Bana tamamen uyuyordu, hayatımdaki her boşluğu dolduruyordu ve yanımda olmaması ya da gitmesi fikri beni daha önce hiç hissetmediğim bir korkuya hapsediyordu. Ona bağlanmak istemiyordum, sadece erken ilişki hayranlığın-

dan ibaret olabilecek bir şeyin üzerine kocaman bir dağ kurmak istemiyordum ama bütün bunlarım elimden gitmesi durumunda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı hissediyordum.

Geçen birkaç hafta mükemmel olmuştu. Shaw'un evimde ve hayatımda olmasını seviyordum, onun evinde de bana bir yer olması beni memnun ediyordu. Tüm arkadaşlarım ona bayılıyordu. Açıkçası bazılarının hafiften ondan hoşlanmaya başlamalarını çok görmüyordum. Neredeyse sevimli bir şekilde cazibesinden bihaberdi, ona âşık olmamak zor bir şeydi. Dükkândan çıktığımızda Cora'nın da hayranlar grubuna katıldığından eminim. Bunun benim için anlamı büyüktü çünkü o benim büyük kız kardeşim gibi bir şeydi ve diğer insanlar söz konusu olduğunda onun içgüdülerine güveniyordum. Shaw halihazırda ailemin bir parçasıydı ve eve gittiğimde başımdan geçenleri ona anlattıktan sonra anneme hemen sert bir mail gönderip bu davranışına hiçbir şekilde tahammül göstermeyeceğini söylemişti ve artık bir yardım alması gerektiğini belirtmişti. Beni kolluyordu. Bir kez daha kafamı kaldırıp gerçekleri görmeden önce beni ne kadardır kolluyor olduğunu merak ettim. Bu beni hep berbat hissettiriyordu.

Sakin anlarımız huzurluydu, muhteşem bir şeyin temelini atıyor gibi hissediyordum. Tutkulu anlarımız Shaw'un bana açılmamış bir hediyeymişim gibi baktığı, sonunda yatakta eğlenebileceğim birini bulduğumu fark ettiğim anlardı. Birlikte olduğu tek erkek olmak ona her şeyi öğreteceğim anlamına geliyordu ki bu Shaw'un çok iyi bir öğrenci olmasından mutluluk duyduğum anlar-

dan biriydi. Hızlı, yavaş, nazik ya da sert olsun, ister aklımı başımdan alan bir şipşak macera ister tüm gece sürüp sabah derse geç kalmasına neden olan ateşli bir ilişki olsun -cinsel olarak uyumlu olduğumuza şüphe yoktu- Artık zevklerini seçmeye başlamıştı. Örneğin umduğumdan daha sert ve yaramaz şeyleri seviyordu. Ayrıca bir şeyler garibine gittiğinde buna gülmesini de biliyordu. Yatağında daha önce bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum ama Shaw seksi çok daha iyi yapıyordu ve bunu kaybetme düşüncesi içimde bir deliğe girip asla dışarı çıkmama isteği uyandırıyordu.

Bu korkudan silkinip kurtulmaya çalışıyordum. Sonuçta sadece evimde hoş bir akşam geçiriyordum ve Nash evde olmadığı için yapmam gereken şey yanımdaki kıza avazı çıktığı kadar bağırarak tekrar tekrar adımları inletmekti. Ama şüphe üzerime çökmekteydi, bu yüzden su soğuyup artık banyodan çıkmam gerektiğini gösterene kadar duşta bekledim. Saçımı kurulayıp başka bir havluyu belime sardım. Giysilerimi bir yığın hâlinde banyoda bırakıp odama geçtim. Shaw ödevini yaparken ben de birkaç işimi hallederim diye düşünüyordum. Ancak televizyon kapanmıştı ve Shaw elinde yarım bıraktığım biramla yatağımın ortasında duruyordu. Bu da yetmezmiş gibi üstünde sadece dükkânın logosunu taşıyan bir tişört vardı. Tişört ona benden daha çok yakıştıyordu ve o da ciddi gözlerle beni izlemekteydi.

“Ne oldu?”

Boğazımı temizleyip bir şey yokmuş gibi yapmaya çalıştım. “Hiç. Neden?” Ama karşımdaki Shaw’du ve

beni herkesten daha iyi tanıyordu. Yatağın ucuna gelip birayı yanımdaki komodine bıraktı.

“Çünkü uzun zaman duşta kaldın ve zaten bu sabah duş almıştın. Bir şey seni ürküttü ve kaçtın. Onun ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Yalan söylemeyi düşündüm, kendimce bir şeyler hayal ettiğimi söylemeyi gözden geçirdim ama sonuçta dürüst olmam gerektiğinin farkında varıp duygusal olarak altüst olmamın onu korkutmayacağını umdum.

“Bütün bunlar” elimi salladım. “Hepsi bazen o kadar basit, hafif ve kolay geliyor ki ödüm patlıyor. Normal ve sıradan şeylere alışkın değilim o yüzden geriliyorum. Hayatım her zaman anlık zevk hislerine tutunmaktan ve güzel hissetmekten ibaret oldu ama şimdi seninle böyle zaman geçirirken bunu da berbat edersem olacakları düşünüyorum ya da bunu nasıl devam ettireceğimi düşünüyorum ya da sen gitmeye karar verirsen nasıl toparlanacağımı düşünüyorum. Bazen olacıklara dair duyduğum endişelere o kadar kapılıyorum ki anı yaşamakta güçlük çekiyorum. Seninle televizyon izlemek ya da sadece seninle olmak içimde bir şeyleri rahatlatıyor ve ben rahatlamaya ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Ama aynı yerde başka bir şeylerin de korkuyla titrediğini hissediyorum. Üzgünüm.”

Shaw’un yataktan kalkıp evi terk etmesini bekliyordum ama o sadece beni izliyordu. Eğer çıkıp gitseydi üstümde sadece havlu olmasına aldırmadan onun peşinden gidip beni bırakmaması için ona yalvaracağımdan emindim. Giydiği tişört Shaw’un bedeninin büyük kısmını kaplıyordu ama manzara hâlâ çok iyiydi. Yanı-

ma gelip durdu. Temas etmiyorduk ama birbirimize nefesimizi paylaşacak kadar yakındık.

“Ben de korkuyorum, Rule. Sıradan şeylere ben de alışkın değilim ve ben de böyle bir şeyi seninle yaşayacağımı asla düşünmezdim. Genel olarak senin bir şey yaşayacağımı düşünmezdim, o yüzden geri dönüp bunu benimle konuştuğun sürece kafanın biraz karışması normal. Senden moralini bozacak bir şeyler istemeyi düşünmüyorum. İnsanlar hayatım boyunca bana bunu yaptılar ve bundan bıktım.”

Yavaşça nefes verip sıkılmış olduğumu fark etmediğim yumruklarımı gevşettim.

“Peki ya senden bana her şeyi vermeni istesem Shaw? Ya hepsini istesem? Bu beni de o insanlardan biri yapar mı?”

Boğazından bir ses çıktı ve yüzünde beni oracıkta öldürecek bir gülümseme belirdi. Çok tatlı ve saftı. “Hayır, çünkü sormana gerek yok, hepsi zaten senin. Sen her şeyi vermek istediğim tek insansın.” Bu kız benim ölümüm olacaktı. Ellerini iki tarafıma koydu, biri melek dövmemin diğeri de ölüm meleğinin üzerindeydi, kalbimin göğsümden fırlayacağını düşünüyordum.

“Kaybolduğumda benden vazgeçmeyeceğine söz vermelisin Shaw. Yolumu bulana kadar beni bekleyeceğine söz vermelisin. Her şey karardığında tünelin ucundaki ışığın sen olduğunu bilmeliyim.”

“Seni beklemesini biliyorum Rule ve beni itmediğin sürece bunu yapmakta herhangi bir sıkıntı yok. Her şey fazla geldiğince kapıyı yüzüme kapatacaksan seninle bunu yaşayamam. Kalbim buna dayanmaz.”

“Biliyorum.” Ama bunun tutabileceğim bir söz olup olmadığını bilmiyordum. Benim kusurum kendimi korumak için bildiğim şey olan uzaklığa ve mesafeye dönmekti. “Elimden geleni yapabilirim Shaw. Ama sana hep dediğim gibi tüm bu ilişki muhabbetlerinin üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum ve kötü bir şey yapmaktan çok korkuyorum.”

Uzanıp ellerini omzuma ve sırtıma götürdü. Göğsümün ortasına yumuşacık bir öpücük kondurup tüm hayatımı dudaklarının kapladığı o küçük noktada yeniden başlattı.

“O zaman tek başına da korkabilirsin birlikte de korkabiliriz. Ben ikinciye tercih ederim ama biraz uzaklaşıp ne istediğini anlamaya çalışmak istersen onu da yapabilirim. Ben seninle olmak istiyorum Rule, ama eğer bu seni incitecek ya da korkutacaksa ben yokum. İkimiz de daha iyisini hak ediyoruz.”

Bu noktada olayın benim hak ettiklerimle ilgili olduğundan emin değildim ama Shaw’la yaşadığım şeyi kontrol edemediğim şüphe duygularıyla ezme niyetinde değildim. Sonunda uzanıp ona nefesini kesene kadar sarıldım. Bu sabah onunla yatakta fazlasıyla zaman geçirmiştim ama bu bir şey değilmiş gibi hissediyordum. Havlunun altından büyüyen aletim ona ne kadar aklımı meşgul ettiğini ve vücudumun onun yanında ne hâle geldiğini haber veriyordu.

“Berbat durumdayım Shaw. Böyle olduğum için üzgünüm ama istediğim son şey tek başıma kuyruğumun peşinden koşturmak.” Onu öpüp kelimelere dökemediklerimi hissetmesini sağladım. Onu hep istiyordum ve bunun fikri bile dizlerimin bağını çözüyordu.

Dudaklarının tadını çıkarmama izin veriyordu, saçlarını kavrayıp onu duvara yapıştırmama ve şişmiş olan erkekliğimi ona bastırmama hiçbir şey demiyordu. Hareketlerimde yumuşaklık yoktu, onun da iyi hissetmesini sağlama isteği yoktu. Sadece bir an önce içine girip beni delirten hissi onun da bilmesini istiyorum. İçimdeki istek patlamasını boşaltmanın tek yolu bunu ona aktarmaktı. Kafası duvara hafifçe çarptı ve hızla nefesini çektiğini duydum ama bunların hiçbirisi beni durdurmuyordu. Belimdeki havlu yere düşmüştü, üstündeki tişört ise hemen ardından havluya katıldı. Kafamda bir ses yavaşlamam gerektiğini söylüyordu ama kendimi dizginleyemiyordum.

Shaw adımı fısıldayarak beni durdurmaya çalışıyordu ama bunu umursamıyordum. İçine girip bütün korkumu ve kuşkumu onun sıcak bedenine gömmeye hazırdım ama bu kız beni tanıyordu ve kendisini sessizliğe ihtiyacım olduğu anlarda kullandığım kızlardan birine dönüştürmeyecekti. Tırnaklarını başıma geçirip dilimi ısırarak geri çekilmemi sağladı ve biraz nefes alabildikten sonra ellerini göğsümün ortasında kavuşturdu ve beni kuvvetle itti.

Geriye sendeleyip başımı salladım. “Casper,” özür dilemek istiyordum, onu asla bilerek değersizleştirmeyeceğimi söylemek istiyordum. Ama o ayaklarının ucunda durup eliyle ağzımı kapadı. Yeşil gözleri kocamandı ve içlerinde istek ve korku karışımı duygular taşıyorlardı. Kalbim düğüm düğüm olmuştu. Bu kız beni zorlanmaksızın anlayabiliyordu ve içimde biriken saçmalıklar yüzünden beni suçlamaya niyeti yoktu.

“Yapma, Rule.” Elini çekip beni az önce gösterdiği min bin katı bir ilgiyle öptü. “Şimdi seninle ilgilenme izin vermelisin. Ama bunu yaparken yanındakinin ben olduğumu aklında tutmalısın.”

“Sen olduğunu biliyorum Shaw.”

“Güzel, çünkü bir anlığına bundan şüphe duydum ve bunun beni ne kadar kızdırdığımı sana anlatamam bile. Şimdi çeneni kapayıp içini aydınlatmama izin ver.”

Onu yakalayıp sarılmak için uzandım ama ellerimden kaçınıp yana kaydı ve önümde eğildi. Dudaklarımı kasıklarımda hissedince bir süreliğine nefesim kesilip karnım kasılmıştı. Birlikte çok takılmıştık ama daha önce bunu yapmaya cesaret edememişti. Shaw diliyle kasıklarımda gezinirken penisim beklentiyle kasılıyordu. Ne kadar derine ineceğini bilmediğim için ellerimi başına koydum, saçları ipek gibiydi. Yapacağım bir şeyin onu durdurması ihtimalini göz önünde bulundurarak hareket etmeyi tümünden kestim.

“Shaw.” Ona durmasını mı yoksa devam etmesini mi söylemem gerektiğini bilmiyordum çünkü bu ona fazla gelebilirdi. Çoktan fazlasıyla tahrik olduğumu hissediyordum. “bunu yapmak zorunda değilsin.” Bunu içimden gelerek söylemiştim ama durursa büyük olasılıkla öleceğimi de biliyordum. Sonra Shaw ıslanmış dudaklarıyla penisimin ucundaki piercingi ve altındaki Yakup Merdiveni dövmesini emmeye başladı. Boğazının gerisine değdiğimi hissedince gözlerimi sımsıkı kapadım, hayatımın bu noktasına kadar hissettiğim her türlü his var olmayı kesmiş gibiydi.

Daha öncesinde birkaç kızla oral seks yapmıştım

ve her seferinde bundan büyük zevk almıştım ama Shaw'un dizlerinin üstünde önümde dururken beni o biçimli ağzıyla ileri geri emiyor olması bu deneyimi diğerlerinden çok daha iyi kılıyordu. Güçlülkle nefes alıyordum, dizlerim beni desteklemeyi kesmek üzereydi. Aletim kalbimle aynı ritmi tutturmuştu ve onu kaplayan hassas cildin artık fazlasıyla gerilip yırtılacağını sanmaya başlamıştım. Ona bir şey diyecek kelimem kalmamıştı, zaten buna gerek de yoktu çünkü karanlıkta yaptığımız diğer her şey gibi bunda da doğal bir yeteneği olduğu belliydi. Piercinglerimle oynayıp küçük dilini ısınmış metalin üzerinde gezdiriyordu. Nefesimi çekip yaklaşmakta olan orgazmımı kontrol altına almaya çalıştım ama böyle bir şey mümkün değildi. Shaw'u uyarmak için tekrar adını fısıldadım ama o durmuyordu. Bir profesyonel gibi işimi halletmişti. Ardından ben aklımı başıma toplamaya çalışırken karnıma bir öpücük koydu ve tüm ihtişamıyla ayağa kalktı. Sarışın kaşlarını kaldırıp karmakarışık olmuş saçlarını omuzlarının gerisine attı.

“Ben sana her zaman göz kulak olurum Rule, hatta bunu yapmayı seviyorum çünkü mutlu oluyorum, güzel hissettiriyor. Ama diğer kızlara yaptığın gibi beni de kendi sorunlarıyla baş etmek için kullanmana izin vermem. Aradaki farkı bilmelisin.”

Cevap vermedim çünkü haklıydı. Onu belinden yakalayıp yatağa attım. Hazırlanmasını beklememe gerek yoktu, az önce yaptığı şeyden sonra yeterince ısınmış olmalıydı. Sonunda içine girdiğimde ucumdaki metali onun en hassas noktalarına değdirmeye dikkat ediyordum. Shaw bacaklarını kalçama doladı ve o kendinden

geçene kadar içinde gidip gelmeye devam ettim. Üstünde dururken kollarıma tutunuyordu. Bana öyle baktığını, inlediğini ve zevk vücudunu ele geçirirken altımda kıvrandığını gördükten sonra mutlu bir adam olarak öleceğimden emindim. Tek eşliliğin ve sadece tek kişiyle sevişecek olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Önümdeki yolun bu olduğunu düşünmüyordum. Shaw'layken ruhumun derinliklerinde sadece onunla olmanın beni mutlu edeceğini biliyordum. Adımı sayıklaması beni daha da zirveye yaklaştırıyordu, bu yüzden yüzümü boynuna gömüp vahşi bir hayvan gibi bağırdım. İkimiz de tamamen bittiğimizde onun üzerine yıkıldım ve kollarının beni sardığını hissettim. Yüzümü boynunda tutup gözlerim kapalı onu art arda öpmeye başladım.

“Sayende her şeyin iyi olacağını düşünüyorum.”

Dönüp boynunu dudaklarıma iyice teslim etti ve sırtımı okşamaya başladı. “Yapabileceğimiz tek şey denemek Rule. Sen de istediğin sürece ben de varım ve hayal dünyasında yaşamıyorum. Seni uzun zamandır tanıdığım için bunun kolay olacağını ya da sakın bir akşam evde oturup pizza yemenin seni depresyona sokacağını düşünmüyorum. Ama ne döndüğünü anladığın sürece ben yanındayım.”

Terli tenine yapışmış hâlde kıkırdadım. “Bunu anlamam gereken her sefer bana bunu yapacaksan yakın zamanda kendime geleceğime söz veremem.”

Shaw küfredip kıcıma hafifçe vurdu. Kollarının arasında kulağımda yumuşak kahkahasıyla uyuyakaldım. Yolum uzun ve karanlıktı ve kimi zaman niyetim ne

kadar iyi olsa da duvarların üzerime geldiğini hissediyordum ama eğer Shaw yolun sonundaki ışığım olmak istiyorsa en azından denemememin imkânı yoktu.



Sabah Shaw'un arabasına giderken ikimiz de sessizdik. Kahvaltı etmek için köşedeki kahvecide durduk, dün gece yaşananların üstünden geçmek konusunda isteksiz gibiydik. Gece kütük gibi uyuyup sabah Shaw'un güzel yüzüne uyandıktan sonra takıntılarımın beni önceki gece soktuğu karanlık ruh hâline dolayla kendi kendimi azarlamaya başladım. İçimdekileri dökünce pizza ve evde geçirilen sessiz bir gece hiçbir şey gibi geliyordu. Vücudunu daha önce denemediğim bir kulvarda gerçeklerden kaçış malzemesi olarak kullandığımı anlaması beni utandırmıştı. Shaw saçmalamayı kesmemi söylemeyip sadece gitmeme izin verseydi bu ikimiz için de son olurdu. İkimizin de bunu bildiğinin farkındaydım. Kendini diğer kızlarla aynı kutuya koymama katlanmazdı, ben de bunun için ona minnet duyuyordum.

Geçen gecenin soğuğu biraz olsun dinmişti, yolun kenarındaki buzlar artık yumuşak çamur birikintilerine dönüşmüştü. Sıcak kahvelerimizi düşürmemeye çalışarak onların yanından arabayı sürdük ve dükkânın birkaç bina gerisinde bir sokağa park ettik. Shaw'a aramızın hâlâ iyi olup olmadığını sormak üzereydim ancak o birden durdu. Neredeyse üzerine kapaklanıyordum. Kahve elime dökülünce hafiften küfrettim. "Ne oluyor, Shaw?"

Shaw hareket etmiyordu. Elindeki kahve kayıp yere çakılınca geriye sıçramak zorunda kaldım. Titreyen elini ağzına götürüp tekrar ne olduğunu sormadan önümüzdeki araba çekildi ve Shaw'un arabasını gözüme iliştirdi.

Aracın tüm pencereleri paramparça edilmişti, farlar tuz buz olmuştu; dört tekerleğin de sadece jantları kalmıştı, lastikler yerde sönük hâlde duruyorlardı. Arabanın el değmemiş siyah boyasının üzerine kocaman kırmızı harflerle "sürtük" yazılmıştı. Arabanın diğer kısımlarında aynı sözün farklı çeşitleri yazılıydı. Bu berbat bir şeydi, arabasının modeli düşünüldüğünde düzeltilmesi çok da pahalıya patlayacaktı.

Shaw'un titremeye başladığını görünce onu kavrayıp kendime çektim. Önce direnerek tek başına ayakta durmaya çalıştı ama bir süre sonra vazgeçip kendini kollarıma bıraktı.

"Sanırım polisi aramalıyız."

Titremeye devam ediyordu, başını hayır anlamında salladığını hissettim. "Hayır. Ne anlamı var? Babası yine onu idare edecek, hiçbir şey olmamış gibi olacak. Ayrıca onun yaptığına dair bir kanıt da yok ki."

Muhtemelen haklıydı ve bundan nefret ediyordum. "Seni okula bırakmamı ister misin? Sen oradayken ben bu işi halledebilirim."

"Hayır. Sigorta şirketini arayarak arabayı bir yerlere çekirtmeliyim. Niye beni rahat bırakmıyor ki?"

Hafifçe başını okşadım. "Çünkü seni atlatmak mümkün olmayan bir şey."

Boynuma inleyip titremesi geçene kadar ona sarılma izni verdi. "Sanırım senin eve gidip bu işi halletmem lazım."

“Tabii ki.” Kahvemden kalanı ona verip eve doğru giderken ona sarılmaya devam ettim. İkimiz de sessizdik ama onu güvenli bir yere koyana kadar içimde biriken nefreti bastırmak zorunda olduğumu biliyordum. Öylesine bir şeyinin parçalara ayrılması hayal edebileceğimin de ötesinde bir hak ihlaliydi. Gabe’den geçen haftalarda ses çıkmamış olmasına rağmen kız arkadaşımı rahat bırakmaya niyeti olmadığını belli etmişti.

İçeri girer girmez Shaw telefona sarılıp hasarı kontrol ettirip arabayı çekecek bir yer ayarlama işine girişti. Bu süreçte kullanması için kiralık bir arabaya da ihtiyacı olacaktı. Bir ya da iki saat geçtikten sonra artık yorgunluk üzerine çökmüştü, duş alıp biraz uzanmak istediğini söyledi. Dişlerimi sıkarak onu öpüp odama yolladım. Vücudumun bütün hücrelerini yakmakta olan nefreti fark etmemiş olmasını umuyordum.

Nash duşun sesini duymamdan birkaç dakika sonra geldi. Biraz yıpranmış görünüyordu ama yüzünde muzip gülümsemesi ve ters yüz olmuş tişörtüyle amacına ulaştığı bir buluşmadan döndüğünü anlamıştım. Bana tek bir bakış atıp neler döndüğünü anladı ve sordu,

“Kötü bir gece miydi?”

“Kötü bir sabahı. Shaw’un arabasına saldırmışlar.”

“Polo Tişört’ün yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Başka kim ona böyle bir şey yapar ki?”

“Bilmem. Tek gecelik takıldığın tonlarca kızdan biri olabilir mi?”

Bunun Shaw’a yöneltilen bir intikam girişimi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu beni daha da kızdırmıştı, başımla yatak odamı gösterdim.

“Ben yokken ona göz kulak olabilir misin? İdare eder gibi duruyordu ama çok sarsıldığını biliyorum.”

“Nereye gideceksin? Saat birde dükkânda olmalıyım.”

“O kadar sürmez.”

“Rule...”

“Uzatma Nash, kendimi tutmanın zamanı çoktan geçti. O piç bu kızla uğraşırsa işinin biteceğini artık bizzat benden duymalı.”

“Belâ arıyorsun sen.”

“Umurumda bile değil. Hemen dönerim. Sen sadece Shaw’dan gözünü ayırma, nerede olduğumu sorarsa bir şeyler uydurursun. Bugün endişeleneceği başka bir şey olmamalı.”

Nash isteksizce razı olmuştu, ama ona ne yapacağını tam olarak söylememiştim.

Arabama atlayıp okula gittim. Shaw’un pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Gabe’le aynı saatte dersi olduğunu biliyordum. Siyasi bilim derslerinin nerede olduğunu öğrenmek için birkaç kıza göz kırpmam yetmişti. Dışarısı soğuktu, öğrenciler yüzleri eğik hâlde binalara doğru koşturuyorlardı; kimsenin beni fark ettiği yoktu. Gabe’in nihayetinde çıkacağını bildiğim binaya doğru ilerledim. Nöbetime başlayalı yirmi dakika olmuştu ki resmi giyim mağazalarından fırlamışa benzeyen bir grup dışarı çıkmaya başladı. Hepsi gülererek bir şeylerden bahsediyorlardı, Davenport son derece hâlden memnun duruyordu. Dişlerini ağzına dökmek istiyordum.

Grup dağılana kadar bekledim. Markalı ceketinin yakalarını kaldırıp telefonunu çıkardı. Onu park yerine

kadar sessizce takip ettim. Arabasının yanına geldiğinde uzanıp ensesini yakaladım ve yüzünü arabanın buz gibi tepesine yapıştırdım. Şaşkın bir ses çıkarıp içinde kitapları ve bilgisayarı olan çantasını düşürdü. Kurtulmaya çalışıyordu ama onu sımsıkı kavramıştım ve içimde yanan nefret bana farklı bir güç veriyordu; Davenport'un pek bir şansı yoktu. Daha da eğildim, dirseğim ensesinin dibine baskı yapıyordu, parmaklarımı kafasına olabildiğince bastırarak sıkmaya başladım.

“Birini taciz etmek, korkutmak ve yıldırma istiyorsan sevgilisi olmayan birini seçmelisin, çömez piç. Sana Shaw’u rahat bırakmanı son kez söylüyorum. Eğer uza-tırsan o bebek yüzünü kıymaya çevirim.” Onu bir kez daha ittim ve arabanın kafasına çarpma sesi bir kez daha yankılandı. Park alanında insanlar durmuş bize bakıyorlardı ama bunu önemsemiyordum. “Yeterince açık mı?”

Davenport homurdanıp kendisini arabadan iterek ayakta durmayı başarabildi. Onu bırakıp bir adım geri attım. Bana saldırma ihtimaline karşı ellerimi hazırda tutuyordum. Az önce mahvettiğim saçlarını düzeltip bana öfkeyle bakmaya başladı.

“İkimiz de babamın beni hapse sokmayacağını biliyoruz. Seninki senin için ne yapabilir ki? Tekerleğini değiştirip taşınmana mı yardım edecek?” Keskin bir kahkaha atıp ağzındaki kanı yere tükürdü. “Sen gerçek dünyada benim dengim değilsin. İstedğin kadar kendini onun erkek arkadaşı say ama gerçek basitçe şu ki: Shaw senin gibi biri için beni bırakamaz. Öyle bir şey izni yok. Bu ortamımızda kötü bir örnek oluşturur.”

Başta sadece kendini beğenmiş züppenin teki oldu-

ğunu düşünüyordum ama konuşmaya devam ettikçe akıl sağlığını sorgulamaya başladım. Çocuk manyağını teki gibi konuşuyordu.

“Dostum, git başkasını becer. Shaw senden hoşlanmıyor bile, asla da hoşlanmayacak. Onu taciz edip durman başkalarını sinir etmekten başka bir şeye yaramıyor. Babanın ya da herhangi birisinin bana yapabileceklerinden korktuğumu düşünüyorsan şunu bil: Onu korumak için her şeyi yaparım. Beni aradan çıkarmayı başarsan bile yerimi almaya hazır bir sürü insan var. Onu bir daha rahatsız etmeyeceksin ve eğer bir daha ona dokunursan bütün parmaklarını koparıp boğazına tıklarım.”

Davenport dudak büküp göğsümü parmağıyla dürttü; ağzına yumruk atmadığım için şanslıydı. “Öyle aptalsın, öyle cahilsin ve düşük sınıfsın ki... Bunun sadece seksle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Ben seksi istediğim yerde bulabilirim. Gerçekten Shaw’un kışına dokunmadan geçirdiğim altı ay boyunca başka birileriyle takılmadığımı mı düşünüyorsun? Seks konu dışı bir şey, seninle yatıyorsa da bir daha onun yanına yaklaşmak bile istemem. Bu, iş ve itibarla alakalı bir konu. Benim dövmeli bir serseriyle değiş tokuş edilebileceğime dair bir kural yok. Böyle bir şeyin hatırlanmasını göze alamam.”

Beni dürtten elinin bileğini yakalayıp onu arabaya tıktım. “Shaw’la sevişmenin konu dışı olduğunu düşünüyorsan cahil olan sensin. Kendine gel. Arabaya saldırının sen olduğunu gösteren bir kanıt bulur bulmaz sana dava açıyoruz. Onu rahatsız etmeye devam ettiğin süre-

ce davalara gidip durursun ve bir noktada babanın kıcını kolladığı belli olur. Sana söylüyorum, bunu burada bırak, yoksa hastane ve nezarethane arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsın.”

Birbirimize gözlerimi dikmiştik. Artık etrafımıza bayağı insan dikilmişti. Aramıza girene kadar güvenlik görevlisini görememiştım. Sorular sorulmaya başlanmadan Gabe’e orta parmağımı gösterip arabamı park ettiğim sokağa doğru yönelmeye başladım. Görevli arkamdan bir şeyler dedi, Davenport’un sesini de duydum ama arabama girip ısıtıcıyı açana kadar durmadım. Ellerimi arka arkaya direksiyonda gevşetip kendime gelmek için birkaç derin nefes aldım. En son böylesine öldürücü bir nefret hissettiğim zamanda kardeşimin top-rağa verilmesini izliyordum. Polo Tişört’ün vücudunu parçalara ayırıp onun acı çekmesini izlemek istiyorum. Onu itip tartaklamak yeterli değildi. İçimde büyüyen karanlık ve tekinsizlik, dizginsiz bir intikam istiyordu. Ama onu saklamayı tercih ettim, Shaw aynı şeyi tekrar görmesini istemiyordum.

Eve gidip Shaw’u görmeye hazır hissedene kadar tam bir saat beklemiştim. Kapıdan girdiğimde Nash’i oyunlarından birini oynamakta ve diğer oyuncuya ağız dolusu küfür savururken yakaladım. Beni görünce fişi çekip ayağa kalktı.

“Kan göremiyorum.”

Omuz silkip ceketimi kanepeye fırlattım. “Etrafta çok insan vardı. Ayrıca kıcını tekmelemenin sadece onu yüreklendireceğini düşündüm. Gerçekten bir kaç tahtası eksik. Shaw’la ilgilenmiyor bile. Tek derdi kız onu terk

edip benimle takılmaya başladığında düştüğü durumu. Egosu kendinden de büyük. Gerçekten bu konu hakkında ne yapacağımızı bilemiyorum çünkü babası için dediklerinde haklı. Çocuğu daha önce de kollamıştı.”

Nash kafasıyla odamı gösterdi. “Hiç ses çıkarmadı. Duştan sonra yanıma da gelmedi, o yüzden ne yaptığımı bilmiyorum. Ama şimdi gitmeliyim yoksa randevuma geç kalacağım. Son çizime biraz daha ayar vermem lazım.”

“Tamam, onunla ben ilgilenirim. Belki de çok gerildiği için biraz uykuya ihtiyacı vardı.”

“O kadarı da şans olur, birader.”

Homurdanıp odama doğru yöneldim. Kapı kapalıydı, içeri girdiğimde karanlıktan bir şey göremiyordum. Shaw yatağın ortasında cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu. Tamamen uyanıktı ve ağlamaktaydı. Elleri yanaklarının altında, açık televizyona boş gözlerle bakıyordu.

“Ona ne yaptın?” Sesi soğuk ve çatlaklı. Yatağın ucuna oturup bacağına okşadım.

“Defolmasını ve erkek arkadaşı ben olan biriyle uğraşmanın çok akıllıca olmayacağını söyledim. Derdi ne ben de bilmiyorum, Shaw sanırım zırdelinin teki. Hiçbir zekâ seviyesinde anlaşma kurulamıyor onla.”

“Canını yakacağını sanmıştım.”

“Öyle yapabilirdim ama etrafta öğrenciler varken güpegündüz saldırmak istemedim. Sadece biraz pataklandım, birbirimize küfürler savurduk. Ama genel olarak yalnız olmadığını bilmesini istedim. Seni incitirse ona karşılığını vermek isteyecek yığınla insan olduğunu bilmesini istedim.”

Gözyaşları sessizce yanaklarından süzüldü. Vücudunun üzerinden uzanıp parmaklarımla onları sildim.

“Sadece gitmesini istiyorum. Bunu hak edecek bir şey yapmadım. Yaptığım tek şey herkesin benden yapmamı istedikleri. Hayatta bir kereliğine kendi istediğim bir şeyi yapıyor olmam neden herkesi bu kadar sinirlendiriyor?”

“Bilmiyorum, Casper, gerçekten bilmiyorum.” Onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilmiyordum, bu yüzden arkasına uzanıp ağlarken ona sarıldım. Anlayışlı ve hatta şefkatli biri olduğumu düşünmezdim. Kendi dertlerimde o kadar iç içeydim ki başkalarının sorunlarını fark edemezdim bile, ama Shaw’u ağlarken görüp ona sarılmakla yetinmek zorunda kalmak, içimde bir şeyleri kökten değiştirmekteydi. Üzülmemesi için bu dünya üzerinde yapmayacağım şey yokmuş gibi hissediyordum. Bunu engelleyemediğim için kendimi bir başarısızlık abidesi gibi hissediyordum. Bu noktadan sonra gözümü üstünde tutup onu Davenport’tan korumanın yeterli olmayacağını biliyordum. Birden, kör edici bir farkındalıkla, onu canını yakabilecek her şeyden korumak istediğimi anladım. Bu berbat bir şeydi, çünkü içten içe öteden beri en az Polo Tişört’ün olduğu kadar büyük bir sıkıntı kaynağı olduğumdan şüpheleniyordum. Bu da içimde her şeyi yeniden parçalama isteği uyandırıyordu.

On Dördüncü Bölüm

Shaw

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” Ayden’in sesi gergin geliyordu. Sanırım onu sabahın bu saatinde dükkâna sürüklememden pek hoşnut değildi. Dükkânda Rule’u beklerken bolca zaman geçirmiş olmama rağmen daha önce hiç görmediğim küçük bir odada oturuyorduk. Odanın bir kadın tarafından düzenlendiği belliydi, Cora’nın tarz anlayışı odayı kaplıyordu, dükkânın diğer kısımlarının aksine daha az antiseptik kokuyordu. Ürkütücü şekilde jinekolog sandalyelerine benzeyen bir şeyin üzerinde oturuyor ve etrafımdaki her şeye gerginlikle göz atıyordum.

“Eminim.”

“Sadece neden canını bu kadar yakacak bir şey yapmak istediğini anlayamıyorum.”

“Sadece bir anlığına yanacak. Hem Cora’ya güve-

niyorum.” Ona gerçekten güveniyordum. Ne zaman dükkânda bulunsak saatler boyu konuşuyorduk, hatta bu arkadaşlığı dükkânın dışına da taşımıştık. Rule ya da Rome beni izleme görevini yapamayacak olduklarında Cora biri çıkana kadar bu görevi üstleniyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordum, yanında rahat olduğum birine piercing yaptırmak bunu yapmamın tek yoluordu. Bunu bir sürpriz yapabilmem için Rule ve Nash gittikten sonra dükkâna gelip işi halledebileceğini söylemişti.

“Ben yalnızca bunu Rule için değil de kendin için yapmanı istiyorum. Ya ayrılırsanız ve çıktığın diğer çocuk düzgün, efendi biri çıkarsa? Piercingli göğüs uçları bir sonraki erkek arkadaşının hoşuna gitmeyebilir.”

Ona sıkkin bir şekilde bakıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Açıkçası yaptığım şeyin Rule’la bir alakası yoktu. Arabama olanlar ve Gabe’in davranışları hâlâ günlük hayatımı etkilemekteydi; ailemin saçından Rule’a kadar her şeye baskı yapması ve Rule’un ona yakınlaşmaya başladığımda kendine çekilmesi üzerime geliyordu, sadece kendim için bir şey yapmak istiyordum. Kendi seçtiğim bu küçük şeyi istiyordum, üstünde başka kimsenin söz hakkı olmadığı vücudumda bir değişiklik yapmak istiyordum. Migrenlerim artmaya başlamıştı, geçen hafta üç tane olmuştu, eğer bir şeyler yapmazsam geri toparlanamayacak kadar çok parçaya ayrılacağımı düşünüyordum.

“Rule’la ayrılırsak hayatıma girecek diğer kişinin öyle biri olacağını mı düşünüyorsun gerçekten?”

“Neden olmasın? Gabe’le altı ay çıktın ve o Rule’un tam zıttı bir insan. Emin delinmiş göğüs uçları ona kalp krizi geçirtirdi.”

“Bir daha asla bana söylendiği için biriyle çıkmayacağım. Zaten yakın gelecekte Rule dışında biriyle çıkmayı da planlamıyorum. O yüzden aceleci davranmayalım.”

Açıkçası Rule’la aramız geçtiğimiz hafta boyunca gergin olmuştu. Nedeni neydi bilmiyorum ama bana uzak davranıyordu, dokunsam patlayacakmış gibiydi. Bakmadığımı düşündüğünde bana kafası karışmış bir ifadeyle bakarken yakalıyordum, sanki hâlâ burada ne yaptığımı anlamak istemiş gibiydi. Güvenliğime kafayı takmıştı, asla yalnız kalmamı istemiyordu. Hâlâ her gece beraberdik, yatakta geçirdiğimiz zaman tutkulu ve kontrolsüz olmaktan çıkmıştı. Kısa ve dokunaklı anlar yaşıyorduk. Güzeldi güzel olmasına ama Rule’un yapacağı türden bir şey değildi. Endişelenmeye başlıyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü ortada ters giden bir şeyler varmış gibi değildi. Yine duygularını sunmaya hazırdı, yine ilgili ve denemeye açıktı ama bir şeyler değişmişti ve bunu doğru düzgün tanımlayamıyordum.

“Eğer baban bunu öğrenirse seneye gerçekten harcını ödemeyi keser.”

Babam sonunda telefonlarına çıkmamamdan sıkılıp geçen hafta evimi basmıştı. Arabama olanları anlatıp Gabe’i ve tehditlerini anlamasını sağlamaya çalışmıştım, ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Babamın ilgilendiği tek şey işlerin annemi ve kendisini soktuğum durumdu. Okul harcıma dair yaptığı zorunlu tehdidi düzenlenmişti ama benim için hava hoştu. Okul parasını ödemediği takdirde geçimimi sağlamak için memnuniyetle striptizciliğe başlayabileceğimi söyledim. Babam hiç memnun kalmamıştı. Bunun onu sadece belli bir süre için uzakta

tutacağını biliyordum ama şimdilik ihtiyacım olan tek şey bana destek çıkmadığı takdirde Gabe'le olan duruma nasıl müdahale edeceğimi öğrenmekti.

Gabe'den haber yoktu Rule'un kendisini pataklamamasından bir ders çıkarmış gibi duruyordu. Ayden, sınıf arkadaşlarından bazılarının benden bahsettiğini duyduğunu söylemişti. Görünüşe göre Gabe'in yeni görevi kampus çevresinde adımı kötüye çıkarmaktı. Neyse ki yargılamaktan ve hor görmekten hoşlanan insanların olduğu bir evde büyümek, böyle sözlerle karşı bir bağışıklık geliştirmeme neden olmuştu. Aksi takdirde endişeye kapılıp okul değiştirmeyi bile düşünebilirdim.

"Evet, öyle yapar. Şansıma böyle bir şeyi görme şansısı asla olmayacak."

Derken Cora, elinde metal bir tepsiyle kapıyı açtı.

"Hazır mısın?"

Bacaklarımı sallayıp sandalyede geriye uzandım. Hızlanan nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Her zamanki kadar hazırım."

"Hızlıyımdır, hemen biter. İlk dört hafta kadar etrafını temiz tutman gerektiğini unutmasan yeter, sen ya da malum kişi bir süre onlarla oynamazsanız iyi olur. Artık kuralları öğrenmiştir."

Tişörtümü sutyenimi çıkarmamı söylerken gülmeye başladım. Bu kadar korunmasız olmanın etkisiyle hafiften titremeye başladım ama Cora bana güven veriyordu ve bundan hoşlanmamasına rağmen Ayden da elimi tutup olanları izliyordu.

"Önce iki tarafında eşit olması için noktaları işaretleyeceğim." Yapan kişi tanıdığım da olsa birinin vücudu

dumla böyle oynuyor olması garip bir histi. Kalemın soğuk ucu beni ürpertiordu, ama bu iki saniye sonra tenime değen metalin yanında hiçbir şeydi. İki renkli gözleri benimkileri bulunca tırnaklarımı Ayden'in avucuna geçirmeye başladım. "Tamam tatlım, şimdi derin bir nefes al ve ben söyleyince yavaş yavaş vermeye başla. İğne batarken fazlasıyla baskı hissedebilirsin, sen sadece gözlerini benim üzerimde tut ve nefes al."

Söylediklerini yaptım. Beklenmedik biçimde gözlerimi yaşartan ilk acıdan sonra işlem acıtmaktan çok rahatsızlık veren bir şeye dönüşmüştü. Aynı şeyi diğer tarafta da yaptı. Artık piercingliydim. Cora ayna isteyip istemediğini sordu. Aynaya bakıp kendime hayran kaldım.

Göğüslerim zaten yeterince güzeldi. Kocaman ve sarkık değillerdi. Sıkı, yükseklerdi ve uçları hep tatlı bir pembe renginde olmuştu. Gümüş rengi halkalar Rule'un kaşlarındakilere benziyordu ama benimkilerin ortasında mavi toplar vardı. Seksi ve kadınsı duruyorlardı. Görünüşlerini çok sevmiştim. Bakımımı nasıl yapacağıma dair bilgi alıp giysilerimi giydim. Ruhumun son birkaç haftadır bulamadığım parçası geri dönüş gibiydi. Cora'ya gülümseyip sımsıkı sarıldım.

"Çok sevdim."

"Sevmelisin. Son derece seksi görünüyorlar."

Ayden montunu giyerken başını sallıyordu. "Sana yakışacağını düşünmemiştim. Yanılmışım. Süper duruyorlar. Neden yaptırmak istediğini şimdi anlıyorum."

Eline para sıkıştırırken Cora'nın kaşları kalkmıştı. "Para almayacağını söylemiştin ama ben yine de ödemek istiyorum."

Cora kafasını sallayıp parayı geri vermeye kalkıştı ama almıyordum. “Artık arkadaşız ve ben arkadaşlarımı kullanmayı sevmem. O yüzden lütfen al bunu.”

Kaşlarını çatıp ekipmanını toparlamaya koyuldu. “Eğer bir dövme yaptırmak isteseydin ve Rule ya da Nash bedavaya yapmayı teklif etseydi onlara para öder miydin?”

“Rule için sorun yok ama Nash’e öderdim.”

Yenilgiyle iç geçirdi. “Tamam o zaman. Rule’un tepkisini öğrenmek istiyorum, yaramaz gülüşünü bastırmayacağına bahse girerim. Tüm ruh hâli ikinize odaklanmış durumda.”

Uzun saçlarını paltomun yakasından çekip yeni piercinglerim sutyenime değerken yüzümü acıyla buruşturmamaya çalıştım. “Son zamanlarda nasıl davranıyor?” Ben de bunu biliyor olmayı dilerdim.

“Güzel, daha sakın ve sessiz gibi ama güzel.”

“Bu iyi bir şey sanırım.”

“Sesin eminmişsin gibi gelmiyor.”

Nasıl açıklayacağımı bilemeyerek omuz silktim. “Rule hiçbir zaman pek sakın bir çocuk olmadı.”

“Hayır, olmadı, ama belki de sen olması için bir neden veriyorsundur. Belki de sonunda istediği her şeye sahip olduğu için mutludur ve artık sinirli biri olması için bir neden yoktur.”

Haklı olduğunu düşünsem mutluluktan ölebilirdim ama Rule’u tanıyordum ve bunların hiçbiri bana doğru gibi gelmiyordu. “Belki de.”

“Göğsüme dikkat ederek bana tekrar sarıldı ve bizi dükkânın dışına doğru yönlendirdi. “Bu kadar endişelenme. Biraz endişelenmesinde bir sıkıntı yok.”

“Sağ ol, Cora.”

“Ne demek, şimdi sıvışın da çocuklar gelmeden etrafı toparlayayım.”

Ayden çıktığımızda gözüme soru sorarcasına bakıyordu. “Nasıl oldu da bekçilerin bu sabah seni bıraktılar? Rule peşinde biri olmadan dışarı çıktığın her zaman sinir krizlerine giriyor.”

“Kuaförde randevum olduğunu ve seninle gideceğimi söyledim. Hiçbir erkek kuaförde bir saat geçirmek istemez, özellikle de Rule.” Geçici olarak kullandığım kiralık arabaya binerken kaşlarını kaldırdı:

“Yani saçlarımızı yaptırmaya da mı gideceğiz?”

Yalancının teki olmadığım ve Rule’a dürüst olmayı sevdiğim için ikimize de gerçekten bir randevu ayarlamıştım. “Evet, ama bu sefer benden, çünkü önce biraz alakasız bir yerde duracağız.”

“Nerede?”

Yolumu değiştirip Brookside’a doğru yöneldim.

“Nereye gidiyoruz?” Ayden’in merak ettiğini biliyordum. Ama bu sabah uyanıp Rule’u bıktırıcı şekilde kibar bulduktan sonra bugün yapmam gereken iki şey olduğuna karar vermiştim. İlki tamamdı, ikincisinin de ilkinden bile daha acılı olacağı hissine kapılıyordum.

“Sadece uğrayıp eski bir arkadaşla görüşeceğim.”

“Brookside’da mı?”

“Hemen dışında, önce bitirmeme izin ver. Sonra her şeyi açıklarım.” Evergreen’in kenar mahallelerinde küçük bir mezarlığa gelene kadar sessizce dağların arasından sürdüm. Remy’nin şehirden bu kadar uzakta sessiz bir yere gömülmüş olmasını hep ironik bulmuştum. Misafir alanına park edip uzun süre burada kalabilece-

ğimi düşünerek yanıma şapka ile eldiven aldım ve arabadan indim.

“Anahtarları bırakıyorum, ısıtıcıyı açıp radyoyu karıştırabilirsin. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum.”

Ayden’in kehribar gözleri üzüntüyle dolmuştu. “Beni merak etme. İstedğin kadar kalabilirsin.”

“Anlaştık.” İşte bu yüzden bu kızı seviyordum.

Mezarın olduğu yere doğu yürürken botlarım karı eziyordu. Bembeyaz alanın üzerinde parlak kırmızı güllerden oluşan bir kısım vardı. Bu beni gülümsetmişti, Remy kırmızıya bayılırdı, enerji dolu ve göze takılan her şeyi severdi. Yerin buz ve karla kaplı olmasını umursamayarak çömelip adının yazılı olduğu yeri okşadım. Gözlerim anında yaşlarla doldu. Ellerim ardından Rule ve Rome’un adının altına yaptırılmasını istediği at nalı şekline gitti. Şans getirdiğini düşünmüşlerdi. Rome sembolün ifade ettiği şeyden hoşlanmıştı, Rule ise ikisini sonsuza kadar bağlayan şeyin görsel bir temsilcisi olduğunu düşünüyordu.

“Merhaba, yakışıklı. Üzgünüm, son ziyaretimden beri epey zaman geçti. Ama işler biraz, nasıl desem, karıştı.” Keyifsizce güldüm. “Burada olsaydın gülmekten iki büklüm olurdun. Seni her gün çok özleyorum, her gün seni arayabilseydim daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. Her şeyi, hepimizi bir arada tutabilirdin. Bunu sensiz yapmak bin kat daha zor.”

Artık hüngür hüngür ağlıyordum, mezar taşını belli belirsiz görebiliyordum. Avucumu adının ortasına yerleştirip derin nefesler almaya odaklandım. “Kardeşinle

yatmaya başladım. Önceden aptal bir âşık olduğumu düşünüyorsan beni bir de şimdi görmelisin. Kafayı yemek üzereyim. Bana fazla nazik davranıyor. Biliyorum, sadece benim gibi biri erkek arkadaşı nazik olduğu için endişelenir ama Rule'u tanıyorum ve bu işte bir şeylerin olduğundan eminim. Benimle bunu konuşmuyor. Ayrıca, Rule'a erkek arkadaşım dememe ne diyorsun? Bunu her söylediğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Kimi zaman tüm dünyanın onun gözlerinin içinde olduğunu ve bana gözlerini kapattığını hissediyorum. Bu onu sevebilmemi zorlaştırıyor. Burada olsaydın ne olduğunu öğrenmek için yardımını isteyebilirdim. Ne olduğunu sana söylerdi. Sana her şeyi söylerdi.”

İç geçirip kafamı eğdim. “Keşke onlara söylemiş olsaydın, Rome’a ve Rule’a. Keşke onlara da bana güvendiğin kadar güvenmiş olsaydın. Annen kafayı yemek üzere. Rule hâlâ senin kopyan olmayı reddediyor. Ailen paramparça olmuş durumda. Belki de herkes bilseydi, eğer herkesin her ne olursa olsun seilmeyi hak ettiği gerçeğini onların yüzüne vurmuş olsaydın, hayatlarımız bu şekilde olmazdı. Baban yine anlayışlı davranıyor, ama Margot delirmiş. Rome ise, ah! Zavallı Rome, herkesi korumaya çalışan devasa bir pin pon topu gibi ama ona yardım edecek kimsesi yok. Her zamanki gibi senin ara bulucu olmana ihtiyacımız var.”

Dizlerim donuyordu, pantolonum ise sırlıslıkla olmuştu. Dişlerim takırdamaktaydı ve o an dondurucu hava ve göğüs piercinglerinin başarılı bir takım oluşturmadıklarını fark ettim.

“Eski erkek arkadaşım da sorunlunun teki, beni ra-

hatsız ve taciz edip duruyor. Hayatımı cehenneme dönüştürdü. Ailem yine de onunla evlenip Cherry Hills'e taşınmam konusunda ikna olmuş gibiler. Rule ondan nefret ediyor. Beni rahatsız etmeye devam ederse muhtemelen onu öldürecek. Yine burada olsaydın Gabe'in tüm pisliğini ortaya çıkarırdın diye düşünüyorum, ben de bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdım. Beni kendimden korumanı özlüyorum. Kardeşin de beni korumaya kendini vermiş durumda. Ama o buna kendini o kadar kaptırdı ki kendime en büyük kötülüğü yapabilecek kişinin yine ben olduğumu göremiyor. Durmadan aramızdaki şeyi bozabileceğinden bahsediyor ve ben de ne yaparsa yapsın ona olan aşkıma asla bitiremeyeceğini bir türlü söyleyemiyorum. Sonunda herkeste olduğu gibi benim de sunabileceklerimin o kadar da ihtişamlı olmadığını görüp başka bir şeyler isteyebilir. Bunu anlaması o kadar güç oldu ki bu kadar ileri gittiğimizi fark edemedim."

Hafifçe güldüm, bu seferki gerçek bir gülüştü. Yanımdaki mezarda beklemekte olan bir çift bana garip bakışlar attı.

"Doğum günümde sarhoş olup kendimi ona sundum. Durmadan beni geri çevireceğinden ya da sarhoş olduğum için benden faydalanacağından korktum ama yine durmadım. Böyle bir şeyi yapmama asla izin vermezdin, biliyorum. Haklıydın. Beni fark etmesini bekleyip duruyordum. Sonunda beni gördü ve şimdi de geleceğimi onsuz hayal edemiyorum bile."

Adının yazılı olduğu yeri öptüm. "Her gün Rem, her gün bir şeyler bana seni anımsatıyor. Sana demek istediklerimi düşünüyorum, sana olanlar yüzünden ağ-

lamak istiyorum. Seni her gün özlüyorum ve şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyaç duyarken kendimce kararlar alıp seni gururlandırmaya çalışıyorum. Ama bu çok zor.”

Gözyaşlarım buza dönüşene kadar birkaç dakika daha bekledim. Ardından doğrulup mezar taşını okşadım ve ona son bir kez hoşçakal dedim. Arabaya döndüğümde Ayden’ı radyoda Lady Antebellum dinlerken buldum. Direksiyona geçerken sesi kısıtı ve bana bakmaya başladı.

“İyi misin?”

Başımı sallayıp donmuş ellerimi ısıtıcıya doğrulttum, pantolonların için daha büyük bir ısıtıcım olmasını diliyordum. “İyiyim, sadece biraz üzgünüm. Onu çok özledim. Her gün konuşurduk, kimi zaman saatlerce. Onsuz kaybolmuş gibi hissediyorum. Neredeyse her zaman Rule’u anlamamı sağlayacak tek kişinin o olduğunu düşünüyorum. İkisi çok farklılardı, ama özlerinde aynıydılar. Benlik ve bağlılık duyguları güçlü olan iyi adamlardı.”

“Onu çok sevdiğin her hâlinden belli. Nasıl oldu da beraber olmadınız? Gayet muhtemel bir sonuç gibi duruyor.”

Kederli bir biçimde gülümseyip şehre doğru yöneldim. “Çünkü birbirimize karşı öyle hisler beslemiyorduk. Rule’a âşık olduğumu biliyordu. Bazen beni yüreklendirirdi, bazen vazgeçirmeye çalışırdı ama bilirdi ve buna saygı duyardı. Remy zaten başkasını seviyordu, benden çok daha farklı birisini. Tam bir parti insanıydı, bir sürü arkadaşı vardı, herkes onun yanında olmak isterdi. Ama aşk hayatını olabildiğince gizli tutardı. Rome

ve Rule korkutucu derecede bir hızla her gün kız değiştirirlerdi. Ama Remy açık davranmazdı. Sanırım insanları soru sormaktan kaçındırmak için aramızda bir şey olduğu izleniminin oluşmasına izin vermişti. Kardeşleriyle karşılaştırılmak istemiyordu, ailesi de beni seviyordu, oyunu oynamak açıklama yapmaktan daha kolay görünmüştü sanırım.”

“Sana haksızlık yapmış oluyor ama. Rule’a âşık olduğunu bile bile neden ikinizin bir çift olarak anılmanıza izin verdi?”

Rule da ona âşık olduğumu bilmemesine rağmen bana hep aynı soruyu soruyordu. Ona cevap veremiyor olmaktan nefret ediyordum. Remy’nin sırları sadece kendinin açıklayabileceği şeylerdi. Bunlar Rule’la aramı açıyor olsa bile.

“Kendince nedenleri vardı. Bazen bunu anlardım; belki de ne kadar yıkıcı olduklarını göremiyordum. Sonuçta o beni acınası bir lise hayatından ve kızlarını sadece bir ev eşyası olarak gören bir aileden kurtarmıştı. Onun acılarını çekmek beni sıkıymıyordu. Sen de herkes gibi onu severdin. Hep sıkkın ve uğraşması zor olan Rule’un tam tersiydi. Her zaman cana yakındı, gülümseyen mutlu çocuğun tekiydi. Sadece güzel vakit geçirirken diğerlerinin de mutlu olduğunu görmek isterdi.”

“Mezun olunca futbol bursuyla California’ya gidecekti. Futbolda iyiydi, çok iyiydi ama okulda kalması için oynaması gerekiyorsa bunun sporun tüm zevkini mahvedeceğini düşünerek teklifi geri çevirdi. Rule Nash’le Denver’a taşınırken o da onlarla gitti. Çocuklar dükkânda çalışmaya başlayınca Remy ne yapacağını çözmeye çalışarak etrafa bakınıp durdu. Derken lüks bir or-

ganizasyon şirketiyle anlaştı ve bir daha asla üniversiteden bahsetmedi. İyi para kazanıyordu. Şehirde yaşamayı seviyordu, ailesiyle ve kardeşleriyle arası çok iyiydi. Onu gülümseten ve başını döndüren biriyle bir ilişkisi vardı. Öldüğünde ilk senem için Denver’a gelmiştim. Berbat bir şeydi, adil değildi. Her şey istediği gibi giderken o aptal kaza yüzünden Remy gitmişti.”

“Bu korkunç bir şey.” Sesindeki üzüntüyü duyabiliyordum.

“Öyle.” Ona katılmak yapabileceğim tek şeydi. Kuaföre vardığımızda ikimizde kendimize çeki düzen vermeye hazırдық.

Salonda biraz şımartıldıktan sonra rahatlamıştık. Belki de biraz fazla rahatlamıştım çünkü sıra saçlarıma geldiğinde önümdeki saç birikintisini açık kahverengi yerine tamamen siyah yaptırmaya karar verdim. Kuaför aynı şeyi saçımın alt kısmına da yaptı, kafam dama tahatasına benziyordu. Gerçekten hoşuma gitmişti, herkes beğenmişe benziyordu. Kuaförden çıkar çıkmaz yaşıtımız bazı kızlar yanıma gelip saçımı nerede yaptırdığımı sormuştu.

Ayden’la öğle yemeğine çıkıp eve yakın bir barda bir şeyler içmeye karar verdik. Telefonuma baktığımda Rule’un mesaj atıp her şeyin yolunda gidip gitmediğini sorduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Nerede olduğumu ve neler yaptığımı sormasını bekliyordum ama o buna sevindiğini ve akşam kaçta gelmesi gerektiğini soruyordu. Karnım düğümlemişti, boğazımın gerisinde bir şeylerin yukarıya doğru çıktığını hissettim. Sadece düşünceli davra-

niyordu, ama bundan nefret etmişim ve artık bitmesini istiyordum. Cevap verdim.

Sanırım migrenim başladı. Ayden bu gece çalışmadığından evde aptal filmler izleyip kız gecesi geçirmek istiyoruz. İstersen sen arkadaşlarınla çık.

Saçmaladığımı ve tabii ki de yanıma geleceğini söylemesini istiyordum. Ama cevabı farklıydı.

Anladım. Başın için bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Kapını kilitli tut. Davenport'a hâlâ güvenmiyorum.

Kendi rule'umu geri istiyordum. Bana kızıp normalde davrandığı gibi davranmasını istiyordum. Ama bunların hiçbirisi olmuyordu. Artık yaptığı tek şey kabullenme ve uzlaşmacılıktı. Ne yapacağımı bilemeden telefonumu çantama atıp bir seri içki daha sipariş ettim.

"Şimdi ne oldu?"

"Hiç."

"Yapma, Shaw. Bütün gündür seninleyim. Tüm bu piercing, mezarlık ve kuaför ziyaretlerinin ardında bir şey olmalı. Sen isteyince konuşuyoruz, o yüzden sen de şimdi dökül."

Karamsar şekilde iç geçirdim. "Rule'a migrenim olduğu için bu gece bize gelmemesini söyledim."

"Böyle bir şey olmadığını düşünüyordum."

"Yok zaten, benden uzak kalmasını da istemiyorum. Sadece normalde yaptığı şeyleri yapmasını istiyorum. Sinirli ve buyurgan olmasını ve canım istese de istemesi de geleceğini söylemesini istiyorum. Bunun yerine sadece sorun olmadığını söylüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Tatlı davranmasını sevmediğimden değil, bu onun yapacağı bir şey olmadığı için garipsiyorum. Karmakarışık davranması gerekiyordu. Artık sadece gü-

lümseyip bana baş sallıyor. Sanki yanlış yapamazmışım gibi.”

“Belki de erkek arkadaşın mükemmel birine dönüştüğü için memnun olmalısın.”

Gülümsemeye çalıştım, şaka yaptığını biliyordum, ama yapamadım. “Sadece konuşmaya çalışıp bir şeyler istediğimde değil, yatakta da öyle. Normalde kontrolsüz ve tutkulu olurdu ama son zamanlarda sadece izin isteyip diğer insanın zevkini düşünmekle harcadığı bir zamana dönüştü. Asla izin isteyen biri olmamıştı, istediğini alıp işi bittiğinde canını iki kat daha çektirirdi. Artık endişelenmeye başlıyorum çünkü bunu onunla nasıl konuşacağımı bilemiyorum.”

“Gidip onunla konuşmalısın. Tamamen farklı bir şey yaparken hiç konuşmadan istediğin gibi davranmasını bekleyemezsin. Aksi takdirde sadece hayal kırıklığına uğrarsın.”

Haklı olduğunu biliyordum. “Gabe arabama saldırdıktan sonra başladı. Eve geldiğinde farklı biriydi.”

“Olay olurken sınıflarına giden birkaç insan tanıyorum. Dediklerine göre Rule Gabe’i paramparça etmek üzereymiş. Ama sonra onu bırakmış ve bir güvenlik görevlisi onları ayırmış. Böyle garip davranmasına ne neden olmuş bilmiyorum.”

“Ben de. Gabe’den nefret etmek için bir neden daha. Hayatımı her yönden mahvediyor.”

Kendimi bayağı kötü hissettiğim için planladığımdan daha fazla kokteyl içmiştim. Ayden, hali hazırda kafayı bulmuş olduğumuz için kızlar gecesini daha da iyi yapmamız gerektiğini düşünüyordu. Bardan tavuk

kanatları sipariş edip dört bina ötedeki evimize geçmeye başladık. Eve gelince kanepeye uzanıp tam üç adet saçmasapan romantik komedi izleyip kanatları bir şişe şarapla beraber silip süpürdük. Ardından dondurma ve patlamış mısır eşliğinde kesinlikle komik olmayan şeylere katılarak gülmeye devam ettik. Saatler sonra yatağıma tırmanırken Rule'u aramamış olduğumu fark ettim. Telefonumun ekranına bakıp ne bir arama ne de mesaj gördüğümde kalbimin kırıldığı bir gerçektir. Bir iyi geceler bile dilememişti.

Telefonu duvara fırlatmamaya çalışarak yerde bir yerlere fırlattım. Fazlasıyla sarhoş olduğum içim sonunda sızacağımı düşünüyordum. Yanılmışım. Yatakta iki saat dönüp durduktan sonra bir şeyleri değiştirmedğim sürece uyuyamayacağımı fark ettim. Geçtiğimiz ayı Rule'un yanında uyuyarak geçirmiştim ve şimdi tek başına bu yatakta uyumaya çalışıyor olmak aynı zevki vermiyordu. Yorganı iteleyip Rule'un eşyalarını koyduğu çekmeceyi açtım ve en sevdiği Defiance Ohio tişörtlerinden birini giydim. Eski ve yumuşaktı, bana onu hatırlatıyordu. Bu yüzden yatağa geri döndüğümde sonunda kesintili olarak uykuya dalabildim. Başımdaki dertlere bir çözüm bulmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde uykusuz bir ayyaşa dönüşecektim.

On Beşinci Bölüm

Rule

“Hey, bir dakikan var mı?”

Rome’un sesi beni şaşırttığı anda eski moda bir korsan gemisi çizimi üzerinde çalışıyordum. O kadar odaklanmışım ki içeri geldiğini duymamıştım. Aklım bir karış havadaydı çünkü Shaw dün yine saçma bir bahaneyle tek başına takılma kararı almıştı ve bu beni kızdırmaya başlıyordu.

İyi bir erkek arkadaşın davranması gerektiği gibi davranmak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Düşünceli, özenli ve saygılı davranıyordum, kısacası koca pısrırığın tekine dönüşüp tüm kontrolü onun eline veriyordum. Karşılığında ise hiçbir şey alamıyordum, yatakta bile. Kız arkadaşına gitmesi için hiçbir neden vermeyen biri olmak istiyordum. Böylelikle çalkantılı ruh halimle ve çılgınlık patlamalarımın uğraşmasına gerek yoktu. Shaw’un yanında tutmak isteyeceği türden bir biri ol-

mak istiyordum, özellikle de Daveport hâlâ etrafta hiçbir şey olmamış gibi dolanırken. Ama başarım sınırlıydı, yeni davranışlarım tam tersi etkiyi yaratıyor gibiydiler. Son iki geceyi yatakta tek başıma dönerek geçirmiştim. Arayıp hiçbir şeyi umursamadığımı ve ne olursa olsun yanına geleceğimi söyleyemeyecek kadar rahatsız olmuşum.

Kalemimi Rome'un kafasına atıp isterse gelebileceğini söyledim. "N'aber?"

Kalemi bana geri atıp kendini yatağa bıraktı. Uzun bacaklarını uzatıp yatağa uzandı.

"Shaw'dan hâlâ ses yok mu?"

Hırlamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü olanları düşünmek bile bir şeyleri yıkma isteği uyandırıyordu. "Yarına çok işi olduğu için iş çıkışı yine eve gidecekmiş."

"Ah!"

"O ne demek şimdi?"

"Hiç. Sadece ah."

"Kapa çenenin Rome. Senin 'ah'ların asla hiçbir şey anlamına gelmez."

"Yani son zamanlarda etrafta fazla görünmemesi biraz garip açıkçası. Kavga mı ettiniz yoksa?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, kavga etmediğimize eminim. Sen buraya beni rahatsız etmeye mi geldin yoksa gerçek bir nedenin var mı?"

"Konuyu mu değiştirmeye çalışıyorsun?" Ona küfre-dip sandalyede arkaya döndüm.

“Beni sinir edip duracaksan bitirmem gereken işlerim var.”

“Sağlık raporum bugün geldi. Carson’lı doktor az önce aradı. Bu da demek oluyor ki gelecek hafta işe dönüyorum.”

Arkaya döndüm. Rome sakın görünmeye çalışıyordu ama gözlerinin ve ağzının kenarından gergin olduğunu fark edebiliyordum.

“Omzun o kadar iyileşti mi?”

“Dediklerine göre iyileşmiş.”

“Nasıl hissediyorsun peki? Sen yeterince iyileştin mi?”

“Sanırım başka bir seçeneğim yok. Shaw’la aranızdaki şeylerin iyileştiğini ve o sapık çocuğun onu rahat bıraktığını bilseydim ya da annem doktora gitmeyi kabul etseydi daha rahat ederdim ama sanırım böyle şeyler sadece filmlerde oluyor.”

Homurdanıp elimi giderek uzamakta olan saçlarımda gezdirdim. Mohavkı tekrar uzatmak istiyordum ama Shaw’un saçı öyle olan birisiyle çıkmaması gerektiğini de biliyordum. Bu yüzden eski saçımı ne kadar özlediğini söylemesine rağmen şeklini değiştirmiyordum.

“Shaw’la bir sorun yok, sen canını sıkma. Anneme gelince, açıkçası onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kendine dikkat edeceğine söz ver. Artık bombaların üzerine sürmek yok.”

“İlkinde de bilerek yapmamıştım. Bak, ben annemle babama söylemeyi düşünüyorum. Güzel bir şey yapmak isteyeceklerdir. Sonuçta kimse ne zaman işe döneceğimi ya da hangi durumda olaağımı bilmiyordu.”

“Rome, annemle tekrar öyle bir şey yaşayamam.”

“Babama bir restoranda bir şeyler ayarlamasını söyleyeceğim. Bir aile olayı olduğundan emin olmalı, o zaman sen de Shaw da orada olabilirsiniz. Bu istediğim ufak bir iyilik değil, birader, bilesin. Kim bilir ne kadar sürecektir bir görev için tekrar çöle gideceğim, yanımda götürecektir güzel bir anıyı hak ediyorum. Herkes bir geceliğine dayanabilir. Bunu hak ettim.”

“En son ne kadar iyi gittiğini biliyorsun değil mi? Üstelik onu kıskırtmadım bile.”

Rome iç geçirip ayağa kalktı. “Bunu benim için yap, Rule, lütfen.”

Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Üstelik Shaw’la aram bozuktur ve annem benimle ilgili hislerini açıkça belirtmişti. Ama kardeşim için yapamayacağım pek bir şey yoktu, özellikle de benden böyle rica etmişken. Bir süre sövüp saydıktan sonra sonunda başımı eğdim.

“Yeri ve zamanı bana haber edersin. Shaw’la konuşurum ama annem yapacağını yapıp işleri çirkinleştirirse savaş alanına o kızgınlıkla dönmeni istemiyorum.”

“Niye bir seferliğine normal bir aile olamıyoruz anlamıyorum. Gerçekten çok fazla bir şey istediğimi düşünmüyorum.”

“Haklısın, fazla bir şey değil. Ben üstüme düşeni yaparım. Tamam mı?”

“Sağ ol, dostum, insanların düşündüğünün yarısı kadar kötüsün, hepsi bu.”

“Kapa çeneni.” Gülerek işime döndüm. “Bil diye söylüyorum, sözünün geçmesini özleyeceğim.”

Yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. Boşuna kurtulmaya çalıştım ama Rome kocamandı ve kolayca iteleyebiliyordu.

“Ben de bilmişliğini ve o boktan tavrını özleyeceğim. Ama şu saçın gerçekten aptalca ve hiç senlik değil, o yüzden onu özlemeyeceğim.” Sonunda beni bıraktığında ona sağlam bir yumruk geçirdim. Hırlayarak beni itti saçımı hafifçe çekti.

“Sen sadece saçım artık normal olduğu için insanların senden daha yakışıklı olduğumu fark etmelerinden korkuyorsun.”

Tekrar üzerime yürüdü ve birkaç dakikalığına çocukluğumuzda yaptığımız gibi güreştik. Gerçi artık Rome benden neredeyse yirmi kilo fazlaydı, o yüzden karşılıklı güreştiğimiz söylenemezdi. Yemek için bir şeyler sipariş edeceğini söyleyip yumruk attığım yeri tatmin olmuş bir sırıtişla ovarak çıktı.

Telefonumu çıkarıp ekrana bakmaya başladım. Shaw’a söylemek istediklerimi düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Eskiden istediğimi söylerdim ona, artık kendimi kontrol ettiğim bu hâlim eskimeye başlamıştı. Ona bir kısa mesaj gönderdim.

Rome’a sağlık raporu gelmiş. Pazartesi günü çöle dönüyor.

Çalıştığı için hemen mesaj atamayacağını düşünmüştüm. Son zamanlarda pek derin konuşmalar yapıyor değildik.

Ah hayır! İyi misin?

Zaten bir kardeşimi kaybetmiştim; diğerinin kendisini durmadan tehlikeye atmasını gerektiren bir iş yaptığı fikri kesinlikle iyi olmadığına anlamına geliyordu, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Rome’un görev anlayışı karakterini oluşturan önemli parçalardandı. Buna saygı duyuyordum.

Olabilirdiğin, Rome iyi gibi duruyor, ne diyebilirim ki?

İş çıkışı gelmemi ister misin?

Ödevin yok muydu?

Var, ama istersen gelebilirim.

İstiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Bana üzül-
düğü için değil, o da benimle olmak istediği için onu
sevmek istiyordum. Telefona kafam karışık hâlde bakıp
işlerin birden nasıl bu kadar karıştığını düşünmeye baş-
ladım.

*Gerek yok, iyiyim. Ama Rome gitmeden herkesle bir aile
yemeği yemek istiyor. Babamla yemeği düzenlemesi için konu-
şacakmış.*

Bu Margot'yla olan sorunlarını daha da körüklemes mi?

Sadece benim sorunlarımı değil. Sen de davetlisin.

Kendim için endişelenmiyorum.

*Rome'a kalırsa yakında evden gideceği için rica ederse an-
nem iyi davranırmış. Halka açık bir yere gidersek fazla rezillik
çıkmayacağını düşünüyor.*

Düşünmeniz gereken ilk şeyin bu olması gerçekten üzücü.

Ailesiyle sıkıntıları olan tek kişi değilsin, Casper.

Öyle.

İyi geceler.

Uzun süre bir şey olmayınca cevap vermeyeceğini
düşünmüştüm. Ama beş dakika kadar sonra telefonum
yeni bir mesajla titredi.

Seni özliyorum Rule.

Bu sefer geri çekilen kişi ben olmadığım için ne di-
yeceğimi bilemiyordum. Ekranı kapatıp çizimime geri
döndüm.

Ardından, gitmeden önce Rome'u dışarı çıkarıp gü-
zel bir hatunla ayarlama fikri sayesinde Shaw'la zaman

geçirmeyi erteliyordum. Nasıl olduysa beşinci Crown bardağımdan sonra başarısız olduğumu anlamıştım. Rome ve Nash beni resmen evi taşıyıp yatağıma bıraktılar. Ertesi sabah saat on bire kadar Shaw'dan üç arama ve beş mesaj geldiğini görmemiştim. Hepsisi de aynı şeyden bahsediyordu: Neredesin? Ne yapıyorsun? Neden cevap vermiyorsun? Yanına geleyim mi? Gelecek misin? Aramız bu kadar kötü olmasaydı onu ilk arayanın beni olacağını bilerek suçluluk hissettim. Bunu yapmak yerine kendim olarak zaman geçirip eğlenmişim.

Shaw'u arayıp neler olduğunu açıklamak üzereydim ki Rome kafasında bir havluyla içeri girdi. "Hayatta mısın?"

"Hemen hemen. Shaw'u aramalıyım. Dün gece çok içtiğimden onu arayamadım bile."

Bana kızgınca baktı. "Ben onu çoktan aradım. Dün gece seni merak edip bana mesaj gönderdi. Çok içkili olduğunu söyledim. Sesi üzgün geliyordu, daha da kötüsü, senin yüzünden üzölmüş gibiydi."

Homurdanıp dirseklerimi mutfak tezgâhına koydum. "Biliyorum ama nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Bir park alanında eski erkek arkadaşını fena patakladım, ama bir mağara adamı gibi davranırsam onu kaybedeceğimi ve onu koruyamayacağımı fark ettim. Davranışlarıma çok dikkat ediyorum. Dikkat etmem gereken bu kadar çok zırva olduğunu bilmiyordum. Ama bunu yapmaya başladığımdan beri Shaw sanki onu aldatmışım ya da ona çok kötü bir şey yapmışım gibi davranıyor."

"Rule, o sen böyle davranmazken de seni çok seviyordu. Olmadığın birine dönüşmeye çalışmaktan vazgeç ve

seni sevmesine izin ver. Bu o kadar da zor değil. Babam aradı, yemeği bu akşam altıda Ruth's Chris'te yiyoruz. Shaw'a da söyledim. Yani özür dilemek istemediğin sürece onu araman için bir neden yok."

"Buraya mı geliyorlar?"

"Babam bunun anneme iyi geleceğini düşünmüş. Onu Brookside'dan çıkarmanın geçmişe takılmamasını sağlayacağını düşünüyor."

"Göreceğiz."

"Rule," Ona bakmak için döndüğümde gözlerindeki samimiyete şaşırdım. "Benim için böyle bir şey yapmana minnettarım. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Kolay şeylerin gerçekte asla işe yaramadıklarını öğreniyorum. Asıl önemli olanlar seni uğraştıran şeyler oluyor."

"Sen hâlâ ne kadar içeceğini bilemeyen küçük bir serserisin, ama arada bir yerlerde kardeşim olmasından gurur duyduğum bir adama dönüşmüşsün."

Bir süre birbirimize baktık -bunu itiraf etmektense birini öldürmeyi göze alabilirdim- gözlerimin yaşadığını hissettim. Boğazımı temizleyip tezgâhtan kalktım.

"Sağ ol Rome, şimdi gidip hâlâ bir kız arkadaşım var mı onu kontrol etmeliyim."

Shaw'un numarasını tuşlarken Rome'un dediklerini düşünüyordum. Beni sesli mesaja yönlendirdi. Shaw'un beni sevmesine izin vermeliydim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama şu anda yapmakta olduğum şeyin işe yaramadığı barizdi. Kaydettiğı mesajı dinledikten sonra konuşmaya başladım.

"Merhaba, benim. Berbat olduğumu biliyorum ve üzgünüm. Seni aramalıydım. Endişelenmiş olmalısın.

Eğer aynısını yapan sen olsaydın düz duvara tırmanacağımı biliyorum. Gerçekten bir bahanem yok, son zamanlarda aramızın garip olduğunu biliyorum. Ben de bunu çözmeye çalışıyorum. Bu mesajı aldığında istersen beni ara. Akşama görüşürüz. Gerçekten üzgünüm, eskisi iyiiken kendimi değiştirmeye çalışmayacağıma söz veriyorum.”

Nasıl cevap vereceğini bilemiyordum. Sadece işleri batırdığımı biliyor ve düzeltmek için geç kalmadığımı umuyordum. İş başladığında hâlâ bir yanıt gelmemişti. İlk iki randevumu bu hisle geçirdim. Bugün okulu olduğunu biliyordum, ama yine de ders arasında bana yazardı. Onu tekrar aramayı düşündüm ama yine sesli mesaja konuşacağımdan endişelenip vazgeçtim. Mesajı geldiğinde son randevumu bitirmiş, temizlik yapıyordum.

Yemekte görüşürüz.

Bu kadardı. Beni affettiğini, barbar olduğumu ama şimdi öpüşüp her şeyi düzeltebileceğimizi, herkesin hata yaptığını ya da işlerine yoluna koyabildiğimize sevindiğini söylemiyordu. Sadece akşam yemekte görüşecektik. Bununla ne yapmalıydım ki? Kız arkadaş mevzuları artık başımı ağrıtmaya başlamıştı, haftada bir saat görüşen baş düşmanlar olduğumuz günleri özlüyordum. Gerçi bu tamamen doğru değildi, ama eve gidip annemi kızdırmayacak şeyler giyerken bunu düşünmek beni rahatlatmıştı.

Gri bir pantolon ve gömlek giyip iğneli kemerim yerine normal bir tanesini taktım. Saçımın az da olsa düzgün görünmesine özen göstermişim. Kendimin babamı ve annemi kızdırmayacak bir versiyonu gibi gö-

rünüyordum. İsteddiğimde ortama uygun davrandığımı gösterebilmek için Shaw'la görüşeceğimize seviniyordum. Ama kafam Shaw söz konusu olduğunda fazlasıyla karıştığı için karşı karşıya geldiğimizde durumun ne olacağını fazla düşünmemeye çalıştım.

Rome'la yemeğe gitmek için arabaya bindik. Yolda ki sessizliğinden ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Onu suçlayamazdım, sonuçta son aile buluşmamız kötü geçmişti. Annem bugüne kadar bu aile içi çatışmaların hiçbirinden sorumlu olduğunu kabul etmemişti. Herkesin olduğu bir yerde Shaw'la aram bozukken buluşmanın başarıya giden yol olduğundan emin değildim. Ama Rome'a istediğini vermekte kararlıydım, benim tarafımdan hayal kırıklığına yaratılmış bir şekilde kafasında bir sürü soruyla gitmesini istemiyordum.

Vardıktan sonra park edip yemeğin olduğu yere doğru yöneldik. Kalabalık restoranda yerimize doğru ilerlerken ailemle Shaw'u bizi beklerken görebiliyordum. Onu görünce karnımın gerisinde bir şeyler oynadı ve daha sık nefes almaya başladım. Son görüşmemizden sadece birkaç gün geçmişti, ama onu birden görmek sanki yıllardır görüşmüyormuşuz gibi hissettirmişti. Saçını değiştirmişti. Artık soluk tenine zıt duracak şekilde iki renkliydi. Yanakları soğuktan kızarmıştı, yaklaşırken yeşil gözlerindeki tedbir hissini görebiliyordum. Annem Shaw'un koluna sımsıkı yapışmıştı, gelişimden pek memnunmuş gibi durmuyordu. Rome eğilip ikisini de yanaklarından öptü ve kapıyı açarken babamın elini sıktı. Ben sadece başımı eğmekle yetindim ve Shaw'a dönerek kaşlarımı kaldırdım.

“Selam.”

Shaw’un dudak uçları aşağıya eğilmişti, annem ise açıkça beni görmezden geldi. “Selam. Haydi içeri geçelim, dışarısı buz gibi.” Annemin onu içeri sürüklemesine izin verdi. İçimde büyüyen siniri hissedebiliyordum, ama bu benle alakalı olmadığı için babam ensemini avuçlayıp beni sarsarken umursamadım. Bu hareketi benim yine on yaşımdaymışım gibi hissettirmişti, artık ondan on beş santimetre daha uzun olduğum için komiğime gitmişti.

“Bu hepimize iyi gelecek, evlat. Sen sabret, hepimiz sonunda daha iyi bir aile olacağız.”

“Bu sadece bir yemek, baba. Bence hiç aceleci davranmayalım.”

“Koşmadan önce yürümeyi öğrenmek lazım. Archerlar şu anda emeklemeyi bile zor başarıyorlar. Yapabileceğimiz tek şey ilerlemek.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum ve Shaw’un şekilli vücudunun kapıdan geçmesini izledim. Annem hızlı ve anlaşılmaz şekilde Shaw’a bir şeyler mırıldanıyordu ve o da arada dediklerini başıyla onaylıyordu, ama asla benim olduğum yöne bakmıyor, beni hiçbir şekilde fark etmiyordu. İçimdeki şey yanmaya başlamıştı. Sonra pişman olacağım bir şey yapmak üzereydim. Masada kız arkadaşım ve kardeşimin arasında kalmıştım. Biri bana uyarıcı bakışlarla, diğeri de üzüntü ve suçlama dolu gözlerle bakıyordu. Hiçbir şeyi umursamayıp bir cevap isteyecektim, ama bu şansı yakalayamadan garson kız gelip siparişlerimizi almaya başladı. Ardından annem tekrar Shaw’un bütün ilgisini gasp etti.

Sırf işlerin ne durumda olduğunu öğrenmek için elimi bacağına koydum ve dokunuşumla bacağının kassıldığını hissettim. Elimi itmesini bekledim ama o anemle olan konuşmasını bile durdurmadi. Birbirlerini özledikleri belliydi. Üzüntüyle Shaw'un beni korumak adına annemle olan ilişkisini zedeleme noktasına geldiğini fark ettim. Ardından babamla kardeşimin beni Broncos'la alakalı bir konuşmaya çekmelerine izin verip sipariş verirken gözümü Shaw'dan ayırmadım. Elimi oynatmamasına rağmen bana asla bakmıyordu. Bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Yine de annem Shaw'la konuştuğu sürece bana odaklanmadığı için buna minnettardım. Babam tatlının yanında bir şişe şampanya söyledi. Annem lavaboya gidince Shaw sonunda dönüp bana baktı. Ağzı gergin bir hâl almıştı ve kaşları çatıktı.

“Konuşmalıyız.”

Kaşlarımı o kadar yükseğe kaldırmıştım ki piercimin baskısını hissedebiliyordum. “Sen aradığımda telefonuna bakmayıp benimle zaman geçirmemek için saçma bahaneler uydurursan konuşmamız pek mümkün olmaz.”

Shaw silkinip bana daha da yaklaştı. “Sana ne diyeceğimi bilemiyorsam kusuruma bakma. Uzun süre konuşmadığımız en son zaman dilini etraftaki en yakın kızın boğazına soktuğun düşünülürse. Sorunun ne bilmiyorum ama bir yabancı gibi davranmandan nefret ediyorum.”

Kaşlarımı çatıp bacağını daha da sıkı tuttum. “Sen hiç bana güveniyor musun? Tanrım, Shaw, belki de sadece daha iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışıyordum saçma

sapan şeylere sinirlenmeyen ve bunun yüzünden hapse girmeyen. Belki de bu sefer düzgün davranmak istiyordum. Belki de hak ettiğin gibi biri olmak istiyordum.”

Sıktığı dişlerinin arasından hızlı bir nefes verdi, zümrüt rengi gözleri kızgınlıkla parlıyordu. “Belki de neyi hak ettiğime karar vermeden önce bana bir sormalıydın, Rule. Belki de her şeye sinirlenen seni seviyorum. Senden asla daha iyi bir erkek arkadaş olmanı istemedim. Hatta geçtiğimiz hafta boyunca olduğun erkek arkadaş kafamı karıştırıp beni üzmemekten başka bir şey yapmadı.”

Sanırım ikimiz de sesimizi yükselttiğimizizin farkında değildik. Bizi dinleyen bir grup insanı unutmuştuk. İlgimizi çeken şey, bizi duyan annemin yaralanmış bir hayvan gibi çıkarttığı sestir. Bana ve Shaw’a büyümüş gözlerle bakıyordu, bir eli göğsündeydi. Babam ise çok daha az şaşırılmış gibiydi, ancak her zamanki gibi annem için endişelenmiş görünüyordu.

“Ne dedin sen ona?”

Shaw önce anneme sonra da bana baktı. İç geçirip söyleyeceklerinin karşısındaki kadını paramparça etmesinden korkarcasına cevap verdi. “Rule’la son bir aydır görüşüyoruz. Ona iyi bir erkek arkadaş olması için başka biriymiş gibi davranmayı kesmesini söyledim.” Bana bakma için döndü, kendi içinde bir savaş verdiğini hissetmekteydim. Sonunda derin bir nefes alıp anneme döndü. “On dört yaşından beri ona âşığım, Margot.”

Bu itirafından sonra taş kesilmiştim. İçimdeki her şeyin pelteleştüğünü sanıyordum. Bana âşıktı. Bu harika, mükemmel ve nazik kadın bana uzun zamandan beri âşıktı. Bununla ne yapacağımı bilemedim, çünkü an-

nem gözyaşlarıyla titriyordu, sonunda, ilk kez, ilgisini bana verdi.

“Remy’nin hayatını alman yetmedi mi? Sevdiği kızı da mı ondan almak zorundaydın?”

Sessizlik buz gibi masanın ortasına çökmüştü. İçgüdüsel olarak orayı terk etme ihtiyacı duyuyordum ama Shaw bacağının üstündeki elimi tutmuştu. Babam ve Rome öfkeyle ayağa fırladılar. “Margot!”, “Anne!”. Masadaki sesler giderek artarken mekândaki diğer insanların ilgisi de üzerimize çekilmişti, ama bu benim umurumda bile değildi. Shaw’un adımı söylediğini ve Rome’un omzuma elini koyduğunu hissettim, ama orada değildim. Sonunda Shaw parmaklarını ağzına götürüp hepimizi susturan bir ıslık çaldı. Ardından ellerini masaya götürüp eğildi. Gözü hepimizin üstündeydi ama doğrudan annemle konuşuyordu.

“Herkes çenesini kapasın,” Parmağıyla annemi gösterip gözlerini kısıtı. “Beni dinle, Margot, ve bir kereliğine olsun dediğimi anla. Remy’yi severdim, hâlâ seviyorum, ama biz asla âşık değildik. Rule’a olan hislerimi biliyordu ve kimi seveceğimizi seçmediğimizin de farkındaydı.”

Derin bir nefes aldı. Bir şey için mücadele ediyor gibiydi. Yüzü kızarmıştı ve ellerini yumruk yapmıştı.

“Remy’nin sırları vardı. Kardeşleriyle yakın olduğunu biliyorum, ama Remy ikinizden farklıydı ve bunu size nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden ikimizin bir çift olduğunu düşünmeniz daha kolay olacağını varsaydı. Sadece dövmeleri ve saçı yüzünden Dale ve Margot’nun Rule’a ne kadar sert davrandığını görmüştü.”

Tamamen bana döndü, gözleri yaşarmıştı ve alt dağ titriyordu. Uzanıp ona sımsıkı sarılmak istiyordum ama yaşadığım duygusal şok buna engel oluyordu. Söyleceklerinin hayatımı tamamen değiştireceğini biliyordum.

“Ona söz verdim. Ona çok şey borçluyum. Ona kimseye söylemeyeceğime hayatım üzerine söz verdim.” Tekrar dönüp hepimize bir göz attı. “Ama ailesinin bu hâle gelmesini istemezdi.” Derin bir nefes aldı. “Remy eşcinseldi. Benim en yakın arkadaşım ve diğer ailemdi ama o bir eşcinseldi. Orlando Fredrick adında biriyle ciddi bir ilişkisi vardı, takımdaki son senesinde tanışmışlardı. Denver’a taşınmasının asıl nedeni oydu, Lando da aynı okula gidiyor.”

Şüphe, yabancı bir soğukluk gibi, omuriliğimden akmaya başladı. Rome bir dizi küfür savururken annem tam anlamıyla yaygarayı kopartmıştı. Shaw üzüntüyle bana baktı, onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

“Mümkün değil. Bana söylerdi.”

Başını salladı. “Söylemek istedi, ama bunu bir sır olarak saklamak istemesine karşı çıkacağını düşündü. Bunu açıklamaya zorlayacağını hissediyordu. Asla tepkinden çekinmedi, sadece bunun Margot’yu öldüreceğinden emindi.”

“Biz ikizdik, lanet olsun. Bana söylerdi.”

“Rule.”

Masadan kalkıp kızgınlıkla ona baktım. “Tam bir saçmalık.”

Rome da ayağa kalkmıştı. Onun da Shaw’a aynı şekilde baktığını gördüm. “Rule’a yardım etmek için ölü

biri hakkında yalanlar uydurmamalısın. Bu çaresiz ve haksızca bir şey, Shaw.”

Bize bakarken gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir şeyler demek için ağzını açtı ama babam önce davrandı.

“Tamam, millet, oturup çenenizi kapayın.” Anneme bakıp sert bir ifadeyle kalktığı sandalyeyi gösterdi. Annem bayılacakmış gibiydi. Ben de öfkeyle oturmuş ama Roma hâlâ ayakta idi. Babam ona bakıp, “Kıcını sandalyeye oturt, asker!” dedi.

Shaw yanımda ağlıyordu ama onu rahatlatmak yerine ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Babam boğazını temizledi.

“Bu ailede işler uzun zamandır karışık. Kaldıramayacağımız kadar dürüstsüzlük ve dalavereye maruz kaldık ve artık sırf karımı memnun etmek için bunları rafa kaldırmak istemiyorum. Çünkü o mutlu olmuyor, hiçbirimiz olmuyoruz.”

Çenesini kaşıyordu, birden yüz yıl daha yaşlanmış gibi gözüktü. “Margot, son senelerde Rule’a karşı davranış şeklinin zalim ve haksızca olduğunu düşünme. Ben de senin gibi bir oğlumu kaybettim ve artık senin diğer oğlumu bizden nefret eden bir yabancıya dönüştürmeni izlemekten bıktım. O iyi bir çocuk. Çok çalışıyor, ailesini seviyor ve kızımızın seveceği kadar da iyi özellikleri var. Artık onu dışlamaktan vazgeçiyorum. İkimizde Shaw’un çocukluğundan beri ona âşık olduğunu biliyoruz. Onu nasıl izlediğini, nasıl koruduğunu gördük. Bu yüzden asla tam olarak bu nedenle onu Remy’ye itmeye çalıştığını fark etmediğimi sanma.”

Oflayarak Rome’la bana döndü. “Shaw yalan söylemiyor, çocuklar. Kardeşiniz gerçekten de farklı bir ya-

şam tarzı sürüyordu. Benim ya da annenizin bunu bilmesini istemiyor olabilir, ama gençler gerçekten hiç yalan söyleyemiyorlar.” Rome’la şok içinde birbirimize bakarken babam anneme dönmüştü. “Margot bunun bir süreç olduğunu düşünüyordu; bu yüzden Sha’u ailemize davet etmekte bu kadar hızlı davranmıştı. Remy’yi değiştireceğini düşünüyordu, ama onun ilgisinin Rule’da olduğu belliydi. Bir süre sonra seni kendin olduğun için sevmeye başladık ve sevgiden ne kadar malurum bırakıldığını fark ettik. Yine de Remy’nin ikizinizi bir çift olduğuna dair verdiği izlenimleri hiçbir zaman onaylamadım.”

Homurdandım. “Bana söylerdi.” Elimi masaya vurdum ve babam bana baktı.

“Hayır, oğlum, söylemezdi. Remy bununla mücadele ediyordu. Kim olduğuyla ve insanların olmasını istediği kişiyle bir savaş yapıyordu. Sen her zaman kendini savundun ve bundan hoşlanmayan insanları boş verdin.”

Shaw’a baktım ve yüzümü masaya çevirdim. Onun için değişmeye çalışmışım ve bu büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Terkar doğrulup anneme baktım.

“Remy’yi seçimlerine bakmaksızın sevebilmene rağmen neden beni sevmeyi asla başaramadığını anlayamıyorum. Mantıklı gelmiyor. Buradan gitmeliyim.”

“Ben de geliyorum.” Rome da içimde hissettiğim kadar allak bullak görünüyordu. Yumuşak bir elin koluna dokunduğunu hissedince durdum. İstemsizce ürperdim, kalbinin kırıklığı gözlerine yansımıştı.

“Rule,” sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Üzgünüm.” Beni bıraktı, boğazımdaki düğüm yüzünden konuşamayacak hâle gelmiştim.

“En yakınındakinin seni incitmesi derken neyi kastettiğini şimdi anlıyorum. Seni sonra ararım.” Ama Rome’la restorandan uzaklaşırken doğruyu söylediğimden emin değildim. Ondan uzaklaşmanın canımı ne kadar yakıtığını düşünmek istemiyordum.

On Altıncı Bölüm

Shaw

Rule'dan üç haftadır bir haber alamıyordum. Rome onu özleyeceğime dair aramalarım ve mesajlarıma dönmemişti. Bana sinirlenmiş hâlde çöle gitmişti ve bunun üzerine Rule'u arayıp özür dileme konusunda yaşadığım gelgitler beni eritmekteydi. Bunun asla söyleyemeyeceğim bir sır olduğunu anlamasını istiyordum. Ayden bir süre sonra kendine geleceğini söylüyordu ama Margot ve Dale bir daha hiçbirimizle konuşmayacağından emindi. Rome da Rule da ikisiyle konuşmuyorlardı. Rome kendisini Fort Carson'a bırakmalarına izin vermeyince Margot küçük bir kriz geçirmişti.

Canım acıyordu ve üzgündüm, ama sevgimin birleşimine yetmemesinden de bıkmıştım. Rule'u hayatımdaki herkesten daha fazla ve daha çok sevmiştim ama bu yine de ona yetmiyordu. Her şeyden önceki haftayı olmadığı birisi gibi takılarak geçirdiği için hâlâ kızgındım. Ama

şimdi her geceyi yatakta ağlayarak geçirirken bunun tatlı ve yanlış anlaşılmış bir jest olduğunu düşünüyordum.

Nerede ve kiminle olduğunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum, ama her gün biraz daha ölüyordum. Bana hissettiği şey acısını geçirecek kadar fazla değildi ve belli ki ona hissettiğim yoğun duyguların yanına bile yaklaşamazdı. Bu beni ne kadar üzse de, onu unutmalıydim. Çünkü bana geri dönse bile, eski alışkanlıklarına dönmüş olam ihtimali çok yüksekti ve bu kadar değer verdiğim birinin böylesine bir ihanetine dayanabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden her gün gülümsemeye çalışıp kendimi derslerime ve Ayden’la Cora’ya vermiştim. Cora’nın yanında dikkatli davranıyordum, o da bana Rule’la ilgili herhangi bir şey söylemiyordu.

Ailem Rule’un hayatımdan çıkmasına çok sevinmişlerdi. Babam o kadar mutlu olmuştu ki eski BMW’mi alıp memnuniyetle bir Porsche Cayenne’le takas etmişti. Reddetmeye çalışmışım ama sonunda isteksizce kabul etmiştim. Annem daha da beterdi. Her gün arayıp beni kontrol ediyordu. Eskiden beni arayacak zaman bulamayan bu kadın şimdi her şeyimle ilgilenir olmuştu. Sanırım içten içe hayatımdan uygunsuz karakterleri çıkarırsam onayını kazanacağımın mesajını vermeye çalışıyordu.

Komik olan şeyse artık bunu istemememdi. Rule’la konuşabilmek uğruna milyonlarca kez aileden atılmaya razıyım. Sanırım bu ilgisizliğim ebeveynlerimi tedirgin yapıyordu. İlgi ve onaylarını bir yem gibi önümde sallamaya o kadar alışmışlardı ki artık bununla ilgilenmeyince ne yapacaklarını şaşırmıştılar. Ancak ben hâlâ

bomboş hissediyordum. Bunu daha önceden yapmalıydım. Rule’la ilişkim başlar başlamaz bu tavrı takınmalıydım. Çok zaman harcamıştım ve çok pişmandım.

“Sağ ol, Lou.” Uzmanlaştığım yapmacık gülümsemelerimden birini takınıp arabama bindim. Haftalardır Gabe’den haber yoktu, ama yine de birinin umurunda olmam beni mutlu ettiği için Lou’nun iş çıkışı beni arabama götürmesine izin veriyordum. Bu gece benim için garip bir geceydi. İş arkadaşlarımdan biri hastalandığı ve Ayden da çalışmadığı için yalnızdım. Ev arkadaşım kendine gelmiş gibi görünüyordu. Bir fizik öğrencisiyle çıkmaya başlamıştı ve eski hâline döner gibiydi. Kendi başıma keder içind geçireceğim bir gece daha anlamına gelse bile bir şeyler yapmasından dolayı memnundum.

Lou bana sarılıp başıma bir öpücük kondurdu. “Yanındaki genç çocuğu özlüyorum Shaw. Ukalanın tekiydi, ama iyi birine benziyordu.”

Lou’yla yine bu konuşmayı yapıyordum. “Biliyorum. Onu ben de özlüyorum.”

“Kendine iyi bak, tatlı kız.”

“Deniyorum.”

Yeni arabam mükemmeldi. İyi spor arabalarının yapması gerektiği gibi ses çıkarıyordu, ama buzlu yolda mükemmel bir gidişi vardı. The Avett Brothers’ın kırık kalplerle ilgili şarkılarını dinleyerek eve doğru sürüyordum. Hafta içi gece yarısıydı, yolda pek bir şey yoktu. Bir yerlerde bir köpek havladı ve hafiften ürperdim. Eve dönüşün bu yanından nefret ediyordum, tamamen yalnız olduğumu fark ettiriyordu bana. Binaya vardığımda kilidi hemen açıp içeri daldım.

Parmaklarıma sıcak hava üfleyip cüzdanımda anah-

tarlarımı aramaya koyuldum. Normalde onları hazırda tutardım ama son zamanlarda kafam o kadar karışık ki bunu unutmuştum. Kilidi döndürüp kapıyı açmak üzereyken kalın bir sesin adımı seslendiğini duydum. Bir anlığına heyecanlanmıştım; beni evde bekleyebilecek tek kişinin Rule olduğunu düşünmüştüm. Dönüp ona sarılamadan göremediğim eller beni sertçe kavrayıp kapıya yapıştırdı. Şok içinde nefesim kesildi, çığlık atmak istedim ama itişin gücüyle kapı açıldı ve sendeleyerek eve girdim.

Cüzdanım yere düştü ve sonunda Gabe'i gördüm. Her zamanki gibi düzgün görünüyordu, ama gözleri çılgınca parlıyordu ve gülücüğü içime buz gibi bir korku salıyordu. Hareket edemiyordum.

“Buraya nasıl girdin?” Bu hiç iyi bir şey değildi. Onunlayken güvende değildim, ama kaçacak yerim de yoktu. Şok tabancam yerdeki cüzdanımın içindeydi, Rule'un bana aldığı ise yeni arabamın içinde kalmıştı.

Gabe ellerini saçında gezdirip avını izleyen yırtıcı bir hayvan gibi bana bakmaya başladı. “Annene barıştığımızı söyleyip sana sürpriz yapmak istediğimi anlattım. Kodu bana o verdi. İşten eve giderken seni izledim. Sonunda aynı sayfada buluşmamız için iyi bir zaman bulduğumu düşündüm.”

Zor kullanarak apartmanıma girdiği gerçeğini idrak edemeyecek kadar katılaşmıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir korunma hissi yaratmaya çalıştım ama o beni izlemeye devam etti.

“Biz aynı kitapta bile değiliz, Gabe. Gitmen lazım yoksa iki saniye içinde avazım çıktığı kadar bağıracağım.”

Kafasını onaylamaz şekilde salladı. “Gördüğün gibi, Shaw, işler benim için hiç de iyi gitmedi. O serseri erkek arkadaşım beni patakladığından beri babam desteğini benden çekti. Uzaklaştırma emrin işe yaradı. Siyaset teorisi dersimden kalıyorum, derneğim ayrılmamı istiyor, ailem olanlardan dolayı kızgın ve annenin şirketinde yapmak istediğim staj sırf zamanı olmadığı için yatmış gibi gözüküyor. O yüzden, Shaw, bencil bir kaltak olmaya karar verdiğinden beri hak ettiğimi kazanmak için çift mesai yapmam gerekiyor.”

Kafayı yemişti. Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum çünkü bana dokunacak kadar yaklaşırsa her şeyin daha kötü olacağını sezebiliyordum.

“Bu kadar sıkıntı yaşadığın için üzgünüm, Gabe, ama arabama saldırmamalydın. Bu Rule’u çok doldurdu. Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim.”

Gabe düşündüğümünden de hızlı hareket edip yanıma gelince korkuyla çığlık attım. Rule’u anmamam gerekiyordu. Geriye çekilirken beni kovalamaya devam etti. Sonunda beni boğazımdan yakalayıp yere yapıştırdı. En yakındaki masaya tekme atıp onu itince suratıma dudaklarımı yaracak şiddette bir tokat yemiştim. Üzerime oturup kollarımı yere sabitledi ve eliyle boğazımı kavradı. Korkudan gözlerim yaşarmıştı.

“O aptalın ne düşündüğü umurumda mı sanıyorsun? O pisliğin bana yapacaklarını umursadığımı mı düşünüyorsun? O bir bok değil. Sana kendine gelmeni söyleyip durdum. Sana istediğimi alacağımı söylemiştim. İstedikimi hep alırım.”

Gabe’den uzaklaşmalıydım. Beni gerçekten öldürmek üzereydi. Üzerime iyice oturup nasıl tekrar bir-

likte olacağımızdan bahsediyor ve annemi arayıp stajı için onunla konuşmam gerektiğini söylüyordu. Nefes alabilmek için kafamı geriye itip kollarına tırnaklarımı geçirdim ve o acıyla geri çekilirken geriye doğru biraz emekleyebildim. Yerdeki kırılmış lambaya denk gelen elim yarılmıştı. Derken Gabe saçlarımı yakalayıp beni durdurdu ve bu sefer sırtıma çöktü. Masanın ucuna çarpan kafamdan akan kanla bozulan görüşümü düzeltmek için gözlerimi kapatmam gerekti.

“Ayden eve gelmek üzere.” Sesim baskıdan tehditkâr bir hâl almıştı, ama bu bir işe yaramadı; beni aniden ayağa kaldırıp kanepeye fırlattı. İş kıyafetimin ondan korunmamda bir faydası olmadığını üzülerek fark ettim. Her tarafımın kan olduğuna aldırmayarak yüzüme doğru eğilmişti.

“Kimin umurunda? Sen benim kız arkadaşısın, Shaw, bana aitsin. Eğer ev arkadaşın gelirse barışırken işlerin biraz çığıından çıktığını söylersin, olur biter.”

Sırtıma aşırı baskı yapıyordu ve birden omzum korkunç bir sesle yuvasından çıktı. Acıyla çığlık attım, omzumun olduğu taraf hissizleşmeye başlıyordu. Korku ve panik hissi boğazımda bir düğüm hâline gelmişti. Bir şekilde cüzdanımdan şok tabancasını almalıydım. Gabe ellerimi bırakıp ense mi kavradı ve kıyafetimin alt kısmını çekiştirmeye başladı. Kesik cümlelerle bir çift olduğumuzu, evlenip ailelerimizi birleştireceğimizi anlatıyordu. Ağlamaya başlamıştım, onu nasıl bunu yapmaktan vazgeçirebileceğimi bilmiyordum. Şansıma, kırılan lambanın bir kısmı üzerinde olduğumuz kanepede duruyordu. Gabe beni soymakla meşgulken hâlâ işleyen kulakla cam parçasını kavrayıp uzanabildiğim tek yer

olan kasığına sapladım. Gabe birden geri çekilince tüm ağırlığımla çıkmış omzumun üstüne düşmüştüm. () bacağından camı çıkarmaya çalışırken cüzdanıma doğru koştum. Arkamdan koşmaktaydı, ama sonunda şok tabancasına ulaştım ve tam yüzünün ortasına son derece bir şok gönderdim. Yaralanmış bir ayı gibi kükredi. Kendimi anında dışarıya attım, tımarhaneden kaçmış gibi durduğuma emindim ağlamamı durduramıyordum ve yüzüm kanla kaplıydı. Güvenliğe doğru koşarken gelmekte olan Ayden'a çarptım.

Adımı haykırarak ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. 911'i aradığını gördüm ancak yaşadığım şok tüm sistemimi kapatmıştı. Arada gözlerimi açtığımda diğer evlerden çıkan insanların oluşturduğu kalabalığı gördüm. Derken her şey karardı. Ambulansın ışıkları ve sireni kafamda patlamaktaydı. Ayden'ın elimi tuttuğunu hissediyordum, o da benim gibi ağlıyordu.

"Gabe?" Boğazım alev almıştı ve konuşmak jilet yemek gibi hissettiriyordu.

Ayden gözyaşlarını silip titreyen bir sesle cevap verdi.

"Polisler onu yakaladı. Götürülürken babası da geldi. Şok tabancasını fark etmek zor olmadığı için evimize girdiğini inkâr edebilecek şansı yoktu. Nasıl girdi içeriye?"

"Annem. Barıştığımızı söyleyince kodu Gabe'e o vermiş."

Ayden dayanamayıp etrafa küfürler savurmaya başladı. Bunun ardından geçen iki saat son derece bulanıktı. Ses tellerimin aldığı hasardan dolayı her şeyi yazarak anlatmam gerekti. Gabe gece için nezarethaneye alınmıştı, babasının onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İfa-

demo alan polis ailesinin sabaha kadar kefaletini ödemiş olacağını ve Gabe'in serbest kalacağını söylemişti, ancak artık zorunlu bir sınırlama emri çıkartılması gerekiyordu. Hastanede bir gece kalmam gerekmişti, boğazımın ne kadar hasar aldığına bakmaları gerekiyordu. Acıyla başa çıkabilmek için en güçlü ağrı kesicileri almak zorunda kalmıştım. Omzumun ağrısının üzerine bir de migrenim başlayınca kendimi savaş alanında gibi hissetmeye başlamıştım.

Annem ve Jack sabaha karşı geldiler. Sonra da babam geldi. Ayden hiçbirini görmek istemediğimi söyleyince büyük bir karmaşa çıkmıştı. Annem çılgınlık içinde bana saldıranın muhtemelen Rule'un haydut arkadaşlarından biri olduğunu söyleyince Ayden'i kontrolünü kaybedip Gabe'in ondan aldığı kodla evimize girip bana saldırdığını açıklamıştı. Bu susmalarına yetmişti. Babam itibarını kullanarak içeriye girdiğinde onu asla umursamadım. Tam bir saat boyunca benden özür dileyip durdu ve beni öpmek için uzandığında kafamı çevirip gözlerimdeki mide bulantısını görmesini istedim. Sonunda bir hemşire gitmezlerse güvenliği arama tehdidinde bulununca hepsi gitti.

Ayden bir sandalye çekip yanıma oturdu ve ayaklarını yatağa uzattı ve ikimiz de uyuyakaldık. Omzum ağrımaya başlayınca uyanıp tekrardan ilaç almam gerekti. Ayden öğleye doğru kayboldu ve doktorlarla dedektiflerden oluşan bir grup tarafından sorguya alındım. Gabe babası sayesinde kefaletle serbest kalmıştı, ama bana verdiği hasarın sorgulanacak bir yanı yoktu. Polisler onu cinayete teşebbüsle suçlamayı düşünüyorlardı. Gabe'in bunu başkalarına yapamayacağı bir yerde olma-

sı gerekiyordu. Bu zihinsel olarak istikrarsız ve tehlikeli bir davranıştı.

Ayden biraz yoğurt ve tahıl gevreğiyle geri döndü. “Cora’yı arayıp olanları anlattım. İsteyken böyle bir haber alınca ne kadar endişeleneceğini düşünemedim bile.”

Kaskatı kesilip gözümü arkadaşşıma çevirdim.

“Görünüşe göre Rule büyük bir sinir krizine girmiş. Beş dakikaya burada olur. Üzgünüm ama bilmen gerekir diye düşündüm. İstersen hastane personelinin onu dışarıda tutmasını isteyebilirsin. Yine de bu hâldeyken onu durdurmanın kolay olacağını sanmıyorum, sadece hapse göndereceğin başka bir eski sevgili durumu olur.”

Buraya geliyor olması hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Bir taraftan onu çok özlemiştim, ama diğer yandan yanıma gelmesi için gerekli olan şeyin bu olmaması gerektiğini hissediyordum. İç geçirip kafamı geriye yasladım.

“Sorun değil. Onu kaldırabilirim.” Sesim hâlâ hırıldıyordu ama artık canımı o kadar yakmıyordu.

“Hiçbir şeyi kaldırabilecekmiş gibi durmuyorsun.” Haksız değildi. Kolum alçıdaydı, alnımda kocaman bir dikiş vardı ve boğazım mosmordu. Gözlerim ise kapıya çarpılmaktan dolayı kararmışlardı.

“Bir şey olmaz. Gelip iyi olduğumu gördükten sonra gidebilir. Zaten istediği tek şey de bu olsa gerek.”

Ayden bana şüpheli bir şekilde baktıktan sonra ayağını okşadı. “Tamam öyleyse. İyi olacağına eminsen gidip tadı asfalt gibi olmayan bir kahve alıp geri geleceğim.”

Bir daha asla iyi olmayacaktım, son birkaç ayda yaşadıklarımı yaşayan kimsenin iyi olacağını düşünmüyorum.

dum ama Rule'dan korkmuyordum. Yaşadıklarım bana yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

Telefonumla uğraşıp Cora'ya ve diğer tanıdıklarına cevap gönderirken kapı açıldı ve o içeri girdi. Başımı kaldırıp güzel yüzüne kazınmış olan öfkenin beni gördükten sonra aldığı hâli izledim. Göğsü düştü ve duyulur bir nefes aldıktan sonra yatağımın ucuna geldi. Sessizlik içinde birbirimize baktık. Gözleri kafasına büyük geliyor gibi duruyordu. Birden bütün öğleden sonrayı birbirimizi izleyerek geçireceğimize dair bir hisse kapıldım.

"Gelmek zorunda değildin. İyiyim, sadece biraz zorlandım."

Elleri yatağın ucunu daha sıkı kavradı.

"Gelip iyi olduğunu görmek istedim. Arayıp başına gelenleri söyleyebilirdin."

Gözümü ona diktim. Hasar almış kısımlarıma her bakışında biraz daha öfkelenmesini izledim. "Haftalardır benimle konuşmadığın düşünülürse, neler olduğunu bilmemen çok doğal bir şey."

Dudakları gerildi. "Haklısın. Yanında olmalıyıldım. Yalnız olmamalıydın."

İç geçirip battaniyemi sıktım. "Sen de haklısın, orada olmalıydın. Ama Gabe bir ruh hastası olduğu ya da korunmaya ihtiyacım olduğu için değil, beni umursadığın için orada olmalıydın. Ama öyle olmadı. Burada suçlanacak tek kişi Gabe. Sen yanımda olsaydın yine saldırısını yapardı. Vücudumdan çok kalbim parçalanmış gibi hissediyor."

"Shaw," Araya girmeye çalıştı ama elimi kaldırdım.

“Sevgimin yeterli gelmemesinden bıktım. Seninle birlikte olmaya başladığımızda bana verebileceğin şey ne olursa olsun mutluydum. Seni ikimize de yetecek kadar çok sevebileceğimi düşünüyordum ama şimdi daha fazlasını hak ettiğimi fark ediyorum.”

Biriken gözyaşlarımın üzerinde gözlerimi kırptım. “Hepsini hak ediyorum çünkü hepsini vermeye hazırım. Bunun yerine ne zaman seni üzme ihtimali olan bir şey olsa benden uzaklaşmanı izlemek zorunda kaldım. Remy hakkında seninle konuşmadığım için üzgünüm. Ama bunu anlayacak kadar ipucun vardı. Bunu sır olarak tuttuğu için ona kızabilirsin, bana değil. Başından beri haklıydın; buna bir şans verecek kadar güvenmiyoruz birbirimize. Sanırım ben bir şeyleri çok istedim, sense yeteri kadar istemiyordun.”

Sustuğumda gözlerinde biriken yaşları gördüğüme şaşırmıştım. Rule’u daha önce ağlarken gördüğüm tek zaman Remy’nin cenazesiydi.

“Shaw, peki ya ben de sana âşık olduysam?” Sesi bir fısıltı kadardı. “Seni böyle görmek içimde Davenport’u öldürme isteği uyandırıyor ama daha da derinde bir şeylerin incindiğini hissedebiliyorum. Son haftalarda seni çok özledim, ama sana kızmıştım. Bu hislerin arasını asla bulamadım.”

Kafamı sallayıp gözyaşlarımın akmasına izin verdim. “Bu yeterli değil. Hayatım boyunca beklentilere uymaya çalıştım, sen kendim için istediğim tek şeydin ve seninle olunca birden değişmen gerektiği hissine kapıldın. Her zaman karşı çıktığım beklentileri başka birine yüklemeyi reddediyorum. Birlikteyken çok güzel olan yanlarımız var, Rule, ama diğer taraflarımız kesinlikle

işlemiyor. Bütün bu,” Vücudumu gösterdim. “Bir şekilde kendine gelecek. Ben kendime geleceğim ve daha önce ne yapıyorsak onu yapmaya döneceğiz.” Neden bahsettiğimi anladığından emin olmasını istiyordum. Onu unutacaktım, başka seçeneğim yoktu.

“Sen hep hayatımda oldun, Shaw. Bunu yürütmeyi başarabilmeliydik.” Gözyaşlarımı silip titreyerek gülmüsedim.

“Yanlış giden pek çok şey oldu. Çoğu insanın ilişkimizin uzun süreceğini düşündüğünü biliyorum. Elimizde kalanlar için minnettar olmalıyız.”

“Seni yüzüstü bıraktığımı hissediyorum, herkesi yüzüstü bıraktığımı hissediyorum ve bu sefer bu canımı çok sıkıyor. Sadece burada olanla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum.” Parmağıyla şakağını gösteriyordu.

Artık tamamen ağlıyordum. Sadece beni sevebilse bunların hiçbirinin olmayacağını söylemek dilimin ucundaydı. Ama bunu yapmayacaktım. Kendimize inanmalıydık. Bu yüzden gözlerimi kapatıp dışlayan kişi oldum ve karanlığa düştüm.

“Bazı şeyler olmuyor işte. Artık yoruldum. Giderken hemşireyi odaya gönderebilir misin? Ağrı kesicilerin etkisi geçmeye başlıyor.”

“Shaw, çok üzgünüm.”

“Ben de, Rule. Ben de.” Hayatım boyunca onu sevmiştim, ondan vazgeçmek yaptığım en zor şeydi. Bir süre üzgün halde birbirimize baktık ve Rule arkasını dönüp gitti. Ayden geri döndüğünde hıçkırıklarla ağlamaktaydım, yatağa gelip bana sarılmak zorunda kalmıştı. Hiç bu kadar uzun süre ağlamamıştım. Hemşire ağrı

kesicilerle odaya gelip içinde bulunduğum durumu görünce geri gidip sakinleştiricilerle odaya dönmüştü.

Hastanede bir gün daha geçirdim. Çıktığımda tekrar o eve dönmek gibi bir niyetim yoktu. Şans eseri Cora'nın kiraya verdiği evinde birkaç boş oda vardı. Ayden beni oraya bırakıp birkaç saat sonra eşyalarımınla geri geldi. Emlak yönetiminin evi düzenlediğini ama orada tek başına kalmaktan korktuğunu söylüyordu. Bir hafta içinde Ayden da yanımıza taşınmıştı. Kızların yanında olmak vücut ve ruh sağlığıma iyi geliyordu. Her zaman yanımda olup bana destek çıkıyorlardı.

Her şey hızla ilerlemeye başlamıştı. Gabe birkaç sefer babası sayesinde bu işten sıyrılacak gibi duruyordu. Ama araya Alex Carsten girmişti ve Gabe artık ayak bileğine izleme bileziği takmak zorundaydı. Hem ağır ceza hem de haneye tecavüz suçlarından yargılanıyordu. Davenport'lar tabii ki de şehrin en iyi avukatını tutmuşlardı, ama her şey benim için iyi görünmekteydi.

Ne annemle ne de babamla konuşmayı kabul ediyordum. Hatta taşındığımı ikisine de söylememiştim ve hastaneden çıkar çıkmaz telefon numaramı değiştirmiştim. İkisine de diyecek bir şeyim yoktu. Rule söylediklerim onlar için de geçerliydi. Eğer onlara verdiğim sevgiye karşılık vermeyeceklerse daha iyisini hak ediyordum. Her şeyden Gabe'i sorumlu tutuyor olsam da annemin bütün bunlara sebep olduğunu fark etmesi daha önemliydi. Eğer beni nasıl seveceklerini kestiremiyorlarsa ben de aynısı onlara yapacaktım.

Ayden'la yeni rutininimize alışıyorduk. İkimiz de Cora'ya bayılıyorduk. Her geçen gün eskiden kalbimin olduğu yerdeki boşluktan nefes almak kolaylaşıyordu.

Sadece iki hafta geçmişti ama Rule'dan ayrıldığımdan beri bir hayat daha yaşamış gibiydim. Bu sefer iyiymiş gibi davranmak çok daha zordu. Artık yalandan gülümsemiyor, normal bir hayat sürüyormuş gibi davranmıyordum. Çok zorlanıyordum, gerçekten çok zorlanıyordum. Rule'u özlüyordum. Onu seviyordum. Onu görememek beni öldürüyordu. Cora onun hakkında bir şey söylememeye dikkat ediyordu. Ama arada laf arasında bir şeyler duyuyordum ve her seferinde yaram yeniden açılıyordu. Onun da en az benim kadar kötü olduğunu duyduğuma sevinmeliydim, ama öyle olmuyordu. İkimizin de mutluluğu hak ettiğini biliyordum.

Hafta sonuna denk gelmekle kalmayıp Rule'un doğum günüyle de aynı gün olan Aziz Patrik Günü'nden birkaç gün önceydi. Kızlar evde oturmak yerine dışarı çıkmamız gerektiğine karar vermişlerdi. Pek çıkmak istemiyordum, ama kızları seviyorum ve dediklerini yaptım. Şaşıarak birkaç bardak martiniden sonra gerçekten iyi zaman geçirmeye başladığımı fark ettim. Hatta tam da ihtiyacım olan mükemmel bir zaman geçiriyordum. Ertesi sabah okul için uyanmak bir işkenceydi, ama saldırı yüzünden çok şey kaçırmıştım.

Aynanın karşısında saçımı yaparken ürkütücü gerçeğin farkına vardım. Rule'u sevmek asla kolay olmamıştı. Hep zor ve acılı bir süreç olmuştu, ama asla buna değmediğine dair bir sonuca varmamıştım. Onu sevmek benim için bir seçim olmamıştı, karşı koyamadığım bir gerçek gibi görmüştüm bunu. Geçen gece eğlenmeyeceğimden o kadar emindim ki mutlu olmak beni çok şaşırtmıştı. Rule'la da yapacağımı hiç düşünmediğim bir

şey yapmıştım ve sonunda iyi bir şey olmadığını görünce geri çekilmiştim.

Maşamı lavaboya bırakıp aynada kendime baktım. Bana geri bakan gözlerden mutsuzluk ve yalnızlık taşmaktaydı. rule hep istediğim şeydi ve sonunda onu yakalamışken böylesine kaybetmem haksızlıktı. Onu olduğu gibi hak ediyordum. Artık biliyordum ki Rule da beni seviyordu. Sadece bunun ne olduğunu anlayamıyordu. İkimizin de hayatında sağlıklı ilişki örnekleri olmamıştı. Ama bana denemek istediğini söylediği andan itibaren anlamalıydım. Başka kimse için denememişti.

Kapı tıklandı ve Ayden'in kafası aralıkta belirdi. "Çıkmak üzereyiz. Hazır mısın?"

Saçımın sadece yarısı yaptığımı görüp ona döndüm. "Okuldan sonra alışverişe gitmeliyiz."

Bana kaşlarını kaldırarak bakmaya başladı. "Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Hafta sonu Rule'un doğum günü var."

"Cora bundan bahsetmişti."

"Sonuçta bir doğum günü partisi veriyor olmalı."

"Cora bundan da bahsetmişti."

"Eh, gitmemiz lazım."

"Neden? Dün gecedен sonra içkiye ve gürültüye elveda dediğini sanıyordum."

Kafamı iki yana sallayıp maşayı tekrar elime aldım. "Onu vermem gereken bir hediye var."

"Öyle mi? Ya başka biriyle gelirse?"

Durdum. Bu ihtimali göz önünde bulundurmamıştım. "Olabilir mi?"

Kısık sesle bir şeyler mırıldanıp saçlarını gözlerinin

önünden çekti. “Hayır. Cora ayrıldığınızdan beri inzi-
vaya çekildiğini söylüyor. Canlı canlı derilerinin yüzül-
mesini istemedikleri için işine karışmıyorlarmış. Sen
ona ne vermeyi düşünüyorsun ki?”

“İsteddiği tek şeyi.”

Kıkırdadı. “Yüzü için daha çok piercing mi?”

Hafifçe güldüm. “Hayır... Kendimi. Sanırım gerçek-
ten istediği tek şey benim. İkimiz de bunu fark edeme-
yecek kadar berbat durumdaydık.”

Ayden ellerini kavuşturdu. “İlgi çekici duruyor.”

İlgi çekici hafif bir tanımdı. Hayatımda kendimi
ödüllendirdiğim yeni bir sayfa açmak istiyordum ve
Rule sonunda ulaşmak istediğim en büyük hediye-
di. Ona uzanamayacağım kadar çok dibe batmamış oldu-
ğunu umuyordum.

On Yedinci Bölüm

Rule

“Selam, ahbap, iyi ki doğdun.” Mezar taşında olması için ısrar ettiğim at nalını okşadım. Buraya sıklıkla gelmezdim ama her yıl doğum günümüzde uğrayıp Remy’nin yanına gelirdim. Her sene benimle birlikte yeni bir yaşa girmeyeceğini bilmek zordu.

“Şu anda sana çok kızgınım. Hayatım altüst olmuş durumda ve eskiden umursamadığım acıyı dindirmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Neden bana söylemedin? Neden Shaw’u böyle kullandın? Bunu anlamıyorum. Bu arada yeni haber var: Ben de ondan hoşlanıyorum. Ama işler o kadar karıştı ki düzeltebilecek bir yol görmüyorum. Herkes sinirli ve zor biri olduğumu söyleyip dururdu ama meğersem senin benden de Rome’dan da fazla sakladığın şey varmış.”

Son zamanlarda ikinci kez gözlerimin yaşardığını hissettim. “Shaw sırrını tuttu. Bütün bu zaman, işler ge-

rildiğinde bile, sırrını tuttu. Seni seviyordu, ama beni de seviyor. Bununla ne yapacağımı bilemeyip sinirlendim ve onu ittim. Ama o istediğim her şey. Ah, aşk berbat bir şey. Eğer burada olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı; o yüzden sen de berbat birisin.”

Cevap yoktu. Uzun zaman sonra gerçekten yalnızlığımı hissettim. Geçtiğimiz ay çok zorlanmıştım, Shaw’la yaşadıklarım beni acıya boğup çırlıçıplak bırakmıştı. Ne kadar içersem içeyim içimdeki daha çok denememi söyleyen sesi susturamıyordum. Shaw’un yanımda olması her şeyi düzelterekmiş gibi hissediyordum.

Durmadan çalışıp Mark ve Alex sayesinde Gabe’den haberler alıyordum. Bir daha asla o çocuğu Shaw’un yanına yaklaştırmayacaktım. Shaw değişmeye çalışmamı istememiş olsa da, bütün bu yaşananların bende bir şeyleri değiştirdiğini düşünüyordum ve bu hiç de kötü değildi. Sonunda kaçtığım duyguları tamamen yaşıyordum.

Gitmeye hazırlanırken karda ayak sesleri duyup kafamı kaldırdım. Bana gelen kişinin kim olduğunu fark edince gözlerimin kısıldığını hissettim. İçimdeki her güdü, o günümü mahvedemeden önce buradan defolmamı söylüyordu. Ama hiçbir yere kıınıldamamdım. Gözlerimin içine bakıyordu ve ilk kez, neredeyse somutlaşan bir nefret belirtisi görmedim.

“Anne.”

“İyi ki doğdun, Rule.”

Boğazımı temizledim, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Şimdi gidiyordum, onunla biraz zaman geçirebilirsin. Bugün senin için zor olmalı.”

Uzanıp koluma dokunduğunda neredeyse düşecektim. Senelerdi kendi isteğiyle bana dokunmamıştı.

“Bu hepimiz için zor, ama burada olma nedenim o değil. İşyerini arayıp bugün öğle yemeği için uygun olup olmadığını öğrenmek istedim. Burada olduğunu öğrendim. Seni bunca yıldır dışlamamış olsaydım belki de bunu tahmin edebilirdim.”

Geriye çekilip bunun gerçekliğini sindirmeye çalıştım. “Babam nerede?”

“Evde. Rome’a ulaşmaya çalışıyor. Olanlardan sonra sana gelenin ben olmam gerektiğini düşündüm. Seni yemeğe ya da bir kahve içmeye çıkarabilir miyim?”

Gitmek istemiyordum. Ona güvenmiyordum, ama bugün doğum günümdü ve merhum kardeşimin mezar taşının başında dikiliyorduk.

“Kahve olur.” Annem bana üzgün bir gülümsemeyle baktı. İlk kez onun da karanlık bir tünele gömüldüğünü hissettim. Belki de bu özelliğimi ondan almıştım. Sessizce park yerine gittik ve arkasından Brookside’a kadar sürdüm. Her zaman uğradığım Starbucks’a geçtik ve kahvelerimizi alıp bir köşeye oturduk.

“Bir doktorla görüşüyorum. Baban buldu, gerçekten yardım oluyor.”

Gözlerimi kırtıptım. “Güzel haber.”

Kederle gülümsedi. Her şey kötüye gitmeden önce beni büyüten kadına daha çok benziyordu.

“İşler yemekte o kadar kötüye gidince baban kırılma noktasına geldi. Ya gidip doktor yardımı alacaktım ya da otuz altı yıllık eşimi kaybedecektim. Dale hayatımın tek kalıcı noktası oldu. O giderse ne kadar yalnız kalacağı-

mı görmek aileme yıllardır yaptığım şeyi fark etmeme sebep oldu.”

Ona şok içinde bakabiliyordum. Bu yüzden kahvemi yudumlayıp onu izlemeye devam ettim.

“Bana farklı olduğunu bilerek nasıl Remy’yi sevebildiğimi sormuştun. Seninle hep zor zamanlar geçirdim ve şimdi bir şeyleri açıklamak istiyorum. Bu bir bahane değil, ama seninle ilişkimiz hiçbir zaman çok iyi olmadı. Bu doğumunuzdan beri böyle. Erken doğumunuz, ikizlerde genellikle görülen bir durumdur, ama sen güçlü ve sağlıklı bir şekilde gelmiştin, bu yüzden doğum kordonu Remy’nin boynuna dolanmıştı. Onu canlı tutmak için çok uğraşmamız gerekti. Remy anne sütü içerdi ama sen şişeden içmek isterdin, yürüyecek yaşa geldiğinizde Remy bana tutunurdu, sense Rome’an destek alıp kendi kendi ayağa kalkıp gitmiştin. Kardeşinin bana hep ihtiyacı vardı, beni hep isterdi. Sen şimdiki hâlin gibiydin: bağımsız, sert ve yoluna çıkan her şeyi iten biri.”

Zorla nefes alıyordum ama dediklerine o kadar odaklanmıştım ki bunu umursamadım. “Remy Shaw’u eve getirdiğinde çok heyecanlanmıştım. Başka hiçbir kıza aynı ilgiyi göstermemişti, ama aynı zamanda baban haftada bir odanda bir kız yakalıyordu. Remy’yle ilgili gerçeği fark etmeye başlıyorduk. Kendimi sadece doğru kişiyi beklediğine inandırmıştım ve Shaw öyle biriydi. Onun güçlü birine ihtiyacı vardı, tabii ki de seni seçti. Seni çok uzun zamandır seviyor. Bunu gördüm, baban da gördü. Ama yine de Remy’nin onu kullanmasına izin verdik, çünkü bu gerçeğe uğraşmaktan çok daha zordu.”

Saçlarıyla oynamayı bırakıp gözlerimin içine baktı. Gözlerinde samimi yaşlar vardı.

“Remy’nin öldüğü gece beni aramıştı. Seni almaya gitmişti, ona gitmemesini söylemişim, kendi yolunu bulabileceğini söylemişim. Bana gerçekten sinirlenmişti ve seni sevmeme engel olan şeyden vazgeçmemi istemişti. Bunun üzerine ben de sinirlendim ve bana ders verecek konumda olmadığını söyledim ve seninle olan işlerime karışırsa sana ve Rome’a nasıl bir yalanı yasadığını söylemekle tehdit ettim. Remy korkup telefonu kapattı, bunlar bebeğime söylediğim son sözle oldu.”

Şimdi tamamen ağlıyordu.

“Onun yerine senin gitmen gerektiğini söylerken kendi sorumluluğumu göremeyecek kadar kederle yüklüydüm. Hepimiz için en güçlü hep sen oldun. Ne yaptığımı anlamaktansa seni suçlamak daha kolay gözüktü; beni asla Remy’nin sevdiği gibi sevmemiştin. Böyle yaptığım için üzgünüm, bunu asla hak etmedin. Seni zaten kaybettiğim içim Rome’un da gitmesinin daha çok acıtacağını düşünüyordum. Ama şimdi fark ediyorum ki seni hiç kaybetmemişim – sadece seni olabildiğince uzağa itmişim. Bu kabul edilebilir bir şey değil.”

Sessizlik içinde oturduk ve duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Durup özrünü kabul edemezdim. Değiştirilemeyecek çok şey vardı. Ama hepimizin sadece insan olduğunu görüp bir sonuca varmaya çalışabilirdim.

“Sindireceğim çok şey var anne, bana bütün bunları dedikten sonra benden ne bekliyorsun bilmiyorum.”

Bana üzüntüyle gülümsedi. “Senden bir şey beklemiyorum. Babanla birlikte bu aileyi toparlamaya çalıştığımızı bilmeni istiyorum, Shaw da dâhil. Remy

hakkındaki gerçekleri sana söylemediği için ona kızgın olduğunu biliyorum ama ona nasıl baktığını da gördüm, Rule. Shaw herkes aksini düşünürken senin ne kadar sevicecek biri olduğunu kanıtladı hep. Bence ondan tamamen uzaklaşmadan önce bunu bir düşünmelisin.”

Beni son üç yıldır insanlığın en düşük formu olarak gören annem bana ilişki tavsiyesi veriyordu. Bunun gerçek olması çok uzak bir ihtimal gibi gelmişti.

“Açıkgası beni o terk etti. Onu gerçekten sevdiğimi bilmek istedi ve ben de bunu ona veremedim. Birbirimiz için gerçekten iyi olduğumuzdan emin değilim.”

Annem uzanıp elimi tuttu. Bu temas üzerine neredeyse oturduğum yerde zıplayacaktım.

“Güçlü olmana ihtiyacı var. Senin de ondan sevgiyi öğrenmeye ihtiyacın var. Korkunç bir aileden geliyor o, Rule. İkinizin de birbirinize ihtiyacı var. Kardeşine sadık kalıp sırrını tuttu, bu sorunlara neden olsa bile. Sana da sadık kalacaktır.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bildiğim tek şey Shaw olmadan hayatımın yolunda gitmediği idi. Onu sadece yatakta değil hayatımın her alanında özliyordum.

“Bunun normalden daha şaşırtıcı bir doğum günü olduğunu söylemeliyim.”

“Biraz huzuru hak ediyorsun. Ben de hayatını zorlaştırmada üstlendiğim kısımdan dolayı üzgünüm.”

“Gitmem lazım.” Masadan kalkıp ona baktım. Onun da kalkıp bana sarılmaya çalışmamasına sevinmişim çünkü henüz buna hazır hissetmiyordum.

“Teşekkürler, anne.”

“Sen mükemmel şeyleri hak ediyorsun, Rule. Buna güzel bir aile de dâhil.”

“Her şey adım adım hallolur, anne.”

Çıkarken buraya en son geldiğimde beni gözleriyle yemekle meşgul olan kızı neredeyse deviriyordum. Ayağa kalkmasına yardımcı olup kapıya yöneldim. Acilen gitmem gerekiyordu. Sonunda anlamıştım. Tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum.

“Afedersin.” İlerlemek üzereydim ki kız kolumu yakalayıp kendini önüme koydu.

“Bu sefer kız arkadaşın yok mu? Ne kadar üzücü.” Kendime gelip önümdeki normalde takıldığım kızlardan biri olduğunu fark ettim. Artık normalim bu olmayacaktı. Daha iyisini hak ediyordum.

“Şimdi onu almaya gidiyordum.”

Kumral kız seksi bir şekilde dudak bükmeye çalıştı ama bu ilgimi çekmiyordu.

“Shaw’la çıkacağınızı asla tahmin etmezdim. Kardeşine âşık olduğunu düşünürdüm. Onun yerini almak nasıl bir his?”

Normal böyle bir laf üzerine küplere binerdim. Ama şu an gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Yabancıncının tekinin Remy’yi bana karşı kullanabilmesine imkân yoktu.

“Şimdi gitmeliyim. Bir dahaki sefer seni yolumda görürsem ters yöne gideceğimden emin olabilirsiniz.” Kızın nefesi şaşkınlıkla kesildi ve kendimi yola atıp Cora’ya Shaw’un hâlâ evde olup olmadığını soran bir mesaj gönderdim. Bir cevap alabileceğimden emin değildim çünkü Cora Shaw’un üzülmesini istemiyordu, ama bugün doğum günündü. Shaw’la konuşurken yanımda birilerinin olmamasını tercih ederdim, sonuçta Ayden en büyük destekçim değildi.

Şehre vardığımda öğleden sonrayı biraz geçmişti. Akşama Cerberus'ta küçük bir parti için çocuklarla toplanacaktık. Jet'in grubu sahneye çıkacaktı. Rome'un gitmiş olmasının ne kadar kötü olduğunu şimdi fark ediyordum. Ama Shaw olmadan böyle bir günü kutlama niyetinde değildim.

Cora'nın evine geldiğimde sinirlerimin gerilmeye başladığını hissettim. Bu sefer de işler yolunda gitmezse nasıl kendime geleceğimi bilmiyordum. Yepyeni bir Porsche'nın yanından geçip Ayden'in arabasını göremeyince sevindim. Evden gelen müziği duyabiliyordum. Kapı, zili çalar çalmaz açılmamıştı ve kapıyı açmadan önce kontrol etmesinden dolayı onunla gurur duymuştum.

Açılan kapının ardında onu görünce nefesim kesildi ve diyeceğim her şeyi unuttum. Belli ki dışarı çıkmak üzereydi, üstünde daracık siyah bir elbise vardı. Sanırım işini yarıda bırakmıştı çünkü saçları karmaşık biçimde kafasının üstünde toplanmıştı ve ayakları çıplaktı. Biriyle ir randevuya çıkıyor olduğu ihtimalinin içimi ezdiğini hissettim.

"Selam." Sesim ne romantik ne de sıcaktı. Shaw bunu umursamışa benzemiyordu.

"İçeri gel. Dışarısı soğuk."

İçeri girerken mutfığa gidip bana bir bira çıkardığını görünce içim rahatladı. En azında bu bana ellerimle yapacak bir şeyler veriyordu.

"Pek iyi bir hediye sayılma ama bu kadar sürede yapabileceğimin en iyisi bu. İyi ki doğdun, Rule."

"Teşekkürler. Sen, eh, bir yerlere mi gidiyorsun?" Tamamen hazırlanmıştı. Ona aç kalmış bakışımı her

yerinde gezdirirken gözüme çarpan birkaç morluk izi onu tümüyle kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlıyordu. “Çok güzel görünüyorsun.”

Gülümseyip saçlarıyla oynadı. “Akşam için hazırlanıyordum.”

“Ah, o zaman fazla zamanını almayacağım. Sadece kısa bir şey konuşmak için gelmiştim.”

“Ayden sınıfta bir şey unuttuğu için birkaç saate döner, Cora da saat yedide çıkıyor. Yemeğe gideceğiz.”

Başka biriyle randevusu olmadığı için o kadar rahatlamıştım ki rahatlamayla iç geçirmiştim.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Rule? Seni görmek güzel ama yine de şaşırtıcı.”

Ona ihtiyacım olduğunu, onsuz eskisi gibi olamadığımı söylemek istiyordum. Ama ağzımdan çıkan bambaşka bir şeydi. “Bugün annemle kahve içtik.”

Gözlerinin büyüdüğünü gördüm. “Vay canına, büyük gelişme.”

“Beni Remy’nin mezarında buldu. Her sene doğum günümüzde giderim. Babamın yardım almazsa annemi terk etmekle tehdit ettiğini biliyor muydun?”

“Dale’in böyle bir şey yaptığını bilmiyordum ama aralarının kötü olduğunu duymuştum. Rome da onlara sırtını dönünce zararın ne kadar kötü olduğunu anladılar. Neyse ki bir işe yaramaya başladı. Siz bir ailesiniz, birbirinize ihtiyacınız var.”

“Aynen öyle, Shaw ve bunu sen çıkagelene kadar hiç görememiştim. Sen kafamı esir alana kadar kimseye ihtiyacım olmamıştı.”

Birbirimize bakakaldık. Shaw sonunda iç geçirdi.

“Bunun için üzgün değilim. Bu kötü bir his değil. İnsanları önemsemek korkunç bir şey değil.”

Ona dikkatle izledim. “Hayır, değil. Ama bu beni çok korkutuyor. Sen beni parçalayana kadar kaybedecek hiçbir şeyim olmamıştı.”

Derin bir nefes çekti. “Sen de beni parçaladın.”

Ellerimi saçlarımanın arasında geçirip gözlerinin içine baktım. “Senin dışında kimsenin yanına yaklaşmadığımı bilmeni istiyorum, Shaw. Seni özlüyorum. Senin ölümsüz aşk ilânları istediğinin farkındayım, sadece denemenin yeterli olmadığının farkındayım, ama seni istiyorum. Sana ihtiyacım var ve daha da önemlisi, senin de bana ihtiyacın olduğunu görebiliyorum. Gerçekten kendim olan bana. Benimle uğraşmak zordur ama bana güvenebilirsin. Ben güçlüyüm, Shaw. İçindeki muhteşem şeyleri kimsenin mahvetmesine izin vermeyeceğim, özellikle de ailenin.”

Ayağa kalkıp yanına gittim. Göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum. Henüz bir şey söylememişti. Cebimdeki kalemi çıkarıp elimi açtım.

“Ben Jet değilim, bu yüzden sana bir şarkı yazamam. Nash de değilim ki senin için bir binayı baştan aşağı boyayamam.” Elini açık olan elimin üstüne koydu ve açık renkli tenine bir şeyler karalamaya başladım. “Ben bir dövme sanatçısıyım, muhtemelen hep öyle kalacağım. Bunun geleceğimi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum, açıkçası bunu umursamıyorum da. Sana sunduğum şey bu, Shaw, nasıl sen ilkin olmama izin verdiysen, ben de senin ilkim olmanı istiyorum.”

Tüm avuç içini bir kutsal kalp betimlemesiyle kaplamıştım. “İşte kalbim, Shaw. Onu ellerinde tutuyorsun

ve söz veriyorum ki ona dokunan ilk ve son kişi sen olacaksın. Ancak dikkat etmelisin, çünkü tahmin edebileceğimden çok daha kırılgan. Ayrıca kalbimi geri çevirmeyi denersen de bunu kabul etmeyeceğim. Aramızdakinin ne olduğunu kestirecek kadar aşk bilgini olmadığı doğru, ama bundan sonra benim için sadece sen var-sın, bunun farkındayım. Sadece dikkatli olmaya ve seni yine itmemeye çalışacağıma söz verebilirim. Sensiz de yaşayabilirim ama tercihim senden yana kullanmak istiyorum ve sana bunun için ne gerekiyorsa yapacağımın sözünü veriyorum. Shaw, artık bizden korkmuyorum.”

Konuşmayı bitirdiğimde nefesim kesilmişti, ama omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Yüzümü okşamaya başladı, dudakları bükülmüştü. Her şeyin iyi olacağını biliyordum.

“Bu akşam doğum günü partine gelecektim. Yemekten sonra gideceğim yer orasıydı.”

“Seni görmek beni çok mutlu ederdi.”

Mutlulukla parıldadı. “Dün bir şeylere şans vermeden nasıl gelişeceklerine dair kafa yormaktan vazgeçme kararı aldım. Beni ittin, Rule, ama buna izin verdiğim için. Yaptığım onca şeyden sonra her şeyin tekrarlamasını istemedim. Ben de artık bizden korkmuyorum. Benim de sana ihtiyacım var, Rule, kendim için istediğim tek şey sensin. Haklısın, dikkat etmeliyim,” Göğsümdeki kalp dövmesini gösterdi. “Bu çok değerli bir şey ve isteyebileceğim en güzel hediye.”

Ona sınıksı sarılıp onu havaya kaldırdım. Onu öptüp haftalardır özlediğim şeyleri yapmak istiyordum. Ama ağzımı açar açmaz geri çekilip başını salladı.

“Şimdi ona girersen akşamki yemeğe ve partiye gidemeyebilirsin.”

Haklıydı ama bu umurumda bile değildi. İstedğim tek hediye oydu. Bunu fark ettiriyor olmalıydım çünkü dudaklarımı öpüp benden uzaklaşırken “Seni seviyorum, Rule, seni gerçekten seviyorum. Doğum günün için sana bir hediyem var ama yalnız kalacağımız zamana kadar beklemeli,” dedi.

Dudak büktüm. Evet, küçük bir çocuk gibi dudak büktüm. Ona dokunmalıydım ama o hiç yardımcı olmuyordu. “Hadi ama Shaw, sadece küçük bir öpücük. Bugün doğum günüm ve seni çok özledim.” Şımarık bir çocuk gibi konuşuyordum ama bana yaklaşmasında anladığım üzere o da yelkenleri suya indirmek üzereydi. Derken kapı aralandı ve Ayden bütün ihtişamıyla belirdi. Shaw’la bana bir bakış atıp gülümsemeye başladı.

“Haleluya! Siz salakların sonunda birbiriniz için yaratıldığınızı gördüğünüze sevindim.”

Shaw gülüp kafasını salladı. Beni öpüp uzaklaştı. “Bu gece. Söz veriyorum, beklediğine değecek.” Gönülsüzce kabullendim. Eve gidip buz gibi bir duş aldım ve gece için hazırlandım. Çok fazla içmek istemiyordum. Shaw’la her anımı hatırlamak istiyordum.

Çocuklar mağara adamları gibi koca et parçaları yiyip budalaca davranabilmemiz için Buckhom Exchange’de yer ayırtmışlardı. Shaw’la işler yoluna koyulduğu için çok daha hafif ve mutlu hissediyordum, arkadaşlarımda rahatladığını görebiliyordum. Yemek eğleneliydi, ama artık geceyi bitirip hayatımın en iyi doğum gününü mühürlemek üzere Shaw’la doğru düzgün sevişmeye hazırdım.

Bar bana iyi dilekler dileyen insanlarla tıklım tıklımdı. Phil Amca bile gelmişti. Derken sahnenin yakınında sarı bir saçın silüetini yakaladım. Shaw, Ayden ve Cora'nın yanında duruyordu, Jet'in güzeller güzel kumralar flörtleşmeye başladığını görmek beni şaşırtmamıştı. Beni çağıran herkesi duymazdan gelip Shaw'u yakalayıp onu öptüm. Şaşkınca karşı çıkmasına aldırmamıştım, bugün doğum günümdü ve hayatım olan kızı istediğim gibi öpebilirdim.

Shaw bana sarılana kadar biraz kıkırdadı ama dillerimiz buluştuğundan buna değdiğini anlamıştı. Hafifçe inleyip bana iyice sokuldu ve etrafımızdaki çığlıkları ve alkışları fark ettim. Kafamı kaldırdığımda herkesin bizi ayakta alkışladığını gördüm. Shaw'la göz göze gelip kahkahalara boğulduk. Eğilip herkese selam verdim, onlar da kahkahalarımıza katılmışlardı. Shaw bana yapıp tekrar başımı döndüren bir öpücük verdi bana. İttiğim birkaç birayla birlikte her şey daha güzel gelmeye başlamıştı. Jet'in sahneye çıkıp bana mutlu yıllar dilemesini bekledik ve alabildiğim kadar çok hediyeyi aldıktan sonra Shaw'u da alıp gece yarısından önce eve vardım.

Eve girdiğimde onu mutfığa götürüp işe girişmeyi düşünüyordum ama o seksi topuklularını çıkarıp ikimiz için biraz içki aldı. Heyecanlı bir şekilde uzattığı birayı aldım. Karşıma geçip saçlarımla oynamaya başladı. Dokunmasını istediğim başka yerlerim de vardı. "Neden hep saçımla oynuyorsun?"

"Çünkü onu durmadan değiştiriyorsun, her zaman farklı geliyor. Uzun zamandır olduğu en doğal hâli bu. Ne kadar yumuşak olduğuna inanamıyorum."

“Mohavkı sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum. Her şekilde saçlarını seviyorum, ama bu hâlinle daha yaklaşılabılır görünüyorsun.”

Gergin görünüyordu, bu garipti. Onu nasıl sakinleştireceğimi bilemeyip bira şişelerimizi tokuşturdum. “Mutlu yıllar bana.”

Shaw gülümseyip kanepede kıpırdandı. “Hediyeni vermeden önce sana bir şey söylemek istiyorum.”

Sesi çok ciddiydi, birden en kötü ihtimalleri düşündüm. Gabe onu düşündüğümünden de kötü incitmişti ve bu yüzden bu kadar yakın olmaya hazır değildi, benimle bir ilişki istemiyordu, Peru’ya taşınıyordu. İçimdeki bütün iyi niyeti kullanarak çıldırmamaya çalıştım.

“Anladım. Sor sorunu.”

“Ama biraz utanç verici.”

“Shaw, burada ölmek üzereyim. Sen sadece söyle.” Birasını koyup yüzümü avuçlarının arasına aldı. Göz gözeydik.

“Nazik olup birbirimiz için bir fark yaratma isteğimiz yatak odası için de geçerli, değil mi?”

Kaşlarımı kaldırıp kucagımda oturur vaziyete gelene kadar onu kendime doğru çektim. “Ne demeye çalışıyorsun, Casper? Söyle artık.”

Yüzünü buruşturdu, açık bir pembe tonunda kızarmıştı. “Nazik Rule, saçı böyle olan Rule, biraz, sıkıcı. Onu sevmedim. Normal Rule’u geri istiyorum. Üstünden zaman geçtiği için bunu söylemek istedim.”

Kahkahalarla gülüp elimi giysilerinin altına sokmaya başladım. “Bu bir övgü mü hakaret mi karar veremedim.”

Uzanıp dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapattı. “Sadece seni istiyorum.”

Cevap olarak hırıldayıp konuşma zamanının bittiğini işaret ettim. O hâlâ kucığımdayken ayağa kalktım ve Shaw şaşkın bir ses çıkardı.

“Sanırım hediye yatak odasında vermeyi düşünüyorsun.” Cevap vermek yerine boynumu tamamen öpmeye başladı. Yatağa kadar dayanabileceğimden şüpheliydim. Derken kulağıma duymayı hayal edebileceğimi her türden yaramaz şeyleri fısıldamaya başladı. İçeri girip topuğumla kapıyı kapadım ve tüm vücudunu öpmeye başladım. Minicik külotuna parmağımı geçirip onu çıkardım. Bacakları aralandı ve kendimi olmak istediğim tek yerde buldum. Bu kadar az şey giyinmiş olduğumu bilseydim partinin yarısına kadar bile dayanmazdım. Tenlerimizin teması üzerine ikimiz de inledik ve tişörtümü çıkardım. Yumuşak ve nazik davranmamı istemediği için memnundum, çünkü çok uzun zaman geçmişti ve kafam kopacakmış gibi hissediyordum. Beni geriye ittiğinde boğazımdan bir ses çıkmıştı. Elbisesinin altında çıplak olduğunu bilmek başımı döndürüyordu.

Kemerimle oynamaya başlamıştı. Arkasını dönüp fermuarını açmamı istedi. Dediğini yapıp parmaklarımı vücudunda gezdirince tüylerinin diken diken olduğunu görmek hoşuma gitmişti. Omzunun üstünden bana bakmaya başladı.

“Açıkçası hediyelerini sorun yaşamaya başlamadan önce yaptırmıştım. Şanslısın, artık tamamen iyileştiler, yani onlara dokunabilirsin.” Saçlarını bir kenarda toplayıp önünü döndü. Kollarıyla göğsünü kapatmıştı. Ardından kollarını indirdi ve gözlerim sonuna kadar açıl-

dı. Ağzımın suyunun aktığından emindim çünkü Shaw hem dünyadaki en güzel kadındı hem de artık göğüs piercingleri vardı. Beynim kısa devre yapmıştı, vücudumdaki tüm kanın bacaklarımın arasına toplandığını hissedebiliyordum.

“Tanrım, bu çok seksi.”

Shaw güldü. “Bu benim uğur taşım.” Halkaların ucundaki mavi taş en az onun kadar güzeldi.

Metallerden birini tutup çekince zevkle tısladı. Piercinglerin seks deneyimini ne kadar iyileştirdiğini birinci dereceden biliyordum. Bildiğim her şeyi Shaw’a öğretecektim. Beni öpmek için eğildi.

“İyi ki doğdun, Rule, sana kendimi veriyorum ve beni geri çevirmeyi denersen de bunu kabul etmiyorum.”

Dönüp üstüne çıktım ve onu dünyadaki son günümüzdemişçesine öpmeye başladım. Onu seviyordum ve onu asla bırakmayacaktım. Vücudundaki diş izleri birbirimize ait olduğumuzu gösteren izlerdi. Tırnaklarını kalçamda hissettiğimde daha işe başlamamıştım bile. Çok uzun zamandır ayırdık ve olmadığım biri olmaya çalışarak aramızdaki şeyi lekelemiştim. Sevgilim ise daha farklı şeyleri düşünmekle meşguldü.

“Rule,” Ellerinden biriyle saçlarımı tutmuştu, diğeri ise vücutlarımızın arasında atmakta olan penisimi aramaktaydı. “ön sevişme hoş bir şey, evet ve nazik Rule’un açıkça ortadan kaybolduğunu görmek beni mutlu ediyor olsa da eğer önümüzdeki iki saniye içinde beni becermezsen çığlık atmaya başlayacağım. Çok zaman geçti.”

Gözleri parlayarak ışıldıyordu. Tüm cinsel gerilimi rahatlatmadan önce ona biraz daha güzel zaman

geçirtmek istiyordum, ama bana başka ir seçenek bırakmamış gibi durmuyordu. Parmakları aletimi kavrayıp metallere kaplı derimi okşarken inledim. Kurallara göre oynamıyordu, bu yüzden biraz daha doğrulup kendimi tamamıyla girişine yerleştirdim. İkimiz de bu temas üzerine sessizleştik ve bu mutlak mükemmellik anının tadını çıkardık. Shaw kalçalarını kaldırıp ikimiz de farklı bir küfür edene kadar beni içine aldı. Yavaş ya da tatlı değildi, daha çok çılgın ve vahşiydi, ama mükemmel bir histi. İkimizin de alev alacağını düşünüyordum. Göğüs uçlarındaki metal bana her değdiğinde hırıliyordum ve penisimin ucundaki metalin klitorisine her değişinde vücudunun kıvrıldığını hissedebiliyordum. Bu sadece onunla yaşayabileceğim bir sevişmeydi. Sonunda zirveye yaklaştığını hissettiğimde aşkın benim için ne ifade ettiğini tam olarak bilmediğimi fark ettim. Ama ondan yayılan sevgiyi o kadar rahat görebiliyordum ki bana baktığında aynısı görmediğini düşünmek zordu. Hızımı artırıp ellerinin sırtımda aşağı yukarı gezinmesini hissettim ve bir daha asla toparlamak istemeyeceğim bir şekilde dağıldım.

Shaw bana dönüp başımı öptü. “Seni seviyorum.”

Başımı boynuna gömüp tenini emdim. “Seni seveceğim, Shaw.”

Gözleri mutlulukla kırıştı. “Zaten seviyorsun.”

Bir şey dememe gerek yoktu çünkü muhtemelen haklıydı. Bu kızla farklı şeyler olmaya çalışarak çok zaman geçirmiştim ve nedenlerimin hepsi yanlıştı. Artık kendi kararımızı kendimiz verecektik ve birbirimizi doğru nedenler sayesinde sevecektik. Yanımda kıvrılıp bacağına belime attığında bunun her zaman olma-

sı gereken şey olduğunu anlamıştım. Bunun Remy'yle paylaşabileceğim bir hediye olduğunu düşünüyordum, çünkü ben mutluydum, Shaw mutluydu ve bu sonunda Remy'nin ikimiz için de isteyebileceği tek şeydi.

Son Bölüm

Sekiz ay kadar sonra

“Hareket edip kıkırdamaya devam edersen duracağım.”

“Ama canım yanıyor.”

“Durmadan bunu söylüyorsun. Artık alışmış olmalısın. Neredeyse bitirdim o yüzden şikâyet etmeyi bırak.”

“Daha nazik olabilirdin.”

“Nazik olmamı sevmiyorsun ki. Cidden, Casper, en kötü müşterim sensin ve cildin mürekkebe çok iyi tepki veriyor.” Kısa duvardan uzanıp bakan Rowdy’e öfkeli bir bakış attım. “Eğer kız arkadaşımın kıcına bakmaya devam edersen yeni bir iş bulmak zorunda kalırsın çünkü bütün parmaklarını kırabilirim.”

Shaw gülüp ellerini kollarının üzerine koydu. Şu an üzerinde çalıştığım parça koltuk altından üst baldırına kadar uzanıyordu. Kocamandı ve tüm yanını kaplıyordu. Hâlâ renklendirmeyi bitirmek için üç saatlik işim

kalmıştı ama tuvalle aynı evde yaşadığım için bunu üzerinde çok düşünmememe gerek yoktu. Ayrıca şu an üzerinde sadece bir kapüşonlu ve küçük bir külot varken ona kayan gözleri yerinde tutmak zor bir işti.

Rowdy bana hareket çekip gülümsedi. Arkadaşlarım Shaw'u çok seviyordu. Neredeyse bir yıldır beraberdik ve en rahat anlaşılabildiğim insan oydu. "Bu yaptığın en iyi iş olabilir. Fotoğraf serine ekleyecek misin?"

Parça gerçekten de çok ince bir işti. Bir ölüm meleşini betimliyordu. Shaw'un benim kadar vücut modifikasyonu ile ilgileneneğini hiç düşünmemiştim. İlişkimiz resmileştikten birkaç ay sonra benden vücuduna birkaç kar tanesi çizmemi istemişti. Nedenini sorduğunda beni hatırlatacak bir şey istediğini söylemişti. Artık kulağının arkasından başlayıp boynuna kadar uzanan bir seri kar tanesi taşıyordu vücudunda. Yalamayı en sevdiğim kısımlarındandı. Birkaç ay sonra da üstünde Remy'nin adı yazan bir at nalı çizmemi istemişti. Bana vücudunu tamamen değiştirecek kadar güvenmesini seviyordum.

Kâğıt havluyla fazla mürekkebi sildim. Kalçasına hafifçe vurup eldivenlerimi çıkardım.

"O Shaw'un kararı. İsterse koyarım, aksi takdirde sorun değil." Parmaklarında Shaw'un adı yazılı olan elimle yanağını okşadım. Profesyonel bir dövme sanatçısı olarak özel birinin adını vücuduna yaptırmanın getirilerini biliyordum, ama bu umurumda bile değildi. Elime bakıp onun adını görmekten hoşlanıyordum. Ayrıca Nash'i kulağımın arkasına bir Casper dövmesi yapması için ikna etmiştim.

"Çok güzel oldu. Teşekkürler, aşkım."

"Senin kadar güzel oldu." Onu tekrar öptüm. Shaw

masadan kalkıp giyinmek için lavaboya gitti. Giderken tekrardan bıraktığım mohavkı okşadı.

Rowdy kafasını sallayıp yüzünü ekşiterek bana baktı. “Şanslı piçin tekisin, Archer.”

Gülüp etrafı temizlemeye başladım. “Biliyorum.”

Her şey her zaman yolunda gitmiyordu. Hâlâ iki farklı insandık ama sonuçta birbirimizle olmak için çabalıyorduk. Davenport’la olan davası onu zorlamıştı. Ailesi suçlamalardan vazgeçip babasının işin icabına bakmasını söylediğinde Shaw buna aldırmayıp doğru olanı yapmıştı. Gabe cezalandırılacaktı, sadece istediğimiz kadar ağır değildi. Ailesi ilişkimizi onaylamıyordu, ama sonucu görünce bir miktar dizginleri indirmişlerdi. Şahsen bunun saldırıdan sorumlu olduklarını fark edince yaşadıkları suçluluk duygusundan kaynaklandığını düşünüyordum. Nedeni her ne olursa olsun, iyi davrandıkları sürece sorun yoktu.

Ailemle aram daha iyiydi, mükemmel değildi, ama daha iyiydi. Annemle karşılıklı anlaşabildiğimiz bir noktaya gelmiştik. Remy’yle olan ilişkisini asla yakalayamayacaktık, ama artık en azından konuşabiliyorduk. Artık pazar kahvaltılarına katılmakta daha istekliydim.

Ne yazık ki, zoru oynayan Archer artık Rome’du. Hâlâ annemle ve babamla konuşmuyordu ve benim tehditlerim sonucu Shaw’la konuşmaya başlamıştı. Kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu, ama ona güveniyordum. Ben kendime gelebildiysem, benden çok daha iyi biri olan kardeşim de doğru yolu bulacaktı.

Shaw saçlarını toplayarak banyodan çıktı. Cora tezgâhın ucundan belirmişti. “Bu pislik için beni bırakıyor olduğuna inanamıyorum. Seni çok özleyeceğim.”

“Ah, ben de seni özleyeceğim, Cora, ama eşyalarımı ikiye ayırmaktan bıktım ve usandım.” Shaw Nash’le benim yanıma taşınıyordu. Shaw’a yemeklerin çoğunu yaparsa yanımıza hoş geleceğini söyleyen kişi Nash’ti. İkimiz de Nash’e minnettardık çünkü hem işe yakındı hem de onun evden çıkmasını istemiyordum. Üçümüz iyi anlaşıyorduk ve birbirimizi sinir etmiyorduk. Kızlar Shaw gideceği için üzölmüşlerdi ama her perşembe buluşma sözü almışlardı.

Cora yüzünü daha da buruşturup sinirli bir Tinker Bell’e benzedi. “Yeni birinin taşınmasından nefret ediyorum. Ayden’la sen mükemmel ev arkadaşlarıydınız. Başına gelenlerden sonra tanımadığım birini eve almak istemiyorum.”

Shaw kalktığı sandalyeye oturup elini bacağımda gezdirirken gülümsememi bastırmaya çalışıyordum. Nash başını işinden kaldırıp Rowdy’le bana bakmaya başladı. “Jet yakında turneden dönmeyecek mi?”

“Evet. N’olmuş?” Artifice turnayı gözünden vurup Metalfest’te bir yer kazanmıştı ve Jet’in grubu Enmity’i ön grup olarak çağırmişti. Altı aydır turnedeydiler ve o uzak-tayken takıldığı kız eski sevgilisiyle birleşmişti. Bu yüzden hepimiz Rowdy’le ya da grubundan biriyle kalacağını düşünüyorduk.

“Odanı ona kiralayabilirsin,” dedi Nash dünyanın en mantıklı şeyini açıklarcasına. “Ayden’la iyi anlaşıyor ve zaten hep turneye falan çıkıyor. İşine gelir.”

Shaw’la birbirimize bir bakış attık. Jet Ayden’la iyi anlaşıyordu, hatta bizden ayrı bir arkadaşlık oluşturmuşlardı. Yakındılar, ama birbirlerine o kadar zıttılar ki konuşacak bir şey bulduklarından şüpheliydik. Jet’in Ayden’la aynı

çatı altında yaşaması sıkıntı yaratabilirdi. Ya da bu tamamen güzel vakit geçirmelerine de neden olabilirdi. Boğazımı temizleyip Shaw'un eline uzandım.

"Büyük kardeşim de birkaç aya dönüyor. Ne yapacağını kestirene kadar kalacak bir yere ihtiyacı olabilir. Bunu da bir seçenek olarak düşünebilirsin." Cora başını sallayıp bilgisayara döndü. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Bunu sormak çok güzel bir histi. Onun da hoşuna gitmişti. Bana gülümseyip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Yan tarafının acıdığını biliyordum, dört saatlik bir seans fazla gelmiş olmalıydı. Ona sıcak bir duş aldırmayı planlıyordum.

"Evet."

Dükkândan çıkıp eve doğru yöneldik.

"Beni fotoğraf serine eklemek istiyor musun, Rule?"

Bunu beklemiyordum, şaşırarak ona döndüm. "Neden sordun?"

Omuz silkti. "Bilmem. Bütün büyük işlerini oraya koyuyorsun, bunu neden koymak istemeyesin diye düşündüm."

Ona sarılıp kendime çektim ve başını öptüm. "Çünkü onlar iş. Onları insanların vücutlarına çiziyorum ve onları gören başka insanlar buna bayılıyorlar. Seninle çalışırken üstündekinin sadece ikimize özel olacağını düşünüyorum, sonsuza dek. Dediğim gibi, istersen dövmeni seriye seve seve koyarım, aksi takdirde ona hayranlık duyacak tek kişi olmaktan mutluluk duyarım.

Bana bir süre sessizlikle baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. "Tüm dünyadaki en pişkin iltifatları saydın ama çok tatlıydın. Ayrıca kesinlikle haklısın; görmesini gerçekten istediğim tek kişi sensin."

Hırıldayıp ona sıkıca sarıldım. “O şey kalçanın yarısını kaplıyor, Casper, gören tek kişi ben olsam iyi olur.”

Yeşil gözleri kendine has biçimde parıladı. “Seni seviyorum, Rule Archer.”

Bunu her dediğinde içimden gelerek “Ben de seni seviyorum,” diyordum, ama bu seferki bu kadardı. Sorgulamama ya da endişelenmeme gerek yoktu. Uğraşma gereksinimim kalmamıştı. Sadece içimden geleni yapıyordum ve her geçen gün bunda daha iyiye gidiyordum.

“Jet ya da Rome’un Cora ve Ayden’le yaşayacak olmasına ne diyorsun?”

Eve yaklaşırken bana iyice sokuldu.

“Nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Homurdanarak güldüm. “Herkes aynı şeyi bizim için diyordu.”

“Ve onlara verdiğimizize bak.”

“Doğru, ayrıca zıt kutuplar sadece birbirini çekmekle kalmıyor; alev alıp tüm şehri yakıp kül ediyorlar.”

“Bilmez miyim?”

Gelecek her ne getirecek olursa olsun bildiğim tek bir şey vardı. Arkadaşlarımdan biri bile kendilerini Shaw kadar mutlu edecek birilerini bulursa bunu sonuna kadar götürmeleri için elimden geleni yapacaktım. Böylesine bir aşk kaçırılmaya gelmezdi, bizim gibi bu kadar yakınımızda olduğunu fark edemeyenler için bile. Şu iyimser hâlime de bir bakın.

Remy benimle gurur duyardı.

Son

Eğer bu hikâyenin bir müzik dizisi
olsaydı aşağıdaki gibi olurdu.
The Civil Wars: Falling
Social Distortion: Outlaw
Twisted Sister: We're Not Gonna Take It
Garth Brooks: I Got Friends In Low Places
Black Rebel Motorcycle Club: Ain't No Easy Way
Bad Religion: American Jesus
Gaslight Anthem: Film Noir
Drive By Truckers: Decoration Day
Straylight Run: Big Shot
The Black Angels: Better Off Alone
Lucero: I Kissed The Bottle
The Bloody Hollies: Raised By Wolves
Against Me!: Borne On The FM Heart Wave
Dawes: If I Wanted Someone
Lady Antebellum: Need You Now
Defiance Ohio: Anxious And Worrying
The Avett Brothers: I Would Be Sad
Heartless Bastards: Only For You

Yazar Hakkında

Öncelikle, ben bir kadınıam... Evet, bunu böyle belirtmemem gerek olmadığının farkındayım, ama son zamanlarda aldığım birkaç garip e-mailden sonra bunu açıklama gereği hissettim. İsmim Jay Jennifer'ın kısaltılmış hâli.

Bana ilham kaynağı olan pek çok insanın bulunduğı sevimli Colorado eyaletinde yaşıyorum. Dövmeleri ve vücut modifikasyonunu çok seviyorum. Bu yüzden artık dünyaya bakış açımı yansıtan karakterlerin arttığını görmekten memnuniyet duyuyorum. Okumaya bayılırım ve merak uyandıran her türde hikâyeyi okumayı severim. Tabii ki dövmeli bir kötü çocuk her şeyi daha da iyi yapıyor. Bu sene hayatımı değıştiren bir deneyim oldu, bu nedenle bir sabah uyanıp kafamda dönmekte olan hikâyelerden birini bitirme kararı aldım. Yazmayı çok seviyorum ve uzun zamandır hayatta ne yapmam gerektiğini düşünüp duruyorum. Dolayısıyla kendinizi hayatımın ne olacağını kestirdiğim bir kısmı olarak sayabilirsiniz. Umarım bu hikâyeyi beğenmişsinizdir. Benimle iletişime geçmek isterseniz lütfen e-mail adresimden bana ulaşın. Geri bildirimin her türü hoşuma gidiyor. Ancak niyetiniz kötüyse dövüşmek zorunda kalabiliriz.

Bazı şeyleri açıklamama izin verin. Bu kitabı hayatımı düzene koymaya çalıştığım bir dönemde yazdım. Sadece yazabildiğimi, bir şeyleri bitirebildiğimi ve kendime verdiğim sözleri tutabildiğimi kanıtlamak istiyordum. Bu kadar büyüyeceğini asla tahmin edemediğim kişisel bir iddiaydı bu. Bu nedenle mükemmel bir düzenleme söz konusu

değil. Bu kopya o süreden beri düzenlendi. Ancak yine de mükemmellik iddiam yok. Çünkü bu benim tarzım değil. İlk basımı okuyup imlâ yanlışlarının ötesindeki hikâyeyi görenler, sizleri seviyorum, çok teşekkür ederim. Aldatılmış gibi hissedenler içinse gerçekten üzgünüm. Ancak yapabileceğim tek şey düzenleme ve hızla ünlenen kitaplar hakkında daha çok şey öğrenmek. Bir dahaki uğraşımda daha iyi bir iş çıkaracağıma söz veriyorum.

jaycrownover@gmail.com

Sonra görüşmek üzere, JC

Rule

İki zıt karakterin aşkı var bu kitapta!

Rule Archer gibi bir baş belası için Shaw Landon, kibirli ve kusursuz bir prenesti. Üstelik o, ölmüş ikizinin yakın arkadaşıydı. Shaw, başkalarının kurallarıyla yaşıyordu, Rule ise kendi kurallarını koyardı. Onun gibi bir iyi aile kızına vakti yoktu, bu kız onun gerçekte kim olduğunu görebilen tek kişi olsa bile...

Shaw Landon, Rule'u ilk gördüğü günden beri seviyordu. Oysa Rule, Shaw gibi başarılı bir tıp öğrencisinin istememesi gereken her şeye sahipti. Ama Shaw, Rule'un ürkütücü piercinglerinden, dövmelelerinden ya da vahşi tavırlarından korkmazdı, ona uygun olmadığını bilse bile...

Tesadüf eseri unutulmaz bir gece geçirirler. Artık bir soruya cevap bulmaya çalışacaklardır: Bu iki zıt karakter büyük bir aşk mı yaratacaklar, yoksa birbirlerinin hayatını zindana mı çevirecekler?

 facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos



₺ 20

ISBN 978 605 5175 73 3



9 786055 175733